

МАРИО ПУЗО

ЧЕТВЪРТИЯТ К

Превод от английски: [Неизвестен], —

chitanka.info

ЧАСТ I
ВЕЛИКИ ПЕТЪК — ВЕЛИКДЕН

ГЛАВА I

Оливър Олифънт беше на сто години, а умът му беше бистър като кристал. За негово нещастие.

Това беше ум толкова бистър и при това толкова проникателен, че макар Олифънт да бе нарушил доста морални закони, нищо не му тежеше на съвестта. Ум толкова лукав, че Оливър Олифънт никога не беше попадал в почти неизбежните капани на ежедневието: никога не се беше женил, никога не се беше кандидатираше за политически пост и никога не бе имал приятел, на когото да се доверява напълно.

В едно огромно, строго охранявано и уединено имение само на десет мили от Белия дом Оливър Олифънт, най-богатият човек в Америка и вероятно най-могъщото частно лице, очакваше пристигането на своя кръщелник, министъра на правосъдието на Съединените щати Кристиан Клий.

Чарът на Оливър не падаше по-долу от блестящия му интелект; властта му се опираше и на двете. Дори и при тази напреднала възраст велики мъже все още търсеха съветите му, защото разчитаха на аналитичните му способности до степен, която му беше спечелила прякора „Оракула“.

Като съветник на президенти Оракула беше предсказвал икономически кризи, фалити на Уолстрийт, падането на курса на долара, бягството на чуждия капитал, фантастиката на цените на петрола. Беше предсказвал политическите ходове на Съветския съюз, неочакваните прегръдки на съперници от двете партии, Демократическата и Републиканската. Но преди всичко беше натрупал десет милиарда долара. Естествено е съветите на толкова богат човек да бъдат ценени дори и когато са лоши. Но Оракула почти винаги беше прав.

Днес, на Велики петък, Оракула се безпокоеше за едно нещо: тържеството, което да отбележи неговите сто години на тази земя. Тържество, което да се състои в неделя, на Великден, в Розовата градина на Белия дом, с домакин самия президент на Съединените щати, Франсис Зейвиър Кенеди.

Голямото удоволствие, което Оракула изпитваше от това пищно зрелище, беше допустима суета. Светът щеше отново да си спомни за него за един кратък миг. Това щеше да бъде неговото последно появяване на сцената, мислеше си той тъжно.

В Рим на Велики петък седмина терористи правеха последните си приготовления за убийството на папата на Римокатолическата църква. Четиримата мъже и трите жени вярваха, че са освободители на човечеството. Те се наричаха Месиите на насието.

Водачът на тази група беше един млад италианец, врял и кипял в техниката на тероризма. Специално за тази операция той бе приел кодовото име Ромео; то задоволяваше младежкото му чувство за ирония, а неговата сантименталност отговаряше на интелектуалната му любов към човечеството.

В късния следобед на Велики петък Ромео почиваше в едно скривалище, осигурено от Интернационалната стотня. Той лежеше в смачканите чаршафи, петносани от цигарена пепел и денонощна пот, и четеше евтино издание на „Братя Карамазови“. Мускулите на краката му бяха схванати от напрежение, може би от страх, това нямаше значение. Щеше да мине, както минаваше винаги. Но тази задача беше толкова различна, толкова сложна, носеше такава опасност за тялото и душата. В тази акция той наистина щеше да бъде Месия на насието — име така йезуитско, че винаги го напушваше смях.

Ромео беше роден като Армандо Джанджи, син на богати родители от висшето общество, които му бяха дали лениво, охолно и религиозно възпитание — съчетание до такава степен в разрез с аскетичната му природа, че на шестнадесетгодишна възраст той се отрече от светските блага и от католическата църква. Така че сега, на двадесет и три години, какъв по-голям бунт би могло да има за него от убийството на папата? И все пак Ромео изпитваше някакъв суеверен ужас. Като дете беше получил светото причастие от един кардинал с червена шапка. Той никога не забрави тази зловеща червена шапка, боядисана тъкмо в цвета на адския огън.

Така причестен към Бога по всички правила, Ромео се готвеше да извърши престъпление толкова ужасно, че стотици милиони хора щяха да проклинат името му, защото истинското му име щеше да стане

известно. Щеше да бъде задържан. Това беше част от плана. Но след време той, Ромео, щеше да бъде почитан като герой, спомогнал за промяната на съществуващия жесток обществен ред. Това, което е позор в един век, в следващия се счита за свещено. И обратно, помисли си той с усмивка. Първият папа, приел името Инокентий^[1], преди векове издал папска була, узаконяваща изтезанията, и бил приветстван за разпространяването на правата вяра и за спасението на душите на еретиците.

На младежкото чувство за хумор на Ромео допадаше и това, че Църквата ще канонизира папата, когото възнамеряваше да убие. Той щеше да създаде нов светец. А как ги мразеше всичките тези папи. Този папа, Инокентий IV, папа Пий, папа Бенедикт — о, те бяха прекалени светци, макар и трупащи богатства, тези потисници на правата вяра, на човешката свобода, тези надути магьосници, които задушаваха нещастниците на земята чрез магията на невежеството, с наглото си насилие над доверчивостта.

Той, Ромео, един от Първата стотня на Месиите на насилието, ще помогне за заличаването на тази груба магия. Вулгарно наричани терористи, членовете на Първата стотня бяха пръснати из Япония, Германия, Италия, Испания и дори сред лалетата на Холандия. Трябва да се отбележи, че в Америка нямаше техни хора. Тази демокрация, тази люлка на свободата имаше само интелектуални революционери, които припадаха от миризмата на кръв; които взривяваха бомбите си в празни сгради, след като са предупредили хората да напуснат; които считаха публичното блудство на стъпалата на държавни учреждения за акт на идеалистичен бунт. Колко жалки бяха. Не беше за учудване, че Америка не е дала дори един човек на Революционната стотня.

Ромео сложи край на бленуването си. Много важно, по дяволите. Той не знаеше дали са сто. Може би бяха петдесет или шейсет, броят беше просто символичен. Но такива символи сплотяваха масите и привличаха средствата за масова информация. Единственият факт, който наистина знаеше, бе, че той, Ромео, е един от Първата стотня, както и неговият приятел и съзаклятник Ябрил.

Камбаните на една от многобройните катедрали в Рим забиха. Беше почти шест вечерта на този Велики петък. След още един час щеше да дойде Ябрил, за да прегледа целия механизъм на сложната операция. Убийството на папата щеше да бъде началният код на една

блестящо замислена партия шах, поредица от дръзки действия, които радваха романтичната душа на Ромео.

Ябрил бе единственият човек, пред когото Ромео някога бе изпитвал страхопочитание, физически и духовно. Ябрил познаваше продажността на правителствата, лицемерието на законната власт, опасния оптимизъм на идеалистите, удивителните пристъпи на лоялност дори и у най-непоколебимите терористи. Но преди всичко Ябрил бе гений в революционната война. Той презираше милостта на дребно и инфантилното състрадание, от които страдат повечето хора. Ябрил имаше една-единствена цел — да освободи бъдещето.

И Ябрил бе по-безпощаден, отколкото Ромео изобщо би могъл да стане. Ромео бе погубвал невинни хора, бе предавал родителите и приятелите си, бе убил един съдия, който някога го беше защитил. Ромео разбираше, че политическите убийства са може би един вид лудост — той бе готов да плати тази цена. Ала когато Ябрил му каза: „Ако не можеш да хвърлиш бомба в детска градина, не си истински революционер“, Ромео отвърна: „Никога не бих могъл да направя това“.

Но той можеше да убие един папа.

И все пак в последните тъмни римски нощи ужасни малки чудовища, нещо като ембриони на сънища, покриваха тялото на Ромео с ледени капки пот.

Ромео въздъхна и се изтърколи от мръсното си легло, за да вземе душ и да се избърсне, преди Ябрил да е дошъл. Той знаеше, че Ябрил щеше да приеме чистотата му за добър знак — духът за предстоящата задача е висок. Ябрил, като повечето чувствени натура, вярваше в усилията, полагани за известна чистота. Ромео, истински аскет, можеше да живее и в лайна.

По улиците на Рим, на път към Ромео, Ябрил вземаше обичайните предпазни мерки. Но на практика всичко всъщност зависеше от вътрешната сигурност, лоялността на бойците, честността на Първата стотня. Обаче нито те, нито дори Ромео не знаеха пълния обхват на задачата.

Ябрил беше арабин, който лесно минаваше за сицилианец — нещо не особено трудно за много араби. Той имаше типичното слабо и

смугло лице, но долната му част — брадичката и челюстта — беше изненадващо масивна, по-груба, сякаш имаше още един пласт кости. Когато беше свободен, той си пускаше мека брада, за да прикрие грубата челюст. Но когато участваше в операции, се бръснеше гладко. Показваше истинското си лице на врага като Ангела на смъртта.

Очите му бяха бледокафяви, в косата му имаше няколко сиви кичура, а масивността на челюстта му се повтаряше в гръдния кош и раменете. Краката му бяха дълги за късото тяло и прикриваха физическата сила, която притежаваше. Но нищо не можеше да скрие будната интелигентност на погледа му.

Ябрил ненавиждаше идеята за Първата стотня по принцип. Смяташе я за флирт с обществеността, презираше това формално отричане на материалния свят. Школските революционери като Ромео бяха прекалено романтични в идеализма си, отнасяха се с лекомислено пренебрежение към компромисите. Ябрил разбираше, че маята на революцията се нуждае от малко поквара.

Ябрил отдавна се бе отказал от всяка нравствена суета. Той имаше чистата съвест на човек, който вярва и знае, че е предан на напредъка на човечеството с цялата си душа. И никога не се упрекваше за своите егоистични действия. Бе изпълнявал лични поръчения на петролни шейхове за ликвидирането на политическите им съперници. Бе получавал отделни поръчки за убийства от онези нови африкански държавни глави, които, получили образованието си в Оксфорд, се бяха научили да упълномощават. А пък и случайни поръчки за терористични актове идваха от най-различни уважавани политически лидери — онези челни хора на света, които контролират всичко, освен живота и смъртта.

Тези дела изобщо не бяха известни на Първата стотня и, разбира се, никога не бяха доверявани на Ромео. Ябрил бе получавал средства от холандски, английски и американски петролни компании, пари от руското и японското разузнаване и дори, в началото на кариерата си, възнаграждение от ЦРУ за една много специална тайна екзекуция. Но всичко това вече бе минало.

Сега той живееше добре, не беше аскет — в крайна сметка бе живял в бедност, макар че не беше роден беден. Обичаше хубавото вино и пикантната храна, предпочиташе луксозните хотели, изпитваше удоволствие от хазарта и често се поддаваше на екстаза от допира с

женска плът. Винаги заплащаше този екстаз с пари, подаръци и личен чар. Романтичната любов го ужасяваше.

Въпреки тези „революционни слабости“ в своите среди Ябрил беше известен със силата на волята си.

Той не изпитваше абсолютно никакъв страх от смъртта, което не беше чак толкова изключително, но по-необичайното бе, че нямаше страх от болката. Вероятно именно това го правеше толкова безжалостен.

С годините Ябрил беше доказал себе си. Не се поддаваше на никакъв физически или психологически натиск. Беше преживял затвор в Гърция, Франция и Русия, както и двумесечни разпити в ръцете на израелските сили за сигурност, чийто професионализъм го възхищаваше. Победи ги може би защото тялото му владееше изкуството да губи своята чувствителност в екстремни ситуации. Накрая всички разбраха — Ябрил посрещаше болката като гранит.

Когато вземаше пленници, често очароваше жертвите си. Това, че признаваше известна лудост в себе си, бе част от обаянието му и част от страха, който вдъхваше. Или може би се дължеше на отсъствието на злоба в жестокостта му. И все пак като цяло той се наслаждаваше на живота, беше терорист с леко сърце. Дори и сега изпитваше истинска наслада от уханните улици на Рим и от здрача на Велики петък, изпълнен със звъна на безбройни църковни камбани, макар че подготвяше най-опасната операция в живота си.

Всичко беше в ред. Групата на Ромео бе на своето място. Групата на самия Ябрил щеше да пристигне в Рим на следващия ден. Двете групи имаха различни скривалища, единствената им връзка бяха двамата ръководители. Ябрил знаеше, че това е велик момент. Наближаващият Великден и дните след него щяха да бъдат блестящ шедьовър.

Той, Ябрил, щеше да насочва нации по пътища, от които те се отвращаваха. Щеше да свали всички свои призрачни господари, да ги превърне в свои пешки и да ги пожертва до един, дори и нещастния Ромео. Само смъртта или изпускането на нервите можеше да осуети плановете му. Или, в интерес на истината, една от стотината възможни грешки в преценката. Но операцията беше толкова сложна, толкова изкусно замислена, че му доставяше удоволствие. Ябрил спираше по улицата и се наслаждаваше на красивите шпилове на катедралите, на

щастливите лица на римляните, на мелодраматичните си размишления за бъдещето.

Но като всички хора, които смятат, че могат да променят хода на историята със собствената си воля, собствената си интелигентност, собствената си сила, Ябрил подценяваше ролята на случайностите и съвпаденията в историята, както и възможността да съществуват хора, по-ужасни и от самия него. Хора, възпитани в стройната структура на обществото, нахлузили маската на благодрушни законодатели, които можеха да се окажат далеч по-безмилостни и жестоки.

Докато гледаше благочестивите и радостни поклонници по улиците на Рим, вярващи в един всемогъщ Бог, той се изпълваше с чувството за собствената си непобедимост. Гордо щеше да премине отвъд опрощението на техния Бог, защото след крайните предели на злото непременно започва доброто.

Сега Ябрил се намираще в един от бедните райони на Рим, където хората можеха по-лесно да бъдат заплашвани и подкупвани. Той стигна до скривалището на Ромео с падането на мрака. Пред стария четириетажен блок имаше голям двор, ограден в полукръг от каменна стена. Всички апартаменти бяха в ръцете на нелегалното революционно движение. Една от трите жени в групата на Ромео му отвори. Тя беше слаба, облечена в дънки и синя риза, разкопчана почти до кръста ѝ. Не носеше сутиен, но не се виждаше закръглен бюст. Някога беше участвала в една от операциите на Ябрил. Не му харесваше, но той се възхищаваше от свирепостта ѝ. Веднъж се бяха карали и тя не отстъпи.

Казваше се Ани. Смолисточерната ѝ коса беше подстригана като на принца от приказките, което не представяше в най-добрия му вид силното и грубо лице, но привличаше вниманието към блестящите ѝ очи, втренчващи се във всекиго, дори и в Ромео и Ябрил, с някаква ярост. Тя не беше получила още пълни инструкции за задачата, но идването на Ябрил ѝ подсказа изключителното ѝ значение. Усмихна се за миг, без да продума, и затвори вратата, след като той влезе.

Ябрил с отвращение забеляза колко мръсно беше вътре. Във всекидневната бяха пръснати мръсни чинии и чаши и остатъци от храна, по пода имаше разхвърляни вестници. Групата на Ромео се състоеше от четирима мъже и три жени, всичките италианци. Жените отказваха да чистят — революционните им убеждения не им

позволявали да домакинстват по време на операция, освен ако мъжете не поемат своя дял. А мъжете, студенти и четиримата, все още млади, също вярваха в правата на жените, но имаха условните рефлексии на любимия син на италианската майка, а и знаеха, че специална поддържаща група ще отстрани всички уличаващи ги следи от жилището, след като го напуснат. Мълчаливият компромис бе да не се обръща внимание на мръсотията. Компромис, който дразнеше само Ябрил. Той каза на Ани:

— Какви свине сте!

Тя го изгледа с невъзмутимо презрение и отвърна:

— Да не съм икономка.

Ябрил веднага разпозна високото ѝ качество. Тя не се страхуваше от него или от когото и да било. Бе истински предана. С готовност би изгоряла на кладата.

Ромео слезе от апартамента на горния етаж — толкова красив, така жизнен, че Ани сведе очи и прегърна Ябрил с искрена привързаност, а после го поведе към двора, където седнаха на малка каменна пейка. Нощният въздух беше изпълнен с благоуханието на пролетните цветя и с приглушен шум от виковете и разговорите на безбройните поклонници по улиците на Рим във Великите пости. И над всичко това ечеше и отекваше звънът на стотици камбани, възвестяващи идването на Великден.

Ромео запали цигара и каза:

— Нашето време най-сетне дойде, Ябрил. Каквото и да се случи, имената ни ще останат във вечността.

Ябрил се засмя на надутия романтизъм и почувства леко презрение към този стремеж към лична слава.

— Позорно е — каза той. — Трябва да съперничим на дългата история на терора.

Мислеше си за прегръдката им. Прегръдка на професионална обич от негова страна, но пронизана от спомена за ужас, като че ли бяха отцеубийци над трупа на бащата, когото са убили заедно.

По стените, ограждащи двора, имаше мътни електрически крушки, но лицата им оставаха в сянка. Ромео каза:

— След време ще научат всичко. Но дали ще повярват на мотивите ни? Или ще кажат, че сме били луди? Да вървят по дяволите, поетите на бъдещето ще ни разберат.

Ябрил отвърна:

— Сега не бива да мислим за това.

Ставаше му неловко, когато Ромео започваше да театралничи — това го караше да се съмнява в ефективността му, макар че той многократно я беше доказвал. Въпреки изящната си красота и мъглявостта на понятията си Ромео бе наистина опасен човек. Но между тях имаше една съществена разлика: Ромео беше прекалено безстрашен, а Ябрил — може би прекалено коварен.

Само преди една година се бяха разхождали заедно по улиците на Бейрут. На пътя им лежеше кафяв книжен плик, на пръв поглед празен, омазнен от храната, която беше съдържал. Ябрил го заобиколи. Ромео ритна плика и го запрати в канавката. Различни инстинкти. Ябрил беше убеден, че всичко на този свят носи опасност. У Ромео имаше някаква наивна доверчивост.

Имаше и други различия. Ябрил беше грозен с малките си мраморно студени кафяви очи, Ромео бе почти красив. Ябрил се гордееше с грозотата си, Ромео се срамуваше от красотата си. Ябрил винаги бе разбирал, че когато един невинен човек докрай се отдава на политическата революция, неизбежно стига до убийство. Ромео дойде до същото убеждение късно и неохотно. Неговото покръстване беше интелектуално.

Ромео бе печелил сексуални победи чрез физическата си красота, а парите на семейството му го закриляха от икономически унижения. Той бе достатъчно интелигентен, за да знае, че късметът му е незаслужен от морална гледна точка и затова самата безпроблемност на живота му го отвращаваше. Потъна в книгите и учението си и те затвърдиха увереността му. И стана неизбежното — радикалните му професори го убедиха, че трябва да помогне и да направи света по-добър.

Той не искаше да бъде като баща си — италианец, който прекарваше повече време по бръснарниците, отколкото куртизанките при фризьорите си. Не искаше да прекара живота си в тичане след хубави жени. И преди всичко, никога не би пръскал пари, вонящи от потта на бедните. На бедните трябваше да се даде свобода и щастие и чак тогава и той би могъл да изпита щастиято. Така че за второто си причастие той се обърна към книгите на Карл Маркс.

Покръстването на Ябрил идваше по-скоро отвътре. Като дете в Палестина той бе живял в Райската градина. Щастливо момче, изключително интелигентно, той обичаше и се подчиняваше на родителите си, особено на баща си, който всеки ден по един час му четеше от Корана.

Семейството живееше в голяма вила с много слуги, в обширно имение, вълшебно зелено сред тази пустинна земя. Но един ден, когато Ябрил беше на пет години, го изхвърлиха от този рай. Обичните му родители изчезнаха, вилата и паркът се разтвориха в облак пурпурен дим. И изведнъж той се озова в мръсно селце в подножието на някаква планина — сирак, живеещ от подаянията на роднини. Единственото му съкровище беше Коранът на баща му — отпечатан на тънък пергамент, със златни илюстрации и яркосини букви. Винаги помнеше как баща му го четеше на глас — точно по текста, според мюсюлманския обичай. Тези Божии заповеди, дадени на Пророка Мохамед, не могат да се обсъждат или оспорват. Вече като възрастен, Ябрил каза на един приятел евреин: „Коранът не ти е Петокнижието^[2]“ — и двамата се засмяха.

Казаха му истината за изгонването от Райската градина почти веднага, но той не я разбра докрай още няколко години. Баща му бил таен привърженик на освободението на Палестина от Израел, ръководител на нелегалното движение. Бил предаден и застрелян при обиск, а майка му се самоубила, когато израелците вдигнали във въздуха вилата и имението.

Съвсем естествено бе Ябрил да стане терорист. Роднините и учителите му в местното училище го учеха да мрази всички евреи, но не успяха докрай. Той наистина мразеше своя бог, защото го беше изгонил от детския му рай. Когато стана на осемнадесет години, продаде Корана на баща си за огромна сума и се записа в университета в Бейрут. Там пръсна по-голямата част от богатството си по жени и накрая, след две години, стана член на палестинското нелегално движение. И с течение на годините се превърна в убийствено оръжие на тази кауза. Но свободата на неговия народ не беше крайната му цел. По някакъв начин действията му всъщност се дължаха на търсенето на вътрешен мир.

А сега, в двора на скривалището, Ромео и Ябрил отново обсъдиха всяка подробност от задачата, което им отне малко повече от два часа. Ромео палеше цигара от цигара. Нещо го изнервяше.

— Сигурен ли си, че те ще се съгласят да ме разменят? — попита той.

— Как могат да не се съгласят, щом имам такъв заложник? Повярвай ми, в ръцете им ти ще бъдеш в по-голяма безопасност, отколкото аз в Шерхабен — отвърна Ябрил тихо.

Прегърнаха се за последен път в мрака. След Великден никога вече нямаше да се видят.

Същият този Велики петък президентът Франсис Зейвиър Кенеди се срещна с екипа си от висши съветници и с вицепрезидента, за да им съобщи новини, които, както той знаеше, щяха да им бъдат неприятни.

Срещна се с тях в Жълтата овална зала на Белия дом, любимата му зала — по-голяма и уютна от прочутия Овален кабинет. Жълтата зала беше по-скоро всекидневна и те можеха да се чувстват удобно, докато им сервират английски чай.

Всички вече го чакаха и станаха прави, когато охраната от Тайната служба го въведе в залата. Кенеди направи знак на сътрудниците си да седнат и помоли охраната да чака навън. В тази сценка го дразнеха две неща. Първото бе, че според протокола той лично трябваше да нареди на служителите от Тайната служба да излязат навън, а второто — че вицепрезидентът трябваше да стане в знак на уважение към президентството. Досадното в случая бе, че вицепрезидентът беше жена и че политическата учтивост вземаше връх над светската. На всичкото отгоре вицепрезидентката Хелън Дюпре беше десет години по-възрастна от него, все още много красива жена, с изключителна политическа и социална интелигентност. Именно затова, разбира се, той я бе посочил като кандидат за вицепрезидент, въпреки съпротивата на тежката кавалерия в Демократическата партия.

— По дяволите, Хелън — каза Франсис Кенеди. — Престани да ставаш, когато вляза някъде. Сега ще трябва да наля чай на всички, за да покажа смирението си.

— Исках да изразя благодарността си — отвърна Хелън Дюпре.
— Реших, че сте повикали вицепрезидентката на съвещанието на екипа си, защото някой трябва да измие чашите.

И двамата се засмяха. Сътрудниците не се засмяха.

Ромео изпуши още една цигара в тъмнината на двора. Над каменните стени той виждаше куполите на големите римски катедрали. После влезе. Беше време да даде инструкции на групата си.

Жената, Ани, беше оръжейник на групата. Тя отключи един огромен сандък и раздаде оръжието и мунициите. Един от мъжете простря мръсен чаршаф на пода на всекидневната и Ани сложи върху него смазка и парцали. Щяха да почистят и смажат оръжието си, докато слушат инструкциите. С часове слушаха, задаваха въпроси и заучаваха движенията си. Ани раздаде дрехите за операцията — смяха им се. Накрая седнаха на вечеря, която Ромео и мъжете бяха приготвили. Вдигнаха тост за успеха на акцията с младо пролетно вино, а после някои от тях поиграха един час карти, преди да се приберат в стаите си. Нямаше нужда от постове — заключиха, а и оръжието бяха до леглата им. И все пак всички заспаха трудно.

Чак след полунощ Ани почука на вратата на Ромео. Той четеше. Пусна я в стаята и тя веднага захвърли „Братя Карамазови“ на пода.

— Пак ли четеш тоя боклук? — каза тя почти презрително.

Ромео сви рамене, усмихна се и отговори:

— Забавлява ме. Героите му ми приличат на италианци, които страхотно се мъчат да бъдат сериозни.

Бързо се съблякоха и легнаха в петносаните чаршафи, и двамата по гръб. Телата им бяха напрегнати не от сексуална възбуда, а от тайнствен ужас. Ромео се взираше право нагоре, в тавана, а Ани бе затворила очи. Тя лежеше от лявата му страна и с дясната си ръка бавно и нежно го галеше. Раменете им едва се докосваха, а телата им не се допираха. Когато почувства, че Ромео се е възбудил, тя продължи движенията с дясната ръка, а с лявата започна да мастурбира. В постоянния бавен ритъм Ромео колебливо протегна ръка към малките ѝ гърди, но тя направи детска гримаса, силно стиснала очи. После движенията на ръката ѝ станаха по-силни, неистови и неритмични и Ромео стигна до оргазъм. Когато спермата потече по ръката на Ани, тя

също получи оргазъм, очите ѝ се отвориха, а дребното ѝ тяло като че ли се хвърли във въздуха, надигна се и се обърна към Ромео, сякаш за да го целуне, но тя наведе глава и зарови лице на гърдите му за миг, докато тялото ѝ спря да тръпне. След това съвсем небрежно седна и изтри ръката си в изцапания чаршаф. Взе цигарите и запалката на Ромео от мраморната нощна масичка и запуши.

Ромео отиде в банята и намокри една кърпа. Върна се, изтри ръцете ѝ, а после изтри и себе си. Даде ѝ кърпата и тя я прокара между краката си.

Бяха го правили и при една друга акция и Ромео разбираше, че това е единственият израз на привързаност, който тя би позволила. Беше толкова яростна в независимостта си, на каквото и да се дължеше тя, че не можеше да понесе мъж, когото не обича, да проникне в нея. Считаше френската любов, която Ромео бе предложил, също за форма на отдаване. Това, което направиха, бе единственият начин тя да задоволи потребностите си, без да изневери на идеалите си за независимост.

Ромео наблюдаваше лицето ѝ. То не беше толкова строго сега, очите не гледаха така свирепо. Тя е толкова млада, мислеше си той, как е станала така смъртоносна толкова бързо?

— Искаш ли да спиш при мен тази нощ, просто за компания? — попита той.

Ани загаси цигарата си.

— О, не — каза тя. — Защо да искам такова нещо? И двамата получихме това, от което се нуждаехме.

И започна да се облича.

— Би могла поне да ми кажеш нещо нежно, преди да си тръгнеш — каза Ромео шеговито.

Тя спря на прага и се обърна. За момент той помисли, че ще се върне в леглото. Усмиваше се и за пръв път той я видя като младо момиче, което би могъл да обича. Но тогава тя като че ли се повдигна на пръсти и пропя: „Ромео, Ромео, защо си ти Ромео?“. Направи му муцунка и излезе.

В университета „Бригъм Йънг“ в Прово, щата Юта, двама студенти, Дейвид Джетни и Крайдър Коул, подготвиха екипировката си

за традиционния атентат, който се провеждаше веднъж на всеки семестър. Тази игра пак беше дошла на мода с избирането на Франсис Зейвиър Кенеди за президент на Съединените щати. Според правилата на играта студентският отбор имаше двадесет и четири часа, за да извърши убийството — т.е. да стрелят с пистолетите си играчки по картоненото чучело на президента на Съединените щати от разстояние, не по-голямо от пет стъпки. Да предотврати това бе задачата на друг отбор на студентската организация — за защита на реда и закона, — който наброяваше над сто души. „Паричната награда“ се използваше, за да се плати банкетът за победата след приключването на атентата.

Преподавателското тяло и администрацията на колежа, под влиянието на мормонската църква, не одобряваха тези игри, но те бяха станали популярни навсякъде в Съединените щати — пример за досадните излишества на свободното общество. Лошият вкус, апетитът към вулгарното в живота бяха част от самата жизненост на младите. И тази игра беше отдушник за негодуванието от властта, форма на протеста на тези, които още не са постигнали нищо срещу вече преуспелите. Това беше символичен протест, определено за предпочитане пред политическите демонстрации, произволното насилие и седящите стачки. Играта на атентати беше предпазен клапан за бунта на хормоните.

Двамата атентатори, Дейвид Джетни и Крайдър Коул, се разхождаха из студентското градче, хванати под ръка. Джетни беше мозъкът, а Коул — изпълнителят, така че Коул говореше, а Джетни кимаше, когато се запътиха към членовете на студентската организация, охраняващи чучелото на президента. Картонената фигура на Франсис Кенеди бе доста сполучливо изображение, но беше ексцентрично боядисана и имаше син костюм, зелена връзка, червени чорапи и нямаше обувки. Там, където трябваше да бъдат обувките, беше нарисувана римската цифра IV.

Отборът на реда и закона заплаши Джетни и Коул с пистолети-играчки и двамата преследвачи промениха посоката. Коул жизнерадостно изкрещя някаква грубост, но лицето на Джетни беше мрачно. Той гледаше сериозно на задачата си. Джетни обмисляше гениалния си план и вече изпитваше жестоко удовлетворение от сигурния му успех. Тази разходка пред погледа на врага трябваше да

покаже, че са в скиорско облекло, да постигне визуална идентичност и така да подготви замислената изненада. А и да пробута идеята, че напускат студентското градче за уикенда.

Според едно от изискванията на играта трябваше да се обяви програмата на чучелото президент. Чучелото щеше да бъде на банкетата за победата, който трябваше да се състои вечерта, преди полунощ. Джетни и Коул възнамеряваха да направят удара си преди крайния срок — полунощ.

Всичко вървеше според замисъла. Джетни и Коул се срещнаха в шест часа вечерта във въпросния ресторант. Собственикът не знаеше нищо за плановете им. Те бяха просто двама студенти, работили за него през последните две седмици. Бяха много добри келнери, особено Коул, и собственикът беше доволен от тях.

В девет вечерта, когато отборът на реда и закона, наброяващ сто души, влезе със своето чучело-президент, на всички входове на ресторанта бяха поставени постове. Изображението беше поставено в центъра на подредените в кръг маси. Собственикът потриваше ръце, доволен от притока на клиенти, и чак когато отиде в кухнята и видя двамата си млади келнери да крият пистолетите играчки в супниците, загоря каква е работата.

— О, за бога — каза той. — Това означава, че вие двамата напускате тази вечер.

Коул му се ухили, но Дейвид Джетни се намръщи заплашително и двамата се отправиха към салона, вдигнали супниците високо пред лицата си.

Охраната вече вдигаше наздравици за победата, когато Джетни и Коул поставиха супниците на централната маса, вдигнаха капациите и внезапно извадиха пистолетите. Те насочиха играчките си срещу ярко боядисаното чучело и натиснаха спусъците на механизмите. Коул даде един изстрел и избухна в смях. Джетни много внимателно стреля три пъти и хвърли пистолета на пода. Той не помръдна, докато охраната не се нахвърли върху него с поздравления и ругатни, а после всички седнаха да вечерят. Джетни ритна чучелото така, че то се свлече на пода и вече не се виждаше.

Това беше един от по-простите атентати. В други колежи из страната играта бе по-сериозна. Изграждаха се сложни структури за сигурност, от чучелата плисваше червена боя.

Във Вашингтон, окръг Колумбия, министърът на правосъдието на Съединените щати Кристиан Клий водеше досиета на всички тези палави убийци. Именно снимките и досиетата на Джетни и Коул привлякоха интереса му. Той си отбеляза да назначи екип, който да разследва биографиите на Дейвид Джетни и Крайдър Коул.

В петъка преди Великден двама сериозни младежи заминаха от Масачузетския технологически институт за Ню Йорк, където оставиха едно куфарче на багаж на пристанището. Те внимателно заобикаляха пияните бездомни скитници, зорките погледи на сводниците и уличниците, които се тълпяха из залите на пристанищната сграда. Двамата бяха деца-чудо, на двадесет години вече асистенти по физика и участници в специална научна програма на института. Куфарчето съдържаше мъничка атомна бомба, която бяха направили с крадени от лабораторията материали, включително необходимия плутоний. Отне им две години да откраднат тези материали от програмата малко по малко, като фалшифицираха отчетите за експериментите си, за да не се забележи кражбата.

Още на дванадесет години Адам Грес и Хенри Тибът бяха признати за гении. Родителите им ги научиха да осъзнават отговорността си към човечеството. Те нямаха пороци, с изключение на познанието. Изключителният им интелект ги караше да презират дребните страсти, разяждащи човека, като алкохол, комар, жени, лакомия и наркотици.

Това, на което се поддаваха, бе силният наркотик на логическото мислене. Имаха социална съвест и виждаха злото в света. Знаеха, че производството на атомно оръжие е престъпно, че съдбата на човечеството виси на косъм, и решиха да направят каквото могат, за да предотвратят фаталното бедствие. И така, след месеци хлапашки приказки решиха да стреснат правителството. Щяха да покажат колко лесно един побъркан може жестоко да накаже човечеството. Направиха мъничката атомна бомба с мощност само половин килотон, за да я заложат и след това да предупредят властите за съществуването ѝ. Считаха себе си и своя замисъл за неповторими, богоравни. Не знаеха, че в психологическите разработки на един престижен мозъчен тръст, финансиран от правителството, именно тази ситуация се предвиждаше

като един от възможните рискове на атомната ера от историята на човечеството.

Още докато бяха в Ню Йорк, Адам Грес и Хенри Тибът изпратиха до „Ню Йорк Таймс“ предупредителното си писмо, в което обясняваха мотивите си и молеха то да бъде публикувано, преди да се изпрати на властите. Съставянето на писмото бе дълъг процес не само защото трябваше да се намерят точните думи, за да се покаже отсъствието на злонамереност, но и понеже лепяха изрязани от стари вестници печатни букви и думи.

Бомбата нямаше да избухне до следващия четвъртък. По това време писмото щеше да бъде в ръцете на властите, а бомбата — със сигурност вече намерена. Това щеше да бъде предупреждение към управниците на света.

А в Рим на този Велики петък Тереза Кетрин Кенеди, дъщерята на президента на Съединените щати, се готвеше да сложи край на самоналоженото си заточение в Европа и да се върне да живее с баща си в Белия дом.

Охраната ѝ от Тайната служба вече беше направила всички приготовления за пътуването. Според нейните инструкции бяха запазили места за полета от Рим за Ню Йорк в неделя, Великден.

Тереза Кенеди беше на двадесет и три години и учеше философия в Европа, първо в Сорбоната в Париж, а после в университета в Рим, където току-що бе прекратила, за облекчение и на двамата, сериозната си връзка с един радикален италиански студент.

Тя обичаше баща си, но мразеше това, че е президент, защото бе твърде лоялна, за да изразява публично собствените си възгледи. По-рано вярваше в социализма, сега проповядваше братството между хората. Беше феминистка по американски маниер; считаше икономическата независимост за основа на свободата и затова не изпитваше угризения от парите, с които разполагаше и които гарантираха свободата ѝ.

С особената си и все пак съвсем човешка нравственост тя отхвърляше идеята за всяка привилегия и рядко посещаваше баща си в Белия дом. А може би подсъзнателно го обвиняваше за смъртта на майка си, тъй като той се бе борил за политическа власт, докато

съпругата му умираше. По-късно ѝ се искаше да изчезне в Европа, но по закон трябваше да бъде охранявана от Тайната служба като член на семейството на президента. Опитва се да се откаже от тази охрана, но баща ѝ я помоли да не го прави. Франсис Кенеди ѝ каза, че не би могъл да понесе нещо да ѝ се случи.

Охрана от двадесет души, разделени на три смени на ден, се грижеше за сигурността на Тереза Кенеди. Когато отиваше на ресторант, когато ходеше на кино с приятеля си, те бяха там. Наемаха апартаменти в същата сграда, щабът им бе в един фургон на улицата. Тя никога не беше сама. И всеки божи ден трябваше да представя програмата си за деня на началника на охраната.

Телохраниелите ѝ бяха двуглави чудовища — полуслуги, полугосподари. С модерната си електронна техника чуваха как се люби с приятеля си, когато той преспиваше при нея. Бяха ужасяващи — движеха се като вълци, промъкваха се безшумно, винаги нащрек, като че ли за да уловят довяна от вятъра следа, а всъщност просто слушаха звуците в радиослушалките си.

Тереза бе отказала „мрежова охрана“, т.е. от най-строгия вид. Караше собствената си кола, не им позволяваше да се настаняват в съседния апартамент, отказваше да върви между тях. Настояла бе охраната ѝ да бъде „периферна“, около нея да се издигне стена, сякаш е голяма градина. По този начин можеше да има личен живот. Понякога това водеше до неудобни моменти. Веднъж отиде на пазар и имаше нужда от монета, за да се обади по телефона. Стори ѝ се, че вижда един от охраната да се преструва, че купува нещо наблизко. Приблужи се към човека и каза:

— Бихте ли ми дали двадесет и пет цента?

Той я изгледа смаян и озадачен и тя разбра, че е сбъркала — не беше от охраната ѝ. Засмя се и се извини. На човека му стана забавно и той с удоволствие ѝ даде монетата.

— За една Кенеди винаги — каза шеговито.

Като много други млади хора, Тереза Кенеди вярваше, без никакви особени доказателства, че хората са „добри“, както вярваше, че тя самата е добра. Участваше в демонстрации в името на свободата, защитаваше доброто и се противопоставяше на злото. Опитваше се никога да не бъде дребнава и злобна в ежедневието си. Като дете бе

дала всичко, което беше събрала в касичката си, за американските индианци.

Като дъщеря на президента на Съединените щати изпаднаше в неудобно положение, когато подкрепяше активисти на кампанията за свободен аборт или свързваше името си с радикални и леви организации. Търпеше хулите на средствата за масова информация и оскърбленията на политическите си противници.

В невинността си бе строго почитана в любовните си връзки — вярваше в абсолютната честност, отвращаваше се от измамата.

Животът ѝ в чужбина би трябвало да я е научил на някои полезни неща. Докато скиташе из Париж и разглеждаше по-колоритните му кътчета, някакви скитници, живеещи под един от мостовете, за малко да я изнасят. В Рим двама просяци се опитаха да ѝ откраднат дамската чантичка в момента, в който им даваше пари, но и в двата случая се намеси бдителната охрана. Това обаче не се отразяваше върху вярата ѝ в доброто у човека. Всеки човек носеше в душата си божествената искра на добротата, никой не беше непоправим. Като феминистка, тя, разбира се, бе научила за тиранията на мъжете над жените, но всъщност не разбираше свирепата жестокост на мъжкия свят. Не допускаше, че е възможно едно човешко същество да предаде друго по най-подъл и бездушен начин.

Шефът на охраната ѝ, твърде стар, за да му поверят някой от по-високопоставените служители на правителството, бе потресен от невинността ѝ и се опитваше да ѝ отвори очите. Той ѝ разказваше ужасяващи истории, все свързани с мъже, с които се бе сблъсквал по време на дългогодишната си служба, и бе по-откровен от всеки друг път, тъй като това беше последната му задача, преди да излезе в пенсия.

— Още си много млада, за да разбереш този свят — казваше той. — Пък и в твоето положение човек трябва да внимава. Мислиш, че понеже правиш добро на някого, той ще ти отвърне със същото.

Тъкмо предишния ден тя бе качила един автостопаджия, който реши, че това е покана за сексуална авантюра. Шефът на охраната реагира мигновено и двете му коли притиснаха колата на Тереза към банката на пътя, точно когато автостопаджията протягаше ръка към скута ѝ.

— Ще ти разкажа нещо — каза шефът. — Навремето работех с най-умния и приятен човек в държавните служби. Изпълнявахме секретни задачи. Но веднъж го надхитриха и го пипнаха. Попадна в ръцете на един истински негодник, който можеше да го унищожи. Но кой знае защо той пуснал шефа ми и му казал: „Помни, че ми дължиш една услуга“. Е, отне ни шест месеца да проследим този тип и да го притиснем. А шефът ми го ликвидира, без изобщо да се замисли, дори не му даде шанс да се предаде или да стане двоен агент. И знаеш ли защо? Той самият ми каза. Този тип веднъж е притежавал огромна власт и е прекалено опасен, за да бъде оставен жив.

Шефът ми не му беше благодарен, каза, че онзи го е пуснал заради някакъв свой каприз, а човек не може всеки път да разчита на капризи.

Началникът на охраната обаче не спомена пред Тереза, че шефът му се е казвал Кристиан Клий.

Избирането на Франсис Зейвиър Кенеди за президент беше едно от чудесата на американската политика. Избраха го заради магията на името му, а и заради необикновените му физически и интелектуални качества, и то независимо от факта, че бе изкарал едва един мандат в Сената, преди да бъде избран за президент.

Казваха, че е племенник на Джон Ф. Кенеди — президента, убит през 1963 година, но той бе извън организирания клан Кенеди, все още активен в американската политика. Всъщност им се падаше братовчед — единственият далечен роднина, наследил обаянието на прочутите си чичовци Джон и Робърт Кенеди.

Като студент Франсис Кенеди бе смятан за гений и на двадесет и осем години вече беше професор в Харвард. По-късно той си основа своя собствена фирма за правни услуги и проповядваше разширяване на либералните реформи в държавния и в частния сектор. Фирмата му не носеше кой знае какви печалби, но за него това нямаше значение, тъй като бе наследил значително богатство. Тя обаче го направи известен в цялата страна. Той се бореше за правата на малцинствата и защитаваше безпомощните и социално слабите.

По време на предизборната кампания Кенеди предприе обиколка из страната, като навсякъде твърдеше, че ще предложи на

американския народ нов обществен договор. Какво е това, което съхранява цивилизацията, питаше той. Това е договорът между държавата и гражданите. Правителството е длъжно да гарантира обществената безопасност и да воюва с икономическите затруднения. То трябва да предоставя на всеки един гражданин правото и средствата за постигане на лично щастие в този живот. Едва тогава от гражданина може да се изисква спазването на обичайните закони, лежащи в основата на цивилизацията. Освен това Кенеди предлагаше този свещен обществен договор да съдържа и постановката всички важни въпроси в американското общество да се решават чрез референдум, а не от Конгреса, от Върховния съд или от президента.

Той обещавахе, че ще изкорени престъпността. Обещавахе, че ще премахне бедността, която е коренът на всички престъпления и престъпление сама по себе си. Обещавахе и програма за здравно осигуряване на населението, финансирана от държавата, плюс такава система на социални осигуровки, която да гарантира спокойни старини на всички пенсионери.

За да докаже вярата си в тези идеали и за да скъси дистанцията до обикновените хора, той обяви по телевизията, че ще предостави личните си средства в размер на четиридесет милиона долара на държавната съкровищница на САЩ. Това стана чрез широко рекламирана церемония, която бе отразена в новините на всички телевизионни програми в страната. Щедрият жест на Франсис Кенеди оказа огромно въздействие върху гласоподавателите.

Той посети всички големи градове на САЩ, а застъпниците му обикаляха с автомобили по-малките селища. Жена му и дъщеря му го придружаваха навсякъде, а красотата им допълваше неговата в спечелването на общественото съзнание — й трите му диспута с кандидата на републиканците за президент се превърнаха в триумф. Той изцяло срази опонента си със своето остроумие, интелигентност и младежки дух. Никой друг президент не бе започвал първия си мандат с толкова висока популярност сред населението. Той успя да се наложи над всичко и всички, с изключение на съдбата. Точно преди встъпването му в длъжност жена му умря от рак.

Въпреки дълбоката си скръб Франсис Зейвиър Кенеди пристъпи към осъществяване на програмата си. Още по време на предизборната кампания той беше направил един смел политически ход, като

оповести предварително състава на своя екип, така че избирателите да могат да одобряват и сътрудниците му. За завеждащ връзките с Конгреса относно вътрешната политика той се спря на чернокожия активист Одблъд Грей. Вицепрезидентът щеше да бъде жена, която освен това участваше и в екипа му. Това бяха по-оригиналните му хрумвания, другите му сътрудници бяха като всички останали на тази длъжност. И точно с този екип той постигна първата си победа — изменението на законите за социалното осигуряване, така че след пенсионирането си всеки да разполага с достатъчно средства, с които да се издържа.

Финансирането на тази програма се обезпечаваше от данъците върху печалбите на големите корпорации, които мигновено се превърнаха в негови смъртни врагове.

Но след тази първа победа Кенеди сякаш намали стремителното темпо. Конгресът отхвърли законопроекта му за провеждане на референдуми по основните въпроси, както и програмата му за усъвършенстване на здравното осигуряване. А и самият Кенеди изразходваше много енергия в битките си с Конгреса, който въпреки силната съпротива от страна на Белия дом непрекъснато отхвърляше предлаганите от Кенеди и екипа му планове и програми.

Съзнанието, че през последната година от своя мандат той губеше битката, го изпълваше с горчив гняв. Той знаеше, че делото му е справедливо, че посоката е правилна и в действията му има морал и интелигентност, което ги прави най-подходящи за оцеляването на Америка. Сега обаче вече му се струваше, че в политическия процес място за морал и интелигентност няма.

Президентът Кенеди изчака да поднесат чая, и се обърна към най-близките си сътрудници:

— Може да не се кандидатирам за втори мандат — каза той равнодушно, погледна към вицепрезидентката и добави: — Хелън, бих желал да подготвиш кандидатурата си за президент.

Всички онемяха, само Хелън Дюпре му се усмихна. Усмивката ѝ бе едно от нейните най-силни политически оръжия и това пролича и тук. Тя каза:

— Франсис, смятам, че едно такова решение да не се кандидатираш трябва да се разгледа обстойно от целия екип в мое

отсъствие. Но преди да си тръгна, искам да ти кажа, че добре разбирам колко обезкуражен се чувстваш в този момент. Аз не бих се справяла по-добре от теб, ако приемем, че ме изберат за президент. Мисля, че ти трябва повече търпение. Вторият ти мандат може да се окаже по-ефективен.

Президентът Кенеди каза нетърпеливо:

— Хелън, и аз, и ти добре знаем, че всеки президент на САЩ е по-популярен през първия си мандат, отколкото през втория.

— В повечето случаи е така — отвърна Хелън Дюпре. — Но за втория ти мандат можем да се опитаме да променим състава на долната камара. Нека ти обясня нещата, както ги виждам аз. Смятам, че като вицепрезидент само с един мандат съм по-уязвима, отколкото ако имам два мандата зад гърба си. Освен това подкрепата ти в качеството на човек, бил два мандата президент, ще е много по-ценна, отколкото като президент, прогонен от собствения си Конгрес.

Тя взе бележника си и стана, но Франсис Кенеди каза:

— Не е нужно да излизаш.

Дюпре отново се усмихна на всички със същата мила усмивка.

— Сигурна съм, че сътрудниците ти ще говорят по-свободно в мое отсъствие — каза тя и напусна Жълтата овална зала.

Четиримата мъже около Кенеди мълчаха. Те бяха най-близките му помощници. Кенеди лично ги бе назначил и те отговаряха единствено пред него. Президентът приличаше на някакъв странен циклоп с един мозък и четири ръце. Освен това тези хора бяха най-близките му приятели и след смъртта на жена му се бяха превърнали в единственото му семейство. Дюпре затвори вратата след себе си и мъжете се размърдаха, разбутаха бележници и папки и посегнаха към чая и сандвичите. Началникът на канцеларията на президента Юджийн Дази каза небрежно:

— Хелън може да се окаже най-умният човек в тази администрация.

Кенеди се усмихна на Дази, за когото се знаеше, че си пада по красивите жени:

— А ти какво ще кажеш, Юджийн? Смяташ ли, че трябва да бъда по-търпелив и да се кандидатирам отново?

Когато преди десет години Франсис Кенеди навлизаше в политиката, Юджийн Дази ръководеше огромна компания за

производство на компютри. Той бе способен човек и можеше с лекота да се справя с конкуренцията, но понеже произлизаше от бедно семейство, продължаваше да вярва във възтържествуването на справедливостта по-скоро от някакво практично чувство, отколкото от романтичен идеализъм. С течение на времето у него укрепваше убеждението, че концентрацията на пари в Америка означава твърде много власт на едно място, което в крайна сметка ще унищожи истинската демокрация. Така че когато Франсис Кенеди се зае с политическа дейност под флага на социалдемокрацията, Дази организира финансовата подкрепа, довела Кенеди до президентския пост.

Той бе едър и дружелюбен човек, притежаваше изкуството да не прави свои врагове хората, чиито важни молби и заявления биваха отхвърляни от президента. Дази сведе оплешивяваща глава към записките си, а горната част на тантурестото му тяло изпъна гърба на добре ушитото му сако. Говореше с небрежен глас:

— А защо да не се кандидатираш? — каза той. — Ще си имаш една чудесна работа. Конгресът ще ти казва какво да правиш и ще отказва да прави това, което ти искаш. Всичко ще си бъде същото, с изключение на външната политика. Там можеш да се забавляваш. Дори може и нещо добро да свършиш. Какво имам предвид ли? Числеността на армията ни е с петдесет на сто под необходимата, тъй като образуваме децата си толкова добре, че те стават твърде умни, за да бъдат патриоти. Разполагаме с много технологии, но никой не желае да купува стоките ни. Платежният ни баланс е безнадежден. Това значи, че отгук нататък можеш да вървиш само нагоре. Така че гледай да те преизберат, успокой се и се забавлявай още четири години. Работата не е лоша, по дяволите, а и парите са добри — Дази се усмихна и махна с ръка, за да покаже, че в думите му има и известна доза шега.

Четиримата мъже от екипа наблюдаваха внимателно Кенеди, въпреки привидно небрежните си пози. Нито един от тях не смяташе, че Дази се държи несериозно — шеговитостта на изказването му бе проява на отношение, което самият Кенеди насърчаваше през последните три години.

Артър Уикс, съветникът по националната сигурност, плещест човек с градско лице, издаващо баща евреин и майка италианка, можеше да бъде безпощадно остроумен, но едновременно с това се

отнасяше и с известно страхопочитание към президентската институция и към Кенеди.

Уикс бе срещнал Кенеди преди десет години, когато той за първи път кандидатстваше за Сената. Беше либерал от източното крайбрежие, професор по етика и политология в Колумбийския университет. Освен това беше и много богат и презираше парите. Познанството им прерасна в приятелство на базата на интелектуалните им заложиби. Кенеди смяташе, че Артър Уикс е най-интелигентният човек, когото познава. Уикс смяташе Кенеди за най-моралния сред политиците. Това не беше и не можеше да бъде основа за топли приятелски отношения, но все пак породя между тях известно доверие.

Като съветник по националната сигурност Уикс смяташе, че отговорностите му го задължават да поддържа по-сериозен тон от останалите. Той говореше с мек и убедителен глас, в който още имаше следи от нюйоркски акцент.

— За Юджийн това може и да е шега — каза той и кимна към Дази, — но ти все още има какво да направиш за външната политика на страната ни. Ние разполагаме с далеч по-голямо влияние, отколкото смятат в Европа или Азия. Мисля, че си длъжен да се кандидатираш за втори мандат. В крайна сметка във външната политика президентът на САЩ е като крал.

Кенеди се обърна към мъжа от лявата си страна. Одблъд Ото Грей бе най-младият в екипа на Кенеди — бе завършил колеж едва преди десет години. Преди това бе работил в лявото крило на едно движение на чернокожи, след което мина през Харвард и колежа Роудс. Беше висок и внушителен мъж, първокласен научен работник и оратор. Под огнените му слова на агитатор Кенеди бе открил човек с вроден такт и чувство за дипломатичност, човек, който убеждава, без да си служи със заплахи. По-късно в Ню Йорк, при една ситуация, която заплашваше да се превърне в свада, Кенеди успя да спечели възхищението и доверието на Грей. Тогава Кенеди бе използвал своите необичайни умения на юрист, своето обаяние и интелигентност, както и отсъствието на расови предразсъдъци у себе си, за да се справи със ситуацията, чрез което спечели овациите и на двете страни.

След това Одблъд Грей започна да поддържа политическата кариера на Кенеди и да го поощрява да се кандидатира за президент.

Кенеди го назначи в екипа си да отговаря за връзките с Конгреса, т.е. да представя на Конгреса законопроектите на президента. Младежкият идеализъм на Грей непрекъснато воюваше с вродения му талант на политик. От това идеализмът съвсем естествено губеше, защото той добре разбираше механизма на работа на правителството — знаеше къде да прилага натиск, кога да използва силата на протекциите, кога да изчака и кога да се откаже с елегантен жест.

— Ото — обърна се към него Кенеди. — Ти какво мислиш?

— Откажи се — отвърна Грей. — Докато все още само губиш.

Кенеди се усмихна, а останалите се засмяха. Грей продължи:

— Ще ти кажа направо. Съгласен съм с Дази. Конгресът те посира, а пресата те рита по задника. Лобистите и големите корпорации задушават в зародиш всичките ти програми, а бачкаторите и интелектуалците смятат, че си ги предал. Седнал си зад волана на този огромен кадилак, наречен САЩ, а той няма дори и автоматични скорости. И на всичкото отгоре искаш да дадеш възможност на всеки маниак в страната да те подритва още четири години. Казвам, че е крайно време всички ние да се измитае оттук.

Кенеди сякаш се развесели, красивите ирландски черти на лицето му се разтегнаха в усмивка, а в блестящите му сини очи се появиха искрици.

— Много забавно — рече той. — Но нека говорим сериозно.

Разбираше, че те се опитват да го накарат да се кандидатира отново, като въздействат върху гордостта му. Нито един от тях не желаше да напусне този център на властта, този Вашингтон, този Бял дом. Беше по-добре да си лъв без нокти, но все пак лъв, а не нищо.

— Искате да се кандидатирам отново — каза Кенеди. — Какво обаче ще правя?

Ото Грей каза:

— Точно така, по дяволите. Искам да се кандидатираш отново. Дойдох в тази администрация, защото ти ме помоли да помогна на страната си. Повярвах ти и все още ти вярвам. Ние наистина направихме нещо за страната, но можем още. Има още куп работи за вършене. Богатите стават все по-богати, а бедните все по-бедни и само ти можеш да промениш това положение. Не напускай битката точно сега.

Кенеди отвърна:

— Но как, по дяволите, ще спечеля? Конгресът на практика се контролира от Сократовия клуб.

Грей гледаше шефа си с настойчивата увереност, присъща само на младостта.

— Не бива да се мисли така. Та не виждаш ли колко много безнадеждни битки спечелихме? Ще печелим още, пък дори и да не е така, поне си струва да се опита.

В стаята за момент настъпи тишина. Сякаш едва сега всички забелязаха мълчанието на един от присъстващите, човека, чието влияние върху Франсис Кенеди бе най-силно. Кристиан Клий. Всички погледи се насочиха към него. Макар че бяха първи приятели, Клий изпитваше някакво благоговение пред Кенеди. Това винаги изненадваше Кенеди, тъй като Клий ценеше смелостта, а едновременно с това знаеше, че Кенеди се бои от покушение. Кристиан беше човекът, който убеди Кенеди да се кандидатира за президент и му каза, че ще гарантира личната му безопасност, ако бъде назначен за министър на правосъдието и шеф на ФБР и на Тайната служба. Така че в момента той ръководеше цялата вътрешна система за сигурност в САЩ, но политическата цена, платена от Кенеди за това, бе много висока. Той бе оставил на Конгреса назначенията на двама съдии във Върховния съд и мястото на посланик във Великобритания.

Сега Кенеди гледаше към Кристиан Клий и най-накрая той заговори:

— Знаеш ли какво най-много притеснява хората в тази страна? Те изобщо не се интересуват от развитието на външните ни отношения. Пет пари не дават за икономиката и хич не им пука за екологическото състояние на планетата. Притеснява ги това, че нощно време не могат да се разхождат спокойно по улиците, без да бъдат нападани и малтретирани. Че не могат да спят спокойно, без да се боят от крадци и убийци. Живеем в състояние на безвластие. Правителството не изпълнява своята част от обществения договор за осигуряване на защита на всеки един гражданин. Жените се страхуват от изнасилване, а мъжете от това да не бъдат убити. Ние пропадаме стремително в пропастта на животинското поведение. Богатите поглъщат хората икономически, а престъпниците вилнеят сред бедните и средно богатите слоеве на населението. Единствено ти, Франсис, си човекът, който е в състояние да ни поведе нагоре. Вярвам в това и

вярвам, че можеш да спасиш страната. Затова и работя с теб. А сега ти искаш да ни изоставиш. — Клий замълча за момент. — Трябва да опиташ пак, Франсис. За още четири години.

Президентът Кенеди бе трогнат. Той виждаше, че тези четирима мъже все още вярваха в него, а и една част от съзнанието му знаеше, че именно той ги бе манипулирал да му кажат тези неща, че той ги караше да потвърждават вярата си в него и да поемат отговорност, еднаква с неговата. Усмихна им се с искрено възхищение.

— Ще помисля — каза той.

Те приеха думите му за знак, че срещата е приключила, и си тръгнаха, с изключение на Кристиан Клий.

Кристиан запита небрежно:

— Тереза ще се връща ли къщи за празниците?

Кенеди сви рамене.

— Тя е в Рим с новия си приятел. Ще се върне чак на Великден. Както винаги пренебрегва религиозните празници.

Кристиан каза:

— Радвам се, че най-сетне си идва. Не ми е възможно да я охранявам в Европа. Пък и тя си мисли, че там може да говори каквото й падне, без то да се разбере тук. — Той млъкна за малко. — Ако решиш да се кандидатираш отново, трябва да скриеш някъде дъщеря си или да се откажеш от нея.

— Не мога. Ако се кандидатирам отново, ще ми трябват и гласовете на радикалните феминисти.

Кристиан се засмя.

— Окей — каза той. — Дай сега да видим тържеството по случай рождения ден на Оракула. Той наистина го очаква с нетърпение.

— Не се притеснявай — каза Кенеди. — Ще го направя, както му е редът. Бога ми, станал е на сто години и все още му се ще да ходи по тържества.

— Да, но той е бил и продължава да бъде велик — отвърна Кристиан.

Кенеди му хвърли рязък поглед.

— От нас двамата ти си този, който го обича повече. А той си има своите грешки и недостатъци.

— Така е — каза Кристиан. — Но никога не съм виждал някой друг да ръководи живота си по-добре. С напътствията и съветите си

той промени и моя живот. — Кристиан направи пауза. — Днес ще вечерям с него и ще му кажа, че въпросът за тържеството е уреден.

Кенеди се усмихна сухо.

— Спокойно можеш да му го кажеш — рече той.

Към края на работния ден Кенеди подписа някои документи в Овалния кабинет, седна зад бюрото си и се загледа през прозореца. От мястото си виждаше върха на оградата около Белия дом — черен метал с бели шипове, по които течеше електрически ток. Както винаги, и сега мисълта, че е твърде близо до улиците и тълпите, го правеше неспокоен, макар да знаеше, че възможните нападения срещу него са илюзия. Той беше извънредно добре защитен. Районът около Белия дом бе разделен на седем охранявани зони. В радиус от две мили наоколо във всяка сграда имаше охрана — на покрива и в някои апартаменти. На всички улици, водещи към Белия дом, имаше командни пунктове, снабдени с автоматично стрелково оръжие. Сред стотиците туристи, които сутрин посещаваха първия етаж на Белия дом, се разхождаха безброй цивилни агенти от охраната — държаха се като обикновени посетители, но бяха непрекъснато нащрек. Всеки сантиметър от откритите за посещение зали на Белия дом се наблюдаваше от скрити камери и от специални подслушвателни устройства, които бяха в състояние да уловят всеки шепот. По ъглите на коридорите имаше информационни бюра с въоръжени служители, които при нужда можеха да станат барикади. По време на всички тези туристически посещения Кенеди винаги се намираше на новопостроения четвърти етаж, където беше жилището му. Там всички подове, стени и тавани бяха специално подсилени.

Кенеди рядко използваше Овалния кабинет. Тук обикновено само подписваше официални документи със съответните церемонии, така че сега се отпусна, за да се наслади напълно на няколкото минути, през които беше съвсем сам. Извади от кутията за пури на бюрото си дълга и тънка кубинска пура и я завъртя между пръстите си, опипа меката ѝ опаковка. После отрязва края ѝ, внимателно я запали, пое първата глътка ароматен дим и се загледа през бронирания прозорец.

Спомни си как като дете крачеше по огромната зелена морава, току-що преминал през бялата сграда на пропуска, а после тичаше към

чичо Джек и чичо Робърт. Колко много ги обичаше. По детински чаровният чичо Джек излъчваше власт и сила — все едно, че дете управляваше света. И чичо Робърт, строг и сериозен и едновременно с това мил и нежен. Не, замисли се Франсис Кенеди, викахме му чичо Боби, а не Робърт, май така беше. Но не беше сигурен, не помнеше вече.

Обаче добре си спомняше един ден преди повече от четиридесет години, когато на същата тази морава тичаше към двамата си чичовци, а те го хванаха за ръцете и го залюляха над земята, така че той изобщо не я докосна, докато не стигнаха до сградата на Белия дом.

А сега той бе заел тяхното място. Властта, която някога като дете го изпълваше със страхопочитание, сега беше негова. Колко жалко, че спомените носеха толкова много болка и красота, толкова разочарования. Същото нещо, за което те бяха дали живота си, сега караше него да се отказва от борбата.

В същия този ден, Велики петък, Франсис Зейвиър Кенеди още не знаеше, че всичко ще се промени от двамина невзрачни революционери в Рим.

[1] Инокентий (лат.). — Б.пр. ↑

[2] Първите пет книги от Библията, приписвани на Мойсей. На еврейски „тора“ — закон. — Б.пр. ↑

ГЛАВА II

В неделя, на Великден, Ромео и групата му от четирима мъже и три жени в пълно бойно снаряжение се измъкнаха от фургона си. По улиците на Рим около площад „Свети Петър“ те се смесиха с празнично облечените великденски тълпи — жените в меките пастелни тонове на пролетта и малко смешни шапки за църква, а мъжете в копринени кремави костюми с избродирани жълти кръстове на реверите. Но децата бяха още по-зашеметяващи — момиченцата с ръкавици и с рокли с волани, а момченцата с тъмносини костюми, бели ризи и червени вратовръзки. Навсякъде се разхождаха свещеници и благославяха тълпите с усмивка на уста.

Ромео беше по-скромен поклонник и гледаше напълно сериозно на Възкресението, което се празнуваше през това великденско утро. Носеше черен костюм с добре избелена бяла риза и бяла вратовръзка, почти невидима на фона на ризата. Обущата му също бяха черни, с гумени подметки. В момента той закопчаваше палтото си от камилска вълна, за да прикрие пушката, която носеше в специален калъф. През последните три месеца непрекъснато се беше упражнявал в стрелба с тази пушка и сега точността му бе смъртоносна.

Четиримата мъже от групата му бяха маскирани като монаси капуцини в дълги опърпани кафяви раса, падащи на дипли и пристегнати с широки платнени колани, с малки шапчици върху тонзурите. Под широките им раса имаше ръчни гранати и пистолети.

Трите жени, от които едната беше Ани, бяха облечени в бяло и черно като монахини, а под дрехите си и те носеха оръжие. Ани и другите две монахини се движеха начело, а хората им правеха път, така че за Ромео не беше трудно да ги следва. След него вървяха четиримата монаси от групата, готови да се намесят, в случай че папската полиция се опита да спре Ромео.

По този начин те се добраха до площад „Свети Петър“, незабележими в огромната тълпа, която се беше събрала. Като няколко тъмни петна в разноцветния океан от хора, Ромео и групата му се придвижиха до единия край на площада и там спряха. Гърбовете им

бяха защитени от мраморни колони и каменни стени. Ромео стоеше малко настрана. Той чакаше сигнала от другия край на площада, където Ябрил и хората му в момента прикрепваха свещени статуетки към стените.

Групата на Ябрил се състоеше от трима мъже и три жени, облечени непретенциозно в широки якета. Мъжете носеха скрити пистолети, а в малките статуетки на Христос, които жените поставяха, имаше експлозив, задействан от радиосигнал. Гърбовете на статуетките бяха намазани с много здраво лепило, за да не би някой твърде любопитен от тълпата да започне да ги сваля. Освен това статуетките бяха много красиви, изработени от наглед скъпа бяла теракота, налепена върху телен скелет. Създаваха илюзията, че са част от официалната великденска украса и като такива бяха недосегаеми.

Когато тази работа приключи, Ябрил поведе групата си през тълпата извън площад „Свети Петър“ към чакащия ги фургон. След това изпрати един от хората си при Ромео, за да му предаде устройството за задействане на експлозива в статуетките. После групата се качи във фургона и пое към римското летище. Папа Инокентий щеше да се появи на балкона чак след три часа. Всичко се развиваше според плана.

Във фургона, оставил зад гърба си великденския свят на Рим, Ябрил си мислеше за това как започна всичко...

Преди няколко години по време на една от акциите, които изпълняваха заедно, Ромео бе споменал, че папата има най-голямата охрана в сравнение с кой да е европейски държавник. Тогава Ябрил се бе засмял:

— Че кой ще иска да убива папата? Все едно да убиеш неотровна змия. Някакъв си никому ненужен фигурант, заобиколен от дузина също толкова ненужни старци, готови да заемат мястото му. Годеници на Христос, тумба глупаци с червени шапчици. Какво би се променило в света, ако папата умре? Виж, отвличането му е друга работа — той е един от най-големите богаташи на този свят. Но да го убиеш, то е като да убиеш някой заспал на припек гущер.

Ромео обаче не отстъпваше и успя да заинтригува Ябрил. Стотици милиони католици от цял свят почитаха папата. А и без

съмнение той беше символ на капитализма, подкрепяха го буржоазните западни държави. Папата се явяваше една от големите опори на властта в постройката на това общество. От всичко това следваше, че покушението срещу живота на папата щеше да нанесе силен психологически удар върху враговете, тъй като те го смятаха за наместник на Бога на земята. Руският цар и френският крал са били убити, защото и те смятали, че властта им е дадена от Бога, и убийствата им са допринесли за напредъка на човечеството. Бог е измислен от богатите за заблуда на бедните, а папата е земният представител на тази зла сила. Това все пак беше само половината от идеята. По-късно Ябрил бе разрешил концепцията. В цялата операция сега имаше нещо величествено, което изпълваше Ромео със страхопочитание и караше Ябрил да се възхищава от себе си.

Въпреки всичките му приказки и готовност за саможертва, Ябрил не смяташе Ромео за истински революционер. Ябрил бе изучавал историята на италианските терористи. Те бяха много добри в убийствата на държавни глави, бяха се учили от руснаците, които след многобройни опити най-накрая бяха убили своя цар. Италианците дори бяха заимствали от руснаците и името, което, Ябрил презираше — Месиите на насиетието.

Ябрил бе виждал веднъж и родителите на Ромео. Баща му се стори човек напълно ненужен, обществен паразит. Имаше шофьор, прислужник и голямо, подобно на агне куче, с което примамваше жените, докато се разхождаше по улиците. Но пък обноските му бяха великолепни. Беше просто невъзможно да не го харесаш, стига да не си му син.

Майката пък беше типична красавица, продукт на капиталистическата система, алчна за пари и бижута и ревностна католичка. Красиво облечена и придружена от прислужнички, тя всяка сутрин ходеше на богослужение. След тази досада посвещаваше остатъка от деня на удоволствията. Също като съпруга си тя се отдаваше на собствените си желания, изневеряваше често и много обичаше единствения си син, Ромео.

И ето сега това щастливо семейство щеше да бъде наказано. Бащата рицар на Малтийския орден, майката ежедневно общува с Бога, а синът им убиец на папата. Какво падение, помисли си Ябрил. Бедни ми Ромео, лошо ти се пише, след като те предам.

С изключение на края, добавен от Ябрил, Ромео бе запознат с целия план.

— Също като при игра на шах — казваше той. — Шах, шах и мат. Красиво.

Ябрил погледна часовника си. Още петнайсет минути. Фургонът се движеше с умерена скорост по магистралата към летището.

Време беше. Той събра всички оръжия и ръчни гранати от хората си и ги постави в един куфар. Когато фургонът спря пред входа на летището, Ябрил слезе пръв, а фургонът продължи, за да остави групата пред друг вход. Ябрил влезе в сградата, без да бърза, очите му търсеха цивилни полицаи от охраната. Точно преди контролния пункт имаше магазин за сувенири и цветя и той хлътна в него. На вратата с ярки червени и зелени букви пишеше „Затворено“, което беше знак, че всичко е наред и че в магазина няма да има други клиенти.

Продавачката беше с изрусена коса и силен грим и изглеждаше като всяка друга продавачка, но имаше топъл подканящ глас и пищно тяло, което добре изпъкваше през обикновената вълнена рокля, здраво пристегната в кръста.

— Съжалявам — каза тя на Ябрил. — Виждате, че е затворено. Великден е в края на краищата.

Но гласът ѝ звучеше приятелски и не го подканяше да напусне. Тя се усмихна топло.

Ябрил ѝ каза паролата, която служеше само за разпознаване:

— Христос воскресе, но аз все пак трябва да пътувам по служба.

Тя се пресегна и пое куфара от ръката му.

— Самолетът по разписание ли е? — запита Ябрил.

— Да — отвърна жената. — Имате един час на разположение. Някакви промени?

— Не — каза Ябрил. — Но помни, че всичко зависи от тебе.

И излезе от магазина. Не беше виждал тази жена никога преди и повече нямаше да я види, тя беше запозната само с тази част от операцията. Той провери разписанието на таблото за заминаващите полети. Да, самолетът му щеше да отлети навреме.

Жената бе една от малкото жени сред членовете на Първата стотня. Преди три години я уредиха като съдържателка на този магазин и през цялото това време тя внимателно и прелъстително изграждаше връзки със служителите от летището и охраната. Много хитро успя да наложи една практика да заобикаля контролния пункт, за да доставя покупки на хората в самолетите. Правеше го не много често, но не и рядко. На третата година се сближи с един от служителите от въоръжената охрана, който я пропускаше през непроверявания вход. Именно този човек бе дежурен сега, я тя му беше обещала да обядват и да си легнат в задната стаичка на магазина ѝ. Точно затова той се беше съгласил да бъде дежурен на Великден.

Обядът вече бе подреден на масата в задната стая. Тя изпразни куфара и постави оръжията във весело оцветени кутии за подаръци. Напъха кутиите в бледоморав хартиен пазарски плик и изчака, докато до отлитането останат двадесетина минути. След това прегърна плика с две ръце, защото беше много тежък и се боеше, че може да се скъса, и изтича трмаво към непроверявания вход. Любовникът ѝ галантно я пропуска, а тя му се усмихна обичливо. В самолета стюардесата я позна и каза със смях:

— Пак ли ти, Ливия?

Жената отиде в туристическата класа и намери Ябрил, до него седяха останалите му хора. Една от жените подложи ръце, за да поеме тежкия плик.

Жената, известна като Ливия, сложи плика в протегнатите ръце, обърна се и излезе от самолета. Върна се в магазина и довърши приготовленията за обяда в задната стая.

Служителят от охраната Фаенци бе от онези великолепно образци на италианско мъжество, които сякаш нарочно са създадени за наслада на жените. Красотата беше най-малкото от многобройните му достойнства. По-важното бе, че качествата и амбициите му напълно отговаряха на кроткия му характер. Фаенци носеше униформата си със самочувствието на фелдмаршал от времето на Наполеон, а мустакът му беше малък и спретнат като чипото носле на субретка. Веднага се виждаше, че работата му е отговорна и от държавно значение. Той се вглеждаше в преминаващите жени с благосклонна доброжелателност, тъй като те бяха под неговата закрила. Ливия го набеляза още през първия му работен ден като служител от охраната на летището и реши,

че това е нужният ѝ човек. Отначало той се отнасяше с нея с братска учтивост, но тя скоро постави край на това, като го заля с потоп от двусмислени ласкателства, последван от няколко добре подбрани подаръчета, намекващи, че тя не е бедна, а по-късно започна да го кани вечер в бутика си да похапнат нещо набързо. Сега вече той я обичаше или най-малкото ѝ беше предан, както кучето е предано на глезещия го господар — все пак за него тя бе източник на разточителства.

Ливия също го харесваше. Той беше чудесен и ободряващ любовник, без нито една сериозна мисъл в главата си. На нея ѝ допадаше много повече да бъде в леглото с него, отколкото с някой от онези мрачни млади революционери, пълни с комплекси за вина и измъчвани от гузна съвест.

Той се превърна в домашното ѝ животно и тя галено го наричаше Зонзи. Когато влезе в магазина и заключи вратата, тя отиде да го посрещне, изгаряща от желание и обич, но едновременно с това и гузна. Бедният Зонзи, Италианският отдел за борба с тероризма щеше да разследва всичко и да забележи нейното изчезване. А Зонзи без съмнение се бе хвалил със своето завоевание — все пак тя бе жена с опит и на достатъчно години, за да няма нужда честта ѝ да бъде пазена. Връзката им щеше лесно да бъде разкрита. Бедният Зонзи, този обяд щеше да бъде последният му щастлив час.

Те се любиха — бързо и професионално от нейна страна и ентузиазирано и радостно от негова. Ливия си мислеше за странната ирония на този акт, който ѝ носеше огромно удоволствие и същевременно служеше на целите ѝ на революционер. Зонзи щяха да го накажат за гордостта и самонадеяността му, за снизходителната му любов към една по-възрастна жена, а тя щеше да реализира тактическа и стратегическа победа. Нещастният Зонзи. Колко красив беше без дрехи: маслинена кожа, големи като на кошута очи, гарвановочерна коса, прелестни мустаци и бронзови пенис и тестиси.

— Ах, Зонзи, Зонзи — шепнеше тя, заровила лице в хълбоците му, — винаги помни, че те обичам.

Нахрани го с великолепен обяд, след което изпиха бутилка хубаво вино и после пак правиха любов. Зонзи се облече, целуна я за довиждане и си отиде с вярата, че наистина е заслужил късмета си. След като той излезе, тя огледа внимателно магазина. Събра всичките си вещи плюс още някои дрехи и ги натъпка в куфара на Ябрил. Това

беше част от инструкциите. От Ябрил не трябваше да има никаква следа. Последната ѝ задача беше да изличи всички отпечатъци от своите пръсти на очевидните места в магазина, но това бе по-скоро символична задача, защото заличаването на всички отпечатъци не беше възможно. След това взе куфара, излезе от магазина, заключи го и се отдалечи от сградата. Навън, на яркото великденско слънце, в една кола я чакаше жена от нейната група. Тя се качи в колата, поздрави жената с целувка и каза почти със съжаление:

— Слава богу, че всичко най-после свърши.

Другата жена ѝ отвърна:

— Не беше чак толкова зле. Магазинът ни носеше пари.

Ябрил и хората му пътуваха в туристическа класа, защото в първа класа пътуваше дъщерята на президента на САЩ, Тереза Кенеди, заедно с шестимата си телохранители. Ябрил не желаше те да видят връчването на опакованите като подарък оръжия. Освен това той знаеше, че Тереза няма да се качи на самолета до последния момент и че охраната ѝ също ще се качи тогава, а не преди това, защото те никога не бяха сигурни, че на Тереза няма да ѝ хрумне нещо друго, пък и според Ябрил вече се бяха измързелювили и станали небрежни.

Самолетът беше тип „джъмбо“, почти празен. Малцина в Италия пътуват на Великден и Ябрил се чудеше какви са причините дъщерята на президента да пътува точно сега. Все пак тя беше католичка, макар и присъединила се към новата религия на левите либерали, тази най-презряна политическа формация. Малкият брой на пътниците обаче напълно отговаряше на неговите планове — стотина заложници се контролират по-лесно.

Час по-късно, вече във въздуха, Ябрил се отпусна на седалката си, а жените започнаха да разкъсват хартиената опаковка на пакетите. Мъжете ги прикриваха с телата си. Бяха се навели напред и се преструваха, че разговарят с жените. Около тях нямаше други пътници, така че те действаха необезпокоявани от никого. Жените подадоха на Ябрил опакованите в хартия ръчни гранати и той ловко ги накачи по тялото си. Тримата мъже поеха малките пистолети и ги скриха в якетата си. Ябрил също взе един пистолет, останалите оръжия жените задържаха за себе си.

Когато всичко бе готово, Ябрил спря една от стюардесите, минаваща по коридора. Тя видя гранатите и пистолета още преди Ябрил да ѝ пошепне командите си и да я хване за ръката. Изненадата ѝ, последвана от шок и страх, му бе позната. Той държеше лепкавата ѝ ръка и се усмихваше. Двама от хората му застанаха така, че да държат под око туристическата класа. Ябрил продължаваше да държи стюардесата за ръка, когато влязоха в първа класа. Охраната веднага го забеляза, но забеляза и гранатите и пистолета. Ябрил им се усмихна.

— Останете по местата си, господа — каза той.

Дъщерята на президента бавно извърна глава и погледна Ябрил в очите. Лицето ѝ се издължи, но не показваше признаци на страх. Смела е, помисли си Ябрил, и красива. Наистина бе жалко. Той изчака трите жени от групата му да заемат позиции в отделението за първа класа и след това накара стюардесата да отвори вратата към кабината на пилотите. Струваше му се, че влиза в мозъка на огромен кит и прави тялото му безпомощно.

Когато Тереза Кенеди видя Ябрил, тялото ѝ потръпна от отвращение, тъй като го разпозна, без да го е виждала никога преди. Той беше демонът, за когото я бяха предупреждавали. Тясното му смугло лице говореше за жестокост, която се подчертаваше и от масивната му долна челюст. Това бе лице, явяващо се в кошмарни сънища. Окачените по тялото му гранати и тази в ръката му приличаха на зелени жаби. След това тя забеляза трите жени в тъмни панталони и бели якета с пистолети в ръцете. Когато първоначалният шок отмина, Тереза Кенеди се почувства като гузно дете. По дяволите, беше вкарала баща си в неприятности. Сега вече никога нямаше да може да се отърве от охраната си. Тя проследи с поглед Ябрил, който отиваше към пилотската кабина, хванал за ръка стюардесата. После обърна глава, за да размени поглед с шефа на охраната си, но той напрегнато наблюдаваше въоръжените жени.

В този момент в салона на първа класа влезе един от мъжете на Ябрил с граната в ръка. Една от жените накара друга стюардеса да включи микрофоните. По уредбата прозвуча гласът ѝ. Трепереше, но не много.

— Моля всички пътници да поставят предпазните колани. Самолетът е завладян от група революционери. Моля, останете по местата си и изчакайте допълнителни инструкции. Не се изправяйте и не докосвайте ръчния си багаж. Не напускайте седалките си под никакъв предлог. Моля ви да бъдете спокойни. Останете спокойно по местата си.

В пилотската кабина пилотът видя, че стюардесата влиза, и развълнувано се обърна към нея:

— Хей, по радиото тъкмо съобщиха, че някой е стрелял по папата.

Изведнъж той забеляза и Ябрил, който влизаше след стюардесата, и устата му се отвори в едно безмълвно „о“ от изненада. Думите му замръзнаха като в рисуван филм, помисли си Ябрил, докато повдигаше ръката си с гранатата. Но пилотът бе казал: „... е стрелял по папата“. Значеше ли това, че Ромео не е улучил? Да не би акцията вече да се е провалила? Във всеки случай Ябрил нямаше избор. Той нареди на пилота да промени курса и да насочи самолета към арабската държава Шерхабен.

Сред човешкото море, изпълнило площад „Свети Петър“, Ромео и хората му успяха да се доберат до един ъгъл, зад който имаше каменна стена, и образуваха свой собствен остров. Ани в облеклото си на монахиня стоеше точно пред Ромео, а пистолетът ѝ бе готов под дрехите. Задачата ѝ беше да го защитава, за да може той да стреля. Останалите членове на групата в монашеското си облекло образуваха кръг, така че Ромео да има достатъчно място. До появяването на папата имаше още три часа.

Ромео се облегна на каменната стена, затвори очи срещу великденското слънце и набързо прекара през ума си репетираните ходове на операцията. При появата на папата Ромео щеше да побутне рамото на човека отляво, който трябваше да задейства взривното устройство и да взриви статуетките, поставени на отсрещната стена на площада. В момента на експлозията Ромео щеше да извади пушката си и да стреля — синхронът трябваше да е пълен, така че изстрелът му да изглежда като ехо от експлозиите. След това трябваше да захвърли пушката, монасите и монахините му щяха да го обградят и всички

щяха да побегнат заедно с останалите. Статуетките, освен бомби бяха и димки, които щяха да обгърнат целия площад с гъст пушек. Очакваше се да настъпи голям хаос и паника. Всичко това трябваше да му помогне да избяга. Стоящите до него зрители от тълпата можеха да се окажат опасни, тъй като щяха да видят действията му, но се предполагаше, че бягството на огромната тълпа бързо ще ги раздели. Онези от тях, които бяха достатъчно глупави, за да го преследват, щяха да бъдат застреляни на място.

Ромео усещаше студената пот по гърдите си. Навсякъде сред тълпата се размахваха цветя и тя се превърна в море от цветове — бели, виолетови, розови и червени. Той се чудеше на радостта на хората, на вярата им във Възкресението и на възторга им, породен от надеждата за живот след смъртта. Прокара ръце по палтото си и усети тежестта на пушката. Краката му започваха да изтръпват и да го болят. Опита се да мисли за нещо друго, за да убие дългите часове очакване до появата на папата.

Отново си припомни отдавна забравени сцени от детството си. За първото причастие го подготвяше един романтичен свещеник и от него той знаеше, че върховният кардинал с червената шапка трябва да удостовери смъртта на папата, като го почука по челото със сребърно чукче. Дали това още се правеше? Този път чукчето щеше да бъде доста окървавено. Но колко ли е голямо едно такова чукче? Като играчка? Или пък си беше истински чук, с който може да се коват пирони? Без съмнение обаче това щеше да бъде някоя ценна ренесансова реликва, покрита със скъпоценни камъни, истинско произведение на изкуството. Както и да е, от главата на папата едва ли щеше да остане нещо, по което да се почуква, тъй като пушката му бе заредена с експлозивни куршуми. А Ромео беше сигурен, че ще улучи. Той вярваше в своето левичарство, да си левак значеше да имаш късмет — в спорта, в любовта и естествено в убийствата.

Докато чакаше, Ромео се чудеше и на друго — как изобщо не смята, че ще извърши светотатство. А го бяха възпитавали в строг католически дух, и то в град, където всяка една улица и сграда напомняше за зараждането на християнството. Дори и сега той виждаше сводестите покриви на свещените постройки, подобни на мраморни дискове на фона на небето, и чуваше дълбокия кънтеж на църковните камбани, едновременно успокояващ и заплашителен. На

този голям и свят площад бяха и статуите на мъчениците и той ги виждаше. Долавяше и уханието на хилядите пролетни цветя, донесени от онези, които наистина вярваха в Христос.

Този натрапчив аромат го обгръщаше и му напомняше за майка му и баща му и за тежките парфюми, които те употребяваха, за да скрият миризмата на разглезената си средиземноморска плът.

Изведнъж огромната великденски пременена тълпа започна да крещи „Папата, папата, папата!“. Окъпани от лимонената светлина на ранната пролет под извисяващите се над тях каменни ангели, хората искаха благословията на своя папа. Най-сетне се появиха двама кардинали в червени мантии и протегнаха ръце за благословия. След тях на балкона излезе и папа Инокентий.

Той бе много стар. Носеше блестящ бял филон, върху който имаше златен кръст, а вълнената му мантия също бе цялата покрита с бродирани кръстове. На главата си носеше малка бяла шапчица, а краката му бяха обути в традиционните ниски отворени червени обуца, върху които също имаше избродирани златни кръстове. На ръката си, която бе повдигнал, за да благослови хората, бе поставен папският пръстен на свети Петър.

Множеството започна да хвърля цветята си във въздуха и да вика от възторг, а балконът трептеше на слънчевата светлина, сякаш искаше да падне заедно с цветята.

В този момент Ромео усети целия ужас, които навремето тези символи предизвикваха у него, и си спомни за кардинала с червената шапка от първото си причастие, по чието лице имаше белези от едра шарка, което го караше да прилича на самия дявол. След това изведнъж го обзе някакъв възторг и неземно щастие и той побутна рамото на човека отляво, за да задейства устройството.

Папата вдигна ръцете си в бели ръкави в отговор на виковете „Свети отче, свети отче!“, за да благослови множеството, да възхвали великденските празници и Христовото възкресение, да поздрави каменните ангели по стените. Ромео измъкна пушката си. Двама монаси от групата му коленичиха, за да му дадат ясна видимост. Ани застана така, че той да може да опре пушката си на рамото ѝ. Човекът отляво изпрати радиосигнала, който щеше да взриви статуетките с експлозива от другата страна на площада.

Експлозиите разтърсиха площада из основи, във въздуха се вдигна розов облак, а ароматът на цветята се вгорчи от зловонието на горяща плът. В този момент Ромео, хванал папата на мушка, дръпна спусъка. Експлозиите в другия край на площада превърнаха приветствения рев на тълпата в нещо, което звучеше като крясъка на стотици чайки.

На балкона тялото на папата като че ли се отлепи от земята, бялата шапчица литна във въздуха, завъртя се в бурната вихрушка от сгъстен въздух, а след това като кървава дрипа се понесе към тълпата. Докато тялото на папата се свличаше върху перилата на балкона, над площада се издигна вопъл на ужас и животинска ярост. Златният кръст се залюля, мантията потъна в кръв.

Облаци прах се носеха над площада. Падаха мраморни късове от счупените фигури на ангели и светци. Цареше страховито мълчание, тълпата беше замръзнала пред мъртвия папа. Пръснатият му череп бе пред очите им. После настъпи паника. Хората побягнаха от площада, като тъпчеха гвардейците швейцарци, опитващи се да завардят изходите. Пищните ренесансови униформи изчезнаха под напора на тълпата ужасени богомолци.

Ромео пусна пушката на земята. Заобиколен от групата въоръжени монаси и монахини, той се остави да го повлекат — извън площада, към улиците на Рим. Сякаш бе загубил зрението си, препъваше се като сляп. Ани го сграбчи за ръката и го напъха в чакащия фургон. Ромео запушваше ушите си с ръце, за да не чува писъците. Трепереше от шока, а после от възторг, последван от усещането за чудо, като че ли убийството беше сън.

В самолета по линията Рим — Ню Йорк Ябрил и неговата група владееха положението. Всички пътници, освен Тереза Кенеди бяха напуснали отделението за първа класа.

Тереза бе по-скоро любопитна, отколкото уплашена. Беше като хипнотизирана от лекотата, с която терористите бяха усмирили охраната ѝ от Тайната служба, просто като посочиха взривните устройства по себе си — това означаваше, че всеки изстрелян куршум би пръснал самолета на парчета. Забеляза, че тримата мъже и трите жени бяха много слаби, лицата им сгърчени от напрежението на

големите атлети във върховите моменти на състезанието. Един от терористите грубо заблъска агент от Тайната служба, за да го изкара от салона на първа класа, и продължи да го блъска по пътеката на туристическата класа. Една от жените стоеше отстрани, с насочен пистолет. Когато друг човек от охраната показва нежеланието си да се отдалечи от Тереза, жената вдигна ръка и опря дулото до главата му. Смръщеният ѝ поглед ясно показваше, че е готова да стреля. Устните ѝ бяха леко разтворени, за да намалят напрежението на свитите мускули около устата ѝ. В този момент Тереза отблъсна човека от охраната си и сама застана пред терористката, която се усмихна с облекчение и ѝ махна с ръка да седне.

Тереза наблюдаваше как Ябрил ръководи операцията. Беше сдържан, приличаше на режисьор, който наблюдава играта на актьорите, като че ли не даваше заповеди, а само намекуваше, подхвърляше. С лека окуражителна усмивка ѝ направи знак, че трябва да остане на мястото си. Държеше се така, като че ли тя е специално поверена на грижите му. После отиде в кабината на пилотите. Един от терористите пазеше входа за първа класа откъм салона на туристическата класа. Две терористки останаха при Тереза, опрели гръб до гръб и стиснали пистолетите. Една стюардеса стоеше до вътрешната уредба и предаваше на пътниците съобщенията, които ѝ диктуваше терористът. Всички те изглеждаха твърде незначителни, за да предизвикат такъв ужас.

В пилотската кабина Ябрил разреши на пилота да предаде по радиото, че самолетът му е отвлечен, и да продиктува новите данни за полета до Шерхабен. Американските власти щяха да помислят, че единственият им проблем е да преговарят по обичайните за арабските терористи искания. Ябрил остана в кабината, за да слуша съобщенията по радиото.

Самолетът летеше. Нямаше какво друго да се прави, освен да се чака. Ябрил бленуваше за Палестина — такава, каквато тя беше в детството му. Домът му — зелен оазис в пустинята, баща му и майка му — ангели на светлината, красивият Коран на бюрото на баща му — винаги готов да възроди вярата. И как всичко свърши с мъртво сиви облаци дим, огън и сярата на падащите от небето бомби. И дойдоха израилтяните, и като че ли цялото му детство беше преминало в някакъв огромен затворнически лагер от порутени колиби, огромно

поселище, обединено от едно-единствено нещо — омразата към евреите. Тези същите евреи, които Коранът възхваляваше.

Спомняше си как дори и в университета някои от преподавателите наричаха оплесканата работа „арабска работа“. Самият Ябрил бе използвал тази фраза пред един оръжейник, който му бе дал дефектно оръжие. О, но няма да нарекат „арабска работа“ делото на този ден.

Той винаги бе мразил евреите — не, не евреите, израелците. Спомняше си как, когато беше на четири години или може би на пет, не повече, израелски войници бяха нахълтали в поселището, където ходеше на училище. Бяха получили лъжлива информация, „арабска работа“, че в поселището се крият терористи. На всички жители бе наредено да излязат от къщите си на улиците с вдигнати ръце. Включително на децата в дългата, боядисана в жълто тенекиена постройка, която беше училището и се намираще малко извън поселището. Ябрил и другите момченца и момиченца на неговата възраст се бяха скупчили и хленчеха, ръчичките им вдигнати високо нагоре, и изразяваха капитулацията си с писък, писък на ужас. И Ябрил завинаги запомни един от младите израелски войници, от новата порода евреи, рус като нацист, който гледаше децата с някакъв ужас, а после по светлата кожа на това чуждо семитско лице потекоха сълзи. Израелецът наведе пушката си и закрещя на децата да спрат, да свалят ръцете си. Няма от какво да се страхуват, каза той, малките деца няма от какво да се страхуват. Израелският войник говореше почти съвършен арабски и когато децата продължиха да стоят с високо вдигнати ръце, той тръгна между тях, като се опитваше да сваля ръцете им, и плачеше през цялото време. Ябрил никога не забрави войника и когато порасна, реши да не бъде като него, никога да не позволи състраданието да го унищожи.

Сега той виждаше долу арабските пустини. Скоро полетът щеше да приключи и той щеше да се озове в султаната Шерхабен.

Шерхабен беше една от най-малките страни в света, но притежаваше такова изобилие от петрол, че стотиците деца и внуци на язdecия камила султан караха мерцедеси и бяха получили образованието си в най-реномираните университети в чужбина. Предишният султан бе притежавал огромни промишлени предприятия в Германия и Съединените щати и бе умрял като най-богатия човек на

земята. Само един от внуците му бе оцелял сред пъклените интриги на братята и братовчедите си — сегашният султан Мороби.

Султан Мороби беше войнстващ и фанатично набожен мюсюлманин и гражданите на Шерхабен, вече богати, бяха също толкова набожни. Никоя жена не можеше да се показва без фередже; не можеше да се дават пари на заем срещу лихва; в тази жарка пустинна земя не можеше да се намери капка алкохол, освен в чуждите посолства.

Много отдавна Ябрил бе помогнал на султана да установи и укрепил властта си чрез убийството на четирима от по-опасните му роднини. Поради този дълг на признателност и поради собствената си омраза към великите сили султанът се бе съгласил да помогне на Ябрил в днешната операция.

Самолетът с Ябрил и заложниците се приземи и бавно се плъзна към малката стъклена сграда, бледожълта под слънцето на пустинята. Отвъд летището се простираха безкрайни пясъци, осеяни с петролни кладенци. Когато самолетът спря, Ябрил видя, че летището е обградено от поне хиляда души от войските на султан Мороби.

Сега щеше да започне най-сложната и най-въълнуващата част от операцията, а и най-опасната. Ще трябва да внимава, докато Ромео най-сетне отиде там, където му е мястото. И ще рискува с реакцията на султана към неговия таен унищожителен удар. Това нямаше да бъде „арабска работа“.

Поради разликата с европейското време Франсис Зейвиър Кенеди получи първото съобщение, че са стреляли по папата, в шест часа сутринта на Великден. Предаде му го секретарят по печата Матю Гладис, който беше поел дежурството в Белия дом по време на празниците. Юджийн Дази и Кристиан Клий бяха вече информирани и се намираха в Белия дом.

Франсис Кенеди слезе от апартамента си и влезе в Овалния кабинет, където го чакаха Дази и Кристиан. И двамата бяха мрачни. Далеч навън, по улиците на Вашингтон, свиреха сирени. Кенеди седна зад бюрото си. Погледна Юджийн Дази, който щеше да докладва като началник на канцеларията.

— Франсис, папата е мъртъв. Убит е по време на великденското богослужение.

Кенеди беше потресен.

— Кой го е направил? И защо?

Клий отговори:

— Не знаем. Но има и още по-лоши новини.

Кенеди се опита да разгадае лицата на мъжете, застанали пред него, и усети как го обзема дълбок ужас.

— Какво по-лошо може да има?

— Самолетът, на който се намира Тереза, е бил отвлечен и сега е на път към Шерхабен — каза Клий.

Кенеди усети, че му се повдига. После чу Юджийн Дази да казва:

— Похитителите държат положението под контрол, на самолета няма инциденти. Веднага щом кацнат, ще преговаряме. Ще се позовем на всички услуги, които ни дължат. Всичко ще бъде наред. Според мен изобщо не са знаели, че Тереза е в самолета.

Кристиан каза:

— Артър Уикс и Ото Грей са тръгнали насам. Както и ЦРУ, Отбраната и вицепрезидентката. Всички те ще те чакат в заседателната зала след по-малко от половин час.

— Добре — каза Кенеди. Мъчеше се да остане спокоен. — Има ли някаква връзка? — попита той.

Видя, че Кристиан не се учуди, но Дази не разбра.

— Между папата и отвлечането — каза Кенеди. Тъй като никой от тях не отговори, той продължи: — Чакайте ме в заседателната зала. Имам нужда да остана сам за няколко минути.

Те излязоха.

Беше почти невъзможно убийци да се доберат до самия Кенеди, но той винаги бе знаел, че никога няма да може да осигури сигурна защита на дъщеря си. Тя беше прекалено независима, не му позволяваше да ограничава живота ѝ. А и опасността не изглеждаше сериозна. Той не си спомняше да е била нападана дъщерята на държавен глава. Това беше лош политически ход, който би навредил на популярността на която и да е терористична или революционна организация.

След встъпването на баща ѝ в длъжност, Тереза бе продължила по собствен път. Свързваше името си с радикални и феминистки

политически групи и заявяваше своята позиция в живота като различна от тази на баща ѝ. Той никога не се беше опитвал да я убеди да действа по друг начин, да представя пред обществеността имидж, неистинен за самата нея. Беше достатъчно, че я обича. И когато тя му правеше кратки посещения в Белия дом, винаги прекарваха чудесно заедно, спореха за политика, анализираха възможностите на властта.

Консервативната републиканска преса и евтините булевардни вестници бяха пукали стрелите си с надеждата да дискредитират президентството. Бяха снимали Тереза на феминистки шествия, на демонстрации срещу ядреното оръжие и дори веднъж на митинг в името на палестинска държава. Кое то сега щеше да предизвика иронични коментари във вестниците.

Колкото и да е странно, американската общественост проявяваше привързаност към Тереза Кенеди, дори и когато стана известно, че в Рим тя живее с един италиански радикал. Бяха публикувани техни снимки — как се разхождат из древните каменни улици, как се целуват и се държат за ръце, снимки на балкона на апартамента, в който живееха заедно. Младият италиански любовник беше красив, Тереза бе хубава с русата си коса, млечнобялата си ирландска кожа и блестящите сини очи на фамилията Кенеди. А типичната за Кенеди почти върлинеста фигура, облечена в непретенциозни италиански дрехи, я правеше толкова трогателна, че текстът под снимките губеше отровата си.

Една репортажна снимка, на която се виждаше как тя предпазва младия си любовник италианец от палките на италианските полицаи, съживи у по-възрастните американци отдавна погребаните чувства, спомените за онзи далечен ужасен ден в Далас.

Тя беше остроумна героиня. По време на кампанията телевизионни репортери я хванаха натясно и я попитаха: „Значи нямате политически различия с баща си?“. Ако отговореше „да“, щеше да изглежда лицемерна или като дете, манипулирано от жадния си за власт баща. Ако отговореше „не“, вестникарските заглавия щяха да посочат, че тя не подкрепя баща си в надпреварата за президентството. Но тя прояви политическата гениалност на Кенеди.

— Разбира се, това е татко ми — каза тя, прегръщайки баща си. — И аз знам, че той е добър човек. Но ако направи нещо, което не ми харесва, ще му закреця точно като вас, репортерите.

По телевизията излезе страхотно. Баща ѝ я обожаваше за това. А сега тя беше в смъртна опасност.

Ако само беше останала близо до него, ако само беше по-послушна дъщеря и живееше с него, в Белия дом, ако само беше по-малко радикална, нищо такова нямаше да се случи. И защо ѝ трябваше любовник чужденец, радикален студент, който може би е дал съществена информация на похитителите? После той се присмя сам на себе си. Чувстваше раздражението на родител, който иска детето му да му създава възможно най-малко неприятности. Обичаше я и щеше да я спаси. Това поне беше нещо, срещу което може да се бори, а не ужасното дълго и мъчително умиране на съпругата му.

Появи се Юджийн Дази и му каза, че е време. Чакаха го в заседателната зала.

Когато Кенеди влезе, всички станаха. Той веднага им направи знак да седнат, но те се скупчиха около него, за да изразят съчувствието си. Кенеди си проби път до председателското място на дългата овална маса и седна на стола до камината.

Чистата бяла светлина от двата полилея осветяваше тъмнокафявата маса и изпращаше отблясъци към черните кожени кресла, по шест от всяка страна на масата и още няколко до стената. Бяла светлина идваше и от други лампи по стените. До двата прозореца, които се отваряха към Розовата градина, се виждаха две знамена: раираното знаме на Съединените щати и знамето на президента — бледи звезди на тъмносин фон.

Сътрудниците на Кенеди заеха местата най-близо до него като оставиха папките и бележниците си на овалната маса. По-надолу седнаха членовете на кабинета и шефът на ЦРУ, а отсреща — председателят на Съвета на началник-щабове, армейски генерал в пълна униформа, ярко цветно петно в обличената в тъмни дрехи група. Вицепрезидентката Дюпре седеше на другия край на масата, далече от Кенеди, единствената жена в залата. Беше облечена в моден тъмносин костюм с бяла копринена блуза. Красивото ѝ лице бе строго. Уханието от Розовата градина изпълваше залата, проникваше през тежките пердета и завеси, които покриваха стъклената врата. От зеленикавосиния килим под завесите към залата се отразяваше зелена светлина.

Докладва шефът на ЦРУ, Теодор Тапи. Тапи, който някога бе началник на ФБР, не беше особено колоритен и нямаше политически амбиции. И никога не беше излизал извън рамките на устава на ЦРУ с рисковани, незаконосъобразни или имперски проекти. Ползуваше се с голямото доверие на личните сътрудници на Кенеди и особено на Кристиан Клий.

— За няколкото часа, с които разполагахме, събрахме неприятна информация — каза Тапи. — Убийството на папата е извършено от група, състояща се само от италианци. Отвлечането на самолета на Тереза е дело на смесена група, ръководена от един арабин, познат под името Ябрил. Фактът, че двата инцидента са се случили в един и същи ден и в един и същи град, изглежда случайно съвпадение. В което, разбира се, не можем да сме сигурни.

Кенеди каза тихо:

— В този момент убийството на папата не е от първостепенно значение. Основната ни грижа е отвлечането. Предявили ли са вече някакви искания?

Тапи отговори бързо и уверено:

— Не. Това обстоятелство само по себе си е странно.

Кенеди каза:

— Свържете се с хората си за преговорите и ми докладвайте лично за всяка стъпка.

Обърна се към държавния секретар и попита:

— Кои страни ще ни помогнат?

Държавният секретар отвърна:

— Всички — другите арабски страни са ужасени, отвращава ги идеята дъщеря ти да бъде държана като заложница. Това е в разрез с чувството им за чест, а и си мислят за собствения си обичай на кръвна вражда. Смятат, че не могат да извлекат нищо добро от това. Франция е в добри отношения със султана. Предложи да изпрати наблюдатели за нас. Великобритания и Израел не могат да помогнат — не им вярват. Но докато похитителите не предявят исканията си, ние сме един вид в чистилището.

Кенеди се обърна към Кристиан:

— Крис, как мислиш, защо не казват какви са исканията им?

Кристиан каза:

— Може би е твърде рано. Или искат да изиграят още някоя карта.

Заседателната зала бе потънала в зловещо мълчание. На черния фон на високите тежки кресла бялата светлина от лампите по стените придаваше лек сив оттенък на лицата на хората в залата. Кенеди чакаше да заговорят, искаше да чуе всички и слушаше мълчаливо, докато те говореха за възможности — заплахата със санкции, заплахата с военноморска блокада, замразяването на авоарите на Шерхабен в Съединените щати, вероятността похитителите да протакат преговорите до безкрайност, за да смучат телевизионно време и място в информационните емисии по целия свят.

След малко Кенеди се обърна към Одблъд Грей и каза рязко:

— Уговори среща между мен и сътрудниците ми и лидерите на Конгреса и председателите на съответните комисии.

После се обърна към Артър Уикс:

— Събери екипа си по националната сигурност и изгответе планове, за да сме готови, ако работата излезе по-дебела.

След това се изправи, готов да тръгне. Заговори на всички:

— Господа, трябва да ви кажа, че не вярвам в съвпадения. Не вярвам, че е възможно папата на Римокатолическата църква да бъде убит в същия ден и в същия град, в който е отвлечена дъщерята на президента на Съединените щати.

Адам Грес и Хенри Тибът бяха обявили Великден за работен ден. Не за работа по изследователските си проекти, а за да премахнат всички следи от престъплението си. В апартамента си те събраха всички вестници, от които бяха изрязвали букви, за да съставят съобщението си. Изчистиха с прахосмукачка, за да отстранят малките парченца хартия, падали при изрязването. Изхвърлиха даже ножиците и лепилото. Измиха стените. После отидоха в лабораторията си в университета, за да се отърват от всички инструменти и оборудване, които бяха използвали, за да направят бомбата. Докато не свършиха, не се сетиха да включат телевизора. Когато чуха новините за убийството на папата и за отвлечането на дъщерята на президента, те се спогледаха и се усмигнаха. Адам Грес каза:

— Хенри, мисля, че нашето време дойде.

Бе дълъг Великден. Белият дом бе пълен със сътрудници и членове на различните специални комисии, създадени от ЦРУ, армията, военноморските сили и Държавния департамент. Всички се съгласяваха, че буди недоумение защо терористите още не са поставили условията си за освобождаването на заложниците.

Навън улиците бяха претоварени от движение. Вестникарски и телевизионни репортери се стичаха във Вашингтон. Въпреки че бе Великден, държавните служители бяха извикани на работните си места. А Кристиан Клий бе наредил да се явят още хиляда души от Тайната служба и ЦРУ, за да осигурят допълнителна охрана на Белия дом.

Телефоните в Белия дом звъняха все по-често. Беше истинска лудница, хора тичаха от Белия дом към административната сграда и обратно. Юджийн Дази се опитваше да постави положението под контрол.

През останалата част от неделата Кенеди получаваше доклади от служебната зала, провеждаха се дълги, тежки съвещания относно съществуващите възможности, водеха се телефонни разговори между глави на чужди държави и членове на кабинета на Съединените щати.

Късно вечерта сътрудниците на президента вечеряха с него и се подготвиха за следващия ден. Непрекъснато следяха предаваните по телевизията новини.

Най-сетне Кенеди реши да си легне. Беше сигурен, че сътрудниците му ще бдят през нощта и ще го събудят, ако е необходимо. Един човек от охраната от Тайната служба вървеше пред него по тесните стълби, които водеха към апартамента му на четвъртия етаж на Белия дом. Друг вървеше зад него. И двамата знаеха, че президентът не обича асансьорите.

От стълбищната площадка се влизаше в приемна с уредба за комуникации и още двама служители на Тайната служба. След като преминеше през тази приемна, Кенеди влизаше в собствения си апартамент, където му правеха компания само личните му прислужници: камериерка, иконом и слуга, който се грижеше за разнообразния гардероб на президента.

Това, което Кенеди не знаеше, бе, че дори и тези лични прислужници бяха хора от Тайната служба. Тази организация бе изобретение на Кристиан Клий. Тя беше част от цялостния план президентът да бъде опазен от всяко зло, част от здравата ризница, която Кристиан бе изплел около Франсис Кенеди.

Когато Кристиан вплете тази брънка в системата за сигурност, той инструктира мъжете и жените от специалния взвод на Тайната служба:

— По дяволите, трябва да бъдете най-добрите лични прислужници на света, така че направо да ви предложат назначение в Бъкингамския дворец. Вече знаете, че първото ви задължение е да поемете всеки куршум, насочен към президента. Но също толкова важно е и задължението ви да правите удобен частния му живот.

Дежурният тази вечер слуга бе началникът на специалния взвод. Казваше се Джеферсън. Официално беше чернокож стюард във флота и имаше чин старшина. В действителност имаше висш чин в Тайната служба и бе изключително добре обучен в ръкопашния бой. Беше роден спортист, шампион на Америка по футбол от колежа. Имаше много висок коефициент на интелигентност. Имаше и чувство за хумор, което го караше да изпитва особено удоволствие от превъплъщението си в съвършения слуга.

Джеферсън помогна на Кенеди да съблече самото си и внимателно го окачи на закачалка. Подаде му копринен халат, тъй като бе разбрал, че президентът не обича да му помагат да се облича. Когато Кенеди отиде до барчето в хола на апартамента, Джеферсън вече бе там и смесваше водка с тоник и лед. Джеферсън каза:

— Господин президент, банята ви е готова.

Кенеди го погледна леко усмихнат. Джеферсън бе прекалено съвършен, за да бъде истински. Президентът каза:

— Моля ви, изключете всички телефони. Можете да ме събудите лично, ако съм необходим.

Прекара в затоплената баня почти половин час. Водните струи удряха гърба и бедрата му и успокояваха напрегнатите му мускули. Водата във ваната беше приятно ароматизирана, а по полиците около нея имаше най-различни сапуни, кремове и списания. Имаше дори пластмасова кошничка с куп докладни записки.

Когато Кенеди излезе от банята, облече бяла хавлия, чийто монограм с червени, бели и сини букви гласеше „Шеф“. Това бе подарък от самия Джеферсън, който смяташе, че ролята му изисква такива подаръци. Франсис Кенеди търкаше бялото си, почти неокосмено тяло с хавлията, за да се изсуши. Винаги бе изпитвал недоволство от бялата си кожа и от липсата на окосмяване по тялото си.

В спалнята Джеферсън беше дръпнал пердетата и бе включил нощната лампа. Бе застлал и леглото. До него имаше специална масичка на колелца с мраморен плот и удобно кресло. Масичката бе покрита с красиво избродирана бледорозова покривка, а върху нея стоеше тъмносиня кана с горещ шоколад. В по-светла, небесносиня чаша бе вече налят шоколад. В една сложно изрисувана чиния имаше шест вида бисквити. Чистата белота на кубчето обезсолено масло до четирите съдчета в различен цвят за различните конфитюри — зелен за ябълковия, син на бели точки за малиновия, жълт за портокаловия и червен за ягодовия — действаше успокоително.

Кенеди каза:

— Изглежда чудесно. — И Джеферсън излезе от стаята.

Кенеди чувстваше, че тези малки знаци на внимание го успокояват повече, отколкото би трябвало. Той седна в креслото и изпи шоколада. Опита се да изяде една бисквита, но не можа. Бутна масичката настрана и си легна. Започна да чете докладните записки от купчината, но бе твърде уморен. Загаси светлината и се помъчи да заспи.

Но дори през тежките завеси той чуваше страхотната врява, която се вдигаше пред Белия дом с пристигането на нови и нови информационни средства от целия свят — щяха да стоят на пост по двадесет и четири часа в денонощието. Сигурно вече се бяха събрали десетки коли с телевизионни камери и екипи. А разполагаха и с батальон морски пехотинци за допълнителна охрана.

Франсис Кенеди изпитваше дълбокото лошо предчувствие, което досега бе изпитвал само веднъж в живота си. Позволи си да мисли направо за дъщеря си, Тереза. Тя спеше в оня самолет, заобиколена от убийци. И това не беше просто лош късмет. Съдбата му бе дала много предзнаменования. Когато бе дете, убиха двамата му чичовци. А после, преди малко повече от три години, жена му Кетрин умря от рак.

Първото голямо поражение в живота на Франсис Кенеди започна, когато Кетрин Кенеди откри бучка в гърдата си шест месеца преди съпругът ѝ да постави кандидатурата си за президент. След като чу диагнозата — рак — Кенеди предложи да се оттегли от политиката, но тя му забрани, като каза, че иска да живее в Белия дом. Каза, че ще оздравее, и той изобщо не се съмняваше. Първо се безпокояха, че ще ѝ отрежат гърдата, и Кенеди се консултираше със специалисти от целия свят за операция, която да отстрани само раковото образувание. Един от най-големите специалисти онколози в Съединените щати прегледа медицинския картон на Кетрин и препоръча отрязване на гърдата. Франсис Кенеди завинаги запомни думите му: „Това е един много агресивен вид рак“.

Тя беше на химиотерапия, когато през юли Демократическата партия постави кандидатурата му за президентството и лекарите я пуснаха у дома. Беше в период на отслабване на болестта. Напълня, скелетът ѝ пак се покри с плът.

Тя почиваше много, не можеше да излиза от къщи, но винаги бе на крака, за да го поздрави, когато се прибере. Тереза се върна на училище, Кенеди продължи с кампанията си. Но той така направи програмата си, че да може през няколко дни да взема самолета и да я вижда. Всеки път, когато той се връщаше, тя изглеждаше по-силна и тези дни бяха чудесни, никога не се бяха обичали повече. Той ѝ носеше подаръци, тя му плетеше шалове и ръкавици.

Веднъж тя освободи медицинските сестри и прислугата за деня, за да останат сами вкъщи и да вечерят с простите ястия, които бе приготвила. Това беше най-щастливият момент в живота му, нищо не можеше да се сравни с него. Кенеди плачеше от чиста радост, освободен от страданието, от ужаса. На следващата сутрин излязоха на разходка по зелените хълмове край къщата. Тя го бе прегърнала през кръста. Беше суетна — винаги се безпокоеше за вида си, тревожеше се как ѝ стоят новите рокли, банските ѝ костюми, за двойната си брадичка. Но сега се опитваше да напълнее. Той усещаше всички кости на тялото ѝ, докато вървяха с преплетени ръце. Когато се върнаха, той ѝ приготви закуска и тя я изяде с апетит, с по-голям апетит, отколкото той изобщо бе виждал у нея.

Укрепването ѝ даде на Кенеди енергията да стигне до върха на възможностите си в кампанията за президентството. Той помиташе

всичко пред себе си, всичко беше податливо, огъваше се под силата на щастливата му съдба. Тялото му генерираше огромна енергия, умът му работеше с невероятна точност.

И тогава, при едно от пътуванията до дома си, той бе хвърлен в ада. Кетрин отново беше болна, не го чакаше, за да го поздрави. И всички негови дарби и сила бяха безсмислени.

Кетрин бе съвършената съпруга за него. Не че бе изключителна жена, но бе една от жените, които са като че ли почти генетично надарени за изкуството на любовта. Невероятно благият ѝ характер сякаш ѝ бе вроден. Никога не я бе чул да казва лоша дума за някого, прощаваше грешките на другите хора, никога не се чувстваше обидена или онеправдана. Не ѝ бе присъщо да таи лоши чувства.

Беше приятна във всяко едно отношение. Имаше грациозно тяло, а спокойната красота на лицето ѝ будеше обич почти у всекиго. Имаше една слабост, разбира се — обичаше хубавите дрехи и беше малко суетна. Но не се сърдеше на закачките по този въпрос. Бе остроумна, без да бъде заядлива или язвителна, и никога не униваше. Имаше добро образование и бе изкарвала прехраната си като журналистка, преди да се омъжи, а притежаваше и други умения. Свиреше превъзходно на пиано, хоби ѝ бе рисуването. Бе дала добро възпитание на дъщеря си и двете се обичаха, разбираше съпруга си и никога не завиждаше на успехите му. Тя бе от тези хора, които се срещат толкова рядко — едно доволно и щастливо човешко същество.

Доиде денят, в който лекарят срещна Франсис Кенеди в коридора на болницата и съвсем направо и грубо му каза, че жена му ще умре. Лекарят обясни. В костите на Кетрин Кенеди имало дупки, скелетът ѝ щял да рухне. В мозъка ѝ имало тумори — малки, но неизбежно разрастващи се. А кръвта ѝ неумолимо произвеждала отровите, които щяха да я умъртвят.

Франсис Кенеди не можеше да каже това на жена си. Не можеше да ѝ каже, защото не можеше да го повярва. Той събра всичките си сили, свърза се с всичките си влиятелни приятели, дори се посъветва с Оракула. Имаше само една надежда. В медицински центрове по целите Съединени щати имаше изследователски програми, които правеха изпитания на нови, опасни лекарства, експериментални програми,

достъпни само за обявените за безнадеждни. Тъй като тези нови лекарства бяха опасно токсични, те се прилагаха само на доброволци. А имаше толкова много безнадеждни случаи, че за всяко място в програмите чакаха стотици доброволци.

Така Франсис Кенеди извърши нещо, което при обикновени обстоятелства би сметнал за неморално. Той използва цялата си власт, за да вреди жена си в тези изследователски програми. Възползува се от всички възможни ходатайства, за да бъдат вкарани в тялото на жена му тези смъртоносни, но може би и животоспасяващи отрови. И успя. Доби нова увереност. Някои хора са били излекувани в тези изследователски центрове. Защо не и съпругата му? Защо да не може да я спаси? Беше тържествувал през целия си живот, защо да не тържествува и сега.

И тогава започна царството на мрака. Първо една изследователска програма в Хюстън. Беше я настанил в тамошната болница и остана при нея, докато траеше лечението, което така изсмуква силите ѝ, че тя не можеше да става от леглото. Тя го накара да я остави там, за да може да продължи с кампанията си за президентството. Той летеше от Хюстън до Лос Анджелис, за да произнася речите си за кампанията — уверен, остроумен, жизнерадостен. После, късно вечерта, се връщаше обратно в Хюстън, за да прекара няколко часа със съпругата си. След това отлиташе към следващата спирка в програмата за кампанията, за да играе ролята на законодател.

Лечението в Хюстън не успя. В Бостън изрязаха тумора от мозъка ѝ и операцията бе успешна, макар че туморът се оказа злокачествен. Злокачествени бяха и новите тумори в дробовете ѝ. Рентгеновите снимки показваха уголемяването на дупките в костите ѝ. В друга бостънска болница новите лекарства и процедури направиха чудо. Ново появилият се тумор в мозъка ѝ спря да нараства, туморите в неотрязаната ѝ гърда се свиха. Всяка вечер Франсис Кенеди вземаше самолет от градовете, които трябваше да посещава заради кампанията, за да прекара няколко часа с нея, да ѝ чете, да се шегува. Понякога Тереза пристигаше при майка си от училището си в Лос Анджелис. Бащата и дъщерята вечеряха заедно, а после посещаваха пациентката в болничната ѝ стая, за да поседят с нея в тъмнината. Тереза разказваше

весели случки от училището, Франсис разказваше приключенията си в кампанията за президентството. Кетрин често се смееше.

Разбира се, Кенеди отново предложи да се откаже от кампанията, за да бъде със съпругата си. Разбира се, Тереза искаше да напусне училище, за да стои непрекъснато с майка си. Но Кетрин им каза, че не може, няма да понесе такова нещо. Тя може да боледува дълго време. Те трябва да продължат да живеят. Само това би й дало надежда, само това би й дало сила да понася страданията. По този въпрос беше непохватима. Заплаши, че ще напусне болницата и ще се върне у дома, ако те не продължат да живеят, сякаш всичко е нормално.

Франсис, по време на дългия път към болничното й легло през тези нощи, можеше само да се възхищава на упоритостта й. Кетрин, с тяло, претърпено с химическите отрови, които се бореха срещу отровите в собствената й кръв, се бе вкопчила във вратата си, че ще оздравее и че не трябва да завлича надолу със себе си двамата, които обичаше най-много на света.

Най-сетне кошмарът като че ли свърши. Отново започна период на отслабване на болестта. Франсис можеше да я заведе вкъщи. Бяха обиколили Съединените щати, тя бе постъпвала в седем различни болници с техните процедури и експериментално лечение и тоновете химикали сякаш бяха подействали. Франсис ликуваше, че отново е успял. Заведе жена си у дома в Лос Анджелис и една вечер излязоха с Кетрин и Тереза да вечерят, преди той да продължи с кампанията си. Беше чудесна лятна вечер, ухайният въздух на Калифорния ги галеше. Имаше един странен момент. Келнерът опръска ръкава на новата рокля на Кетрин с капчица сос. Тя избухна в плач и когато келнерът се отдалечи, попита през сълзи: „Защо трябваше да ми направи това?“. Толкова необичайно за нея — по-рано тя просто би се засмяла на такъв инцидент, — че Франсис Кенеди изпита лошо предчувствие. Тя бе преминала през мъченията на всички тези операции, отрязването на гърдата й, отстраняването на раковите образувания от мозъка й, болката от нарастващите тумори, и никога не бе плакала или хленчила. А сега това петно на ръкава й като че ли сломи сърцето й. Тя бе неутешима.

На следващия ден Кенеди трябваше да замине за Ню Йорк във връзка с кампанията. Сутринта Кетрин му приготви закуска. Сияеше и изглеждаше по-красива от всякога. Проучванията на общественото

мнение във всички вестници показваха, че Кенеди води, че ще спечели президентския пост. Кетрин ги четеше на глас.

— О, Франсис — каза тя. — Ще живеем в Белия дом и аз ще имам собствени служители. А Тереза може да кани приятелите си на гости за уикенда и за ваканцията. Помисли си колко щастливи ще бъдем. И аз няма да се разболея пак. Обещавам. Ти ще извършиш велики неща, Франсис. Знам, че ще го направиш.

Тя го прегърна и заплака от щастие и любов.

— Аз ще ти помагам — каза Кетрин. — Ще вървим заедно из всички тези чудесни стаи и аз ще ти помагам да правиш планове. Ти ще бъдеш най-великият президент. Аз ще съм добре, скъпи, и ще имам толкова много работа. Ще бъдем така щастливи. Ще бъдем така добри. Имаме такъв късмет. Нали имаме късмет?

Тя умря през есента. Октомврийското небе стана неин покрив. Франсис Кенеди стоеше сред пожълтяващите зелени хълмове и плачеше. Сребристи дървета закриваха хоризонта и в няма агония той покри очите си с ръце, за да се махне от света. И в този момент на мрак усети как ядрото на съществуването му рухва.

Някаква безценна клетка енергия го напусна. За пръв път в живота му изключителната му интелигентност не струваше пет пари. Богатството му не означаваше нищо. Политическата му власт, положението му в света не означаваха нищо. Той не можа да спаси жена си от смъртта. И затова всичко се превърна в прах.

Свали ръце от очите си и с върховно усилие на волята се опита да се бори с нищото. Той слепи това, което бе останало от неговия свят, и събра сили, за да се пребори със скръбта. Оставаше по-малко от месец до изборите и той направи последното усилие.

Влезе в Белия дом без жена си, само с дъщеря си, Тереза. Тереза, която се опитваше да бъде щастлива, но плака през цялата тази първа нощ, защото майка ѝ не можеше да бъде с тях.

А сега, три години след смъртта на съпругата си, Франсис Кенеди, президентът на Съединените щати, един от най-могъщите хора на земята, беше сам в леглото си, страхуваше се за живота на дъщеря си и не можеше да заповяда на съня да дойде.

В безсънието си той се опитваше да отблъсне ужаса, който му пречеше да заспи. Казваше си, че похитителите няма да посмеят да наранят Тереза, че дъщеря му ще се прибере у дома невредима. Този път не беше безсилен — не трябваше да разчита на слабите, правещи грешки богове на медицината, не трябваше да се бори с непобедимите ракови клетки. Не. Можеше да спаси живота на дъщеря си. Можеше да напрегне мощта на своята страна, да използва авторитета ѝ. Всичко беше в ръцете му и, слава богу, той нямаше политически скрупули. Дъщеря му бе единственото нещо на тази земя, което наистина обичаше. Щеше да я спаси.

Но после тревога, прилив на такъв страх, че сърцето му сякаш спря, го накара да светне лампата. Стана от леглото и седна в креслото. Придърпа мраморната масичка и отпи от изстиналия шоколад в чашата.

Смяташе, че самолетът е отвлечен, защото дъщеря му е била в него. Отвлечането бе възможно поради уязвимостта на установената власт пред решителността и жестокостта на неколцина фанатични терористи. И бе предизвикано от факта, че той, Франсис Кенеди, президентът на Съединените щати, бе всепризнатият символ на тази установена власт. Така, чрез желанието си да стане президент на Съединените щати, той, Франсис Кенеди, бе изложил дъщеря си на опасност.

Той отново чу думите на лекаря: „Това е един изключително агресивен вид рак“, и чак сега разбра целия им смисъл. Всичко бе опасно, отколкото изглеждаше. Тази нощ той трябваше да планира, да отбранява. Имаше силата да се противопостави на съдбата. Сънят нямаше да даде покой на минирания му мозък.

Какво бе искал? Слава за името Кенеди? Но той бе само братовчед. Спомняше си дядо си Джоузеф Кенеди, легендарен женкар, който трупаше злато, имаше ум, безкрайно прозорлив за настоящето и също така безкрайно сляп за бъдещето. Спомняше си за Стария Джо с обич, макар че той би бил политически противник на Франсис Кенеди, ако беше жив. Старият Джо даваше златни монети на Франсис за рождените дни, когато бе малко момче, и внесе голяма сума на негово име под попечителство. Какъв егоистичен живот бе живял този човек, сваляше холивудските звезди, издигаше синовете си. Няма значение, че бе политически динозавър. И какъв трагичен край. Живот, пълен с

късмет, докато се стигна до последната глава: убийството на двамата му синове — толкова млади, толкова високопоставени. Старият човек претърпя поражение и накрая мозъкът му бе пръснат от инсулт.

Да направиш сина си президент — може ли да има по-голяма радост за един баща? И дали старият властолюбец бе пожертвал синовете си за нищо? Дали боговете не го бяха наказали не толкова за гордостта му, колкото за удоволствията му? Или всичко беше случайност? Синовете му Джек и Робърт, толкова богати, толкова красиви, толкова надарени, убити от тези безсилни нищожества, които оставяха имената си в историята, като убиваха по-добрите от себе си. Не, не можеше да има цел, всичко беше случайност. Толкова много дреболии могат да преобърнат съдбата, няколко предохранителни мерки могат да спрат хода на трагедията.

И все пак — и все пак имаше странно предчувствие за гибел. Каква беше връзката между убийството на папата и отвличането на дъщерята на президента? Защо отлагаха обявяването на исканията си? Какви други нишки водеха в лабиринта? И всичко това от човек, за когото никога не бе чувал, някакъв тайнствен арабин на име Ябрил и италиански младеж, наречен Ромео с презрителна ирония.

В мрака той си мислеше с ужас как би могло да свърши всичко. Изпитваше познатата, винаги потискана ярост, страха. Спомняше си страшния ден, когато за пръв път чу да се шепне, че чичо му Джек е мъртъв, и дългия страховит писък на майка си.

А после, за щастие, гънките на мозъка му се отпуснаха, спомените му отлетяха и той заспа в креслото си.

ГЛАВА III

Сътрудникът на президента с най-голямо влияние върху него бе министърът на правосъдието. Кристиан Клий се беше родил в богато семейство и родословието му можеше да се проследи до първите дни на републиката. Акциите, които притежаваше, вече струваха над сто милиона долара благодарение на насоките и съветите на кръстника му, Оракула, Оливър Олифънт. Никога не бе изпадал в нужда и дойде денят, когато вече нямаше желание за нищо. Бе прекалено интелигентен, прекалено енергичен, за да се превърне в един от богатите безделници, които инвестират в киното, тичат след жени, злоупотребяват с наркотици или пиене или изпадат в религиозна порочност. Двама мъже, Оракула и Франсис Зейвиър Кенеди, в крайна сметка го въведоха в политиката.

Кристиан се запозна с Кенеди в Харвард. Не бяха състуденти, а преподавател и студент. Кенеди бе най-младият професор по право в Харвард. Бе изумителен, само на двадесет и няколко години. Кристиан още помнеше встъпителната му лекция. Кенеди бе започнал с думите:

— Всички познават или са чували за величието на закона. Именно властта на държавата да контролира съществуващата политическа организация позволява съществуването на цивилизацията. Това е вярно. Без силата на закона всички сме загубени. Но запомнете, законът е пълен и с помия.

После се усмихна на слушащите го студенти:

— Аз мога да заобиколя всеки закон, който напишете. Законът може да бъде изкълчван, за да служи на една порочна цивилизация. Богатите убягват на закона и понякога дори и бедните имат късмет. Някои юристи се отнасят към закона така, както сводниците се отнасят към жените си. Съдиите продават закона, съдилищата му изменят. Всичко това е вярно. Но запомнете, ние нямаме нищо по-добро. Няма друг начин да сключим обществен договор с ближните си.

Когато Кристиан Клий завърши юридическия факултет на Харвард, нямаше ни най-малка представа какво да прави с живота си. Нищо не го интересуваше. Притежаваше милиони, но парите не го

интересуваха, нито пък проявяваше истински интерес към правото. Поддаваше се на обичайния младежки романтизъм.

Жените го харесваха. Имаше някак си зацапана красота — класически черти, но леко изкривени. Един Доктор Джекил, започнал да се превръща в мистър Хайд^[1], но това се забелязваше само когато беше ядосан. Бе изискано учтив — нещо, което богатите патриции придобиват още в детските си години. Въпреки всичко това другите хора инстинктивно го уважаваха поради изключителните му дарби. Той бе железният юмрук в кадифената ръкавица на Кенеди, но имаше интелигентността и благоразумието да не показва това публично. Харесваше жените, имаше краткотрайни връзки, но му бе чужда истинската вяра в любовта, която води до страстно увлечение. Отчаяно търсеше нещо, на което да отдаде живота си. Интересувахе се от изкуствата, но нямаше творческа енергия, нямаше талант за рисуване, музика или поезия. Бе парализиран от осигуреното си място в обществото. Беше не толкова нещастен, колкото объркан.

Разбира се, бе пробвал наркотици — в края на краищата те бяха толкова неотделима част от американската култура, колкото и от китайската империя в миналото. И за пръв път откри нещо поразително за себе си. Не можеше да понася загубата на контрол, която причиняваха наркотиците. Нямаше нищо против да бъде нещастен, докато има контрол над ума и тялото си. И наркотиците дори не го караха да почувства екстаза, изпитван от другите хора. И така, на двадесет и две години всички неща в света бяха в краката му, а той не можеше да намери нещо, което да си струва труда. Нямаше дори желанието на много други младежи — да промени света, в който живее.

Посъветва се с кръстника си, Оракула, тогава „млад“ човек на седемдесет и пет години, който все още изпитваше неутолим апетит към живота, запълваше времето на три държанки, режеше си парче от всяка баница в бизнеса и се съвещаваше с президента на Съединените щати поне по веднъж седмично. Оракула владееше тайната на живота.

Оракула каза:

— Избери най-ненужното според теб нещо и се занимавай с него през следващите няколко години. Нещо, което никога не би си помислил да правиш, нещо, което нямаш желание да правиш. Но нещо, което ще те обогати поне физически и духовно. Проучи част от света,

която според теб никога няма да стане част от твоя живот. Не си пилей времето. Учи. Именно така първоначално влязох в политиката. Това би учудило приятелите ми, но аз наистина не се интересувах от парите. Върши нещо, което мразиш. След три или четири години ще станат възможни повече неща, а това, което е възможно, става по-привлекателно.

На другия ден Кристиан кандидатства за „Уест Пойнт“^[2] и прекара следващите четири години в подготовка, за да стане офицер от армията на Съединените щати. Оракула беше удивен, а после и доволен.

— Най-доброто нещо — каза той. — Никога няма да станеш войник. И ще придобиеш вкус към себеотрицанието.

След четирите години в „Уест Пойнт“ Кристиан остана още четири години в армията на обучение в специалните ударни бригади и стана вещь във въоръжения и ръкопашния бой. Съзнанието, че тялото му може да изпълни всяка задача, която той поиска от него, му даваше чувство за безсмъртие.

На тридесет години подаде оставка и бе назначен в оперативния отдел на ЦРУ. Като офицер се занимаваше с тайни операции и прекара следващите четири години по задачи в Европа. Оттам замина за шест години в Средния изток и доста се издигна в оперативния отдел на Управлението, докато един ден бомба отнесе стъпалото му. Това бе ново предизвикателство. Научи се да използва и да се справя с протеза — изкуствен крак — така, че дори не куцаше. Но това сложи край на действителната му служба и той се върна у дома, за да се присъедини към една престижна адвокатска кантора.

Тогава за пръв път се влюби и се ожени за момиче, което му се струваше олицетворение на всичките му младежки мечти. Бе интелигентна, остроумна, много хубава и много пламенна. През следващите пет години той беше щастлив в брака си, щастлив като баща на две малки деца и със задоволство следваше Оракула в лабиринта на политиката. Най-сетне бе намерил мястото си в живота — така мислеше. После дойде бедата. Жена му се влюби в друг мъж и поиска развод.

Кристиан бе смаян, после побесня. Той беше щастлив, защо жена му не можа също да бъде щастлива? И какво я бе променило? Обичаше я и проявяваше внимание към всяко нейно желание. Разбира се, бе зает

в работата си, градеше кариера. Но бе богат и на нея не ѝ липсваше нищо. В яростта си бе решен да се противопостави на всяко нейно искане, да се бори за родителските си права, да не ѝ даде къщата, която тя искаше така силно, да ограничи паричното обезщетение, полагащо се на една разведена жена. Най-вече бе изумен, че тя възнамерява да живее в къщата им с новия си съпруг. Разбира се, това бе истински дворец, но нима тя нямаше святи спомени от живота, който бяха споделяли в тази къща? А той бе верен съпруг.

Пак отиде при Оракула и му изля мъката и болката си. За негова изненада Оракула не прояви никакво съчувствие.

— Бил си верен и това те кара да мислиш, че жена ти също трябва да е вярна. Откъде следва това, щом вече не я интересуваш? Разбира се, по-естествено е мъжът да изневерява. Изневярата е предпазната мярка на благоразумния мъж, който знае, че жена му може едностранно да го лиши от къщата и децата му без някаква морална причина. Ти си приел тази сделка, като си се оженил. Сега трябва да я спазваш.

После Оракула се изсмя в лицето му.

— Жена ти е съвсем права да те зарече — каза той. — Прозряла е истината, макар че трябва да кажа, че ти ѝ даде голямо представление. Знаела е, че никога не си бил истински щастлив. Но повярвай ми, така е най-добре. Сега си готов да заемеш истинското си положение в живота. Освободил си се от всичко — жената и децата могат да бъдат само пречка. По същество ти си човек, който трябва да живее сам, за да извърши велики дела. Знаем, защото и аз бях такъв. Съпругите са опасни за мъжете с истинска амбиция, децата са най-благодатната почва за трагедията. Използувай здравия си разум, използвавай познанията си на юрист. Дай ѝ всичко, което иска, това ще бъде само драскотина за богатството ти. Децата ти са много малки, ще те забравят. Мисли за това по този начин. Сега си свободен. Сам ще бъдеш господар на живота си.

Така и стана.

Късно вечерта на Великден министърът на правосъдието Кристиан Клий излезе от Белия дом, за да отиде при Оливър Олифънт

— да поиска съвета му, а и да го уведоми, че президентът е отложил тържеството по случай стотния му рожден ден.

Оракула живееше в оградено имение със силна охрана. През миналата година тази система за сигурност бе заловила петима предприемчиви крадци. Многобройната му прислуга, добре платена и добре осигурена, се състоеше от бръснар, слуга, готвач и камериерки, защото все още много влиятелни хора идваха при Оракула за съвет и понякога трябваше да им се поднася обилна вечеря или да се настанят за пренощуване.

Кристиан бързаше към Оракула. Компанията на стареца му бе приятна, обичаше да слуша разказите му за страховити битки по бойните полета на парите, за стратегиите на мъже, които се разправят с бащи, майки, съпруги и любовници. Той говореше как можем да се отбраняваме от държавата с нейната изумителна сила, със сляпото ѝ правосъдие, предателските ѝ закони, корумпираните ѝ свободни избори. Не че Оракула бе професионален циник, просто имаше ясен поглед. И той твърдеше, че човек може да води щастлив и успешен живот, като се придържа към моралните ценности, на които се крепи истинската цивилизация. Оракула бе блестящ.

Оракула прие Кристиан в апартамента си на втория етаж, който се състоеше от тясна спалня, огромна баня със сини плочки, душ, мраморна пейка и вградени в стената опори за ръцете. Имаше и кабинет с внушителна камина, библиотека и уютна всекидневна с диван и кресла в ярки цветове.

Оракула бе във всекидневната, в специално направена инвалидна количка с мотор. До него имаше маса, а срещу него бяха поставени кресло и масичка със сервиран английски чай.

Кристиан зае мястото си в креслото срещу Оракула, наля си чай и си взе един от миниатюрните сандвичи. Както винаги, Кристиан изпитваше удоволствие от вида на Оракула — дълбочината на погледа му бе забележителна за човек, който е живял сто години. Според Кристиан превръщането на Оракула от грозноват шестдесет и пет годишен човек в поразително древен старец беше съвсем логично. Кожата му беше като черупка, както и плешивото му теме, покрито с червеникавокафяви петна, тъмни като никотин. Ръцете му, на леопардови петна, се подаваха от изящно скроения костюм — дълбоката старост не бе победила контешката му суета. Вратът му, с

хлабаво вързана копринена връзка, бе люспест и сбръчкан, гърбът му беше широк, извит като ваза. Гръдният му кош бе тесен, човек можеше да обхване кръста му с ръка, а краката му бяха като нишки на паяжина. Но чертите на лицето му още не бяха опустошени от приближаващата смърт.

Кристиан напълни чашата на Оракула и няколко минути се усмихваха един на друг и пиеха чай. Оракула заговори пръв:

— Дошъл си, за да отмениш тържеството за рождения ми ден, предполагам. Гледах телевизия със секретарите си. Казах им, че тържеството ще бъде отложено.

В гласа му се чуваше ниското ръмжене на изхабения ларинкс.

— Да — отвърна Кристиан. — Но само за един месец. Мислиш ли, че ще издържиш толкова? — попита засмяно.

— Разбира се, че ще издържа — каза Оракула. — Всички телевизионни станции предават тази гадост. Послушай съвета ми, моето момче, купи си акции в телевизионните компании. Ще спечелят милиони от тази трагедия и от всички следващи трагедии. Те са крокодилите на нашето общество.

Замълча за миг и попита по-меко:

— Как приема всичко това обичният ти президент?

— Възхищавам се от този човек повече от всякога — отговори Кристиан. Никога не съм виждал човек в неговото положение да има такова самообладание пред лицето на такава ужасна трагедия. Много по-силен е, отколкото, когато умря жена му.

Оракула каза сухо:

— Когато най-лошото, което може да ти се случи, наистина ти се случи и ти го понесеш, вече си най-силният човек на света. Кое то всъщност може би не е чак толкова хубаво.

Спря за момент, за да отпие от чая си, безцветните му устни се свиха в бледа черта — досущ като дракотина върху набраздената кожа на лицето му с цвят на никотин. После каза:

— Ако смяташ, че това не е нарушение на служебната ти клетва или на лоялността ти към президента, кажи ми какви мерки се вземат.

Кристиан знаеше, че това е смисълът на живота на стареца. Да влезе под кожата на властта.

— Франсис е много загрижен, че похитителите още не са предявили никакви искания. Стават десет часа — отговори Кристиан.

— Смята, че това е зловещо.

— И е прав — каза Оракула.

И двамата дълго мълчаха. Очите на Оракула бяха загубили жизнеността си и изглеждаха затъмнени от торбичките умираща кожа под тях.

Кристиан каза:

— Наистина се тревожа за Франсис. Не може да понася удари до безкрайност. Ако нещо ѝ се случи...

Оракула отвърна:

— Ще се стигне до опасна конфронтация. Знаеш ли, спомням си Франсис Кенеди като малко момче. Още тогава ми правеше впечатление как господства над братовчедите си. Беше роден герой още като хлапе. Защищаваше по-малките, сдобряваше ги. И понякога нанасяше повече вреда от всички побойници. Очи, насинени в името на добродетелта.

Оракула спря и Кристиан му наля горещ чай, въпреки че в чашата му имаше още. Знаеше, че старецът не може да пие нищо, ако не е много горещо или много студено.

После каза:

— Каквото и да ми нареди президентът, ще го направя.

Очите на Оракула внезапно станаха много светли и блестящи. Той замислено отрони:

— През изминалите години ти стана много опасен човек, Кристиан. Но не кой знае колко оригинален. През целия ход на историята е имало хора, някои от тях считани за „велики“, които е трябвало да избират между Бога и своята страна. И някои много религиозни мъже са избирали страната си пред Бога, като са вярвали, че така се осъждат на адския огън и са смятали, че това е благородно. Но, Кристиан, стигнахме до едно време, в което трябва да решим дали да отдадем живота си на страната, или да помогнем на човечеството да продължи да съществува. Живеем в ядрен век. Това е новият и интересен въпрос — въпрос, който никога преди не е поставян на отделните хора. Погледни нещата от тази страна. Ако тръгнеш с президента, поставяш ли човечеството в опасност? Не е толкова просто, като да отхвърлиш Бога.

— Няма значение — каза Кристиан. — Знам, че Франсис струва повече от Конгреса, от Сократовия клуб и от терористите.

Оракула отвърна:

— Винаги съм се чудил на тази твоя изумителна лоялност към Франсис Кенеди. Чуват се някакви вулгарни клюки, че това е педерастка история. От твоя страна. Не от негова. Което е странно, тъй като ти имаш жени, а той няма, откакто жена му умря преди три години. Но защо хората около Кенеди толкова благоговаят пред него, след като той е всепризнат политически дръвник? С всичките тия реформаторски закони, които се опита да натъпче в гърлото на този динозавър, Конгреса. Мислех, че имаш повече акъл, но предполагам, че е отхвърлил възраженията ти. И все пак прекомерната ти привързаност към Кенеди е мистерия за мен.

— Той е човекът, който аз винаги съм искал да бъда — каза Кристиан. — Просто това е.

— В такъв случай нямаше да бъдем толкова добри приятели — отвърна Оракула. — Франсис Кенеди никога не ми е харесвал.

— Той просто е по-добър от всеки друг — възрази Кристиан. — Познавам го повече от двадесет години и е единственият политик, който е честен с избирателите, не ги лъже.

Оракула сухо каза:

— Никога нямаше да изберат човека, когото описваш, за президент на Съединените щати.

Тялото му на насекомо като че ли се наду, ръцете му с лъскавата кожа потропваха по ръчките на инвалидната количка. Оракула се облегна назад. Над тъмния костюм, белоснежната риза и тъмната лента на връзката безжизненото му лице приличаше на къс махагон.

— Чарът му ми убягва — заговори той, — но ние никога не сме се разбирали. А сега трябва да те предупредя. Всеки човек прави много грешки в живота си. Това е човешко и е неизбежно. Номерът е никога да не направиш грешката, която ще те унищожи. Пази се от твоя приятел Кенеди, той е прекалено добродетелен. Не забравяй, че желанието да правиш добро може да породи зло! Внимавай.

— Характерът не се променя — каза Кристиан убедено.

Оракула размаха ръцете си като крила на птица.

— Напротив, променя се — рече той. — Болката променя характера. Скръбта променя характера. Любовта и парите със сигурност. А времето подкопава характера. Нека ти разкажа една история. Когато бях на петдесет години, имах любовница с тридесет

години по-млада от мене. Тя имаше брат с десет години по-възрастен от нея, около тридесетгодишен. Аз бях неин ментор, както и на всички други мои момичета. Бях взел техните интереси присърце. Брат ѝ беше важна клечка на Уолстрийт и беше небрежен, което по-късно му докара големи неприятности. Да се разберем, никога не съм бил ревнив — тя излизаше с млади мъже. Но на двадесет и първия ѝ рожден ден брат ѝ покани гости и като на шега нае мъж стриптийзър, който да представи номера си пред нея и нейните приятели. Всичко беше съвсем открито, не направиха никаква тайна от това. Но аз винаги съм осъзнавал грозотата си, факта, че не съм физически привлекателен за жените. И така, аз се обидих, и това бе недостойно за мен. Останахме си приятели и тя се ожени и направи кариера. Аз си намерих по-млади любовници. Десет години по-късно брат ѝ затъна във финансови проблеми, както се случва с много от тези типове на Уолстрийт. Разпространяване на поверителна информация, злоупотреби с поверени пари. Много сериозни проблеми, които го пратиха в затвора за няколко години и, разбира се, сложиха край на кариерата му. По това време аз вече бях на шестдесет години и все още бях приятел и на двамата. Те изобщо не помолиха за моята помощ, наистина не знаеха степента на моите възможности. Можех да го спася, но не помръднах и малкия си пръст. Оставих го да затъне. А десет години по-късно разбрах, че не съм му помогнал заради онзи тъп номер, да покаже на сестра си тялото на мъж толкова по-млад от мене. И това не беше сексуална ревност, това бе обида за властта ми или за властта, която смятах, че притежавам. Често съм мислил за това. То е едно от малкото неща в живота ми, от които се срамувам. Не бих си навлякъл тази вина на тридесет или на седемдесет години. А защо на шестдесет? Характерът наистина се променя. Това е тържеството на човека, както и трагедията му.

Кристиан мина на коняка, поднесен на масата. Беше хубав и много скъп. Оракула винаги предлагаше най-доброто. Кристиан хареса коняка, въпреки че никога не би си го купил. Роден богат, той никога не почувства, че заслужава да се отнася толкова добре към себе си. След малко каза:

— Познавал съм те през целия си живот, повече от четиридесет и пет години, и ти не си се променил. Следващата седмица ще станеш на

сто години. И все още си великият човек, за какъвто винаги съм те смятал.

Оракула поклати глава:

— Познаваш само старостта ми, от шестдесет до сто години. Това не значи нищо. Злобата вече си е отишла, както и силата да я наложиш. Не е кой знае какво да си добродетелен на стари години, онзи мошеник Толстой го е знаел много добре.

Замълча и въздъхна.

— А сега, какво ще правим с това голямо тържество за рождения ми ден? Твоят приятел Кенеди никога не ме е харесвал и аз знам, че ти си прокарал идеята за Розовата градина на Белия дом и голямото събитие, което да се отрази от средствата за масова информация. Да не би да се възползува от тази криза, за да се измъкне?

Кристиан каза:

— Не, не, той оценява това, което си постигнал в живота си, и иска да направи тържеството. Оливър, ти си бил и си велик човек. Просто почакай. По дяволите, какво са няколко месеца след сто години?

Той замълча.

— Но ако искаш, щом не харесваш Франсис, можем да забравим всички големи планове за тържеството за рождения ти ден, подробното му отразяване в средствата за масова информация, името и снимката ти във всички вестници и по телевизията. Незабавно мога да ти организирам малко частно тържество и да приключим с тази работа — усмихна се той на Оракула, за да покаже, че се шегува. Понякога старецът го разбираше буквално.

— Не, благодаря — отговори Оракула. — Искам да имам за какво да живея. А именно, тържество за рождения ми ден, дадено от президента на Съединените щати. Но да ти кажа, твоят Кенеди е прозорлив. Той знае, че името ми все още значи нещо. Публичният шум ще укрепи имиджа му. Твоят Франсис Зейвиър Кенеди е ловък като чичо си Джек. Виж, Боби би ме пратил по дяволите.

Кристиан каза:

— Не остана никой от твоите връстници, но някои от големите мъже и жени в тази страна са твои протежета и те искат да отдадат своята почит. Включително президентът. Той не е забравил, че някога

си му помогнал. Той кани дори твоите приятелчета от Сократовия клуб, макар че ги мрази. Това ще бъде най-хубавият ти рожден ден.

— И последният — отвърна Оракула. — Държа се само на шибаните си нокти.

Кристиан се разсмя. Оракула не бе използвал цинизми, докато не стана на деветдесет години, и сега ги използваше с невинността на дете.

— Това е уредено — каза Оракула. — Сега чакай да ти кажа нещо за великите хора, включително за Кенеди и за мен. Те в крайна сметка изяждат себе си и хората около тях. Не че признавам Кенеди за велик човек. И така, той стана президент на Съединените щати. Но това е номер на илюзионист. Знаеш ли, между другото, че в шоу бизнеса считат фокусниците за хора, напълно лишени от артистичен талант?

Старецът наклони глава. Невероятно приличаше на кукумявка.

— Бих признал, че Кенеди не е типичният политик — продължи Оракула. — Той е идеалист, много е интелигентен и има морал, макар че се чудя дали сексуалното пуританство е здравословно. Но всички тези добродетели са пречка за политическото величие. Човек без порок? Платноходка без платно!

— Не одобряваш действията му — каза Кристиан. — Но какво би направил ти?

— Това няма отношение към въпроса — отговори Оракула. — Целите тези три години той е наполовина вътре, наполовина отвън, а това винаги значи неприятности.

Очите му помътняха.

— Надявам се това да не отлага празнуването на рождения ми ден до безкрайност. Какъв живот имах, а? Кой имаше по-добър живот? Роден беден, можах да оцена богатството, което спечелих по-късно. Един грозноват мъж, който се научи да пленява и притежава красиви жени. Добър ум, заучено съчувствие, много по-добро от генетично даденото. Огромна енергия, достатъчна да ме доведе отвъд старостта. Здрав организъм, никога в живота си не съм боледувал сериозно. Хубав живот, и дълъг. Може би това е проблемът, прекалено дълъг. Не мога да се гледам в огледалото сега, но пък, както казах, никога не съм бил особено красив.

Млъкна за миг, а после рязко се обърна към Кристиан:

— Зарежи държавната служба. Дистанцирай се от всичко, което става сега.

— Не мога да направя това — отвърна Кристиан. — Твърде късно е.

Гледаше петната по главата на стареца и се чудеше на все още живия му ум. Взираше се в тези остарели очи, забулени като безкрайно мъгливо море. Щеше ли някога да стане толкова стар и тялото му да се сгърчва като умряло насекомо?

А Оракула го гледаше и си мислеше колко прозрачни са всички те, простодушни като малки деца. За него бе очевидно, че съветът му е дошъл твърде късно, че Кристиан сам ще се предаде.

Кристиан допи коняка си и стана да се сбогува. Зави стареца с одеялата и позвъни, за да дойдат медицинските сестри. После пошепна в сбръчканото ухо на Оракула:

— Каж ми истината за Хелън Дюпре, тя ти беше протеже, преди да се ожени. Знам, че ти я въведе в политиката. Спа ли с нея, или беше твърде стар?

Оракула поклати глава:

— Изобщо не бях твърде стар, преди да стана на деветдесет години. И да ти кажа, когато това желание те напусне, идва истинската самота. Но да отговоря на въпроса ти. Не й харесах, не бях красавец. Трябва да ти кажа, че бях разочарован, тя беше много хубава и много интелигентна, любимата ми комбинация. Никога не съм могъл да обичам интелигентните грозни жени — те приличат прекалено много на мен. Можех да обичам красиви и тъпи жени — но когато бяха интелигентни, бях в рая. Хелън Дюпре — о, знаех, че ще стигне далече, беше много силна, със силна воля. Да, опитах се, но не успях, един от редките ми провали, ако трябва да бъда откровен. Но винаги си останахме добри приятели. Това беше един от талантите й, да откаже на мъж сексуална връзка, но да остане негова интимна приятелка. Много рядко се среща. Тогава разбрах, че е жена със сериозни амбиции.

Кристиан докосна ръката му, беше като струпей.

— Ще ти се обаждам по телефона или ще се отбивам всеки ден — каза той. — Ще те държа в течение.

След като Кристиан си тръгна, Оракула бе много зает. Трябваше да предаде информацията, получена от Клий, на Сократовия клуб, чиито членове бяха важни фигури в американското общество. Не смяташе това за предателство спрямо Кристиан, когото много обичаше. Любовта винаги отстъпваше на второ място.

Трябваше да вземе мерки, страната му навлизаше в опасни води. Негов дълг бе да спомогне за сигурността ѝ. А и какво друго можеше да направи човек на неговата възраст, за да придаде смисъл на живота си? И в интерес на истината, винаги бе презирал легендата за Кенеди. Ето възможност да я унищожи завинаги.

Най-сетне Оракула позволи на медицинската сестра да се засуети около него и да го приготви за сън. Спомняше си за Хелън Дюпре с обич и вече без разочарование. Тогава тя бе много млада, на двадесет и няколко години, огромната ѝ жизненост я правеше още по-красива. Той често ѝ говореше за властта, за придобиването и използването ѝ. И което е по-важно, за въздържането от употребата ѝ. А тя слушаше с търпението, необходимо за придобиването на властта.

Той ѝ каза, че една от големите мистерии на човечеството е как хората действат срещу собствения си личен интерес. Гордостта проваля живота им. Завистта и самозаблудата ги тласкат по пътища, които водят за никъде. Защо е толкова важно за хората да поддържат образа си в собствените си очи? Има такива, които никога не биха се подмазвали, никога не биха ласкали, отстъпвали, мамили, не биха извършили предателство. Има и други, които живеят в злоба и завист към по-щастливата съдба на околните.

Всичко това бе особен вид молба и тя го разбра. Отхвърли го и продължи без неговата помощ да върви към собствената си мечта за власт.

Едно от неудобствата на това да имаш ум, бистър като кристал, когато си на сто години, е, че виждаш излюпването на несъзнателната низост у себе си и можеш да намериш корените ѝ в миналото. Бе унижен, когато Хелън Дюпре отказа да се люби с него. Знаеше, че тя има други любовници, не бе моралистка. Но колкото и чудно да е, на седемдесет години все още бе суетен.

Той отиде в един център за подмладяване в Швейцария, подложи се на хирургическа операция за премахване на бръчките, триеха кожата му с пясък, инжектираха животински зародиши във вените му.

Но не можеше да се направи нищо, за да се спре смаляването на скелета му, схващането на ставите му, самото превръщане на кръвта му във вода.

Макар че това вече не му вършеше работа, Оракула смяташе, че разбира влюбените мъже и жени. Дори и когато беше прехвърлил шестдесетата си година, младите му любовници го обожаваха. Цялата тайна бе, че никога не налагаше никакви правила на поведение, никога не ревнуваше, не нараняваше чувствата им. Те намираха истинската си любов при млади мъже и се отнасяха към Оракула с небрежна жестокост. Това нямаше значение. Той ги обсипваше със скъпи подаръци, картини, бижута, подбрани с изискан вкус. Позволяваше им да използват властта му, за да получават незаслужени блага от обществото, да използват и парите му в щедри, но не разточителни количества. Бе благоразумен човек и винаги имаше по три-четири любовници едновременно. Защото те трябваше да водят собствения си живот. Влюбваха се и го пренебрегваха, пътуваха, работеха упорито, за да направят кариера. Той не можеше да им отнема прекалено много време. Но когато имаше нужда от женска компания (не само заради секса, но и заради приятната музика на гласовете им, заради невинната непочтеност на хитрините им), една от четирите бе на разположение. И, разбира се, фактът, че ги виждаха с него на важни приеми, им даваше достъп до среди, в които трудно биха проникнали сами. Социалният престиж бе сред авоарите му.

Не се криеше, те знаеха една за друга. Смяташе, че в сърцето си жените презират моногамните мъже.

Колко жестоко, че си спомняше по-често лошите неща, които бе извършил, отколкото добрите. С парите му бяха построени болници, черкви, старопиталища; бе правил много добрини. Но спомените му за самия него не бяха добри. За щастие често си мислеше за любовта. По някакъв любопитен и особен начин тя бе най-търгашеското нещо в живота му. А бе притежавал фирми на Уолстрийт, банки, авиокомпани.

Миропомазан с властта на парите, той бе канен да участва в събития, разтърсващи света, бе съветник на могъщите. Бе спомогнал за оформянето на самия свят, в който живееха хората. Прекрасен, значим, ценен живот. И все пак обуздаването на безбройните му любовници бе далеч по-ярко в стогодишния му мозък. О, тези интелигентни

своеволни красавици, колко очарователни бяха и как оправдаха преценката му, почти всички. Сега вече бяха съдийки, главни редакторки на списания, фактори на Уолстрийт, телевизионни звезди. Колко коварни бяха в любовните си връзки с него и как ги бе надхитрял. Но без да им отнема това, което им се полага. Не изпитваше вина, само съжаление. Ако поне една от тях го бе обичала истински, той би я издигнал до небесата. Но после умът му напомни, че не бе заслужавал да го обичат така. Те бяха разбрали колко струва любовта му — кух барабан, който караше тялото му да пулсира.

На осемдесетгодишна възраст скелетът му започна да се свива в обвивката си от плът. Физическото желание изчезна и огромен океан от изгубени образи от младостта заля мозъка му. Именно по това време той реши, че трябва да използва млади жени, които да лежат невинно в леглото му, само за да ги гледа. О, тази перверзия, толкова презирана в литературата, толкова подигравана от младите, които трябва да остаряят. И все пак какъв покой даваше на загниващото му тяло гледката на красотата, която вече не можеше да обладае. Колко бе чиста. Издигащото се хълмче на гърдата, бяла като сатен кожа, увенчана от мъничка червена роза. Тайнствените бедра със златистия блясък на закръглената плът, изненадващият триъгълник — в разни цветове, — а след това, от другата страна, съкрушителните задни части, разделени на две изящни полукълба. Толкова много красота, мъртва и загубена за сетивата на тялото му, но запалваща милиардите мъждеещи клетки на мозъка му. И лицата им, загадъчните ушни миди, завиващи се надолу към някакво вътрешно море, хлътнатините на очите със загасналите огньове в синьо, сиво, кафяво и зелено, надничачи от самотните си вечни клетки, равнините на лицата, спускащи се към беззащитните устни, толкова достъпни за удоволствия и за рани. Той ги гледаше, преди да заспи. Протягаше ръка и докосваше топлатата плът — сатена на бедрата и хълбоците, пламтящите устни — и рядко, о, толкова рядко погалваше триъгълника, за да почувства туптящия пулс. Там имаше такава утеха, че той заспиваше и пулсът смекчаваше ужаса на сънищата му. В сънищата си мразеше съвсем младите и искаше да ги унищожи. Сънуваше тела на млади мъже, нахвърляни в окопи, хиляди моряци на мили под морската повърхност, огромни небеса, затъмнени от телата на изследователи на космоса в скафандри, въртящи се до безкрайност в черните дупки на вселената.

Той сънуваше наяве. Но пак наяве разбираше, че сънищата му са някаква форма на старческа лудост, отвращение от собственото му тяло. Мразеше кожата си, лъскава като стара рана, кафявите петна по ръцете и по плешивото си теме, тези отвратителни лунички на смъртта, отслабващото си зрение, хилавостта на крайниците си, угасващото сърце, злото, разяждащо като тумор ума му, бистър като кристал.

О, колко жалко, че орисниците идват при люлките на новородените деца, за да им дадат своите три вълшебни подаръка! Тези деца нямат нужда; старците като него би трябвало да получават такива подаръци. Особено старците с ум, бистър като кристал.

[1] Герой от едноименния роман на Р. Л. Стивънсън, олицетворение на доброто и злото в човешката душа. През деня героят е добрият доктор Джекил, а през нощта се превръща в убиец, мистър Хайд. — Б.пр. ↑

[2] Реномирана военна академия в САЩ. — Б.пр. ↑

ЧАСТ II
ВЕЛИКДЕНСКАТА СЕДМИЦА

ГЛАВА IV

Понеделник

Бягството на Ромео от Италия беше планирано до най-малките подробности. От площада „Свети Петър“ колата го отведе в сигурна къща, където той се преоблече, получи почти съвършен фалшив паспорт, взе предварително приготвен куфар и по нелегални канали стигна до границата с Южна Франция. Там в Ница се качи на самолета до Париж, който после продължаваше полета до Ню Йорк. Ромео не бе спал последните трийсет часа, но все още беше нащрек. Всички тези подробности бяха важни — лесната част от операциите, които понякога се проваляха заради някоя глупава засечка или недоглеждане при планирането.

Храната и виното в самолетите на Еър Франс винаги са добри и Ромео постепенно се отпусна. Загледа се в безкрайната бледозелена вода и хоризонта на синьо-бялото небе. Взе две таблетки силно приспивателно. И все пак някаква тръпка от страх го държеше буден. Замисли се за минаването през американската митница: можеше ли нещо да се обърка там? Но даже и да се окажеше заловен именно на това място и в този момент, планът на Ябрил изобщо нямаше да пострада. Предателският инстинкт за самосъхранение не му даваше да заспи. Ромео не си правеше илюзии за страданията, които трябваше да понесе. Беше се съгласил на саможертвена постъпка, за да изкупи греховете на своето семейство, на класата и страната си, но сега загадъчната тръпка на страха напругаше тялото му.

Най-сетне приспивателното подежда и той заспа. Засънува как стреля и бяга от площада „Свети Петър“ и точно в момента на бягството се събуди. Самолетът кацаше на летище „Кенеди“ в Ню Йорк. Стюардесата му подаде сакото, а той посегна за куфарчето на багажната полица отгоре. При митническата проверка изигра ролята си безупречно и понесе багажа си навън, към центъра на площадката пред летището.

Веднага забеляза хората, с които трябваше да установи контакт. Момичето носеше раирана скиорска шапка в зелено и бяло. Младежът

измъкна червена шапка с козирка и я сложи на главата си така, че да се вижда синият надпис „Янки“. Ромео от своя страна не носеше никакви опознавателни знаци, искаше да си запази вратичка. Той се наведе и забърника в багажа си, отвори едната чанта и затършува из нея, докато изучаваше онези двамата. Не забеляза нищо подозрително. Нищо, което да заслужава внимание.

Момичето беше слабо, русо и прекалено кокалесто за вкуса на Ромео, но в изражението ѝ се четеше онази женска строгост, която е присъща на някои сериозни момичета, а тя му допаднаше. Замисли се каква ли е в леглото и си пожела да остане свободен достатъчно дълго, за да я прелъсти. Изглежда, нямаше да му е особено трудно. Жените винаги го харесваха. В този смисъл бе по-добър от Ябрил. Момичето щеше да се сети, че е замесен в убийството на папата — за една сериозна млада революционерка да легне с него можеше да означава сбъждане на романтична мечта. Забеляза, че тя не се обляга на младежа с нея и не го докосва.

Младият човек имаше такова добродушно, открито лице, излъчваше такава американска сърдечност, че Ромео моментално го намрази. Американците бяха скапани некадърници, живееха в прекален комфорт. Като си помисли човек, че за повече от двеста години не бяха стигнали до създаването на революционна партия. И всичко това в страна, възникнала по пътя на революцията. Изпратеният да го посрещне младеж беше типичен пример за тази мекушавост. Ромео вдигна чантите и тръгна право към тях.

— Извинете — каза усмихнат той на английски със силен акцент, — бихте ли ми казали, откъде тръгва автобусът за Лонг Айлънд?

Момичето се обърна с лице към него. Отблизо се оказа много похубава. На брадичката имаше малък белег, който възбуди желанията му. Тя попита:

— На северния или на южния бряг искате да отидете?

— В Ист Хамптън — отговори Ромео.

Момичето се усмихна. Усмивката ѝ беше изпълнена със сърдечност, даже възхищение. Младежът пое едната от чантите на Ромео и каза:

— Последвайте ни.

Изведоха го въвн от летището. Ромео ги следваше. Шумното улично движение, гъстата тълпа почти го стъписаха. Чакаше ги кола с

шофьор, който също носеше червена шапка за бейзбол с козирка. Двата младежи седнаха отпред, а момичето се настани на задната седалка до Ромео. Колата тръгна да се влее в потока на улицата, момичето протегна ръка и каза:

— Казвам се Доротея. Не се притеснявайте.

Двата младежи отпред също промърмориха имената си. После момичето добави:

— Ще се чувствате много удобно и много сигурно.

В този миг Ромео изпита агонията на Юда.

Същата вечер двамата млади американци положиха голямо старание да приготвят вкусно ядене за Ромео. Стаята му беше удобна, с изглед към океана, макар и леглото да беше твърдо, но това нямаше особено значение, защото Ромео знаеше, че ще спи в него само една нощ, ако изобщо му се случеше да спи. Мебелите в къщата бяха скъпи, но в тях липсваше добър вкус — модерен, плажен американски стил. Тримата прекараха спокойна вечер в разговор на смесица от италиански и английски.

Момичето, Доротея, беше истинска изненада. Извънредно умна и при това хубава. Освен това се оказа, че не е склонна към флиртове, което разби надеждите на Ромео да прекара последната си нощ на свобода в сексуални игри и забавления. Младият мъж, Ричард, също беше твърде сериозен. Очевидно се бяха досетили за участието му в убийството на папата, но не задаваха конкретни въпроси. Просто се отнасяха към него с ужасяващата почит, която се проявява към бавно гаснещите от неизлечима болест. Двата направиха впечатление на Ромео. Движенията на телата им бяха много гъвкави. Говореха умно, изпитваха състрадание към нещастните и излъчваха увереност в своите убеждения и способности.

От тихата вечер с двамата младежи, така искрени във вярата си, така безрезервно приели необходимостта от истинска революция, на Ромео му приля от мисълта за целия му живот. Налагаше ли се и тези двамата да бъдат предадени заедно с него? В крайна сметка щяха да го освободят, той вярваше в плана на Ябрил, струваше му се много опростен и елегантен. Пък и той самият доброволно бе заложил главата си. Но младежът и момичето също истински вярваха, бяха на тяхна страна. И те щяха да се озоват в белезници, щяха да познаят мъките на революционера. В един момент се замисли дали да не ги

предупреди. Налагаше се обаче светът да разбере, че в заговора са замесени американци. Тези двамата трябваше да изиграят ролята на жертвения агнец. После се ядоса на себе си, беше прекалено мекосърдечен. Наистина, никога не би могъл да хвърли бомба в детска градина, както би направил Ябрил, но със сигурност можеше да пожертва няколко възрастни. Беше убил папата в края на краищата.

Освен това какво щеше да им навреди чак толкова? Щяха да прекарат няколко години в затвора. Америка проявяваше такава мекота на всички равнища, че не беше изключено даже да ги пуснат на свобода. Америка беше страната на адвокатите, страховити като Рицарите на Кръглата маса. Можеха да освободят всекиго.

И така той се помъчи да заспи. Но всички ужаси от последните няколко дни нахлуха с океанския въздух през отворения прозорец. Пак вдигаше пушката, пак виждаше как пада папата, пак се втурваше по площада и чуваше ужасените писъци на празнуващите поклонници.

Рано сутринта в понеделник, двадесет и четири часа след като бе убил папата, Ромео реши да се разходи до американския бряг на океана и да вкуси последната глътка свобода. Къщата беше притихнала, докато слизаше по стълбите от горния етаж, но долу намери Доротей и Ричард заспали на кушетките в дневната, сякаш бяха стояли на пост. Отровата на неговото предателство го прогони навън, при соления бриз на плажа. Гледката на чуждия бряг го отврати — варварските сиви храсталаци, високите жълти бурени, отблясъците на слънцето по сребристочервените кутии от газирана вода. В тази чужда страна дори слънчевите лъчи бяха воднисти, а ранната пролет — по-студена. Въпреки всичко се радваше, че е на открито, докато се извършва предателството. Над главата му закръжи хеликоптер и се изгуби от поглед. Два кораба стояха неподвижно във водата без никакви признаци за живот на борда. Слънцето изгря кърваво оранжево, после се издигна по-високо в небето и изсветля до златисто. Ромео се разхожда дълго, зави покрай залива и къщата се скри от погледа му. Неизвестно защо изпадна в паника от това или може би от гледката на гъсто израслите тънки стъбла на бурените, образували истинска гора чак до самия бряг. Обърна се назад.

Точно тогава чу сирените на полицейските коли. Далеч долу на брега видя пулсиращите им светлини и забърза към тях. Не се страхуваше, не се съмняваше в Ябрил, въпреки че все още имаше

възможност да избяга. Изпита презрение към американското общество, което с цялата си глупост не можеше да организира даже залавянето му. Но хеликоптерът пак се появи в небето, корабите, които му се бяха сторили неподвижни и изоставени, бързаха към брега. Усети страх и паника. Сега, когато вече нямаше шанс да се отскубне, му се прииска да бяга, бяга, бяга. Но той се стегна и се запъти към къщата, обграден от хора и оръжия. Хеликоптерът кръжеше над покрива. Откъм плажа и откъм брега прииждаха хора. Ромео изигра сцена на вина и уплаха — понечи да се затича към океана, но от водата се показаха мъже с маски. Той се обърна, хукна обратно към къщата и тогава видя Ричард и Доротей.

Бяха оковани с белезници, железни въжета притискаха телата им към земята. Те плачеха. Ромео знаеше как се чувстват, бе преживял същото много отдавна. Плачеха от срам, от унижение, от безсилие. Бяха обзети от неописуемо кошмарния ужас на пълната безпомощност, от мисълта, че съдбата им ще се решава вече не от капризни, но може би благосклонни богове, а от неумолимите им себеподобни.

Ромео се усмихна и на двамата с безпомощно съжаление. Знаеше, че неговото освобождаване е въпрос на дни, знаеше, че е предал тези истински привърженици на собствената му вяра, но в крайна сметка решението бе продиктувано от тактически съображения, а не от злонамереност. После въоръжените мъже се нахвърлиха върху него и го оковаха в стомана и тежко желязо.

На другия край на света, където небесният покрив изобилстваше от спътници-шпиони и в озона патрулираха радари-шамани, през моретата, пълни с американски военни кораби, които се носеха към Шерхабен, през континентите, осеяни с ракетни установки и неподвижни армии, вкопчени в земята като гръмоотводи на смъртта, Ябрил закусваше в двореца със султана на Шерхабен.

Султанът на Шерхабен вярваше в свободата на арабите и правото на палестинците на собствена родина. На Съединените щати гледаше като на главна опора на Израел: Израел не можеше да просъществува без американската подкрепа. Затова Америка беше главният враг. А планът на Ябрил за дестабилизиране на американския авторитет

допадна на изтънчения му ум. Идеята за унизяване на великата сила от Шерхабен, толкова безпомощен във военно отношение, го очароваше.

Султанът имаше неограничена власт в Шерхабен. Притежаваше огромни богатства, всички земни удоволствия бяха на негово разположение, но му бяха омръзнали и нищо не го задоволяваше. Султанът нямаше пороци, които придават вкус на живота. Спазваше мюсюлманските закони, водеше праведен живот. Жизненото равнище в Шерхабен благодарение на огромните доходи от нефта беше сред най-високите в света. Султанът бе построил нови училища и болници. Истинската му мечта беше да превърне Шерхабен в арабската Швейцария. Единствената му ексцентричност беше неговата мания за чистота — собствена и на държавата.

Султанът бе участвал в конспирацията, защото му допаднаха усещането за приключение, високите хазартни залози и борбата за възвишени идеали. А личният риск за него и за държавата беше нищожен поради вълшебния щит — милиардите варели нефт, надеждно заключени под пустинната му земя.

Другият силен мотив беше неговата любов и признателност към Ябрил. Когато султанът беше още непълнолетен принц, в Шерхабен се водеше ожесточена битка за власт, особено след като се разбра колко грамадни са нефтените находища. Американските петролни компании бяха на страната на противниците на султана, които естествено поддържаха американската кауза. Султанът, получил образованието си в чужбина, разбираше истинската стойност на нефтените полета и се бореше да ги запази за Шерхабен. Избухна гражданска война. Именно съвсем младият тогава Ябрил помогна на султана да поеме властта, като изби неговите противници. Въпреки всички свои лични добродетели султанът признаваше, че политическата борба има собствени правила.

След като дойде на власт, султанът осигуряваше убежище на Ябрил, когато той изпаднаше в нужда. Всъщност през последните десет години Ябрил бе прекарал в Шерхабен повече време, отколкото където и да било другаде. Беше си създал там друга самоличност, имаше дом, прислуга, жена и деца. Под същото име работеше като специален държавен служител на не особено висока длъжност. Чуждите разузнавателни служби така и не разкриха тази негова самоличност. През изминалите десет години се бяха сблизили със султана. И

дватамата изучаваха Корана, образоваха се с преподаватели чужденци и ги обединяваше омразата към Израел. В това отношение правеха разграничение: не мразеха евреите като такива, а официалната еврейска държава.

Султанът на Шерхабен имаше тайна мечта, толкова необикновена, че не смееше да я сподели с никого, даже с Ябрил. Мечтаеше един ден Израел да бъде разрушен и евреите пак да се пръснат по целия свят. Тогава той, султанът на Шерхабен, щеше да примами еврейски учени и да създаде голям университет, притегателен център за еврейските умове. Та нали историята бе потвърдила, че тяхната раса притежава в гените си величието на мисълта? Айнщайн и други учени евреи бяха дали на света атомната бомба. Какви други загадки на Бога и природата можеха да останат скрити за тях? А не бяха ли сродни като семити? Времето разяжда омразата: евреи и араби можеха да живеят заедно в мир и да направят Шерхабен велик. О, той щеше да ги привлече с богатства и изтънчена любезност, щеше да уважава упоритите приумици на тяхната култура. Кой знаеше какво може да се случи? Шерхабен можеше да стане втора Атина. Тези мисли караха султана да гледа с усмивка на собствената си глупост и все пак какво лошо имаше в една мечта?

Сега обаче заговорът на Ябрил изглеждаше кошмарен. Султанът го бе повикал в двореца и го беше грабнал още от самолета, за да е сигурен, че яростният му нрав ще е под контрол. Ябрил бе известен със собствени хрумвания в провеждането на операции.

Султанът настоя Ябрил да се изкъпе, да се обръсне и да се разтуши с красива танцьорка в двореца. После освеженият Ябрил и султанът с малкия си дълг седнаха на остъклената тераса с климатична инсталация.

Султанът сметна, че може да говори откровено.

— Трябва да те поздравя — каза той на Ябрил. — Времето беше подбрано отлично и да си призная, с голям късмет. Без съмнение Аллах те закриля.

При тези думи той се усмихна сърдечно на Ябрил и продължи:

— Получих предизвестие, че Съединените щати ще удовлетворят всички твои искания. Можеш да бъдеш доволен. Унизи най-великата държава на този свят. Уби най-големия религиозен водач на света. Ще постигнеш освобождаването на онзи твой убиец на папата и така ще

им плюеш в лицето. Но не искай повече. Помисли какво ще се случи после. Ще бъдеш най-преследваният човек на века.

Ябрил знаеше какво ще последва — търсене на повече информация за начина, по който смята да преговаря. За миг се замисли дали султанът ще се опита да поеме операцията.

— Ще бъда на сигурно място тук в Шерхабен — каза Ябрил. — Както винаги.

Султанът поклати глава:

— Знаеш не по-зле от мене, че те ще се насочат към Шерхабен, когато свърши всичко това. Ще трябва да си намериш друго убежище.

Ябрил се изсмя:

— В Ерусалим ще съм просяк. Но вие трябва да се погрижите за себе си. Те ще научат за вашето участие.

— Малко е вероятно — отговори султанът. — Под мене се намира най-големият и най-евтин петролен океан в света. Освен това американците са инвестирали тук петдесет милиарда долара, колкото е цената на нефтения град Дак, ако не и повече. Не, мисля, че на мене ще простят много по-бързо, отколкото на тебе и на твоя Ромео. Виж, Ябриле, приятелю, познавам те добре, този път надмина себе си, изпълнението беше прекрасно. Моля те, не разваляй всичко с някой от твоите малки фойерверки в края на играта.

Той замълча за миг.

— Кога да представя твоите искания?

Ябрил тихо отвърна:

— Ромео е където трябва. Дайте ултиматума днес следобед. Трябва да се съгласят до вторник, единадесет часа сутринта вашингтонско време. Няма да преговарям.

— Много внимавай, Ябриле — каза султанът. — Дай им повече време.

Двамата се прегърнаха, преди да отведат Ябрил обратно в самолета, който сега се контролираше от трима души от неговата група и още четирима, които се качиха в Шерхабен. Всички зложници, екипажът включително, бяха в салона за пътници. Самолетът стоеше изолиран сред полето, тълпите зяпачи и телевизионните екипи от цял свят с камерите и цялото си оборудване бяха изтикани на около петстотин ярда от самолета, където имаше кордон на султанската армия.

Тайно прехвърлиха в самолета Ябрил като член на снабдителната група с камион храна и вода за заложниците.

Във Вашингтон, окръг Колумбия, беше понеделник, рано сутринта. Последните думи на Ябрил към султана на Шерхабен бяха:

— Сега ще видим стиска ли му на тоя Кенеди.

ГЛАВА V

Често пъти за всички околни е опасно, когато един човек отхвърли земните удоволствия и посвети живота си на грижата за ближния. Президентът на Съединените щати Франсис Зейвиър Кенеди беше такъв човек.

Преди да навлезе в политиката, Кенеди бе постигнал забележителен успех и богатство, без още да е навършил тридесет години. Тогава се замисли върху проблема за смисъла на живота. Понеже беше религиозен, понеже имаше строг морал, понеже като дете преживя трагично загубата на чичовците си, той реши, че най-доброто, което може да направи, е да усъвършенства света. По същество това означаваше да усъвършенства самата съдба.

При избирането му за президент той каза, че неговата администрация ще обяви война на всички човешки нещастия, а той ще представлява милионите хора, които не могат да си позволят да поддържат свое лоби или други средства за натиск.

Всичко това при обичайни обстоятелства щеше да прозвучи прекалено радикално за американските гласоподаватели, ако не беше магическото присъствие на Кенеди на телевизионния екран. Беше по-красив от двамата си прочути „чичовци“ и далеч по-добър актьор. Освен това притежаваше по-остър ум от тях двамата и несравнено по-добро образование, беше истински учен. Умееше да подкрепя реториката си с маса статистически данни. Можеше да представя същината на плановете, разработени от изтъкнати специалисти в различни области, със зашеметяващо красноречие. Както и с донякъде язвително остроумие.

— Ако е добре образован — казваше Франсис Кенеди, — всеки крадец, бандит или мошеник ще знае как да краде, без да наранява никого. Ще знае как да краде като хората от Уолстрийт, как да избягва данъците като почтените граждани. Може да създадем високообразована престъпност, но тя поне няма да причинява болка.

Кенеди обаче притежаваше още една страна на характера.

— За левицата съм реакционер, а за десницата — ужас — каза Кенеди на Клий в деня, когато му връчи новите големи пълномощия на ФБР. — Когато някой извърши деяние, което се нарича престъпление, аз го смятам за грях. Правосъдието е моята теология. Човек, който извършва престъпно деяние, упражнява божествена власт над друго човешко същество. Тогава жертвата трябва да реши дали ще приеме новото божество в живота си. Ако жертвата и обществото приемат по какъвто и да е начин престъпното деяние, волята на обществото да оцелее се унищожават. Обществото и дори отделният човек нямат право да прощават или да смекчават наказанието. Защо да се налага тиранията на престъпника над хората, които зачитат закона и спазват обществения договор? В най-ужасните случаи на убийства, въоръжени грабежи и изнасилвания престъпниците се обявяват за богове.

Кристиан попита с усмивка:

— И какво, да пратим всички в затвора?

Кенеди мрачно отвърна:

— Нямаме достатъчно затвори.

Кристиан му беше дал последната статистическа справка от компютъра за престъпността в Америка. Кенеди се зачете за няколко минути. После се ядоса.

— Да можеше само хората да научат статистиката за престъпността — започна той. — Да можеше хората да научават за престъпленията, които никога не влизат в статистиката. Взломджиите, даже рецидивистите сред тях, рядко попадат в затвора. Домът, до който държавата няма достъп, безценната свобода, свещеният обществен договор, свещеният дом непрекъснато се насилват от въоръжени лица, решени на кражби, убийства и изнасилвания.

Кенеди изрецитира любимия откъс от английското обичайно право:

— Дъждът може да влиза, вятърът може да влиза, но кралят не може да влиза.

После добави:

— Чисти глупости. Само в Калифорния убийствата са шест пъти повече годишно, отколкото в цяла Англия. В Америка убийците престояват в затвора по-малко от пет години. Можеш да ги осъдиш само по чудо.

— Американците са тероризирани от няколко милиона идиоти — продължи Кенеди. — Страх ги е нощем да излизат на улицата. Харчат по трийсет милиарда долара годишно за охрана на домовете си.

Кенеди особено ненавиждаше едно нещо. Той попита:

— Знаеш ли, че деветдесет и осем процента от престъпленията остават ненаказани? Ницше още отдавна го е казал: „Когато обществото омекне, то застава от страната на тези, които му вредят“. Религиозните активисти с всичките им глупости за милосърдие прощават на престъпниците. Нямам право на прошка за престъпниците, тези мръсни копелета. Най-отвратителното нещо, което съм виждал, беше онази майка по телевизията, дъщеря ѝ беше изнасилена и зверски убита, а тя заяви: „Аз им прощавам“. Кой ѝ дава право да им прощава?

За донякъде снобското учудване на Кристиан, Кенеди нападна литературата:

— Оруел изобщо не е прав в „1984“. Звяр е отделният индивид и в „Прекрасният нов свят“ Хъксли го описва като зло. Аз обаче не бих имал нищо против да живея в такъв прекрасен нов свят, той е по-добър от сегашния. Тиранин е отделният човек, а не държавата.

Кристиан се обади със сериозен и леко простодушен тон:

— Наистина съм изненадан от цифрите в статистическата справка, която ти показах. Населението е подложено на терор.

— Конгресът трябва да приеме необходимите закони. Вестниците и другите средства за масова информация само дрънкат за Декларацията на правата, свещената Конституция.

Кенеди млъкна, за да прецени реакцията на своя приятел. Клиф изглеждаше малко слисан. Кенеди се усмихна и продължи:

— Нека ти обясня, твоя работа е дали ще се съгласиш. Най-потресаващо е, че обсъдих положението с истински силните мъже в страната, хората с парите. Произнесох реч в Сократовия клуб. Мислех, че ще се разтревожат. И каква изненада! Те имат власт да размърдат Конгреса, но няма да го направят. Никога няма да познаеш защо. Аз не успях.

Той спря, сякаш очакваше Кристиан да отгатне. Лицето му се изкриви от нещо като усмивка или израз на презрение:

— Богатите и силните в тази страна могат да се защитят. Те не разчитат на полицията или на държавните органи. Ограждат се със

скъпи охранителни системи. Наемат частни телохранители. Отделят се от престъпния свят. Благоразумните не се забъркват в тъмни истории с наркотици. Нощем си спят спокойно зад електрическите стени.

Кристиан неспокойно се размърда и отпи от брeндитo. Кенеди продължи:

— Добре. Въпросът се свежда до следното. Да предположим, че сме приели закони за борба с престъпността, тогава ще наказваме най-вече чернокожите престъпници. И къде ще отидат тези ненадарени, необразовани, не овластени хора? Какви други средства могат да противопоставят на нашето общество? Ако нямам отдушник в престъпността, ще се отдадат на политически действия. Ще станат активни радикали. По такъв начин ще нарушат политическото равновесие в страната. Можем да престанем да съществуваме като капиталистическа демокрация.

— Наистина ли вярваш в това? — вметна Кристиан.

Кенеди въздъхна:

— Господи, кой знае? Но управляващите вярват. Те смятат, че е по-добре чакалите да пируват за сметка на безпомощните. Какво могат да откраднат — няколко милиарда долара? Твърде ниска цена. Хиляди хора са изнасилвани, ограбвани, убивани, измамани, но това няма значение, то се случва на незначителни хора. По-добре тази малка щета, отколкото истинско политическо надигане.

— Отиваш твърде далече — отбеляза Кристиан.

— Не е изключено — каза Кенеди.

— А когато нещата стигнат твърде далече — продължи Кристиан, — появяват се всякакви терористични групи, фашизъм в американска форма.

— Но този вид политическа активност може да се контролира — възрази Кенеди. — Това фактически ще помогне на онези, които управляват нашето общество.

После се усмихна на Кристиан и взе справката:

— Ще я задържа — каза той. — Просто за да я сложа в рамка и да я окача на стената на кабинета си за спомен от дните, преди Кристиан Клий да стане министър на правосъдието и ръководител на ФБР.

Сега, в понеделника след Великден, в седем часа сутринта сътрудниците на президента Франсис Кенеди, кабинетът и вицепрезидентката Дюпре се събраха в заседателната зала на Белия дом. В тази понеделнишка сутрин те се страхуваха от действията, които президентът можеше да предприеме.

В заседателната зала шефът на ЦРУ Теодор Тапи изчака Кенеди да му даде знак и откри съвещанието.

— Първо искам да кажа, че Тереза е добре — започна той. — Няма пострадали. Досега не са отправени конкретни искания. Но до довечера ще се появят и вече бяхме предупредени, че трябва незабавно да бъдат удовлетворени, без преговори. Но така се започва винаги. Ръководителят на похитителите, Ябрил, е прочуто име в терористичните среди и фигурира в нашата картотека. Той не признава никакви граници и обикновено действа с помощта на някоя организирана терористична група като митичната „Стотня“.

Клий го прекъсна:

— Защо митична, Тео?

— Тя не е като Али Баба и четиридесетте разбойници — поясни Тапи. — Просто съгласуване на действията на терористи от различни страни.

Кенеди рязко се намеси:

— Продължавайте.

Тапи погледна записките си:

— Несъмнено султанът на Шерхабен сътрудничи с Ябрил. Неговата армия охранява летището, за да не допусне никакви спасителни действия. В същото време султанът се преструва на наш приятел и предлага услугите си като посредник. Никой не може да каже какви цели преследва с това, но то е в наш интерес. Султанът е разумен и може да се поддаде на натиск. Ябрил е неуправляем.

Шефът на ЦРУ се поколеба, после неохотно продължи, след като Кенеди му кимна:

— Ябрил се мъчи да промие мозъка на вашата дъщеря, господин президент. Провели са няколко продължителни разговора. Явно той смята, че тя е потенциална революционерка и ако направи някакво съчувствено изявление, пробивът ще е много голям. По всичко личи, че тя не се страхува от него.

Останалите присъстващи в залата мълчаха. Предпочитаха да не питат Тапи откъде е получил тази информация.

Коридорът пред заседателната зала бръмчеше от гласове, долитаха възбудените викове на телевизионните екипи, които чакаха на полянката пред Белия дом. После пуснаха в залата един от помощниците на Юджийн Дази, който му подаде някаква бележка. Началникът на канцеларията на Кенеди я прочете с един поглед.

— Всичко това потвърдено ли е? — обърна се Дази към своя помощник.

— Да, сър — последва отговорът.

Дази погледна право във Франсис Кенеди:

— Господин президент, получих извънредно необичайна новина. Убиецът на папата е заловен тук, в Съединените щати. Задържаното лице не отрича, че той е атентаторът и че псевдонимът му е „Ромео“. Отказва да посочи истинското си име. Има потвърждение от италианските служби за сигурност, а арестуваният разказва подробности, които доказват вината му.

Артур Уикс избухна, сякаш на интимно събиране бе нахлул неканен гост:

— Какво, по дяволите, ще прави той тук? Не вярвам.

Дази търпеливо разясни доказателствата. Италианските служби за сигурност вече били заловили част от хората на Ромео, които направили самопризнания и сочели като свой ръководител Ромео. Шефът на италианската сигурност, Франко Себедичио, прочут със своята способност да изтръгва самопризнания, все пак не успял да разбере защо Ромео е избягал в Америка и как е бил заловен така лесно.

Франсис Кенеди се приближи до френските прозорци с изглед към Розовата градина. Загледа се във военното отделение, което патрулираше на територията на Белия дом и съседните улици. Пак изпита познатото чувство на страх. Нищо в живота му не беше случайно, животът представляваше смъртоносна конспирация не само между хора, но и между вярата и смъртта.

Франсис Кенеди се завъртя с гръб към прозореца и се върна до заседателната маса. Огледа залата, пълна с най-високопоставените хора в страната — най-умните, най-интелигентните, онези, които замисляха планове и ги разработваха. И каза почти на шега:

— На какво да се обзаложим, момчета, че днес ще получим поредица от искания на похитителя? И едното от тях ще бъде да освободим убиеца на папата.

Останалите изумено изгледаха Кенеди. Ото Грей се обади:

— Господин президент, това е ужасно много. Искането е безумно, няма да може да се преговаря за такова нещо.

Тапи внимателно каза:

— Разузнаването не сочи връзка между двете деяния. И наистина би било непосилно, за която и да е терористична група да организира две толкова важни операции в един и същ град на една и съща дата.

Той замълча за миг и се обърна към Кристиан Клий:

— Господин министър, как точно заловихте този човек...

После добави с отвращение:

— ... Ромео.

Клий отговори:

— Чрез информатор, когото използваме от години. Смятахме, че ще е невъзможно, но моят заместник Питър Клут го проследи с комплексна операция, която като че ли излезе успешна. Трябва да призная, че съм учуден. Просто ми изглежда безсмислено.

Франсис Кенеди тихо каза:

— Предлагам да закрием заседанието, докато получим исканията на похитителите.

В момент на параноично просветление бе схванал целия план, създаден от Ябрил с толкова самоувереност и хитрост. Сега за пръв път истински се уплаши за сигурността на дъщеря си.

Исканията на Ябрил пристигнаха от Съобщителния център на Белия дом в понеделник късно следобед, предадени чрез привидно отзивчивия султан на Шерхабен. Първото искане беше откуп от петдесет милиона долара за самолета, а второто — освобождаване на шестстотин арабски затворници от израелски затвори. Третото се отнасяше до освобождаването на Ромео, току-що заловения убиец на папата, и превозването му до Шерхабен. Добавяше се също, че ако исканията не се изпълнят в срок от двадесет и четири часа, ще бъде разстрелян един от заложниците.

Франсис Кенеди и личните му сътрудници се събраха в голямата северозападна трапезария на втория етаж на Белия дом, за да обсъдят исканията на Ябрил. Около старинната маса седнаха Хелън Дюпре, Ото Грей, Артър Уикс, Юджийн Дази и Кристиан Клий. Мястото на Кенеди беше в единия край на масата и сложено така, че той да се разположи по-нашироко от другите.

Кенеди мислено се постави на мястото на терористите — винаги се бе отличавал с дарбата да разбира хората. Главната им цел бе да унижат Съединените щати, да смъкнат мантията на силата им пред очите на целия свят, дори на приятелските народи. Кенеди прецени това като майсторски психологически удар. Кой щеше вече да възприема сериозно Америка, ако неколцина въоръжени мъже и един малък петролен султанат успееша да ѝ натикат носа в калта? Дарбата му да прозира нещата обаче му подсказваше, че сценарият не е завършен, ще последват нови изненади. Но той не каза нищо. Остави другите в трапезарията да започнат с докладите си.

Обсъждането откри Юджийн Дази като началник на канцеларията. Беше пресипнал от умора, вече тридесет и шест часа не беше спал.

— Господин президент — каза той, — според нас трябва да изпълним исканията на терористите до известна степен. Да пуснем Ромео, но да го предадем не на Ябрил, а на италианското правителство, което е справедливо и юридически издържано. Не сме съгласни да се плати откупът и не можем да накараме Израел да освобождава затворници. По такъв начин няма да изглеждаме прекалено слаби и в същото време няма да ги провокираме. Като се върне Тереза, ще можем да се справим с терористите.

Клий се обади:

— Обещавам проблемът да бъде решен до една година.

Франсис Кенеди дълго мълча, после проговори:

— Мисля, че нищо няма да се получи по този начин.

Артър Уикс каза:

— Но това е нашият публичен отговор. Зад кулисите можем да им обещаем, че Ромео ще е напълно свободен, ще платим откупа и ще натиснем Израел. Смятам, че ще стане. Най-малкото ще се спрат и ще можем да преговаряме по-нататък.

— Няма да навреди — отбеляза Дази. — В подобни положения ултиматумите са просто част от процеса на преговорите. Това се подразбира. Двадесет и четири часовият срок не значи нищо.

Кенеди обмисляше съветите им.

— И от това нищо няма да се получи — повтори той.

Одблъд Грей каза:

— Не сме съгласни, Франсис, трябва много да внимаваш. Конгресменът Джинц и сенаторът Ламбертино ми казаха, че не е изключено Конгресът да те помоли изцяло да се оттеглиш от тази криза поради личната ти заинтересованост. Това е много опасно.

— Но никога няма да се случи — възрази Кенеди.

— Оставете Конгреса на мене — каза вицепрезидентката Дюпре. — Аз ще съм гръмоотводът. Аз ще съм гласът, който предлага всички отстъпки от наша страна.

Дази обобщи:

— Франсис, при това положение трябва да се довериш на колективната преценка на твоя екип. Знаеш, че ще те защитим и ще направим най-доброто за тебе.

Кенеди въздъхна, дълго мълча и най-сетне каза:

— Действайте тогава.

Питър Клут се оказа превъзходен заместник-ръководител на ФБР. Беше много слаб, изтъкан само от мускули. Носеше тънки мустачки, които никак не омекотяваха ъгловатото му лице. Въпреки своите качества Клут си имаше и недостатъци. Беше много неотстъпчив при упражняването на правомощията си, прекалено ревностен в изпълнението на задълженията и твърде много вярваше във вътрешната сигурност. Вечерта с намръщено лице посрещна Кристиан с купчина бележки и писмо от три страници, което му подаде отделно.

Писмото бе написано с изрязани и залепени букви. Кристиан го прочете. Поредното предупреждение на някой побъркан за предстоящо избухване на саморъчна атомна бомба в центъра на Ню Йорк. Кристиан попита:

— И за това ме викаш от кабинета на президента?

Клут отговори:

— Изчаках да завършат всички проверки. Заключение е, че е възможно.

— О, господи — изпъшка Кристиан, — не сега.

Пак прочете писмото, този път по-внимателно. Различните шрифтове го затрудняваха. Писмото приличаше на странна авангардистка картина. Той седна зад бюрото и бавно зачете дума по дума. Писмото бе адресирано до вестник „Ню Йорк Таймс“. Първо прочете параграфите, отбелязани със зелен маркер като съдържащи информация по същество. Там пишеше:

„Поставили сме ядрено оръжие с минимална мощност половин килотон и максимална два килотона в централната част на Ню Йорк. Изпращаме писмото до вашия вестник, за да го отпечатате и да предупредите жителите на този район да се изтеглят и да избегнат пораженията. Часовниковият механизъм е нагласен да задейства устройството седем дни след горепосочената дата. Разбирате колко необходимо е незабавното публикуване на настоящото писмо“.

Клий погледна датата. Експлозията щеше да е в четвъртък. После продължи да чете:

„Пристъпихме към тази мярка, за да докажем на американския народ, че правителството трябва да се обедини с останалия свят на равнопавна основа за контрол над ядрената енергия или в противен случай планетата ще загине.

По никакъв начин не може да бъдем купени с пари или при други условия. С публикуването на писмото и ускоряването на евакуацията от центъра на Ню Йорк ще спасите живота на хиляди хора.

За да се убедите, че писмото не е опит за шантаж, изпратете плика и хартията за експертиза в държавна лаборатория. Там ще открият следи от плутониев окис.

Отпечатайте писмото незабавно“.

Останалият текст представляваше лекция по политическа икономия и страстен призив към Съединените щати да прекратят производството на ядрени оръжия.

Кристиан се обърна към Питър Клут:

— Проверихте ли го?

— Да — отговори Питър Клут, — наистина има следи. Отделните букви са изрязани от вестници и списания, но можем да се хванем за тази нишка. Авторът или авторите са били достатъчно съобразителни да използват пресата от всички краища на страната. Все пак бостънските вестници са използвани малко повече от нормалното. Изпратих още петдесет души да подпомогнат шефа на местното бюро.

Кристиан въздъхна:

— Чака ни дълга нощ. Да не раздухваме това сега. И го дръж далече от журналистите. Командният пост ще бъде в моя кабинет и всички документи ще идват при мене. Президентът си има достатъчно главоболия, нека това нещо просто да изчезне. То е само глупост като всички други откачени писма.

— Добре — съгласи се Питър Клут. — Но знаеш ли, някой ден едно от тях ще се окаже истинско.

Нощта беше дълга. Непрекъснато идваха сведения. Ръководителят на Агенцията по атомна енергетика и изследвания беше уведомен да подготви своите екипи. Те се състояха от специално обучени хора със съвременна техника за разкриване на скрити атомни бомби.

Кристиан поръча вечеря за себе си и за Клут и прочете сведенията. В „Ню Йорк Таймс“, разбира се, не бяха публикували писмото, а според установената практика го бяха препратили на ФБР. Кристиан се обади на издателя на вестника и го помоли да не споменава нищо по темата, докато не завърши разследването. Това също беше част от процедурата. Вестниците от години трупаха хиляди

подобни писма. И точно поради тази стандартна прилика с останалите, писмото бе стигнало до тях в понеделник, вместо в събота.

Някъде малко преди полунощ Питър Клут се върна в своя кабинет да види сътрудниците си, които получаваха стотици обаждания от агентите на място, главно от Бостън. Кристиан продължи да чете подред пристигащите сведения. Никак не му се искаше да добави и тази грижа към бремето на президента. На няколко пъти се замисли дали не е възможно това да е още една брънка от заговора на похитителите, но даже те не биха посмели да играят с такъв голям залог. Тук трябваше да става дума за някакво отклонение, изхвърлено от обществото. Не за пръв път се отправяха заплахи с атомни бомби, луди хора и преди бяха твърдели, че са заложили саморъчно атомни бомби, и бяха настоявали за откуп от десет до сто милиона долара. В едно от писмата даже бяха поискали цял портфейл ценни книжа от Уолстрийт, акции от „Ай Би Ем“, „Дженерал Мотърс“, „Сиърс“, „Тексако“ и няколко фирми в областта на генното инженерство. Когато изпратиха писмото на Департамента по енергетика за психологически профил, в получения доклад се посочваше, че писмото не съдържа реална заплаха, но терористът отлично познава фондовата борса. Така се стигна до арестуването на дребен посредник от Уолстрийт, който беше злоупотребил със средства на клиентите и искаше да се измъкне.

Трябваше да е поредният изблик на лудост, както си мислеше Кристиан, но сега причиняваше неприятности. Щяха да се похарчат стотици милиони долари. За щастие в този случай печатът щеше да потули писмото. Имаше неща, в които тези хладнокръвни копелета не смееха да си пъхат носа. Знаеха, че в законите за контрола върху атомното оръжие има разпоредби за поверителност, те можеха да се използват срещу тях и даже да направят пробив в свещената свобода от Декларацията на правата^[1], с която се бяха обградили. Следващите няколко часа само се молеше всичко да се размине, да не се наложи сутринта да отиде при президента и да му стовари това бреме.

[1] Първата поправка към Конституцията на САЩ. — Б.пр. ↑

ГЛАВА VI

В султаната Шерхабен Ябрил застана на вратата на отвличения самолет, подготвяше се за следващото действие, което трябваше да изпълни. После пълната му концентрация се разсея и той си позволи да огледа пустинята наоколо. Султанът бе пратил там ракети, имаше и радар. Бронирано армейско подразделение беше отцепило района, така че телевизионните коли не можеха да се приближават на по-малко от сто ярда, а зад тях напираше огромна тълпа. Ябрил си помисли, че утре ще трябва да издаде заповед да допуснат телевизионните екипи и тълпата много по-близо. Нямаше опасност от нападение — самолетът бе здраво блокиран, а Ябрил знаеше, че може да хвърли във въздуха всичко, да се разлетят парчета метал и трупове и после да ровят из пясъка на пустинята за разпилените кости.

Накрая се дръпна от вратата на самолета и седна до Тереза Кенеди. Бяха сами в салона за първа класа. Терористите охраняваха пътниците заложници в салона, една група стоеше и в кабината на екипажа.

Ябрил с всички сили се постара да успокои Тереза. Каза ѝ, че за пътниците заложници като нея се грижели добре. Разбира се, те не се чувствали съвсем удобно както тя или дори самият той. С кисела физиономия ѝ заяви: „Знаете, че е в мой интерес да не ви се случи нищо лошо“.

Тереза му повярва. Въпреки всичко неговото тъмно, напрегнато лице ѝ се струваше симпатично; колкото и да беше ясно, че е опасен, всъщност не ѝ беше неприятен. С цялата си наивност си въобразяваше, че нейната високопоставеност я прави неуязвима.

Ябрил започна почти умолително:

— Можете да ни помогнете, можете да помогнете на останалите заложници. Нашето дело е справедливо, самата вие го признахте преди няколко години. Но еврейската върхушка в Америка се оказа твърде силна. Тя ви затвори устата.

Тереза поклати глава:

— Сигурна съм, че имате оправдания, всеки може да си намери оправдание. Но невинните пътници в този самолет никога не са причинявали зло на вас или на вашето дело. Те не бива да пострадат заради греховете на вашите врагове.

Ябрил изпита особено удоволствие от мисълта, че тя е смела и интелигентна. Нейното лице, по американски приятно и хубаво, също му харесваше, сякаш беше някаква американска кукла.

Пак се учуди, че тя не се страхува от него и не се тревожи какво може да се случи. Слепотата на високопоставените към съдбата, гордата самоувереност на богатите и силните. И, разбира се, това беше част от историята на нейното семейство.

— Мис Кенеди — каза той с учтив тон, който я накара да се заслуша, — известно ни е, че не сте обикновена глезена американка, че съчувствате на бедните и потиснатите по света. Съмнявате се даже в правото на Израел да прогони един народ от родината му и да създаде там собствена войнствена държава. Може би ще кажете това пред видеокамера, та целият свят да чуе записа.

Тереза Кенеди се вгледа в лицето на Ябрил. Погледът на кафявите му очи беше бърз и топъл, от усмивката слабо лице изглеждаше почти момчешко. Бяха я възпитали да вярва в света, да вярва на другите хора, да вярва в своя ум и собствените си убеждения. Сега виждаше, че този мъж искрено вярва в онова, което прави. По някакъв странен начин той вдъхваше респект.

Отказът ѝ бе учтив:

— Може би казвате истината. Но никога няма да направя нещо, което да навреди на баща ми.

Замълча за миг, после добави:

— Освен това не смятам, че методите ви са интелигентни. Не вярвам, че убийствата и терорът могат да променят нещо.

При тези думи Ябрил усети силен прилив на презрение, но отговори внимателно:

— Израел беше създаден с терор и американски пари. Учихте ли това във вашия американски колеж? Ние се учихме от Израел, но без вашето лицемерие. Нашите арабски петролни шейхове никога не са били така щедри към нас, както вашите еврейски филантропи към Израел.

Тереза отвърна:

— Вярвам в държавата Израел, вярвам също, че палестинският народ трябва да има родина. Нямам влияние върху баща си, непрекъснато спорим с него. Но нищо не може да оправдае вашата постъпка.

Ябрил стана нетърпелив.

— Трябва да разберете, че за мене сте съкровище — каза той. — Изпратих исканията си. След изтичане на срока ще разстрелвам по един заложник. И вие ще сте първа.

За негово учудване по лицето ѝ все още не се четеше страх. Глупава ли беше? Можеше ли една безспорно осигурена жена да прояви такава смелост? Интересно му беше да намери отговора. Досега към нея се държаха добре. Бяха я отделили в салона на първа класа и пазачите се отнасяха с най-голямо уважение. Изглеждаше много ядосана, но се успокояваше, като отпиваше от чая, който той ѝ бе поднесъл.

Сега Тереза го погледна. Ябрил забеляза колко строга рамка беше светлорусата ѝ коса за нежните черти. Клепачите ѝ тегнеха от умора, устните без червило бяха бледорозови.

Тереза каза с равен, безстрастен тон:

— Двама мои прачичовци бяха убити от такива като вас. Семейството ми живееше със смъртта. Баща ми се разтревожи за мене, когато стана президент. Предупреди ме, че в света има и хора като вас, но аз не му повярвах. Сега ми е любопитно. Защо постъпвате като злодей? Мислите ли, че можете да уплашите целия свят, като убиете едно момиче?

„Може би не — помисли Ябрил, — но аз убих папата.“ Тя не знаеше това, поне засега. За миг се изкуши да ѝ каже. Да обясни целия грандиозен замисъл. Подкопането на авторитета, от който се страхуват всички, силата на великите държави и великите църкви. И как човешкият страх от силата може да се подкопае от единични терористични действия.

Но той само протегна ръка и я докосна успокоително.

— Няма да ви направя нищо лошо — каза той. — Те ще преговарят. Животът е преговори. Както си приказваме, двамата с вас преговаряме. Всяка ужасна постъпка, всяка обида, всяка похвала е част от преговори. Не вземайте думите ми прекалено сериозно.

Тереза се засмя. Стана му приятно, че тя го намира за остроумен. Напомни му за Ромео, проявяваше същия инстинктивен възторг от малките удоволствия в живота, дори от една игра на думи. Веднъж Ябрил каза на Ромео: „Бог е най-големият терорист“, а Ромео възхитен изръкопляска.

Сега на Ябрил му призля, зави му се свят. Срамуваше се, че иска да омае Тереза Кенеди. Беше повярвал, че ще дойде ден, когато ще преодолее тази слабост. Да можеше само да я убеди да направи записа, тогава нямаше да се наложи да я убие.

ГЛАВА VII

Вторник

Във вторник сутринта след отвличането на самолета и убийството на папата на Великден, президентът Франсис Кенеди влезе в киносалона на Белия дом да види тайно изнесения от Шерхабен филм на ЦРУ.

Киносалонът на Белия дом представляваше жалка гледка — изтъркани зелени кресла за малцината облагодетелствани и сгъваеми метални столове за всички по-нискостоящи. Публиката включваше сътрудници на ЦРУ, държавния секретар, министъра на отбраната, техните помощници и висши служители от канцеларията на Белия дом.

Всички се изправиха на крака, когато влезе президентът. Кенеди седна на едно зелено кресло, а директорът на ЦРУ Теодор Тапи застана до екрана, за да коментира прожекцията.

Филмът започна. Видя се камион, който се приближава към задната част на отвличения самолет. Работниците, които разтоварваха провизиите, носеха шапки с широки периферии да се предпазват от слънцето, кафяви дочени панталони и кафяви памучни ризи с къси ръкави. Камерата показва как работниците си тръгват от самолета, после се спря върху един от тях. Под нахлупената шапка можеха да се различат чертите на Ябрил, тъмното ъгловато лице с искрящ поглед и лека усмивка на устните. Ябрил се качи на камиона с останалите работници.

Прожекцията спря, заговори Тапи:

— Камионът е отишъл до резиденцията на султана на Шерхабен. По наши сведения са имали пищен банкет, допълнен с танцорки. После Ябрил се е върнал в самолета по същия начин. Султанът на Шерхабен със сигурност е съучастник в терористичната конспирация.

В мрака прозвуча гласът на държавния секретар:

— Сигурно е само за нас. Тайните данни от разузнаването винаги са подозрителни. Дори да ги докажем, не можем да ги направим публично достояние — така бихме разстроили цялото

съотношение на политическите сили в Персийския залив. Ще се наложи да предприемем ответни мерки, а това не отговаря на нашите интереси.

— Боже господи — промърмори Ото Грей.

Кристиан Клий направо се изсмя.

Юджийн Дази, който можеше да пише в тъмното — сигурен признак за административен гений, както сам той твърдеше наляво и надясно — си водеше бележки.

Шефът на ЦРУ продължи:

— Информацията ни се свежда до следното. Подробностите ще получите в писмена форма по-късно. Изглежда, това е действащ екип, финансиран от международната терористична група, наречена „Първа стотня“ или понякога „Месиите на насилието“. Явно съществува връзка между революционни групировки с марксистка ориентация от елитни университети в различни страни, които осигуряват безопасни квартири и материали. Действат главно в Германия, Италия, Франция и Япония и съвсем слабо в Ирландия и Англия. Но по наши сведения дори в „Стотнята“ не са знаели какво точно става тук. Смятали са, че операцията е приключила с убийството на папата. Затова стигаме до извода, че само този човек, Ябрил, заедно със султана на Шерхабен контролира конспирацията.

Филмът пак се завъртя. Показа се самолетът, изолиран на пистата, и кръгът от войници и зенитни оръдия, които защитаваха подстъпите до самолета. Виждаха се и тълпите на разстояние над сто ярда назад.

Гласът на директора на ЦРУ съпътстваше прожекцията:

— Този филм и други източници сочат, че не може да се организира спасителна операция. Освен ако не решим просто да превземем цялата държава Шерхабен. А Русия, разбира се, никога няма да допусне това, нито пък може би останалите арабски страни. Също така Америка е вложила над петдесет милиарда долара в строителството на град Дак, още един вид залог в ръцете им. Няма да пропилеем петдесет милиарда долара, инвестирани от нашите граждани. Отгоре на всичко персоналът на ракетните площадки се състои главно от американски наемници, но тук стигаме до нещо много по-любопитно.

На екрана се появиха хаотични кадри от вътрешността на отвличения самолет. Камерата явно се държеше в ръка и се движеше по пътеката на салона, за да покаже масата уплашени пътници, привързани с коланите към седалките. После камерата се изтегли обратно към салона на първа класа и се задържа на един пътник. После в кадър влезе Ябрил. Беше облечен със светлокафяви памучни панталони и риза с къси ръкави с цвета на пустинята около самолета. Камерата се обърна към единствения пътник, седнал до Ябрил, и тогава се видя, че това е Тереза Кенеди. Ябрил и Тереза явно разговаряха оживено и приятелски.

По лицето на Тереза Кенеди се четеше лека, развеселена усмивка. От това нейният баща, загледан в екрана, едва не извърна глава. Помнеше същата усмивка още от детството си — усмивка на хора, здраво заседнали в централните коридори на властта, които изобщо не допускат, че ще ги застигне злобата на другите. Франсис Кенеди често бе виждал тази усмивка на лицата на чичовците си.

Кенеди попита директора на ЦРУ:

— Откога е този филм и как го получихте?

— Отпреди дванадесет часа — отговори Тапи. — Купихме го на много висока цена, очевидно от човек, близък до терористите. Мога да ви дам повече подробности насаме след заседанието, господин президент.

Кенеди махна с ръка. Подробностите не го интересуваха.

Тапи продължи:

— Още информация. Към никой от пътниците не е проявено лошо отношение. Освен това е любопитно да се отбележи, че жените от групата на похитителите са били заменени, очевидно с тайното съдействие на султана. Намирам тази промяна за малко зловеща.

— В какъв смисъл? — остро попита Кенеди.

— Терористите в самолета са мъже — поясни Тапи. — Не са малко, поне десет. Тежковъоръжени са. Може би са твърдо решили да избият заложниците, ако се предприеме атака. Сигурно смятат, че жените няма да могат да се справят с такова клане. Най-новите оценки на разузнаването изключват спасителна операция със сила.

Клий нетърпеливо се обади:

— Може да сменят хората само защото операцията навлиза в нова фаза. Или Ябрил просто се чувства по-удобно с мъже — той е

арабин в края на краищата.

Тапи му се усмихна и каза:

— Крис, знаеш не по-зле от мене, че тази подмяна е необичайна. Доколкото си спомням, случвала се е само веднъж досега. От собствен опит в тайните операции знаеш прекрасно, че това изключва прякото нападение като начин да се освободят заложниците.

Кенеди мълчеше.

Догледаха останалата малка част от филма. Ябрил и Тереза разговаряха оживено и видимо все по-дружелюбно. Накрая Ябрил я потупа по рамото. Явно я успокояваше, казваше ѝ някаква добра вест, защото Тереза се засмя весело. После Ябрил ѝ се поклонил почти тържествено — знак, че тя е под негова закрила и няма да ѝ се случи нищо лошо.

Клий каза:

— Страх ме е от този тип. Хайде да измъкнем оттам Тереза.

Юджийн Дази седеше в кабинета си и размишляваше върху всички възможности да помогне на президента Кенеди. Първо се обади на любовницата си да ѝ каже, че няма да може да я види, докато не приключи кризата. После звънна на жена си да я пита за поетите ангажменти и да поиска да ги отмени. След дълъг размисъл се обади на Бърт Одик, който през последните три години беше един от най-яроствните врагове на администрацията на Кенеди.

— Трябва да ни помогнеш, Бърт — каза той. — Много ще съм ти задължен.

Одик отговори:

— Слушай, Юджийн, в тази работа всички американци сме заедно.

Бърт Одик, по думите на враговете му, вече бе погълнал две от гигантските петролни компании, както жабата гълта мухи. Всъщност той наистина приличаше на жаба — широка уста, едро лице с мощни челюсти, леко изпъкнали очи. И все пак беше внушителен мъж, висок и едър, с голяма глава и челюсти, които напомняха за нефтените му платформи. Целият му живот бе свързан с петрола. Заченат в петрола,

израснал в петрола, съзрял в петрола. Богат по рождение, той бе умножил богатството си стократно. Частната му компания имаше двадесет милиарда долара капитал и той притежаваше петдесет и един процента от акциите. Сега, на седемдесетгодишна възраст, беше най-големият специалист по петрола в Америка. Говореше се, че познава всяко кътче на земята, където има скрит под повърхността петрол.

В главното управление на корпорацията му в Хюстън имаше компютърни екрани с огромна карта на света, където се проследяваше всеки един от безбройните плаващи танкери и се посочваше пристанището на регистрацията, крайната цел, собственикът, цената, за която е купен, и вместимостта в тонове. Одик можеше да подхвърли на която и да е страна един милиард варела нефт, така както един светски човек дава петдесет долара бакшиш на келнера.

Беше натрупал част от грамадното си състояние по време на нефтената уплаха през седемдесетте години, когато изглеждаше, че картелът ОПЕК е хванал света за гушата. Но именно Бърт Одик стисна тази гуша. Беше спечелил милиарди долари от един дефицит, за който знаеше, че е лъжлив.

Но всичко това бе направил не от чиста алчност. Той обичаше нефта и се вбесяваше, че тази животворна сила се продава на безценица. Беше съдействал за повишаването на цената на петрола с романтичната жар на младеж, въстанал срещу несправедливостите на обществото. После раздаде голяма част от придобитото за благородни благотворителни цели.

Беше построил болници за бедните, безплатни домове за престарели, музеи на изкуството. Бе учредил хиляди университетски стипендии за непривилегированите, независимо от тяхната раса или вяра. Разбира се, беше се погрижил също за роднини и приятели, далечни братовчеди станаха богати покрай него. Обичаше родината и сънародниците си и никога не бе давал пари за нещо извън Съединените щати. С изключение, разбира се, на необходимите подкупи за чуждестранни официални лица.

Не обичаше политическите управници на страната и смазващия държавен апарат. Твърде често те бяха негови врагове със своите регулиращи закони, антитръстови съдебни процеси и намесата си в личните му дела. Бърт Одик бе ревностно лоялен гражданин, но негов

бизнес и негово демократично право бе да притиска сънародниците си да плащат за петрола, който той обожаваше.

Одик вярваше, че трябва да държи петрола си колкото е възможно по-дълго в земята. Често с любов си мислеше за тези милиарди и милиарди долари, които лежах в огромни басейни под пустинните пясъци на Шерхабен и други места по света във възможно най-голяма сигурност. Щеше да задържи това грамадно златисто езеро до последния момент. Щеше да купува нефта на другите, щеше да придобива петролни компании. Щеше да сондира в океаните, щеше да купува в английската акватория на Северно море, щеше да вземе част от Венецуела. После оставаше Аляска. Той единствен знаеше размера на огромното богатство, скрито под ледовете.

В бизнеса беше чевръст като балерина. Разполагаше с усъвършенстван разузнавателен апарат, който му осигуряваше далеч по-точни оценки на петролните запаси на Съветския съюз, отколкото ЦРУ. На правителството на Съединените щати не предаваше тази информация — защо да я предава, като плащаше огромни суми за нея и тя беше ценна именно защото бе предназначена само за него.

Освен това искрено вярваше, както мнозина американци, че свободният гражданин в една свободна страна има право да постави личните си интереси над целите на избраните държавни ръководители и даже бе обявил това за стожер на демократичното общество. Защото ако всеки гражданин се грижеше за собственото си благосъстояние, как можеше държавата да не процъфтява?

По препоръка на Дази Кенеди се съгласи да се срещне с този човек. За широката общественост Одик беше тъмна фигура, представяна във вестниците и списание „Форчън“ като карикатурен цар на петрола. Но той имаше огромно влияние върху избраните членове на Конгреса и Белия дом. Освен това имаше много приятели и сътрудници сред онези няколко хиляди души, които контролираха най-важните отрасли на американската промишленост и членуваха в Сократовия клуб. Членовете на този клуб контролираха пресата и телевизията, управляваха фирми, които държаха в ръцете си изкупуването и доставките на зърно. Те бяха гигантите на Уолстрийт, колосите на електрониката и автомобилостроенето, тамплиерите на парите, които управляваха банките. И най-важното, Одик беше личен приятел на султана на Шерхабен.

Придружиха Бърт Одик до заседателната зала, където Франсис Кенеди се съвещаваше със своите сътрудници и съответните членове на кабинета. Всички разбираха, че той идва не само да помогне на президента, но и да го предупреди. Не друг, а петролната компания на Одик притежаваше петдесетте милиарда долара, вложени в нефтените полета на Шерхабен и столицата Дак. Гласът му беше вълшебен, дружелюбен, убедителен и толкова сигурен във всяка произнесена дума, че сякаш в края на изречението биеше катедрална камбана. Можеше да е превъзходен политик, ако не беше обстоятелството, че през целия си живот не бе успял да се научи да лъже американския народ по политически въпроси, и убежденията му бяха толкова крайнодесни, че не би могъл да си осигури изборна победа и в най-консервативните райони на страната.

Започна с думи на най-дълбоко съчувствие към Кенеди, и то с такава искреност, която не оставяше никакво съмнение, че главната причина да предложи услугите си е спасяването на Тереза Кенеди.

— Господин президент — обърна се той към Кенеди, — свързах се с всички мои познати в арабските страни. Те осъждат това ужасно дело и ще ни съдействат изцяло според възможностите си. Аз съм личен приятел на султана на Шерхабен и ще упражня цялото си влияние върху него. Уведомиха ме за известни доказателства, че султанът е замесен в конспирацията за отвличането на самолета и убийството на папата. Искам да ви уверя, че независимо от всички доказателства, султанът е на наша страна.

Тези думи наостриха Франсис Кенеди. Откъде Одик можеше да знае за доказателствата против султана? Информацията бе предназначена единствено за членовете на кабинета и личните му сътрудници и беше строго поверителна. Не излизаше ли, че Одик ще е безплатната индулгенция за султана след приключването на въпроса? Не се ли разиграваше сценарий, според който султанът и Одик трябваше да се представят за спасители на неговата дъщеря?

Одик продължи:

— Господин президент, препоръчвам ви да изпълните исканията на похитителя. Разбирам, че това ще бъде удар по престижа и авторитета на Америка. Но това може да се поправи впоследствие.

Искам обаче да ви кажа това, което дълбоко в сърцето си най-много желаете да чуете. На дъщеря ви няма да се случи нищо лошо.

Камбаните зазвучаха в гласа му с тържествена увереност.

Именно тази увереност накара Кенеди да се усъмни в думите му, защото Кенеди знаеше от собствен опит в политическите борби, че пълната самоувереност е най-съмнителното качество на всеки лидер.

— Смятате ли, че трябва да им предадем убиеца на папата? — попита Кенеди.

Одик не разбра смисъла на въпроса.

— Господин президент, зная, че сте католик. Но не забравяйте, че тази страна е главно протестантска. Не е необходимо да превръщаме убийството на римокатолическия папа в наша главна грижа по чисто външнополитически съображения. За бъдещето на страната се налага да запазим жизненоважния приток на нефт. Шерхабен ни трябва. Налага се да действваме внимателно, с разум, а не с емоции. Пак ви давам личните си уверения. Вашата дъщеря е в безопасност.

Несъмнено беше искрен и правеше впечатление. Кенеди му благодари и го изпрати до вратата. След като Одик си отиде, Кенеди се обърна към Дази и запита:

— Какво, по дяволите, всъщност каза той?

— Просто иска да напомни някои работи — отговори Дази. — И може би не иска да ви хрумне да използвате петдесетмилиардовия петролен град Дак като разменна монета.

Млъкна за миг, после добави:

— Мисля, че той може да помогне.

Кристиан се наведе към ухото на Кенеди:

— Франсис, трябва да те видя насаме.

Кенеди се извини и заведе Кристиан в Овалния кабинет. Мразеше да използва това малко помещение, но останалите зали на Белия дом бяха пълни със съветници и сътрудници, които чакаха последните инструкции.

Кристиан харесваше Овалния кабинет. Светлината от трите дълги прозореца, непробиваеми от куршуми, двете знамена — веселото национално знаме в червено, бяло и синьо от дясната страна на малкото бюро и отляво президентския флаг, по-строг и в по-тъмносиньо.

Кенеди покани с жест Кристиан да седне. Кристиан се чудеше как е възможно този човек да изглежда така спокоен. Въпреки че бяха приятели от години, не можеше да долови никакъв признак на емоции.

— Имаме още неприятности — каза Кристиан. — Точно тук, у дома. Много ми е неприятно да те тревожа, но е наложително.

Разказа накратко на Кенеди съдържанието на писмото за атомната бомба.

— Вероятно това са само глупости — каза Кристиан. — Шансът да има бомба е едно на един милион. Но ако се окаже истина, тя може да разруши цели квартали и да избие хиляди хора. Плюс радиоактивното замърсяване, което ще направи района необитаем за неизвестно дълъг период. Затова трябва да се отнесем сериозно към този шанс едно на един милион.

Франсис Кенеди избухна:

— По дяволите, надявам се, няма да ми кажеш, че това е свързано с отвличането.

— Кой знае — отвърна Кристиан.

— Тогава не разгласявай тази история, оправи я без много шум — каза Кенеди. — Сложи печат за ядрена тайна.

Кенеди натисна копчето да се свърже с кабинета, на Дази:

— Юдж, изпрати ми копия от поверителния Закон за ядрената тайна. Освен това ми дай цялата медицинска документация за изследванията върху мозъка. И ми уреди среща с доктор Анакони.

Кенеди изключи уредбата. Изправи се и погледна през прозорците на Овалния кабинет. Разсеяно прокара ръка по висящото американско знаме до бюрото. Дълго стоя замислен.

Кристиан се удивляваше от способността му да отделя това от всичко друго, което се случва. Той каза:

— Мисля, че това е вътрешен проблем, някаква психологическа последица, която научните изследвания предсказаха още преди години. Следим някои заподозрени лица.

Кенеди продължаваше да стои до прозореца, потънал в размисъл. После тихо каза:

— Крис, не допускай този въпрос да стигне до която и да е друга служба. Нека остане само между нас двамата. Дори Дази и останалите лични сътрудници не трябва да знаят. Това ще им дойде много.

Вашингтон гъмжеше от журналисти, дошли от цял свят с екипировката си. Във въздуха се носеше бръмчене като от претъпкан стадион, улиците бяха пълни с хора, които се стичаха на огромни тълпи пред Белия дом, сякаш да споделят страданията на президента. В небето непрекъснато летяха транспортни самолети, имаше специални презокеански чартърни полети. Правителствени съветници и техни сътрудници отиваха в чужбина да обсъдят кризата. Летяха специални пратеници. В района бяха докарани армейски подкрепления, за да патрулират в града и да охраняват подстъпите към Белия дом. Грамадните тълпи видимо се бяха приготвили за нощно бдение, сякаш да уверят президента, че не е сам в бедата. Шумът от тази тълпа обгръщаше Белия дом и околностите.

Всички телевизионни канали бяха прекратили редовните си програми, за да предават оплакването на папата. Заупокойните служби във всички големи катедрали на света с огромно разплакано множество и милиони хора в траурни дрехи изпълваха ефира. Цялата тази мъка съдържаше неизречен призив за възмездие, въпреки че проповедите бяха изпълнени с думи на милосърдие. В църковните служби се включваха молитви за благополучното спасение на Тереза Кенеди.

Плъзнаха слухове, че президентът иска да пусне на свобода убиеца на папата, за да постигне освобождаването на заложниците и дъщеря си. Политическите коментатори, поканени от телевизията, не бяха на едно мнение по въпроса дали такъв ход е мъдър, но смятаха, че първоначалните искания положително ще са предмет на преговори, както в толкова предишни кризи със заложници през изминалите години. Бяха повече или по-малко съгласни, че президентът е изпаднал в паника поради опасността за дъщеря му.

Успоредно с всичко това тълпите пред Белия дом непрекъснато се увеличаваха през нощта. Вашингтонските улици се задръстиха от коли и пешеходци, които се стичаха към символичното сърце на страната. Мнозина носеха храна и напитки за дългото бдение. Щяха да прекарат нощта будни заедно със своя президент, Франсис Зейвиър Кенеди.

Когато се оттегли в спалнята си във вторник вечерта, Кенеди се молеше заложниците да бъдат освободени на следващия ден. На този етап Ябрил щеше да спечели. За момента. На нощното шкафче на Кенеди бяха струпани документи, подготвени от ЦРУ, Съвета за национална сигурност, държавния секретар, министъра на отбраната и придружаващите паметни записки от неговите сътрудници. Икономът Джеферсън му донесе горещ шоколад и бисквити, после той седна да прегледа материалите.

Четеше между редовете. Съпоставяше привидно разминаващите се мнения на различните служби. Помъчи се да се постави на мястото на някоя съперническа световна сила, която би прочела тези материали. Тя щеше да разбере, че Америка е в последната фаза на своя упадък, затлъстял, ревматичен гигант, който позволява на зловни джуджета да го дърпат за носа. Вътре в страната гигантът също кървеше. Богатите ставаха все по-богати, бедните все повече затьваха. Средната класа отчаяно се бореше да запази своя дял благополучие.

Кенеди съзнаваше, че тази криза — убийството на папата, отвличането на самолета с дъщеря му и унижителните искания — представлява умишлен удар, насочен срещу моралния авторитет на Съединените щати.

Имаше обаче и вътрешна атака, заплаха с атомна бомба. Ракът отвътре. Психологическите анализи бяха предсказали, че ще се случи подобно нещо, и предпазни мерки бяха взети. Но те се оказаха недостатъчни. Все пак това трябваше да е вътрешна история, щеше да е прекалено голяма дързост от страна на терористите, прекалено грубо гъделичкане на затлъстелия гигант. Козът бе достатъчно безумен, за да посмеят терористите да залагат на него, колкото и да бяха смели. Той щеше да отвори кутията на Пандора с всички репресии — нали знаеха, че ако правителствата, особено американското, отменят законите, гарантиращи гражданските свободи, лесно можеше да се разбие всяка терористична организация.

Кенеди се зачете в докладите, които обобщаваха данните за известните терористични групи и държавите, които им оказваха помощ. С изненада видя, че Китай поддържа финансово арабските терористични групировки. Имаше някои конкретни организации, които в момента, изглежда, не бяха свързани с операцията на Ябрил, тя беше прекалено необичайна и без гарантирана изгода от вложеното в нея —

нейната отрицателна страна. Руснаците никога не бяха подкрепяли свободната инициатива в тероризма. Но имаше отцепнически арабски групировки, Арабският фронт, „Сайка“, „ПЛФП-Г“ и цял куп други организации, известни само с инициалите. Следваха „Червените бригади“ — японските, италианските, германските, — които бяха въвлекли всички германски отцепнически групи в смъртоносна братоубийствена война.

В края на краищата на Кенеди му дойде твърде много. На сутринта, в сряда, преговорите щяха да завършат и заложниците щяха да са в безопасност. Сега не можеше да се направи нищо друго, освен да се чака. Всичко това излизаше извън двадесет и четири часовия срок, но беше съгласувано. Сътрудниците му го уверяваха, че терористите със сигурност ще проявят търпение.

Преди да заспи, си помисли за дъщеря си и нейната ведра, уверена усмивка, докато разговаряше с Ябрил — превъплътената усмивка на покойните му чичовци. После засънува мъчителни сънища, пъшкеше и викаше за помощ. Когато се втурна в спалнята, Джеферсън се вгледа в изтерзаното лице на спящия президент, изчака малко и го събуди от кошмарите. Донесе му още една чаша горещ шоколад и приспивателното, което лекарят бе наредил да се даде на Кенеди.

Сряда сутринта, Шерхабен

Докато Франсис Кенеди спеше, Ябрил се събуди. Той обичаше ранните утринни часове в пустинята, хладината, побягнала от жарта на слънцето, небето, което ставаше огненочервено. В тези мигове винаги си мислеше за мохамеданския Луцифер на име Азazel.

Ангелът Азazel, изправен пред Бога, отказал да признае сътворението на човека и Бог изхвърлил Азazel от рая, за да подпали пясъците на пустинята с адски огън. „О, да можех да съм Азazel“, мислеше си Ябрил. Когато беше млад и романтик, първият му псевдоним бе „Азazel“.

Тази сутрин от жаркото слънце му се зави свят. Въпреки че стоеше в сянката до вратата на самолета с климатична инсталация, ужасен лъх от нажежен въздух отблъсна тялото му назад. Прилоша му и се зачуди дали състоянието му не се дължи на онова, което трябваше да свърши. Сега щеше да изпълни последното необратимо действие,

последния ход от шахматната партия на терора, който не бе споделил нито с Ромео, нито със султана на Шерхабен, нито с помагачите от „Червените бригади“. Последното богохулство.

Някъде далече до сградата на летището се виждаше зоната, охранявана от войските на султана, които възпираха хилядите репортери на вестници, списания и телевизионни компании. Беше привлякъл вниманието на целия свят: държеше в ръцете си дъщерята на президента на Съединените щати. Имаше по-голяма публика от който и да е управник, папа или пророк. Ябрил се дръпна от отворената врата и се обърна с лице към вътрешността на самолета.

Четирима от новото попълнение закусваха в салона на първа класа. Бяха изминали двадесет и четири часа, откакто изпрати ултиматума. Времето изтичаше. Той ги накара да побързат и ги изпрати по задачи. Единият отиде да връчи написаната на ръка заповед на Ябрил до шефа на охраната — да допусне телевизионните екипи близо до самолета. Вторият получи купчинка напечатани позиви, в които се заявяваше, че тъй като исканията на Ябрил не са изпълнени в двадесет и четири часовия срок, ще бъде разстрелян един заложник.

На другите двама бе заповядано да вземат дъщерята на президента от изолираната предна седалка в пътническия салон и да я докарат в салона на първа класа при Ябрил.

Когато Тереза влезе в първа класа и видя Ябрил, лицето ѝ се отпусна в усмивка на облекчение. Ябрил се зачуди как може да изглежда толкова добре след всички тези дни, прекарани в самолета. Реши, че е от кожата — кожата ѝ не беше мазна и затова не събираше мръсотия. Той се усмихна и каза с любезен, полушеговит тон:

— Изглеждате красива, но малко занемарена. Освежете се, гримирайте се, срещете се. Телевизионните камери ни чакат. Ще ви гледа целият свят и не искам да си помислят, че съм се отнесъл лошо с вас.

Пусна я в тоалетната на самолета и зачака. Тя се бави почти двайсет минути. Чу пускането на водата, представи си я седнала вътре като малко момиченце, почувства болезнено пробождане в сърцето и започна да се моли: „Азazel, Азazel, бъди с мене сега“. После до него долетя оглушителният рев на тълпата под изгарящото слънце на пустинята — бяха прочели позивите. Дочу и приближаването на телевизионните екипи.

Тереза се появи. Ябрил забеляза известна тъга на лицето ѝ. И също упоритост. Беше решила да не говори, да не му позволи принудително да направи видеозаписа. Изглеждаше стегната и хубава, уверена в силата си. Но беше загубила част от душевната си невинност. Сега тя се усмихна на Ябрил и заяви:

— Няма да говоря.

Ябрил я хвана за ръката:

— Просто искам да им се покажете.

Заведе я до отворената врата на самолета. Застанаха пред мястото на стълбичката. Нажеженият до червено въздух на пустинята запали телата им. Шест подвижни телевизионни станции обграждаха самолета и сякаш го пазеха като праисторически чудовища, почти закрили тълпата отзад.

— Само им се усмихнете — каза Ябрил. — Искам баща ви да види, че сте невредима.

В този миг той поглади с ръка главата ѝ отзад, усети копринения допир на косата, дръпна я, като оголи врата с неочаквано бледа кожа с цвят на слонова кост — единственият недостатък бе малка черна бенка на рамото.

Тя се стресна от докосването и се обърна да види какво прави той. Хватката му се затегна и той насила я обърна към телевизионните камери, за да видят красивото ѝ лице. Пустинното слънце я ограждаше със златиста рамка, тялото му бе като нейна сянка.

С вдигната и опряна над вратата ръка, за да запази равновесие, той се притисна към гърба ѝ така, че двамата се залюляха на самия ръб в несигурна поза, извади с дясната ръка пистолета и го насочи към оголената кожа на врата ѝ. После, още преди тя да усети допира на метала, Ябрил натисна спусъка и отблъсна тялото от себе си.

Тереза сякаш излетя нагоре във въздуха, към слънцето, към аурата на собствената си кръв. После тялото се насочи надолу с крака към небето и се превъртя още веднъж, преди да падне върху циментовата писта — проснато, смазано до неузнаваемост, с разбита глава под изгарящото слънце. Отначало единствените звуци бяха бръмченето на камерите и хрущенето на пясъка под подвижните телевизионни станции, след това над пустинята се понесе воят на хиляди хора, безкраен писък на ужас.

Първичният звук без очакваното ликуване изненада Ябрил. Той отстъпи от вратата към вътрешността на самолета. Неговите хора го гледаха с отвращение, с омраза, с почти животински ужас. Той им каза: „Слава на Аллаха“, но те не му отвърнаха. Изчака ги един дълъг миг, после им каза рязко:

— Сега светът ще научи колко сме сериозни. Сега ще ни дадат онова, което искаме.

Мислено обаче отбеляза, че ревят на тълпата не съдържа екстаза, който очакваше. Реакцията на неговите хора му се стори зловеща. Екзекуцията на дъщерята на президента на Съединените щати, угасването на един неприкосновен символ на властта наруши едно табу, което не беше взел предвид. Добре, така да бъде.

Замисли се за миг за Тереза Кенеди, милото ѝ лице, дъха на виолетки от бялата шия, после си представи тялото ѝ в червеното прашно сияние. Помисли си: „Нека бъде при Азazel, хвърлен от златния небесен свод долу в пустинните пясъци завинаги“. В паметта му се запечата последното видение на нейното тяло, широките бели панталони, събрани около прасците, отдолу обутите в сандали крака. Огънят от слънцето проникваше в самолета и той потъна в пот. Тогава си каза: „Аз съм Азazel“.

Вашингтон

Още преди да се зазори, в сряда сутринта, унесен в кошмари сред печалния рев на огромната тълпа, президентът Кенеди усети, че Джеферсън го разтърсва. Странно, не беше буден, но все пак чуваше тътена на гръмки гласове, които проникваха през стените на Белия дом.

В Джеферсън имаше някаква промяна. Не приличаше на познатия прислужник, който прави горещ шоколад, изчетква дрехите и се държи почтително. По-скоро напомняше за човек, напрегнал тялото и лицето си в очакване на страхотен удар. Той непрекъснато повтаряше:

— Господин президент, събудете се, събудете се.

Кенеди обаче беше буден и попита:

— Какъв е този шум, по дяволите?

Цялата спалня бе обляна в светлина от полилея, зад Джеферсън стоеше цяла група. Той разпозна военноморския офицер — лекаря на Белия дом, — дежурния офицер, натоварен с атомния въпрос, и освен това Юджийн Дази, Артър Уикс и Кристиан Клий. Усети как Джеферсън едва не го повдига от леглото, за да го изправи на крака, и бързо му навлича халата. Кой знае защо, краката му се подкосиха и Джеферсън го задържа.

Всички изглеждаха поразени, лицата им бяха призрачно побелели, очите им бяха изцъклени. Кенеди се изправи срещу тях първо смаян, после обзет от ужасен страх. За миг му притъмня, не виждаше и не чуваше, сякаш страхът го отрови. Военноморският офицер отвори черна чанта, извади предварително подготвена спринцовка, но Кенеди каза: „Не“. Изгледа останалите един по един. Никой не проговори. Кенеди изрече напосоки:

— Добре, Крис, знаех си, че ще го направи. Той уби Тереза, нали?

После зачака Кристиан да отрече, да каже, че се е случило нещо друго, че има природно бедствие, че е гръмнала ядрена инсталация, че е загинал велик държавен глава, че е потънал боен кораб в Персийския залив, че е станало разрушително земетресение, наводнение, пожар, епидемия. Всичко друго. Но Кристиан със смъртнобледо лице каза: „Да“.

На Кенеди му се стори, че някаква продължителна болест, изтощителна треска най-накрая го надвива. Усети, че се олюлява, и после разбра, че Кристиан е до него, сякаш да го отдели от другите в стаята, защото лицето му бе обляно в сълзи и се задъхваше. После всички хора около него сякаш се люшнаха напред, лекарят заби иглата в ръката му и Джеферсън и Кристиан го сложиха в леглото.

Зачакаха Франсис Кенеди да излезе от шокото състояние. Най-сетне той дойде на себе си и им даде указания: да се задействат всички необходими отдели в президентската канцелария, да се установи връзка с лидери в Конгреса и да се разчистят тълпите по градските улици и около Белия дом, както и да се отклонят всички средства за масово осведомяване. Каза, че ще се срещне с журналистите в седем часа сутринта.

Точно преди зазоряване Кенеди отпрати всички. После Джеферсън донесе обичайния поднос с горещ шоколад и бисквити.

— Ще стоя пред вратата — каза Джеферсън, — на всеки половин час ще проверявам дали всичко е наред, господин президент.

Кенеди кимна и Джеферсън излезе.

Президентът угаси всички светлини. Стаята сивееше от настъпващото утро. Помъчи се да разсъждава ясно. Мъката му се дължеше на пресметнатото нападение на врага, той се опита да я потисне. Загледа се през дългите овални прозорци и както винаги в такъв момент, се сети, че са направени от специално стъкло, което е прозрачно само отвътре и е непробиваемо от куршуми. Виждаше района на Белия дом и сградите отзад, те бяха пълни със служители от Тайната служба, в парка имаше специални фотоклетки и патрули с кучета. Самият той винаги беше в безопасност — Кристиан бе удържал на обещанието си. Но не се беше оказало възможно да се опази Тереза.

Свърши се, тя беше мъртва. Сега, след първоначалния прилив на скръб, той се учудваше на спокойствието си. Дали защото дъщеря му бе настояла да води самостоятелен живот след смъртта на майка си? Дали поради отказа ѝ да живее заедно с него в Белия дом, защото стоеше твърде наляво от двете партии и това правеше бащата и дъщерята политически опоненти? Дали не беше признак, че не обича дъщеря си?

Той не се обвиняваше. Обичаше Тереза и тя беше мъртва. Но ударът бе смекчен, защото през последните дни се бе подготвял за тази смърт. Подсъзнателната и коварна параноя, вкоренена в историята на семейство Кенеди, му бе пращала предупредителни сигнали.

Съгласуването между убийството на папата и отвличането на самолета хвана в клопката си дъщерята на ръководителя на най-могъщата държава в света. Исканията бяха забавени, докато убиецът не пристигна в Съединените щати да бъде заловен там. Последва умишлено арогантното искане за освобождаване на атентатора.

С върховно усилие на волята Франсис Кенеди отхвърли всички лични чувства. Помъчи се да следва логическата нишка. Всъщност всичко бе толкова просто: бяха загинали един папа и едно младо момиче. Обективно погледнато, този факт сам по себе си не беше от първостепенно значение за света. Религиозните лидери могат да се

канонизират, момичетата — да се оплакват с тиха скръб. Имаше обаче нещо друго. Хората по целия свят щяха да презрат Съединените щати и техните ръководители. Щяха да се предприемат нови атаки по непредвидени засега начини. Наплютата власт не може да запази реда. От една подиграна и победена власт не може да се очаква да удържи целостта на собствената си цивилизация. Как можеше да я защити?

Вратата на спалнята се отвори, от коридора нахлу светлина, но тя угасна в озарената от изгриващото слънце стая. С преоблечена риза и сако Джеферсън избута количката със закуската и я сервира. Погледна въпросително Кенеди, сякаш да разбере дали да остане, и най-накрая си тръгна.

Кенеди усети сълзи да се стичат по лицето му и внезапно осъзна, че това са сълзи от безсилие. Пак се улови, че скръбта му е отминала, и се учуди. После почувства как приливът на кръв в мозъка донася съзнателни вълни от ужасен гняв, гняв дори срещу собствените му сътрудници, които го бяха подвели, гняв, какъвто не бе изпитвал досега и цял живот бе презирал у другите. Помъчи се да го потисне.

Сега се замисли за хората от екипа, които се бяха опитали да го утешат. Кристиан бе проявил личните си чувства, споделяни от толкова години, бе го прегърнал, и му бе помогнал да си легне, Одблъд Грей, иначе толкова хладнокръвен и безпристрастен, го бе хванал за раменете и прошепнал: „Съжалявам, дяволски съжалявам“. Артър Уикс и Юджийн Дази бяха проявили повече сдържаност. Те само го бяха докоснали и промърморили нещо неразбираемо. Кенеди беше забелязал, че Дази като началник на канцеларията бе сред първите, излезли от стаята, за да организира нещата в Белия дом. Уикс беше тръгнал с Дази. Като ръководител на Съвета за национална сигурност той имаше спешна работа и може би се страхуваше да не получи някоя безумна заповед за отмъщение от човек, сломен от бащина скръб.

През краткото време, преди Джеферсън да се върне със закуската, Франсис Кенеди разбра, че животът му ще стане съвсем различен, може би ще излезе извън неговия контрол. Опита се да изключи гнева от размислите си.

Припомни си стратегическите обсъждания, на които ставаше дума за подобни събития. Помисли за Иран, спомни си за Ирак.

Мислено се върна почти четиридесет години назад. Беше седемгодишно момче и си играеше на пясъчния бряг на Хайаниспорт с

децата на чичо Джек и чичо Боби. Двамата му чичовци — толкова високи, елегантни и руси — си бяха поиграли с тях няколко минути преди да се качат в чакащия хеликоптер като богове. Като дете най-много харесваше чичо Джек, защото знаеше всичките му тайни. Веднъж го бе сварил да целува някаква жена и да я повежда към спалнята си. След един час ги видя да излизат. Никога нямаше да забрави изражението на чичо Джек, толкова щастливо, сякаш бе получил безценен подарък. Двамата не забелязаха момчето, свито под една маса в коридора. В онези наивни времена Тайната служба не стоеше толкова близо до президента.

Помнеше и други сцени от детството, ярки прояви на властта. Двамата му чичовци бяха почитани като царски особи от мъже и жени, много по-възрастни от самите тях. Когато чичо Джек излизаше на поляната, свиреше музика, всички обръщаха поглед към него и притихваха в очакване да заговори. И двамата му чичовци имаха власт и еднакво достолепно я носеха на плещите си. Колко самоуверено чакаха хеликоптерите да се спуснат от небето, колко неуязвими изглеждаха, обкръжени от силни мъже, които ги предпазваха от всичко лошо, как се издигаха в небето, колко тържествено слизаха от висините...

Усмивките им излъчваха светлина, божественото им присъствие блестеше от знания, погледите им бяха властни, телата им привличаха магнетично. И въпреки всичко това отделяха време да поиграят с момченцата и момиченцата, техните синове, дъщери и племенници. Играеха с най-голяма сериозност, богове, които посещаваха мъничките простосмъртни под тяхна закрила. И после. И после...

Беше гледал по телевизията заедно с разплаканата си майка погребението на чичо Джек, лафета, коня без ездач, милионите опечалени и видя своя другар в игрите като един от актьорите на световната сцена. Също чичо Боби и леля Джаки. В един момент майка му го прегърна и каза: „Не гледай, не гледай“. Дългата ѝ коса и подпухналите очи закриха екрана.

Сега лъчът жълта светлина през отворената врата прекъсна спомените. Видя, че Джеферсън е докарал нова количка. Кенеди тихо му каза:

— Махни това и ме остави един час. Дотогава никой да не ме безпокои.

Рядко бе говорил толкова рязко и грубо и Джеферсън го погледна одобрително. После каза: „Да, господин президент“, изтика навън количката и затвори вратата.

Слънцето вече беше достатъчно силно, за да освети спалнята, но още не можеше да я затопли. Но в стаята нахлу ритъмът на Вашингтон. Телевизионни екипи изпълваха улиците пред вратата, безброй коли бръмчаха като грамаден рояк насекоми. Непрекъснато прелитаха самолети, но само военни — въздушното пространство бе закрито за граждански полети.

Помъчи се да се пребори с надигащия се гняв, с горчилката в устата. Това, което трябваше да е най-големият триумф в живота му, се превърна в най-голямото му нещастие. Избраха го за президент, но жена му почина преди още да е встъпил в длъжност. Великите му планове за една утопична Америка се подкопаваха от Конгреса. А сега дъщеря му плати цената за неговите амбиции и мечти. От събралата се слюнка в устата и по устните му се повдигна. Тялото му сякаш се изпълваше с отрова, която го размекваше. Стори му се, че само в гнева се чувства добре. В този миг нещо стана в мозъка му, някакъв електрически заряд прищрака през поболелите се клетки. През тялото му премина такава енергия, че той протегна ръце със свити юмруци към облените в слънчева светлина прозорци.

Имаше власт и щеше да я използва. Можеше да накара враговете си да треперят, можеше да вгорчи слюнката в техните уста. Можеше да помете всички незначителни хора с идиотските им оръжия, всички, които причиниха такива трагедии в живота и семейството му.

Сега се чувстваше като човек, който най-накрая се е излекувал от продължителна и тежка болест и се е събудил една сутрин здрав и изпълнен със сили. Испита въодушевление, почти спокойствие, каквото не бе изпитвал от смъртта на жена си. Седна на леглото и се опита да овладее чувствата си, да си възвърне предпазливостта и разума. Вече по-спокойно обмисли всички възможности и свързаните с тях опасности. Накрая разбра какво трябва да направи и какви опасности може да очаква. За последен път го прониза болка от това, че дъщеря му вече я нямаше на този свят.

ЧАСТ III

ГЛАВА VIII

Сряда

Вашингтон

В сряда, единадесет часа сутринта, най-важните политически фигури в държавата се събраха в заседателната зала да решат какви действия ще предприеме страната. Присъстваха вицепрезидентката Хелън Дюпре, членовете на кабинета, шефът на ЦРУ, началникът на Обединените генерални щабове, който обикновено не идваше на подобни срещи, но бе инструктиран от Юджийн Дази да дойде по молба на президента. Когато влезе Кенеди, всички станаха.

Кенеди им махна да седнат по местата си. Прав остана само държавният секретар. Той каза:

— Господин президент, всички ние сме съкрушени от сполетялата ви загуба. Поднасяме ви нашите съболезнования и най-искрено съчувствие. Уверяваме ви в пълната ни лоялност и преданост при тази ваша лична криза и криза за страната. Тук сме, за да ви дадем не само професионални съвети. Ние сме тук, за да ви засвидетелстваме нашата преданост.

В очите на държавния секретар имаше сълзи. А той се славеше като човек хладен и сдържан.

Кенеди за миг сведе глава. Беше единственият в залата, който видимо не изразяваше емоции, с изключение на бледността на лицето. Изглежда ги продължително, сякаш ги разпознаваше един по един и им благодареше за привързаността. Знаеше, че съвсем скоро ще разбие това добро чувство. После каза:

— Искам да благодаря на всички ви. Признателен съм ви и разчитам на вас. Но сега ви моля да извадите личното ми нещастие от контекста на съвещанието. Събрали сме се тук, за да решим кое е най-доброто за страната. Това е наш дълг и свята отговорност. Решенията, които взех, изобщо нямат личен характер.

Замълча, за да даде време на шока и осмислянето да се уталожат и да овладее положението.

Хелън Дюпре си помисли: „О, господи, той ще го направи“.

Кенеди продължи:

— На това съвещание ще разгледаме възможностите, които стоят пред нас. Съмнявам се, че вашите варианти ще бъдат приети, но съм длъжен да ви дам шанс да ги защитите. Позволете ми обаче първо да представя моя сценарий. Искам да заявя, че имам подкрепата на личните си помощници.

Пак замълча — упражняваше целия си магнетизъм. Стана и започна:

— Първо, анализът. Последните трагични събития са реализация на смело замислен и безмилостно изпълнен план. Убийството на папата на Великден, отвлечането на самолета в същия ден, умишлено неизпълнимите от техническа гледна точка искания за освобождаване на заложниците и въпреки съгласието ми да изпълня всички искания, най-накрая ненужното убийство на дъщеря ми рано тази сутрин. Дори залавянето на убиеца на папата тук, в нашата страна — събитие далеч извън рамките на щастливата случайност, — също е част от цялостния план, за да се поиска освобождаването на атентатора. Доказателствата в подкрепа на този анализ са повече от достатъчно.

По лицата на присъстващите се четеше недоверие. Кенеди помълча и продължи:

— Но каква би могла да е целта на такъв ужасяващ и сложен сценарий? В днешния свят съществува неуважение към авторитета, авторитета на държавата и особено неуважение към моралния авторитет на Съединените щати. То се простира извън обичайното историческо презрение към авторитета, което е присъщо на младите и често пъти е положително. Целта на терористичния план е да се злепоставят Съединените щати като авторитетна фигура. Не само в живота на милиардите обикновени хора, но и в очите на правителствата по света. Трябва да отговорим все някога на тези предизвикателства и това време вече е дошло... За протокола. Арабските държави не участват в заговора. С изключение на Шерхабен. Със сигурност световната терористична нелегална организация, известна под името „Първа стотня“, е оказала техническа и кадрова помощ. Но уликите водят към един-единствен човек, който държи контрола в ръцете си. И явно той не приема да бъде контролиран, освен може би от султана на Шерхабен.

Нова пауза.

— Знаем със сигурност, че султанът е съучастник. Войските му са разположени около самолета, за да го пазят от външни нападения, а не да ни помогнат за освобождаване на заложниците. Султанът твърди, че действа в наш интерес, а фактически е замесен в играта. Но за да сме справедливи към него, трябва да подчертаем доказателствата, че той не е знаел за намеренията на Ябрил да убие дъщеря ми.

Изгледа седналите около масата, за да им направи още веднъж впечатление със спокойствието си. После подхвана отново:

— Второ, прогнозата. Това не е обичайна ситуация със заложници, а хитър заговор, с цел да се унижат максимално Съединените щати. Да се принудят да молят за връщането на заложниците, след като претърпят поредица унижения, които ще ни накарат да изглеждаме безсилни. Ситуацията ще се изстиска докрай от всички средства за масово осведомяване седмици наред. А няма никаква гаранция, че всички останали заложници ще се завърнат благополучно. При тези обстоятелства не мога да си представя някакъв друг край, освен хаос. Собственият ни народ ще изгуби вяра в нас и в държавата.

Кенеди пак млъкна, видя, че е направил впечатление и присъстващите са разбрали неговата идея. Той продължи:

— Средства за уреждане на въпроса. Проучих доклада за възможностите, които имаме. Струва ми се, че това са все недодяланите спасителни мерки от миналото: икономически санкции, въоръжени спасителни операции, политически натиск, задкулисни отстъпки, придружени с декларации, че никога не преговаряме с терористи. Тревогата, че Съветският съюз ще откаже да ни позволи мащабно военно нахлуване в Персийския залив. Всичко това навежда на мисълта, че трябва да се примирим и да приемем дълбокото унижение пред очите на целия свят. А по мое мнение така или иначе ще загинат още заложници.

Държавният секретар го прекъсна:

— Моят департамент току-що получи изрично обещание от султана на Шерхабен, че всички заложници ще бъдат освободени, след като се изпълнят исканията на терористите. Той е възмутен от постъпката на Ябрил и заявява, че е готов за нападение срещу самолета. Получил е уверения от Ябрил, че още сега ще освободи петдесет заложници като проява на добра воля.

Кенеди го изгледа. Лазурносините му очи бяха изпъстрени с черни точки. После с хладна и напрегната любезност и добре овладян глас, в който прозвънтяха металически нотки, президентът отбеляза:

— Господин секретар, след като свърша, ще дам думата на всеки от вас. Дотогава ви моля да не ме прекъсвате. Тяхното предложение ще бъде потулено и никога няма да стигне до журналистите.

Държавният секретар видимо се изненада. Президентът никога досега не беше разговарял с него така хладно, никога така демонстративно не бе проявявал сила. Държавният секретар се наведе над своя екземпляр от доклада, само бузите му леко почервеняха. Кенеди продължи:

— Решение. Нарещдам на началника на канцеларията да планира и организира въздушно нападение над петролните полета на Шерхабен и промишления център Дак. Целта на удара ще бъде да се разрушат всички нефтодобивни съоръжения, сонди, тръбопроводи и така нататък. Градът да бъде унищожен. Четири часа преди бомбардировката над града да се хвърлят позиви с предупреждение към населението да се евакуира. Въздушният удар ще се осъществи точно след тридесет и шест часа, тоест в четвъртък, единадесет часа вечерта вашингтонско време.

В залата настъпи мъртва тишина, обзела над тридесет души, които държаха цялата власт в Америка. Кенеди продължи:

— Държавният секретар да се свърже със съответните страни за разрешението за прелитане над тяхна територия. Да им заяви направо, че всеки отказ би означавал прекратяване на всички икономически и военни връзки. Последниците от отказа ще са много тежки.

Държавният секретар се понадигна от мястото си да протестира, но се овладя. Понесе се шепот от изненада или шок.

Кенеди протегна ръце. Жестът беше почти гневен, но той им се усмихваше. Усмивката изглеждаше насърчителна. Заповедническият тон малко се смекчи, стана почти обикновен, когато президентът се усмихна на държавния секретар и се обърна пряко към него:

— Държавният секретар незабавно да прати при мене посланика на султаната Шерхабен. На посланика ще кажа следното: султанът трябва да освободи заложниците до утре следобед. Да предаде терориста Ябрил по начин, който изключва възможността за

самоубийство. Ако султанът откаже, цял Шерхабен ще престане да съществува.

Кенеди млъкна. В залата цареше тишина.

— Това съвещание е абсолютно поверително. Никакво изтичане на информация. В противен случай ще се приложи законът с цялата му строгост. Сега имате думата.

Виждаше, че присъстващите са вцепенени, личните му сътрудници са свели глави и не смеят да срещнат погледите на останалите.

Кенеди седна, отпусна се на черния кожен стол и протегна крака под масата чак до другия ѝ край. Докато продължаваше съвещанието, той гледаше към Розовата градина.

Чу държавния секретар да казва:

— Господин президент, трябва отново да оспоря вашето решение. То ще е катастрофално за Съединените щати. Международната общественост ще ни отхвърли като парий, ако използвате силата си да смажем една малка държава...

Гласът продължаваше да звучи, но президентът не се вслушваше в думите.

После се разнесе гласът на министъра на вътрешните работи, равен и все пак привличащ внимание:

— Господин президент, като разрушаваме Дак, ще унищожим петдесет милиарда щатски долара, това са пари на американските петролни компании, пари на средната класа в Америка, вложени в акции на тези компании. Освен това ще съкратим източниците си на нефт. Цената на бензина ще се удвои за потребителите в страната.

Последва объркано бръщолевене на други аргументи. Защо да се разрушава Дак, преди да се постигне каквато и да е отстъпка? Трябва да се проучат много други възможности. Голямата опасност се състои в прибързаността. Кенеди погледна часовника си. Всичко продължаваше вече повече от час. Той се изправи.

— Благодаря на всички за съветите — каза Кенеди. — Разбира се, че султанът на Шерхабен би могъл да спаси град Дак, като незабавно изпълни исканията ми. Но това няма да стане. Град Дак трябва да се разруши, иначе заплахите ни ще бъдат пренебрегнати. Алтернативата е да управляваме страна, която всеки човек с достатъчно смелост и малко оръжие може да унижи. Тогава по-добре

да премахнем флота и армията и да спестим пари. Съвсем ясно виждам нашия курс и ще го следвам. Сега за петдесетте милиарда долара загуба за американските акционери. Бърт Одик оглавява консорциума, който е техен собственик. Той вече си е възвърнал неговите петдесет милиарда, ако не и повече. Разбира се, ще се постареем да му помогнем. Ще дам на господин Одик да спаси инвестициите си по друг начин. Ще изпратя самолет до Шерхабен да прибере заложниците и военен самолет да доведе терористите, за да бъдат изправени пред съда. Държавният секретар ще покани господин Одик да отиде в Шерхабен с единия от двата самолета. Неговата задача ще бъде да убеди султана да приеме моите условия. Да го убеди, че единственият шанс да спаси Дак, Шерхабен и американския нефт в страната е да отстъпи пред моите искания. Това е сделката.

Държавният секретар се обади:

— Ако султанът не се съгласи, това значи, че ще загубим още два самолета, Одик и заложниците.

— Най-вероятно — отговори Кенеди. — Ще видим дали на Одик му стиска. Но той е умен. Ще разбере, както аз разбрах, че султанът трябва да се съгласи. Толкова съм сигурен, че ще изпратя там и съветника по националната сигурност господин Уикс.

Шефът на ЦРУ каза:

— Господин президент, сигурно знаете, че противовъздушната отбрана около Дак е комплектувана от американци с граждански договори с правителството на Шерхабен и американските петролни компании. Специално обучени американци, които поддържат ракетните установки. Те могат да окажат съпротива.

Кенеди се усмихна:

— Одик ще им заповяда да се евакуират. Разбира се, като американци ще се смятат за изменници, ако окажат въоръжена съпротива, и американците, които им плащат, също ще бъдат съдени за измяна.

Президентът направи пауза за осмисляне на казаното. Одик ще бъде съден. После Кенеди се обърна към Кристиан:

— Крис, можеш да започваш работа по юридическото оформяне.

Сред присъстващите имаше двама представители на законодателната власт — лидерът на мнозинството в Сената Томас

Ламбертино и спикерът на долната камара на Конгреса Джинц. Сенаторът заговори пръв:

— Мисля, че такава линия на поведение е прекалено драстична, за да не бъде обсъдена подробно в двете камари на Конгреса.

Кенеди отговори учтиво:

— С цялото си уважение към Конгреса трябва да кажа, че няма време. А като ръководител на изпълнителната власт имам правомощия да действам по такъв начин. Несъмнено законодателната власт може по-късно да разгледа въпроса и да вземе подходящо според нея решение. Искрено се надявам обаче Конгресът да подкрепи мен и страната в тази крайна ситуация.

Сенаторът Ламбертино каза почти тъжно:

— Това е страшно, последиците са тежки. Умолявам ви, господин президент, не действайте така прибързано.

За пръв път Франсис Кенеди изостави учтивия тон:

— Конгресът винаги ми се е противопоставял. Може да обсъждаме всички сложни варианти чак докато зложниците загинат и Съединените щати станат за смях пред всяка държава и всяко селце на този свят. Държа на моя анализ и моето решение. Това влиза в правомощията ми като ръководител на изпълнителната власт. Когато кризата свърши, аз ще изляза пред народа и ще дам пълен отчет. Дотогава ви напомням, че дискусиата е свършено поверителна. Няма да ви задържам повече. Докладвайте за извършеното на началника на канцеларията.

Отговори му Алфред Джинц:

— Господин президент, надявах се, че няма да се наложи да изрека тези думи. Но сега Конгресът настоява да се оттеглите от преговорите. Затова съм длъжен да ви уведомя, че още днес Конгресът и Сенатът ще направят всичко възможно да ви възпрат на основание недееспособност поради личната ви трагедия.

Кенеди се изправи над тях. Красиво изваяното му лице бе застинало като маска, сините очи бяха невиждащи като на статуя.

— Ще го направите с риск за самите вас — каза той. — И за Америка.

И излезе.

Заседателната зала се раздвижи и забръмча. Одблъд Грей прегърна през раменете сенатора Ламбертино и конгресмена Джинц. Но лицата им бяха мрачни, а гласовете — студени. Конгресменът каза:

— Не можем да допуснем това. Мисля, че сътрудниците на президента не са изпълнили задълженията си, като не са го разубедили.

Одблъд Грей се обади:

— Той ме убеди, че не действа поради личен гняв. Това беше най-ефективното решение на проблема. Тежко е, разбира се, но такива са времената. Не можем да изтървем положението. Ще се стигне до катастрофа.

Сенаторът Ламбертино каза:

— За пръв път виждам Франсис Кенеди да постъпва така произволно. Винаги се е проявявал като президент, който уважава законодателното тяло. Можеше поне да се престори, че участваме във вземането на решение.

— Подложен е на силен стрес — обясни Одблъд Грей. — Би било полезно, ако Конгресът не засили този стрес.

„Никакъв шанс“, помисли той в мига, когато изричаше тези думи.

Конгресменът Джинц заговори разтревожено:

— Проблемът може да е в стреса.

Одблъд Грей си помисли: „Мръсник, набързо ще кажеш едно любезно «довиждане» и ще хукнеш да звъниш по телефона на конгресмените“. Той лично бе смаян от резкия подход на Кенеди, но твърдо бе решил да прокара линията на Кенеди пред Капитолия.

Съветникът по националната сигурност Артър Уикс се опитваше да сондира мнението на министъра на отбраната и да се увери, че незабавно ще последва съвещание на Генералните щабове. Но министърът на отбраната изглеждаше слисан от събитията, мънкаше, съгласяваше се, но не поемаше никакви ангажименти.

Юджийн Дази бе забелязал затрудненията на Одблъд Грей с представителите на законодателната власт. Щяха да се получат големи неприятности.

Дази се обърна към Хелън Дюпре:

— Как мислите?

Тя го изгледа хладно. Дази забеляза колко е красива. Реши да я покани някой път на вечеря. После тя отговори:

— Мисля, че вие и останалите сътрудници на президента сте го подвели. Реакцията му на кризата е прекалено драстична. И къде, по дяволите, е Кристиан Клий да се оправя точно сега?

Клий бе изчезнал и Дюпре се изненада, защото не беше в негов стил да се спотайва в съдбоносни мигове като сегашния.

Дази се ядоса:

— Позицията му беше логична и дори да не сме съгласни, трябва да го подкрепяме.

Хелън Дюпре отговори:

— Така я представи Франсис. Очевидно Конгресът ще се помъчи да му отнеме преговорите. Ще се опитат да го отстранят от длъжност.

— Само през трупове на сътрудниците му — заяви Дази.

Хелън Дюпре му каза тихо:

— Моля ви, бъдете внимателни. Страната е в голяма опасност.

ГЛАВА IX

Същата сряда следобед Питър Клут положително беше единственият служител във Вашингтон, който почти не обърна внимание на новината, че е убита дъщерята на президента. Беше съсредоточил енергията си върху заплахата от атомната бомба.

Като заместник-ръководител на ФБР бе поел почти изцяло отговорността за ведомството. Титуляр бе Кристиан Клий, но той само държеше юздите на властта и го насочваше към по-здрово ръководство от страна на министерство на правосъдието, което също му беше поверено. Съчетаването на тези постове тревожеше Питър Клут. Освен това го притесняваше обстоятелството, че Тайната служба също е подчинена на Клий. На Клут не му допадаше такова прекалено съсредоточаване на власт в ръцете на един човек. Знаеше, че съществува самостоятелно елитно подразделение на пряко подчинение на Клий, което само формално се числеше към ФБР и се състоеше от бивши колеги на Кристиан Клий от ЦРУ. Това го смущаваше.

Но атомната заплаха бе рожба на Питър Клут. Той щеше да е режисьорът. За щастие имаше конкретни директиви за действие в подобни случаи и освен това бе участвал в семинари за висши служители, които бяха изцяло посветени на проблема с вътрешните ядрени заплахи. Кой друг, ако не Клут бе специалист в конкретния случай? Не можеше да се оплаче и от липса на хора. По време на управлението на Клий съставът на ФБР се увеличи трикратно.

Когато за пръв път видя заплашителното писмо и приложените схеми, Клут незабавно пристъпи към действие според директивите. Усети също лек страх. Дотогава се бяха получавали стотици заплахи, само някои изглеждаха правдоподобни, но нито една не звучеше така убедително. Директивите изискваха всички заплахи да се запазват в тайна.

Клут незабавно препрати писмото до командния пост на Департамента по енергетика в Мериленд, където специалното оборудване се използваше само за такива цели. Обади се също на специалните екипи на Департамента по енергетика със седалище Лас

Вегас, които се наричаха „Нест“. Групите „Нест“ вече прехвърляха техника и детектори в Ню Йорк. С други самолети щяха да пристигнат специално обучени хора. Те щяха да използват маскирани камиони и усъвършенствано оборудване за проверка на нюйоркските улици. Щяха да се използват и хеликоптери, а хора с гайгерови броячи щяха да пребродят града пеша. Не това обаче тревожеше Клут. Той трябваше само да осигури въоръжена охрана от ФБР за групите „Нест“ и да се заеме с разкриването на злодеите.

Хората от Департамента по енергетика в Мериленд проучиха писмото и изпратиха психологически портрет на автора. „Тези момчета наистина са страхотни“, помисли Клут. Нямаше представа как постигат това. Разбира се, една от очевидните нишки бе липсата на искане за пари. Също така определената политическа позиция. Щом получи портрета, Клут изпрати на проверка поне хиляда души.

В психологическия портрет се казваше, че авторът на писмото вероятно е много млад и високообразован. По всяка вероятност е студент по физика в реномиран университет. Само от тази информация Клут успя за няколко часа да стигне до двама много подходящи заподозрени и оттам всичко потръгна с учудваща леснина. Беше работил цяла нощ, направляваше екипите, изпратени по задачи. Когато научи за убийството на Тереза Кенеди, той решително изхвърли тази информация от мислите си, с изключение на проблесналата догадка, че всичко това може да е свързано по някакъв начин. Но задачата му тази вечер беше да намери автора на заплахата с атомната бомба. Слава богу, това копеле беше идеалист. Така по-лесно щяха да го разкрият. Алчните мръсници, които биха направили подобно нещо за пари, бяха милиони и търсенето сред тях щеше да е трудно.

Докато чакаше информацията, Клут прегледа на компютъра всички предишни ядрени заплахи. Досега никога не бе откривано ядрено оръжие и шантажистите, арестувани при опит да получат откупа, признаваха, че никога не са разполагали с такова. Някои от тях имаха бегли научни познания. Други бяха преписвали убедителна информация от едно списание на левицата, публикувало статия с описание на производството на ядрени оръжия. Списанието първоначално се бе противопоставило на публикацията, но въпросът стигна до Върховния съд, който постанови, че отказът да се отпечата статията представлява нарушаване на свободата на словото. Самата

мисъл за случая разтреперваше сега Питър Клут от гняв. Тази идиотска страна щеше да се самоунищожи. Отбеляза с интерес още нещо: в нито един от случаите, които наброяваха над двеста, нямаше замесени жени, чернокожи и дори чуждестранни терористи. Всички бяха проклетни верноподаници, алчни американски мъже.

Свърши с компютъра и се замисли за своя шеф Кристиан Клий. Наистина не му харесваше как Клий ръководи работите. Клий смяташе, че единствената задача на ФБР е да охранява президента на Съединените щати. За целта Клий използваше не само управлението на Тайната служба, но бе изградил и специални отделения към всеки орган на ФБР в страната, чиято главна задача беше да надушват възможните опасности за президента. Клий отклоняваше голяма част от сътрудниците от други операции на ФБР, за да се занимават с това.

Клут се опасяваше от властта на Клий, от специалния отдел с бивши служители на ЦРУ. С какво, по дяволите, се занимаваха? Питър Клут не знаеше, а имаше пълното право да знае. Отделът беше на пряко подчинение на Клий. В едно толкова чувствително към общественото мнение ведомство като ФБР подобно обстоятелство беше много неблагоприятно. Досега не се беше случило нищо. Клут полагаше много усилия да се опази, да излезе сух от водата, когато специалният отдел забъркваше някоя каша, която можеше да им навлече на главите Конгреса с неговите специални комисии за разследване.

В един часа през нощта помощникът на Клут дойде да докладва, че двамата заподозрени са под наблюдение. Наличните доказателства потвърждаваха психологическия портрет, имаше и косвени улики. Трябваше само заповед за арестуване.

Клут каза на своя помощник:

— Първо трябва да уведомя Клий. Остани тук, докато му се обадя.

Клут знаеше, че Клий или е в кабинета на началника на канцеларията на президента, или всемогъщите телефонисти на Белия дом ще го открият, ако не е там. Завари Клий още с първото позвъняване.

— Вързахме нещата по онзи специален случай — каза му Клут. — Но ми се струва, че трябва да докладвам, преди да ги заловим — можеш ли да дойдеш?

Гласът на Клий беше напрегнат:

— Не, не мога. Сега трябва да съм с президента, нали разбираш.

— Тогава да действам ли и да те известя по-късно? — попита Клут.

Последва дълга пауза от другия край. После Клий проговори:

— Мисля, че ще имаме време да те изслушаме тук. Изчакай ме, ако ме няма. Но побързай.

— Тръгвам веднага — каза Клут.

Не беше необходимо, който и да е от двамата да предлага обсъждане по телефона. Това беше изключено. Всеки можеше да подслуша разговора по безкрайните канали на ефира.

Клут пристигна в Белия дом, заведоха го в малка зала. Клий го чакаше. Беше махнал протезата и разтриваше чукана през чорапа.

— Имам само няколко минути — каза Клий. — Влизам на голямо съвещание с президента.

— Господи, съжалявам — отговори Клут. — Как го приема той?

Клий поклати глава:

— Никога не можеш да кажеш какво му е на Франсис. Изглежда добре.

Пак поклати глава, сякаш от изумление, после припряно добави:

— Както и да е, да видим другото.

Погледна Клут неодобрително. Винаги се дразнеше от външността му. Клут никога не изглеждаше уморен, беше от онзи тип мъже, чиито ризи и костюми изобщо не се мачкат. Винаги носеше плетени вълнени вратовръзки с квадратен възел, обикновено светлосиви, а понякога идиотско черни.

— Засякохме ги — започна Клут. — Двама младежи, двайсетгодишни, от ядрените лаборатории на Масачузетския технологически институт. Гении, коефициент на интелигентност над сто и шейсет, от богати семейства, клонят към левицата, участници в протестните антиядрени демонстрации. Имат достъп до поверителни документи. Отговарят на психологическия портрет. Седят си в бостънската лаборатория и работят по някакъв проект на правителството и университета. Преди няколко месеца са идвали в Ню Йорк, някакво приятелче ги свалило и на тях страхотно им харесало. Той е сигурен, че им е било за пръв път. Смъртоносна комбинация —

идеализъм и излишък от младежки хормони. Сега вече съм ги блокирал.

— Имаш ли неоспорими доказателства? — попита Кристиан. —
Нещо конкретно?

— Няма да ги измъчваме и даже няма да ги обвиняваме —
отвърна Клуٹ. — Това е предварителен арест в съответствие със
законите за ядреното оръжие. След като ги хванем, те ще си признаят и
ще ни кажат къде е оная проклетия, ако изобщо я има. Аз лично се
съмнявам. Мисля, че тази част от историята е кьорфишек. Но е
сигурно, че те са написали писмото. Отговарят на психологическия
портрет. Освен това датата на писмото съвпада с деня, когато са
отседнали в хотел „Хилтън“ в Ню Йорк. Оттук ще ги подхванем.

Кристиан често се възхищаваше на възможностите на всички
държавни ведомства с техните компютри и първокласна електронна
техника. Беше смайващо как можеха да проследят всекиго по което и
да е време и на което и да е място, независимо от взетите предпазни
мерки. Компютрите можеха да прегледат хотелските регистри в целия
град за по-малко от час. Имаше и други сложни и сериозни неща.
Разходите, разбира се, бяха астрономически.

— Добре, ще ги заловим — каза Кристиан, — но не съм сигурен,
че можеш да ги принудиш да си признаят. Те са умни момчета.

Клуٹ погледна Кристиан право в очите:

— Е, Крис, няма да си признаят, ние сме цивилизована страна.
Просто ще оставим бомбата да избухне и да избие хиляди хора.

Усмихна се за миг почти злокобно:

— Или ще отидеш при президента и ще го убедиш да подпише
заповед за медицински разпит. Раздел девети от Закона за контрол
върху атомните оръжия.

През цялото време Клуٹ насочваше разговора натам. Кристиан бе
отхвърлял същата мисъл цяла нощ. Винаги беше недоумявал как
страна като Съединените щати може да има такъв секретен закон.
Печатът лесно можеше да го разкрие, но и тук съществуваше
договореност между собствениците на средствата за масово
осведомяване и управниците на държавата. Затова законът не беше
известен на обществеността, както всъщност редица други закони за
ядрените изследвания.

Кристиан познаваше Раздел девети много добре. Като юрист му се беше възхищавал. Но бруталността на закона неизменно го отблъскваше.

По същество Раздел девети упълномощаваше президента да издава заповеди за използване на химически средства за интервенция в мозъка, която принуждаваше всеки да казва истината — детектор на лъжата право в мозъка. Законът беше разработен специално за изтръгване на информация за местоположението на ядрени устройства. В случая пасваше идеално. Нямаше да има мъчения. Просто щяха да се измерват всички химични промени в мозъка, за да се провери дали винаги се казва истината. Щеше да е хуманно. Единствената уловка беше, че никой не знаеше какво всъщност се случва с мозъка след операцията. Опитите показваха, че в редки случаи се наблюдава частична загуба на паметта, известно леко разстройство. Умственото развитие не се забавяше, това би било прекалено, но както се казва, който се бои от вълци, не ходи в гората. Единственото затруднение беше десетпроцентната вероятност от пълна амнезия. Можеше изцяло да се заличи миналото на оперирания.

Кристиан каза:

— Може да греша, но възможно ли е това да е свързано с отвличането на самолета и убийството на папата? Даже залавянето на онзи тип в Лонг Айленд прилича на трик. Дали и това не е част от замисъла, димна завеса, капан?

Клут дълго го гледа, сякаш се съмняваше в отговора.

— Не е изключено — каза той. — Все пак подозирам, че имаме работа с някое от прочутите съвпадения в историята.

— Те винаги водят до трагедии — кисело отбеляза Кристиан.

Клут продължи:

— Тези двамата са просто луди по свой гениален начин. Те са политически активни. Обзети са от мисълта за глобалната ядрена опасност. Тях не ги интересуват сегашните политически кавги. Изобщо не им пука за арабите и Израел или бедните и богатите в Америка. Или пък демократите и републиканците. Те просто искат земята да се върти по-бързо около своята ос. Нали разбирате.

Той се усмихна презрително:

— Всички те се смятат за богове. Недостижими.

Но Кристиан беше спокоен за едно нещо. Имаше политически шрапнел, полетял около тези два проблема. „Не избързвай, помисли той, Франсис сега е в ужасна опасност. Кенеди ще трябва да се защити.“ Може би щяха да успеят да противодействат на едното с другото. Той се обърна към Клут:

— Слушай, Питър, искам това да е най-тайната ни операция. Дръж я далече от всички. Искам двете момчета да бъдат заловени и задържани в болницата ни във Вашингтон. Само ти, аз и агентите от специалния отдел. Напъхай Закона за контрол върху атомните оръжия под носа на агентите за пълна секретност. С никого да не се срещат, да разговарят само с мене. Аз лично ще водя разпитите.

Клут го погледна особено. Не му харесваше прехвърлянето на операцията към специалния отдел на Клий.

— Медицинският екип ще иска да види президентската заповед, преди да инжектират химикалите в мозъка на момчетата.

— Ще питам президента — отговори Кристиан.

Питър Клут подхвърли:

— Времето е решаващо в този случай, а ти каза, че сам ще водиш разпитите. А аз? Ами ако президентът те задържи?

Кристиан се усмихна и каза:

— Не се тревожи. Ще бъда там. Никой друг, само аз, Питър. Сега кажи подробностите.

Мислеше си за други неща. Скоро щеше да се срещне с шефовете на специалния отдел на ФБР и да им нареди да организират електронно и компютърно наблюдение над най-важните членове на Конгреса и Сократовия клуб.

Адам Грес и Хенри Тибът бяха заложили атомната си бомбичка — бомба, конструирана с много труд и изобретателност. Вероятно голямата гордост от усилията ги изкуши да я използват за толкова велико дело.

Следяха вестниците, но писмото не се появи на първа страница на „Ню Йорк Таймс“. По въпроса не се съобщаваше нищо. Не им бяха дали възможност да посочат на властите местоположението на бомбата след удовлетворяването на техните искания. Бяха пренебрегнати. Това ги плашеше и в същото време ги ядосваше. Сега бомбата щеше да

избухне и да избие хиляди хора. Но може би така щеше да е по-добре. Как иначе светът би обърнал внимание на опасностите от използването на атомната енергия? Как иначе щяха да се принудят хората на власт да инсталират необходимите съоръжения? Бяха изчислили, че бомбата ще разруши най-малко четири до шест карета в центъра на Ню Йорк. Съвестта им беше чиста. Бяха се постарали да конструират бомбата така, че да причини минимално радиоактивно заразяване. Съжаляваха, че ще има известен брой човешки жертви. И все пак за човечеството това щеше да е твърде ниска цена, за да види грешките си. Налагаше се изграждането на непробиваеми инсталации, всички държави в света щяха да забранят производството на атомни бомби.

В сряда Грес и Тибът работиха в лабораторията, докато всички от института не се разотидоха. После започнаха да спорят дали да не се обадят по телефона, за да предупредят властите. В началото изобщо не се канеха да възпламенят бомбата. Тогава им се искаше да видят писмото си публикувано в „Ню Йорк Таймс“ и след това да отидат в Ню Йорк и да обезвредят бомбата. Но сега вече всичко им се струваше война на волята. Как можеше да се отнасят с тях като с деца, да им се подиграват, когато те бяха в състояние да направят толкова много за човечеството? Или пък щяха да ги изслушат? Не можеха по съвест да продължат научната работа, ако с нея щеше да злоупотребява политическата върхушка.

За наказанието бяха избрали Ню Йорк, защото при посещенията там се бяха ужасили от усещането за злото, което им се струваше, че залива улиците. Плашещи просяци, нахални шофьори, груби продавачи, безчислени взломни кражби, улични изнудвания и убийства. Особено ги отвращаваше Таймс Скуеър. Този площад така гъмжеше от хора, че приличаше на огромна мивка, пълна с хлебарки. На Таймс Скуеър мошениците, наркоманите и проститутките им се видяха толкова страшни, че Грес и Тибът се оттеглиха ужасени в хотелската стая в горната част на града. Затова с напълно оправдан гняв бяха решили да поставят бомбата на самия Таймс Скуеър.

Адам и Хенри бяха не по-малко шокирани от всички останали, когато видяха по телевизията убийството на Тереза Кенеди. Но същевременно малко се ядосаха, че така се отклони вниманието от

собствената им операция, която в крайна сметка беше по-важна за съдбата на човечеството.

Двамата се бяха изнервили. Адам бе доловил особени щракания по телефона и му се струваше, че следят колата му. Беше почувствал електрически смущения, когато някои мъже минаваха покрай него по улиците. Разказа на Тибът за тези неща.

Хенри Тибът беше много висок и много слаб, сякаш бе направен от жици, свързани помежду си с парченца плът и прозрачна кожа. Притежаваше по-силен в науката ум и по-здрави нерви от Адам.

— Реагираш като всички престъпници — каза той на Адам. — Нормално е. При всяко почукване на вратата ти се струва, че идва полицията.

— Ами ако и това се случи? — попита Адам Грес.

— Мълчиш, докато дойде адвокатът — отговори Хенри Тибът. — Това е най-важното. Ще ни дадат по двайсет и пет години само заради писмото. Така че ако бомбата избухне, ще получим само още по няколко години отгоре.

— Мислиш ли, че могат да ни проследят? — попита Адам.

— Няма начин — увери го Хенри. — Освободихме се от всичко, което може да послужи за доказателство. Господи, ние ли сме по-умни, или те?

Това поуспокои Адам, но той пак се поколеба:

— Може би трябва да им се обадим и да кажем къде е бомбата.

— Не — възрази Хенри. — Вече са нащрек. Ще са готови да засекаат телефонното обаждане. Това е единственият начин да ни хванат. Само запомни, ако нещо се обърка, мълчи. Хайде сега на работа.

Адам и Хенри работиха до късно вечерта в лабораторията, защото им се щеше да са заедно. Искаха да говорят за това, което бяха направили, и възможностите по-нататък. Двамата младежи имаха силна воля, бяха възпитани смело да отстояват убежденията си, да презират всяка власт, която отказва да признае разумните доводи. Бяха сътворили математически формули, способни да променят съдбата на човечеството, но нямаха никаква представа за сложните взаимоотношения на цивилизацията. Въпреки забележителните си постижения, още не бяха съзрели и не бяха се враснали в обществото.

Както се готвеха да тръгват, иззвъня телефонът. Обаждаше се бащата на Хенри. Той каза: „Слушай внимателно, синко. ФБР ще те арестува. Не им казвай нищо, докато не ти позволят да се видиш с адвокат. Не казвай нищо. Зная...“.

В същия миг вратата на стаята се отвори и нахълтаха въоръжени мъже.

ГЛАВА X

Богатите в Америка несъмнено са с по-изострено социално чувство от богатите в която и да е друга държава. Това важи с особена сила, разбира се, за изключително богатите, онези, които притежават и управляват огромни корпорации, упражняват икономическата си власт в политиката и се проявяват във всички области на културата. Всички тези характеристики се отнасяха най-вече за членовете на Сократовия клуб за голф и тенис в Южна Калифорния, създаден преди близо седемдесет години от магнати в сферата на недвижимите имоти, средствата за масово осведомяване, киното и селското стопанство като политически либерална организация, посветена на отдиха през свободното време. Клубът беше предназначен за избрани, в него можеха да влязат само много богатите, формално можеха да членуват бели и черни, евреи и католици, мъже и жени, художници и магнати. На практика имаше съвсем малко чернокожи и нито една жена.

Сократовият клуб, както бе известен с краткото си име, в края на краищата се оформи като клуб за най-просветените, най-отговорни богати хора. За шеф на охраната благоразумно бе назначен бивш помощник на директора на ЦРУ по оперативните въпроси и електронните му огради бяха най-високите в Америка.

Четири пъти годишно в клуба се оттегляха петдесет до сто души, които всъщност притежаваха почти всичко в Америка. Идваха за по една седмица и през това време обслужването се свеждаше до минимум. Сами си оправяха леглата, сами си сервираха напитките и понякога дори сами си готвеха вечер на скарите отвън. Разбира се, имаше няколко сервитьори, готвачи и камериерки. Там бяха и неизбежните помощници на тези важни мъже, в крайна сметка светът на американския бизнес и политика не можеше да замре, докато те презареждаха духовните си акумулатори.

По време на едноседмичния престой те се събираха на групички и прекарваха времето в частни разговори. Участваха в семинари под ръководството на изтъкнати професори от най-прочутите университети

по въпросите на етиката, философията и отговорността на сполучилия елит пред по несполучилите в обществото. Слушаха лекции от най-известните учени за предимствата и опасностите на ядрените оръжия, изследванията върху човешкия мозък, космическите проучвания, икономиката.

Освен това играеха тенис, плуваха в басейна, правеха си турнири по табла и бридж, по цели нощи обсъждаха доброто и злото, жените и любовта, брака и изневярата. Всички те бяха отговорни мъже, най-отговорните хора в американското общество. Но се опитваха да постигнат две неща: да станат по-добри хора, като се връщат към юношеството, и да се обединят в името на едно по-добро общество, каквото съществуваше в техните представи.

След една седмица, прекарана заедно, те се връщаха към нормалния си живот, освежени с нова надежда, желание да помогнат на човечеството и изострено съзнание за начина на преплитане на всички техни дейности за запазване на структурата на тяхното общество, може би с по-тесни лични контакти, които улесняваха деловата им работа.

Сегашната седмица почна в понеделника след Великден. Поради националната криза, предизвикана от покушението срещу папата и отвличането на самолета с президентската дъщеря и нейния убиец на борда, присъстващите бяха по-малко от двайсет.

Джордж Грийнуел беше най-възрастният сред тях. Макар и осемдесетгодишен, все още можеше да играе тенис на двойки, но от внимателно шлифована любезност не се натрапваше на по-младите, които щяха да се чувстват принудени да играят в щадящ стил. И все пак продължаваше да е бог на дългите сеанси по табла.

Грийнуел смяташе, че националната криза не е негова работа, освен ако тя по някакъв начин не се отразява на зърното, защото неговата частна компания контролираше по-голямата част от пшеницата в Америка. Звездният му миг беше преди тридесет години, когато Съединените щати наложиха ембарго върху зърнените доставки за Русия като част от политическата игра за въвличане на Русия в студената война.

Джордж Грийнуел беше патриот, но не и глупак. Знаеше, че Русия няма да поддаде на такъв натиск. Знаеше също, че наложеното от Вашингтон ембарго ще съсипе американските фермери. Затова бе

отправил предизвикателство към президента на Съединените щати, като достави забраненото зърно чрез други чуждестранни компании, които го препращаха в Русия. Беше си навлякъл гнева на американската изпълнителна власт. В Конгреса бяха представени законопроекти, чиято цел беше да се ограничи властта на семейната му компания, да я одържавят или да я поставят под някакви ограничения и контрол. Но парите на Грийнуел, платени на конгресмени и сенатори, скоро спряха всички тези глупости.

Грийнуел обичаше Сократовия клуб, защото беше луксозен, но не чак толкова, че да предизвика завистта на недотам преуспелите. Също така, защото не беше известен на средствата за масово осведомяване — неговите членове притежаваха повечето телевизионни станции, вестници и списания. Освен това клубът го караше да се чувства подмладен, помагаше му да се включва в социалния живот на по-младите, които бяха равни с него по власт.

Беше натрупал доста пари по време на зърненото ембарго, като купуваше пшеница и царевица от бойко настроените американски фермери и ги продаваше скъпо на отчаяната Русия. Но в същото време се беше погрижил тези допълнителни приходи да принесат полза на американския народ. Беше действал от принципни съображения, а те изхождаха от убеждението, че е по-интелигентен от държавните функционери. Допълнителните печалби, които възлизаха на стотици милиони долари, се насочиха към музеи, образователни фондации, културни програми по телевизията, особено към музиката, към която Грийнуел изпитваше страст.

Грийнуел се гордееше, че е цивилизован, защото бе учил в най-добрите училища, където се преподаваха основите на социалното поведение на отговорните богати хора и едно цивилизовано съчувствие към ближния. Изрядността в сделките беше неговото изкуство, математическите пресмятания на милиони тонове зърно звучаха в мислите му ясно и нежно като камерна музика.

Един от редките мигове на благороден гняв в неговия живот настъпи, когато някакъв съвсем млад професор по музика в университетска катедра, създадена със средства от неговите фондации, публикува студия, която поставяше джаза и рокендрола над Брамс и Шуберт и си позволяваше да нарича класическата музика „погребална“. Грийнуел се закле да изгони професора от катедрата, но

вродената му деликатност надделя. По-късно младият професор публикува друга студия със злополучния израз: „На кого му пука за Бетховен?“. Това преля чашата. Младият професор така и не разбра какво се случи, но след една година беше учител по пиано в Сан Франциско.

Сократовият клуб се отличаваше с една екстравагантност — сложна комуникационна система. Сутринта, когато президентът обяви на тайното заседание със съветниците си ултиматума, който възнамеряваше да изпрати на султана на Шерхабен, и двайсетте членове на Сократовия клуб получиха информацията само за един час. Единствен Грийнуел знаеше, че съобщението е получено от Оливър Олифънт, Оракула.

Беше въпрос на принцип годишните събирания на тези велики мъже по никакъв начин да не се използват за разработване на планове или конспирации. Те бяха само средство за взаимно запознаване с общите цели, информиране по въпроси от общ интерес, предотвратяване на объркванията в сложната система на обществото. В този дух Грийнуел покани на обяд във вторник още трима велики мъже в един от светлите павилиони точно до тенис кортовете.

Най-младият сред тях, Лорънс Салънтайн, притежаваше голяма телевизионна мрежа, няколко кабелни телевизионни компании, вестници в три големи града, пет списания и едно от най-големите филмови студия. Чрез дъщерни фирми беше собственик на голяма издателска къща. Негови бяха дванадесет местни телевизионни станции в големите градове. И всичко това само в Съединените щати. Присъствието му в чуждестранните средства за масово осведомяване също беше силно. Салънтайн беше едва четиридесет и пет годишен, слаб и красив мъж с буйни посребрени коси, които се виеха около челото му на къдрици като на римски император, което беше на мода сред интелектуалците, хората на изкуството и в Холивуд. Беше внушителен със своята външност и интелект, един от най-могъщите хора в американската политика. Нямаше конгресмен, сенатор или член на кабинета, който да не приема поканите му. И все пак не беше успял да се сприятели с президента Кенеди, който видимо бе приел за лична враждебност отношението на средствата за масово осведомяване към новите социални програми, предложени от неговата администрация.

Вторият беше Луис Инч, най-големият притежател на недвижими имоти в големите американски градове сред всички останали собственици или фирми. Още като съвсем млад, а сега още беше под петдесетте, той пръв бе оценил истинското значение на високото строителство до немислима на пръв поглед степен. Беше откупил въздуха над многобройни съществуващи сгради и там построи грамадни небостъргачи, които удесеториха цената на постройките. Никой друг не беше допринесъл толкова за промяната на самата светлина в градовете — той беше създал безброй тъмни каньони между търговските здания, които се оказаха много по-необходими, отколкото се предполагаше. Беше увеличил наемите в Ню Йорк, Чикаго и Лос Анджелис до непоносими за обикновените семейства размери, така че само богатите или най-малко заможните успяваха да живеят удобно в тези градове. Беше примамвал и подкупвал общински служители за данъчни облекчения и премахване на контрола върху наемите до такава степен, че се хвалеше със своя наем на квадратен фут, който някой ден щял да достигне токийския.

Политическото му влияние, независимо от неговите амбиции, беше по-малко, отколкото на останалите мъже в павилиона. Личното му състояние надхвърляше пет милиарда долара, но богатството му се отличаваше с инертността на земята. Неговата истинска мощ бе позловеща. Целта му беше да трупа богатства и власт без реална отговорност за цивилизацията, в която живееше. Беше подкупвал безогледно държавни служители и строителни профсъюзи. Притежаваше казина и хотели в Атлантик сити и Лас Вегас, откъдето бе изтласкал гангстерските шефове. Но именно по такъв начин чрез странните механизми на демократичния процес си беше осигурил подкрепата на второстепенните фигури в империите на престъпността. Всички домакински служби на многобройните му хотели имаха договори с фирми за доставка на прибори, перални услуги, почистване, алкохол и продукти. Чрез своите подчинени беше свързан с този подземен, престъпен свят. Разбира се, не беше такъв глупак, че да позволи на следата да бъде нещо повече от микроскопична нишчица. Името на Луис Инч никога не беше свързвано и с най-малкия намек за скандал, благодарение не само на неговото благоразумие, но и на пълната липса на обаятелност.

Поради всичко това членовете на Сократовия клуб почти без изключение го презираха, но го търпяха, защото земята около клуба беше собственост на негова фирма и все се бояха, че може да построи евтини жилища за петдесет хиляди семейства и да наводни района с латиноамериканци и чернокожи.

Третият човек, Мартин Мътфорд, беше облечен с леки панталони, син блейзър и бяла риза с разкопчана яка. Беше около шейсетте и може би най-могъщият от четиримата, защото контролираше парични средства в най-разнообразни области. Като млад бе протеже на Оракула и добре бе усвоил уроците си. Често разказваше възхитителни истории за Оракула за радост на слушателите в Сократовия клуб.

Кариерата на Мътфорд се основаваше на инвестиционните банки. В самото начало стартът му беше твърде нестабилен поради влиянието на Оракула, или поне така твърдеше самият Мътфорд. Освен това в младостта си бил „жизнерадостно сексуален“ по собствените му думи. За голяма негова изненада съпрузите на някои млади жени, прелъстени от него, идваха не за отмъщение, а за банков заем. Леко се усмихваха и показваха подчертано благоразположение. Инстинктивно им отпускаше заеми, за които предварително знаеше, че никога няма да бъдат върнати. Тогава още не знаеше, че банковите служители вземаха подаръци и подкупи, за да отпуснат негарантирани заеми на малки фирми. Да се подготви документацията беше лесна работа, ръководителите на банките искаха да отпускат заеми — това беше техният бизнес, това беше печалбата им — и ето защо правилниците нарочно улесняваха банковите служители, които се занимаваха със заемите. Разбира се, изискваха се цял куп документи, паметни записки от срещи и така нататък. Но Мътфорд струваше на банката неколкостотин хиляди долара, преди да го преместят в друг клон и в друг град, което тогава възприе като щастлива случайност, а после разбра, че е било просто толерантно свиване на рамене от страна на неговите началници.

Грешките на младостта бяха преодоленни, простени и забравени, а ценните поуки — усвоени. Мътфорд започна да се издига в своите кръгове. Тридесет години по-късно Мътфорд седеше в павилиона на Сократовия клуб и беше най-могъщият финансист в Съединените щати. Беше председател на голяма банка и притежаваше значително

количество акции в телевизионните мрежи. Заедно с приятели контролираше огромната автомобилна промишленост и беше свързан с въздушния транспорт. С парите си бе обвинен като в паяжина голяма част от електрониката. Освен това членуваше в управителните съвети на инвестиционни фирми от Уолстрийт, които сключваха сделки за изкупуване на грамадни конгломерати, присъединявани към други грамадни конгломерати. Когато тези битки достигаха най-голямото ожесточение, Мътфорд изпращаше пари, които като мощна вълна заливаха всичко и решаваха проблема. Както другите трима, той също „притежаваше“ известен брой конгресмени и сенатори.

Четиримата седнаха около кръглата маса в павилиона до кортовете за тенис. Заобикаляха ги калифорнийски цветя и зеленина, която напомняше за Нова Англия. Джордж Грийнуел попита:

— Е, какво мислите за президентското решение?

Пръв заговори Мътфорд:

— Отвратителна срамота е това, което направиха с дъщеря му. Но да се разрушат имоти за петдесет милиарда долара е прекалено.

Сервитьорът — испаноезичен емигрант, облечен с панталони и риза с къси ръкави с надписа на клуба, взе поръчките за аперитива.

Салънтайн каза замислено:

— Американският народ ще приеме Кенеди за истински герой, ако успее. Ще го преизберат триумфално.

— Но реакцията е прекалено драстична, всички го знаем — обади се Грийнуел. — Международните ни връзки ще пострадат за години напред.

— Страната се развива чудесно — отбеляза Мътфорд. — Законодателното тяло най-накрая постави изпълнителната власт под някакъв контрол. Дали ще е от полза за държавата, ако посоката на властта се обърне?

— Какво, по дяволите, може да направи Кенеди, дори да го преизберат? — намеси се Инч. — Конгресът контролира всичко, а ние имаме влияние върху него. Не повече от петдесет членове на Камарата на представителите са избрани без нашите пари. А в Сената няма нито един човек, който да не е милионер. Нищо не може да ни направи президентът.

Грийнуел се беше загледал зад тенискортовете към прекрасния син Тихи океан — спокоен и все пак величествен. В същия миг

океанът люлееше кораби със зърно на стойност милиарди долари, запътили се към всички краища на света. Чувстваше се малко гузен, че може да умори от глад или да нахрани почти целия свят.

Започна да говори, но го прекъсна влизането на сервитьора с напитките. Грийнуел бе проявил благоразумие за възрастта си с поръчаната минерална вода. Отпи от чашата и след като сервитьорът излезе, заговори с внимателно модулиран тон. Изтънчената му любезност бе присъща за типа хора, които със съжаление са вземали брутални решения в живота си.

— Никога не трябва да забравяме — каза той, — че президентската длъжност в Съединените щати може да бъде много голяма опасност за демократичния процес.

Салънтайн възрази:

— Глупости. Останалите членове на правителството не допускат той еднолично да взема решения. Военните, колкото и да са невежи, също не биха позволили това, освен ако е разумно, нали, Джордж?

— Така е, разбира се — съгласи се Грийнуел. — В нормални времена. Но да си припомним Линкълн, всъщност той премахна личната неприкосновеност и гражданските свободи по време на Гражданската война. Или пък Франклин Рузвелт, той ни вкара във Втората световна война. Вижте личните правомощия на президента. Той има право изцяло да помилва всеки престъпник. Това са кралски прерогативи. Знаете ли какво може да направи с такава власт? Какви задължения могат да се породят? Властта му е почти неограничена, ако не е възпиращата роля на един силен Конгрес. За щастие нашият Конгрес е точно такъв. Винаги трябва да гледаме в перспектива, трябва да сме сигурни, че изпълнителната власт ще остане подчинена на законно избраните представители на народа.

— При съществуването на телевизията и другите средства за масово осведомяване — каза Салънтайн, — Кенеди няма да се задържи нито един ден, ако се опита да се държи диктаторски. Той просто няма избор. Най-силното кредо на днешна Америка е вярата в личната свобода.

Той помълча, после продължи:

— Всъщност ти знаеш това много добре, Джордж. Ти се противопостави на онова злополучно ембарго.

— Не е там въпросът — възрази Грийнуел. — Един смел президент може да преодолее тези пречки. А Кенеди се държи твърде смело в тази криза.

Инч нетърпеливо се обади:

— Да не искаш да кажеш, че трябва да застанем в единен фронт срещу ултиматума на Кенеди към Шерхабен? Лично на мене ми допада, че той проявява твърдост. Силата въздейства, натискът въздейства както върху правителствата, така и върху хората.

В началото на своята кариера Инч бе използвал тактиката на натиск върху наемателите в жилищните райони с контролиран наем, когато искаше да опразни сградите. Беше прибягвал до спиране на отоплението и водата или забрана на ремонтите. Бе превръщал живота на хиляди хора в низ от неприятности, беше „преобръщал“ цели предградия, като ги наводняваше с чернокожи, които прогонваха белите жители. Беше подкупвал градски и щатски власти, федерални шефове по градоустройството бяха забогатявали от него. Така че той знаеше какво говори. Успехът се градеше върху приложения натиск.

— Пак не разбра — каза Грийнуел. — След един час ще имаме видеовръзка с Бърт Одик. Моля да ме извините, че му обещах, без да се консултирам с вас, но ми се стори твърде спешно, за да изчакваме, събитията се развиват шеметно. Петдесетте милиарда долара, които ще бъдат унищожени, са на Бърт Одик и той е ужасно разтревожен. Освен това е важно да се погледне в бъдещето. Ако президентът може да направи това на Одик, нас може да ни постигне същото.

— Кенеди не е в ред — замислено се обади Мътфорд.

Салънтайн каза:

— Мисля, че трябва да постигнем някакъв консенсус преди разговора с Одик.

— Той наистина е превъртял от манията си да пази нефта — заяви Инч, който винаги бе смятал, че нефтът по някакъв начин противоречи на интересите на недвижимата собственост.

— Дължим на Бърт най-голямо внимание — напомни Грийнуел.

Четиримата се събраха в комуникационния център на Сократовия клуб и образът на Бърт Одик се появи на телевизионния екран. Той ги поздрави с усмивка, но лицето на екрана бе неестествено

червено, което може би се дължеше на настройката на цветовете или на гняв. Гласът на Одик беше спокоен.

— Отивам в Шерхабен — таза той. — Може би ще хвърля прощален поглед на моите петдесет милиарда долара.

Мъжете в залата можеха да разговарят с образа на екрана, сякаш Бърт Одик беше при тях в клуба. Виждаха собствените си лица на монитора — изображението, което Одик получаваше в кабинета си. Трябваше да внимават за израженията и гласовете си.

— Наистина ли ще ходиш? — попита Инч.

— Да — отговори Одик. — Султанът ми е приятел, а положението е много деликатно. Мога да допринеса голяма полза за нашата страна с личното си присъствие там.

— Според кореспондентите на щат при мене — каза Салънтайн, — Конгресът и Сенатът се опитват да наложат вето върху решението на президента. Възможно ли е това?

Одик им се усмихна от екрана:

— Не само възможно, но почти сигурно. Говорих с членове на кабинета. Те предлагат президентът временно да се отстрани от длъжност поради личната си вендета, която показва нестабилно душевно състояние. Предложението е законно по силата на една от поправките към Конституцията. Трябват ни само подписите на кабинета и вицепрезидентката под петиция, която Конгресът ще ратифицира. Дори ако отстраняването е за срок само от тридесет дни, пак можем да спрем унищожаването на Дак. А аз ви гарантирам, че заложниците ще бъдат освободени, докато съм в Шерхабен. Но по мое мнение всички вие трябва да подкрепите Конгреса за отстраняването на президента. Дължите това на американската демокрация така, както аз го дължа на моите акционери. Всички прекрасно знаем, че ако беше убит някой друг, а не дъщеря му, той никога нямаше да избере такава линия на поведение.

— Бърт — каза Грийнуел, — ние четиримата обсъдихме въпроса и се съгласихме да подкрепим тебе и Конгреса, това е наш дълг. Ще се обадим по телефона на когото трябва, ще съгласуваме усилията. Но Лорънс Салънтайн има няколко уместни забележки, които би искал да сподели.

По лицето на Одик на екрана се изписа гняв и отвращение:

— Лари, няма време твоите журналисти да заемат позиция на изчакване, повярвай ми. Ако Кенеди може да ми струва петдесет милиарда долара, може някой ден да се случи всичките ти телевизионни станции да останат без федерално разрешително и тогава ще ти се такова майката. Няма да си вдигна пръста да ти помагам.

Грийнуел примигна от вулгарността и прямотата на отговора. Инч и Мътфорд се усмихнаха. Салънтайн не прояви никакви реакции, а отговори с равен, успокояващ тон:

— Бърт, аз съм с тебе, изобщо не се съмнявай. Мисля, че един човек, който произволно решава да унищожи петдесет милиарда долара само за да засили заплахата, е безспорно неуравновесен и неподходящ да оглавява правителството на Съединените щати. С тебе съм, уверявам те. Телевизионните канали ще прекъсват редовните си програми с бюлетини, в които ще се казва, че президентът Кенеди е подложен на психиатрично освидетелстване, че травмата от смъртта на дъщеря му може временно да е помрачила разсъдъка му. Така ще се подготви почвата за Конгреса. Но тук стигаме до една област, където имам малко по-богат опит от повечето хора. Американският народ ще прегърне решението на президента — естествената реакция на тълпата към всички прояви на национална власт. Ако акцията на президента успее и той върне заложниците, Кенеди ще спечели небивал брой поддръжници и гласове. Той е интелигентен и енергичен, само да му се удаде възможност, ще може да помете целия Конгрес.

Салънтайн замълча за миг, мъчеше се най-внимателно да подбира думите.

— Но ако заплахите му се провалят — продължи той, — ако избият заложниците и проблемът остане нерешен, тогава с Кенеди като политик е свършено.

Образът на Бърт Одик трепна на екрана. Той каза съвсем тихо и много сериозно:

— Това не е алтернатива. Ако се стигне чак дотам, заложниците трябва да се спасят, нашата страна трябва да спечели. Тогава петдесетте милиарда долара вече ще са изгубени. Никой истински американец не желае планът на Кенеди да се провали. Може да не искат толкова драстични действия, но щом веднъж започнат, трябва да се осигури успехът им.

— Съгласен съм — отвърна Салънтайн, въпреки че не мислеше така. Напълно съм съгласен. Друго искам да кажа. Щом президентът усети опасността от Конгреса, първото нещо, което ще поиска да направи, е обръщение към нацията по телевизията. Каквито и да са грешките му, Кенеди е факир на екрана. След като защити своята теза по телевизията, Конгресът ще си има много неприятности. Какво ще стане, ако Конгресът наистина отстрани Кенеди за тридесет дни? Тогава съществува възможност президентът да се окаже прав, похитителите да се заинатят, а Кенеди ще е встрани, далеч от огъня.

Той пак млъкна, подбираше си думите.

— Тогава Кенеди ще стане още по-голям герой — отбеляза Салънтайн. — Най-добрият сценарий за нас е просто да го оставим на мира да спечели или да загуби. Така няма да се появи трайна опасност за политическата структура в тази страна. Това може би е най-доброто.

— А пък аз ще изгубя петдесет милиарда долара, така ли? — попита Бърт Одик.

Лицето на огромния телевизионен екран видимо почервения от гняв. Настройката на цветовете се оказа напълно изправна.

Мътфорд каза:

— Доста пари са, но това не е краят на света.

Бърт Одик изглеждаше потресаващо кървавочервен на екрана. Салънтайн пак помисли, че е от настройката — жив човек не можеше така да сменя цвета си. Гласът на Одик прогърмя в залата:

— Майната ти, Мартин. Не са само петдесет милиарда долара. Ами загубите, докато възстановим Дак? Твоите банки ще ми отпуснат ли безлихвени заеми? Натъпкал си си гушата с повече пари от държавната хазна, но ще ми дадеш ли петдесет милиарда? Дръжки, никога.

— Слушай, Бърт — обади се припряно Грийнуел, — ние сме с тебе. Салънтайн само ти посочи няколко възможности, за които може да не си се сетил под напора на събитията. Във всеки случай не можем да възпрем Конгреса, даже и да искаме. Конгресът няма да допусне по такъв въпрос да се наложи изпълнителната власт. Сега всички сме много заети и затова предлагам да прекратим обсъждането.

Салънтайн се усмихна:

— Бърт, бюлетините за психиатричното състояние на президента ще се появят по телевизията след три часа. Останалите телевизионни

мрежи ще ни последват. Обади ми се да си кажеш мнението, може да имаш някои нови идеи. И още нещо, ако Конгресът гласува за отстраняването на президента, преди той да е помолил за телевизионно време, телевизиите могат да му откажат, защото като умствено недееспособен и вече не е президент.

— Това е твоя работа — каза Одик и лицето му избледня до естествения си цвят.

Разговорът завърши с учтиви сбогувания.

Салънтайн се обърна към останалите:

— Господа, предлагам ви да отлетим за Вашингтон с моя самолет. Смятам, че трябва да посетим нашия стар приятел Оливър Олифънт.

Мътфорд се усмихна:

— Оракула, моя стар наставник. Той ще ни отговори на някои въпроси.

След по-малко от час бяха на път за Вашингтон.

Извикан на среща с президента Кенеди, посланикът на Шерхабен Шариф Уалеб видя тайните видеозаписи на ЦРУ, заснети по време на вечерята на Ябрил със султана в двореца. Шерхабенският посланик беше искрено изумен. Как можеше неговият султан да се замесва в толкова опасно начинание? Шерхабен бе малка държавица, спокойна, миролюбива, както бе най-разумно за една слаба от военна гледна точка страна.

Срещата се проведе в Овалния кабинет. Присъстваше и Бърт Одик. Президентът се придружаваше от двама свои сътрудници — съветника по националната сигурност Артър Уикс и началника на канцеларията Юджийн Дази.

След официалното представяне посланикът на Шерхабен каза на Кенеди:

— Скъпи господин президент, трябва да ми повярвате, че изобщо не съм знаел нищо за това. Поднасям ви моите лични, най-смирени, най-искрени извинения.

Той едва не се разплака:

— Длъжен съм обаче да ви кажа нещо, в което наистина вярвам. Султанът никога не би се съгласил да се причини зло на горката ви

дъщеря.

— Надявам се да сте прав — мрачно каза Кенеди, — защото тогава той ще се съгласи с моето предложение.

Посланикът слушаше с опасения, които бяха повече лични, отколкото политически. Беше възпитаник на американски университет и поклонник на американския начин на живот. Обичаше американската кухня, американските спиртни напитки, американските жени и тяхното непокорство под мъжкото иго. Обичаше американската музика и филми. Беше правил парични дарения на всички необходими политици и бе превръщал бюрократи от Държавния департамент в богаташи. Беше специалист по петрола и приятел на Бърт Одик.

Сега изпадна в отчаяние заради личното си нещастие, но не се тревожеше истински за Шерхабен и султана. Най-лошото, което можеше да се случи, бе налагането на икономически санкции. Американското ЦРУ щеше да предприеме тайни операции за сваляне на султана, но това можеше да е в негова полза.

Ето защо остана така дълбоко шокиран от старателно произнесената реч на Кенеди.

— Трябва да слушате внимателно — каза Франсис Кенеди. — След три часа ще излетите за Шерхабен, за да предадете лично моето послание до султана. Ще ви придружават господин Бърт Одик, когото познавате, и моят съветник по националната сигурност Артър Уикс. А посланието е следното: след двадесет и четири часа вашият град Дак ще бъде разрушен.

Посланикът се ужаси, от свитото му гърло не излизаше нито звук.

Кенеди продължи:

— Заложниците трябва да бъдат освободени и терористът Ябрил трябва да бъде предаден на нас. Ако султанът не направи това, самата държава Шерхабен ще престане да съществува.

Посланикът изглеждаше толкова слисан, че Кенеди се зачуди дали е в състояние да възприема. Президентът помълча, после го увери:

— Всичко това ще е записано в документите, които ще изпратя по вас за султана.

Посланикът Уалеб попита замаяно:

— Господин президент, простете, казахте ли нещо за разрушаване на Дак?

— Да, точно така — потвърди Кенеди. — Вашият султан няма да повярва на моите заплахи, докато не види град Дак в развалини. Искам да повторя: зложниците трябва да бъдат освободени, Ябрил трябва да се предаде, и то по начин, който изключва възможността за самоубийство. Никакви по-нататъшни преговори.

Посланикът промълви недоверчиво:

— Не можете да заплашвате с унищожение една свободна страна, колкото и малка да е тя. Ако разрушите Дак, ще съсипете американски инвестиции за милиарди долари.

— Може би сте прав — каза Кенеди. — Ще видим. Постарайте се султанът да разбере, че съм категоричен — това е вашата функция. Вие, господин Одик и господин Уикс ще летите с един от личните ми самолети. Ще ви придружават още два самолета. Единият ще вземе зложниците и тялото на дъщеря ми. Другият ще е за Ябрил.

Посланикът не беше в състояние да проговори, едва ли можеше да мисли. Това беше някакъв кошмар. Президентът бе полудял.

Когато остана сам с Бърт Одик, чу Одик да казва мрачно:

— Това копеле наистина си го е наумило, но ние имаме коз. Ще поговорим в самолета.

В Овалния кабинет Юджийн Дази си водеше бележки.

Франсис Кенеди попита:

— Уредихте ли документите да се предадат в канцеларията на посланика и в самолета?

— Понапудрихме ги малко — отговори Дази. — Разрушаването на Дак е достатъчно лошо, не можем да напишем черно на бяло, че ще унищожим цялата държава Шерхабен. Но посланието е ясно. Защо изпращате Уикс?

Кенеди се усмихна и поясни:

— Султанът ще разбере, че като му пращам моя съветник по националната сигурност, аз наистина говоря сериозно. А Артър ще повтори устното ми послание.

— Дали ще има ефект? — попита Дази.

— Той ще изчака Дак да рухне — каза Кенеди. — Тогава съвсем сигурно ще има ефект, освен ако не е луд.

ГЛАВА XI

Изглеждаше почти невероятно процедурата за импийчмънт^[1] на президента на Съединените щати да се осъществи за двадесет и четири часа. Но победата сякаш бе съвсем близо до Конгреса и Сократовия клуб само четири часа след ултиматума на Кенеди към Шерхабен.

След като Кристиан Клий си тръгна от съвещанието, отделението за компютърно наблюдение към специалния отдел на ФБР му даде пълен отчет за дейността на лидерите на Конгреса и членовете на Сократовия клуб. Бяха регистрирани три хиляди телефонни обаждания. Графиците и протоколите от всички проведени срещи също бяха приложени към доклада. Доказателствата бяха недвусмислени и изобилни. През следващите двадесет и четири часа Камарата на представителите и Сенатът на Съединените щати щяха да се помъчат да приложат импийчмънт на президента.

Кристиан побеснял сложи рапорта в куфарчето и хукна към Белия дом. Но преди да тръгне, нареди на Питър Клут да изтегли десет хиляди агенти от обичайните им постове към Вашингтон.

В същото време, късно в сряда, сенаторът Томас Ламбертино, силният човек в Сената, с помощничката си Елизабет Стоун и конгресмен Алфред Джинц, спикер на Камарата на представителите от Демократическата партия, имаха среща в кабинета на Ламбертино. Сал Тройка, главният помощник на конгресмена Джинц, също беше там, „за да връзва гащите на шефа, който е загубен идиот“ по собствените му думи. За хитростта на Сал Тройка нямаше никакви съмнения не само в собствените му очи, но и изобщо на Капитолия.

В този развъдник на разни дребни законодатели Сал Тройка беше известен също като пръв женкар и изискан борец за развитие на отношенията между двата пола. Той вече беше забелязал, че главната помощничка на сенатора Елизабет Стоун е красавица, но още не беше проверил доколко е предана. А точно сега трябваше да се съсредоточи върху възникналата работа.

Тройка зачете на глас съответните изречения от Двадесет и петата поправка към Конституцията на Съединените щати, като тук-там пропускаше думи и изрази. Четеше бавно и внимателно, с красиво овладян тенор:

— Когато вицепрезидентът и мнозинство от главните длъжностни лица в органите на изпълнителната власт — „Това е кабинетът“, прошепна настрани на Джинц, после започна да натъртва още по-ясно — *или друг орган, какъвто Конгресът определи със закон, предадат...* на Сената и... Камарата на представителите писмена декларация, че президентът не е в състояние да упражнява правомощията и задълженията, произтичащи от неговата длъжност, вицепрезидентът незабавно поема правомощията и задълженията на тази длъжност като изпълняващ длъжността президент.

— Глупости — изрева конгресменът Джинц. — Не може да е толкова лесно да се отстрани президентът.

— Не е — успокои го сенаторът Ламбертино и допълни: — Продължавай, Сал.

Сал Тройка със съжаление си помисли колко е типично за шефа му да не познава Конституцията, нищо че е свещена. Той спря. По дяволите Конституцията, Джинц никога нямаше да проумее по този начин. Налагаше се да обясни с прости думи. Тройка започна:

— По същество вицепрезидентът и кабинетът трябва да подпишат декларация за недееспособността на Кенеди, за да го отстранят. Тогава вицепрезидентът става президент. Само след една секунда Кенеди прави контра изявление, в което твърди, че е добре и пак става президент. Тогава решава Конгресът. Междувременно Кенеди може да прави каквото си поиска.

— И Дак изгърмява — заключи конгресменът Джинц.

Намеси се сенаторът Ламбертино:

— Повечето членове на кабинета ще подпишат декларацията. Ще трябва обаче да изчакаме вицепрезидентката, защото не можем да действваме без нейния подпис. Конгресът ще трябва да се събере най-късно до десет часа вечерта в четвъртък, за да има време да предотврати унищожаването на Дак. А за вземане на решение трябва две трети от гласовете в Камарата на представителите и Сената. Сега въпросът е дали Камарата ще го направи. За Сената гарантирам.

— Разбира се — потвърди конгресменът Джинц. — Обадиха ми се от Сократовия клуб, те ще натискат всички членове на Камарата.

Тройка се обади почтително:

— В Конституцията се казва: „Всеки друг орган, определен по закон от Конгреса“. Защо да не заобиколим подписите на кабинета и вицепрезидентката и да обявим Конгреса за такъв орган? Тогава решението може да се вземе направо.

— Няма да стане, Сал — търпеливо обясни конгресменът Джинц, — не може да прилича на отмъщение. Гласоподавателите ще са на негова страна и после ще трябва да плащаме. Не забравяй, че Кенеди е популярен сред народа — един демагог има това предимство пред отговорните законодатели.

— Процедурата не би трябвало да ни затрудни — обади се сенаторът Ламбертино. — Ултиматумът на президента към Шерхабен е прекалено краен и показва, че той е временно разстроен от личната си трагедия, за която искрено съжалявам и му съчувствам. Както впрочем всички.

— На моите хора в Камарата мандатът е само две години — ядоса се конгресменът Джинц. — Кенеди ще ги разгони, ако след тридесетдневния срок го обявят за дееспособен. Ще трябва да го *държим* настрана.

Сенаторът Ламбертино кимна. Знаеше, че шестгодишният сенаторски мандат дразни членовете на Камарата на представителите.

— Така е — съгласи се той. — Но не забравяй, че ще възникнат сериозни психологически проблеми и това може да се използва за елиминирането му просто като Демократическата партия откаже да издигне неговата кандидатура.

Тройка забеляза едно нещо. Елизабет Стоун не бе промълвила нито една дума досега. Но нейният шеф беше умен, не ѝ се налагаше да спасява Ламбертино от собствените му глупости. Затова Тройка продължи:

— Ако ми позволите да обобщя. В случай, че вицепрезидентката и мнозинството от кабинета гласуват за импийчмънт на президента, те ще подпишат декларацията днес следобед. Личните сътрудници на президента все пак ще откажат да го подпишат. Би било много хубаво, ако се съгласят, но няма да го направят. Според конституционната процедура, решаващият подпис е на вицепрезидента. Той традиционно

утвърждава всички действия на президента. Можем ли да сме напълно сигурни, че Дюпре ще подпише? Или че няма да отложи въпроса? Времето има голямо значение.

Джинц се изсмя:

— Кой вицепрезидент не иска да бъде президент? От три години тя се надява Кенеди да получи инфаркт.

Елизабет Стоун се обади за пръв път, доста хладно:

— Вицепрезидентката не мисли така. Тя е абсолютно лоялна към президента. Наистина почти е сигурно, че ще подпише декларацията. Но само по основателни причини.

Конгресменът я изгледа с търпеливо примирение и махна успокоително с ръка. Ламбертино се намръщи. Тройка остана външно непроницаем, но вътрешно се възхити и настоя:

— Все пак предлагам да заобиколим всички. Нека Конгресът свърши цялата работа.

Конгресменът Джинц стана от удобното кресло:

— Не се тревожи, Сал, вицепрезидентката не може да си позволи видимо да напире за отстраняването на Кенеди. Тя ще подпише. Просто не ѝ се ще да прилича на узурпатор.

Думата „узурпатор“ често се използваше в Камарата на представителите във връзка с президента Кенеди.

Тройка беше много неприятен на Ламбертино. Сенаторът не харесваше фамилиарността в обноските и съмненията в плановете на по-високопоставените.

— Макар и безпрецедентна, процедурата за импийчмънт на президента със сигурност е законна — каза Ламбертино. — Двадесет и петата поправка на Конституцията не изисква изрично медицинско освидетелстване. Но решението му да разруши Дак е доказателство.

— Щом го направите — не се стърпя Тройка, — вече ще има прецедент. С две-трети мнозинство Конгресът може да отстрани всеки президент. Поне на теория.

Той с удоволствие забеляза, че най-малкото е привлякъл вниманието на Елизабет Стоун, и затова продължи:

— Ще станем като бананова република, но в точно обратния смисъл — диктатор ще бъде законодателното тяло.

Сенаторът Ламбертино го отрязва:

— Това не може да бъде вярно по дефиниция. Законодателното тяло се избира пряко от народа, то не може да е диктатор, както отделният човек.

„Стига да не го подгони Сократовият клуб“, помисли презрително Тройка. После се досети защо толкова се ядоса сенаторът. Въобразява си, че от него става президент, и не му е приятно да чуе как Конгресът може да се отърве от президента винаги, когато пожелае.

— Да приключваме — предложи Джинц. — Всички си имаме работа. Това действително е крачка към по-истинска демокрация.

Тройка все още не беше свикнал с прямата простота на големите хора като сенатора и спикера, с напълно откровения начин, по който стигаха до самата същност на личния си интерес. По особеното изражение на Елизабет Стоун разбра, че тя си мисли съвсем същото. О, ще я свали той, все едно колко ще му струва. Но гласът му прозвуча с престорена искреност и смиреност:

— Напълно е възможно президентът да заяви, че Конгресът отхвърля едно решение на изпълнителната власт, защото не е съгласен. Така ще оспори гласуването в Конгреса. Не може ли да направи обръщение към нацията по телевизията още тази вечер, преди заседанието на Конгреса? И на хората ще им изглежда убедително, че Кенеди е психически здрав, щом неговите сътрудници отказват да подпишат декларацията. Може да си навлечем големи неприятности. Особено ако има убити заложници след отстраняването на Кенеди. Това би имало грамадно въздействие върху Конгреса.

Нито сенаторът, нито конгресменът се впечатлиха от неговия анализ. Джинц го потупа по рамото и каза:

— Сал, ние сме уредили всичко, ти само ще се погрижиш за документацията.

В този миг иззвъня телефонът. Елизабет Стоун вдигна слушалката, помълча малко и се обърна към Ламбертино: „Сенаторе, на телефона е вицепрезидентката“.

Преди да вземе решение, вицепрезидентката Хелън Дюпре предпочете да направи ежедневния си крос.

Беше първата жена вицепрезидент на Съединените щати, на петдесет и пет години и без съмнение извънредно интелигентна. Все

още бе запазила красотата си, може би защото още преди да навърши тридесет, когато беше бременна и помощник областен прокурор, се вманиачи на тема здравословно хранене. Още преди да се омъжи, бе свикнала с бягането. Един от първите ѝ любовници я вземаше на кросове със себе си, пет мили дневно истинско бягане, а не модерния джогинг. Той ѝ казваше латинската поговорка „Mens sana in corpore sano“ и я превеждаше: „Здрав дух в здраво тяло“. Именно защото проявяваше снизходително високомерие, като ѝ превеждаше латинските думи, и защото възприемаше поговорката за буквална истина (колко здрави духове бяха съсипани в прекалено здрави тела), тя прекъсна връзката с него.

Същото значение отдаваше на дисциплината в храненето, която разтваряше отровите в организма и поддържаше жизнеността, плюс допълнителния ефект — прекрасната фигура. Нейните политически опоненти се шегуваха, че тази жена няма вкусови сетива, но това не беше вярно. Обичаше да хапне розова праскова, зряла круша, хрупкави пресни зеленчуци, а в дни на мрачна потиснатост, каквито се случват на всекиго, изяждаше пакет шоколадови бисквити.

Беше се пристрастила към здравословното хранене по чиста случайност. В началото на кариерата си като областен прокурор бе водила делото на един автор на книга с диети, обвинен в невярно и опасно съдържание на книгата. Докато се подготвяше за процеса, тя проучи въпроса, изчете цялата налична литература за храненето, защото изхождаше от разбирането, че за да разкриеш лъжата, трябва да знаеш истината. Беше осъдила автора, той плати огромна глоба, и все пак се чувстваше задължена към него.

Дори като вицепрезидент на Съединените щати Хелън Дюпре ядеше малко и всеки ден пробягваше поне по пет мили, а в почивните дни — по десет. Сега, в деня, който можеше да се окаже най-важният в целия ѝ живот с декларацията за импийчмънт на президента, в очакване на нейния подпис, тя реши да направи ежедневния крос, за да подреди мислите си.

Телохранителите от Тайната служба си патеха от този навик. Отначало шефът на нейната охрана помисли, че сутрешното бягане няма да е проблем в края на краищата. Неговите хора бяха добре подготвени физически. Но вицепрезидентката Дюпре не само ги затрудняваше всяка сутрин с маршрута през гората, където не можеха

да я следват отблизо, но и на разстоянието от десет мили в почивните дни ги оставяше задъхани далеч зад гърба си. Шефът на охраната не можеше да се начуди как тази жена, вече над петдесетте, може да тича толкова бързо. И толкова дълго.

Вицепрезидентката не искаше да смуцават кроса ѝ, той беше нещо свято в нейния живот. Заместваше „развлеченията“, което означаваше, че е заместил удоволствието от храната, пиететата и секса, топлотата и нежността, които бяха изчезнали от живота ѝ със смъртта на нейния съпруг преди шест години.

Тогава тя удължи кросовете и отхвърли всякаква мисъл за повторен брак. Беше се изкачила прекалено високо по политическата стълба, за да рискува да се свърже с мъж, който може да се окаже капан с тайни истории в живота си, достатъчни да я повлекат надолу. Стигаха ѝ двете дъщери и активният обществен живот, а освен тях имаше много приятели и приятелки.

Беше спечелила подкрепата на феминистките групи в страната без обичайните празни политически ласкателства, с хладна интелигентност и непоклатима последователност. Беше нападнала неудържимо противниците на аборта и в диспут бе съсипала онези мъжки шовинисти, които без личен риск се опитваха по законодателен път да решат какво да правят с телата си жените. Беше спечелила битката и стигна високо в политическата йерархия.

От собствен житейски опит презрително отхвърляше теориите, че мъжете и жените трябва да си приличат колкото е възможно повече, напротив — радваше се на различията. От морална гледна точка разликата беше ценна, както са ценни вариациите в музиката или разнообразието от богове. О, да, разлика имаше. От политическия живот, от годините като областен прокурор беше разбрала, че жените са по-добри от мъжете в най-важните житейски неща. Разполагаше и със статистически доказателства. Мъжете извършваха повече убийства, ограбваха повече банки, лъжесвидетелстваха и мамеха повече приятели и любими. Като служебни лица бяха по-корумпирани, като вярващи в Бога бяха много по-жестоки, като любовници бяха далеч по-егоистични, във всички области упражняваха властта си много по-безмилостно. Вероятността светът да бъде унищожен във война от мъжете беше много по-голяма, защото те се страхуваха от

смъртта неизмеримо повече от жените. Но ако всичко това се остави настрана, Хелън Дюпре нямаше никакви пререкания с мъжете.

В онази сряда тя започна кроса от колата, паркирана от шофьора до гората в един крайградски район на Вашингтон. Бягаше от съдбоносния документ, който я чакаше на бюрото. Телохранителите се пръснаха — един отпред, друг отзад и двама по фланговете, всички на поне двадесет крачки от нея. Преди се радваше, като ги караше да се потят, за да не изостават. Все пак те бяха напълно облечени, не като нея в спортен екип, и натоварени с оръжие, пълнители и радиостанции. Доста ги затрудни, докато най-накрая шефът на охраната изгуби търпение и назначи за нейни телохранители шампиони по бягане на някои малки колежи. Това малко укроти Дюпре.

Колкото по-високо се изкачваше по политическата стълба, толкова по-рано ставаше сутрин за кроса. Най-голямото ѝ удоволствие беше някоя от дъщерите да тича с нея. Освен всичко друго това ставаше за чудесен фоторепортаж по вестниците и списанията. Всичко имаше значение.

Вицепрезидентката Хелън Дюпре беше преодоляла много пречки, за да стигне до такъв висок пост. Очевидно първата пречка беше, че е жена, а втората, макар и не толкова очевидна, беше, че е красива. Красотата често поражда враждебност и в двата пола. Дюпре превъзможваше недружелюбното отношение с интелигентност, скромност и дълбоко вкоренена моралност. Освен това беше доста хитра. В американската политика беше общоизвестно, че избирателите предпочитат за кандидати красиви мъже и грозни жени. Затова Хелън Дюпре преобрази прелъстителната си красота в строгата външност на една Жана д'Арк. Подстригваше късо сребристорусата си коса, поддържаше слаба, момчешка фигура и скриваше бюста с добре скроени костюми. Доспехите ѝ бяха наниз перли и златната венчална халка. Принаците на женственост се изчерпваха с шалче, блузи с гарнитури и понякога ръкавици. Беше си изградила образ на женствена строгост, но само докато не се усмихнеше или засмееше, защото тогава нейната сексуалност избликваше като ослепителна светкавица. Беше женствена, без да флиртува, силна, без следа от мъжественост. Напротив, представляваше идеалният образец за първата жена

президент на Съединените щати. Каквато трябваше да стане, ако подпишеше декларацията на бюрото.

Сега беше към края на кроса, излизаше от гората и се насочваше към шосето, където я чакаше друга кола. Телохранителите се приближиха и тя тръгна към вицепрезидентската резиденция. Взе душ, облече „работните“ дрехи — пола със строга кройка и сако — и се отправи към служебния кабинет и очакващата я там декларация.

Странно. Цял живот се беше борила да избегне капана на житейската еднопосочност. Беше блестящ юрист и в същото време гледаше две деца. Правеше политическа кариера и едновременно беше щастлива и вярна съпруга. Стана съдружник в могъща адвокатска фирма, после член на Камарата на представителите, след това сенатор, но си остана предана и любеща майка. Беше се справила безупречно с живота си, за да се превърне в особен вид домакиня, а именно вицепрезидентка на Съединените щати.

Като вицепрезидентка трябваше да почиства след своя политически „съпруг“, президента, и да изпълнява второстепенните му задължения. Тя приемаше ръководители на малки държави, участваше в работата на безсилни комитети с гръмки имена, организираше непринудени срещи, даваше съвети, които се приемаха учтиво, но без истинско уважение. Трябваше да повтаря папагалски мненията на своя политически „съпруг“ и да подкрепя политиката му.

Възхищаваше се от президента Франсис Зейвиър Кенеди и му беше благодарна, че я бе избрал за вицепрезидент, но в много отношения двамата се различаваха. Понякога я развеселяваше мисълта, че като съпруга бе успяла да не попадне в капана на неравностойно партньорство, но сега, на най-високия политически пост, постиган някога от американка, политическите закони я караха да се подчинява на политическия си „съпруг“.

Днес обаче можеше да овдолее политически и нямаше основания да се оплаква от наследството — президентството на Съединените американски щати. В края на краищата „бракът“ се бе оказал несполучлив. Франсис Кенеди действаше прекалено бързо и агресивно. Хелън Дюпре бе почнала да си представя неговата „смърт“, както правят немалко нещастни съпруги.

С подписването на декларацията щеше да получи цялата плячка. Щеше да заеме неговото място. За една по-незначителна жена това би

било възхитително чудо.

Знаеше, че е невъзможно да контролира полета на мисълта, затова не изпитваше угризения от своите фантазии, но можеше да се почувства виновна за една действителност, в чието създаване би участвала. Когато плъзнаха слухове, че Кенеди няма да се кандидатира за втори мандат, тя вдигна на крак своята мрежа от политически сътрудници. Тогава Кенеди даде своята благословия. Сега всичко беше променено.

Трябваше да проясни мислите си. Декларацията, петицията вече бе подписана от повечето членове на кабинета, държавния секретар, министрите на отбраната, финансите и други. ЦРУ не беше в списъка — онова хитро, безскрупулно копеле Тапи. И, разбира се, Кристиан Клий, когото ненавиждаше. Но Хелън Дюпре трябваше да вземе решение според собствената преценка и съвест. Тя трябваше да действа за общественото благо, а не да се ръководи от лични амбиции.

Можеше ли да подпише, да извърши лично предателство и да запази самоуважението си? Личният момент оставаше настрана. Значение имаха само фактите.

Както Кристиан Клий и мнозина други, беше забелязала промяната у Кенеди след смъртта на жена му, точно преди да го изберат за президент. Загубата на енергия. Хелън Дюпре знаеше, както и всички останали, че президентът може да действа ефикасно само чрез постигане на консенсус със законодателната власт. Трябваше да ухажда, да увещава, понякога да раздава ритници. Трябваше да изпреварва, превзема и прелъстява бюрокрацията. Трябваше да държи юздите на кабинета, за да състави екипа си само от Атиловци и Соломоновци. Трябваше да спори, да награждава и от време на време да е гръмовержец. В известен смисъл трябваше да накара всеки да си каже: „Да, за доброто на страната и за мое добро“.

Недостатъкът на Кенеди като президент беше, че не вършеше тези неща. Освен това беше изпреварил времето си. Неговите сътрудници трябваше да съобразяват по-добре. Пък и за интелигентен човек като Кенеди можеше да се каже същото. И все пак в ходовете на Кенеди тя усещаше някакво нравствено отчаяние, залагане „ва банк“ на доброто срещу злото.

Хелън Дюпре вярваше и се надяваше, че не изпада в старомодна женска сантименталност, като вижда в смъртта на съпругата на Кенеди

причината за курса на неговата администрация. Но дали изключителните мъже като Кенеди можеха да рухнат само заради някаква лична трагедия? Отговорът беше положителен.

Самата тя беше родена за политик, но винаги бе смятала, че на Кенеди му липсва подходящ темперамент за политиката. Той беше по-скоро учен, изследовател, преподавател. У него имаше прекалено много идеализъм, беше наивен в най-добрия смисъл на думата. Иначе казано, беше доверчив.

И двете камари на Конгреса бяха водили жестоки битки срещу изпълнителната власт и обикновено бяха побеждавали. Е, при нея нямаше да мине.

Сега вдигна декларацията от бюрото и започна да я изучава. Там се твърдеше, че Франсис Зейвиър Кенеди вече не е способен да изпълнява задълженията си на президент, поради временно умствено разстройство, което се дължало на убийството на дъщеря му и сега се отразявало на разсъдъка му. Така решението да се разруши град Дак и заплахата за унищожение на една суверенна държава се превръщали в ирационален акт, далеч надхвърлил необходимото — опасен прецедент, който би настроил световното обществено мнение срещу Съединените щати.

Но, от друга страна, се явяваха аргументите на Кенеди, представени на съвещанието на неговите сътрудници и кабинета. Според него съществуваше международен заговор, в който бяха убили папата на Римокатолическата църква и дъщерята на президента на Съединените щати. Заложниците все още не бяха на свобода и положението можеше да се затегне в продължение на седмици и дори месеци. А Съединените щати трябваше да освободят убиеца на папата. Каква огромна загуба на авторитет за най-могъщата държава в света, водач на демокрацията и, разбира се, на демократичния капитализъм.

Затова, кой можеше да твърди, че предложението от президента драконовски отговор не е правилен? Мерките положително щяха да са успешни, освен ако Кенеди не блъфираше. Султанът на Шерхабен трябваше да падне на колене. Кой бяха истинските стойности в този случай?

Аргумент: Кенеди беше взел решение, без да го обсъди както трябва с кабинета, сътрудниците си и лидерите на Конгреса. Това беше

много сериозно. То значеше опасност. Шеф на банда, който обявява вендата.

Ясно е, че всички ще са против него. Убеден е в правотата си. Няма време. Такава решителност Франсис Кенеди бе проявявал още преди да стане президент.

Аргумент: Той действа в рамките на правомощията на ръководител на изпълнителната власт. Решението му е законно. Никой от неговия екип, от най-близките му сътрудници не е подписал декларацията за отстраняването на Кенеди. Следователно обвинението в непригодност и психическа неуравновесеност е въпрос на мнение на основата на неговото решение. Оттам декларацията може да се разглежда като незаконен опит за заобикаляне на правомощията на изпълнителната власт. Конгресът не се съгласява с президентското решение и поради това се мъчи да осуети изпълнението му, чрез отстраняване на президента очевидно в разрез с Конституцията.

Това бяха моралните и правни въпроси. Сега Хелън Дюпре трябваше да реши кое отговаря най-пълно на нейните интереси. Такова обмисляне не беше неразумно за нито един политик.

Тя познаваше механизмите. Кабинетът беше подписал, сега ако и тя подпишеше, щеше да стане президент на Съединените щати. Тогава Кенеди щеше да излезе със своя декларация и Хелън Дюпре пак щеше да бъде вицепрезидент. После щеше да се събере Конгресът, с две-трети мнозинство да отстрани Кенеди и тя щеше да е президент най-малко тридесет дни, докато свърши кризата.

Допълнителен фактор: Тя ще е първата жена президент на Съединените щати за кратко време в най-лошия случай. Може би до края на мандата на Кенеди, който изтича следващия януари. Но не трябва да храни илюзии. Никога няма да издигнат кандидатурата ѝ след изтичането на мандата.

Щеше да стигне до президентския пост по начин, който някои щяха да нарекат женско предателство. Беше достатъчно, че литературата на цивилизацията винаги изобразява жените като причина за падението на велики мъже, че не избледнява митът за мъжете, които никога не могат да разчитат на жените. Щяха да я нарекат „невярна“ — големия грях на жените, който мъжете не прощаваха. А тя щеше да предаде великия национален мит за семейство Кенеди. Щеше да се превърне в нов Мордред^[2].

После изведнъж ѝ просветна. Усмихна се, като осъзна, че не губи нищо от положението. Просто трябваше да откаже да подпише.

Конгресът нямаше да отстъпи.

Конгресът, вероятно незаконно без нейния подпис, щеше да обяви импийчмънт на Кенеди, а според Конституцията президентския пост трябваше да поеме тя. Но щеше да е доказала своята „вярност“. Тогава, ако и когато Франсис Кенеди го възстановява след тридесет дни, тя нямаше да е изгубила неговата подкрепа. Групата на Кенеди щеше да поддържа нейната кандидатура. Що се отнася до Конгреса, членовете му така или иначе бяха нейни врагове. Защо да се превръща в тяхна политическа Йезавел^[3]? Тяхна Далила?

Всичко постепенно идваше на мястото си. Ако подпишеше, избирателите никога нямаше да ѝ простят, а политиците щяха да я презират. После, когато станеше президент, ако изобщо се стигнеше дотам, най-вероятно щяха да се опитат също да я унижат. Замисли се, че вероятно ще почнат да обясняват нейните недостатъци с менструалния ѝ цикъл; „в мензис“, този жесток мъжки израз щеше да вдъхнови карикатуристите из цялата страна.

Хелън Дюпре взе окончателно решение. Нямаше да подпише декларацията. Така щеше да покаже, че не е алчно амбициозна и че е лоялна.

Започна да пише изявлението, което щеше да даде за оформяне на административния си помощник. Само написа, че няма да подпише с чиста съвест документ, който я издига на такъв висок пост и ще остане неутрална в тази борба. Но дори това можеше да се окаже опасно. Смачка листа. Просто щеше да откаже да подпише, оттам нататък щеше да се заеме Конгресът. Поръча да я свържат със сенатора Ламбертино. После щеше да се обади на други членове на законодателното тяло и да им обясни позицията си. Но нищо черно на бяло.

Два дни след като Дейвид Джетни уби картоненото изображение на Кенеди, той беше изритан от университета „Бригъм Йънг“. Джетни не се върна у дома при строгите си родители-мормони, които притежаваха верига от ателиета за химическо чистене. Знаеше съдбата си там, беше я изстрадал. Баща му вярваше, че синът трябва да започне

отдолу, и го караше да влачи вързопи с вмирисани на пот дрехи, панталони, рокли, мъжки костюми, които сякаш тежаха цял тон. Отвращаваше се до смърт от допира до тези вълнени и памучни парцали, пропити с топлината на човешка плът.

Както на мнозина младежи, беше му писнало от родителите. Те бяха добри, трудолюбиви хора, които се радваха на своите приятели, на бизнеса, изграден със собствените ръце, и на другарството в Мормонската църква. За него те бяха най-скучните хора в света.

Освен това живееха щастливо, което дразнеше Дейвид. Родителите му го обичаха като малък, но когато порасна, стана толкова труден, че те се шегуваха как е бил сменен в родилния дом. Бяха снимали Дейвид на всякаква възраст: като малко бебе, пълзящо по пода, едва проходил на различни празници, първия учебен ден, завършването на основното училище, получаването на награда за съчинение в гимназията, на риба с баща си, на лов с чичо си.

След петнайсетия си рожден ден вече отказваше да го снимат. Ужасяваше се от запечатаните на филм житейски баналности, чувстваше се като насекомо, програмирано да живее във вечна еднаквост. Твърдо беше решил никога да не заприлича на своите родители, без да съзнава, че и това е банално.

Физически беше тяхна противоположност. Те бяха високи и руси, вече напълнели, на средна възраст, а Дейвид беше мургав, слаб и жилест. Родителите му се шегуваха с разликата, но го уверяваха, че с течение на времето ще заприлича на тях, а това го изпълваше с ужас. Към петнадесетгодишната си възраст започна да проявява към тях хладност, която вече не можеше да се пренебрегне. Любовта им към него никак не намаля, но все пак те почувстваха облекчение, когато той отиде в „Бригъм Йънг“.

Стана хубаво момче, с тъмна, лъскава черна коса. Чертите му бяха типично американски: прав нос, силна, но не прекалено широка уста, изпъкнала брадичка, без обаче да е войнствена. Хората, които не го познаваха добре, първоначално го смятаха просто за енергичен. Жестикულიраше, докато говореше, но имаше моменти, когато се отпускате и изпадаше в мрачно вцепенение.

В колежа неговата жизнерадост и интелигентност привличаха останалите студенти. Но реакциите му бяха малко странни, почти винаги се държеше снизходително, а понякога грубо и оскърбително.

Всъщност Дейвид умираше от нетърпение да се прочуе, да стане герой, светът да разбере за неговата изключителност.

Към момичетата се отнасяше със срамежлива самоувереност, която в началото ги печелеше. Намираха го за интересен и малките любовни авантюри не му липсваха. Но те винаги бяха краткотрайни. Дейвид не предразполагаше, държеше се на разстояние. След първите няколко седмици оживеност и добро настроение, той се затваряше в себе си. Даже в секса изглеждаше отчужден, сякаш не искаше да изгуби контрол върху тялото си. Най-големият му недостатък в любовта беше отказът да обожава любимата, дори в етапа на ухажването, а когато се стараше с всички сили да се влюби, приличаше на лакей, който се докарва за щедър бакшиш.

Винаги се беше интересувал от политиката и обществения ред. Както повечето младежи, Дейвид презираше властта във всички нейни форми. Изучаването на човешката история му разкри, че тя не е нищо друго, освен безкрайна война между могъщия елит и безпомощното множество. Копнееше за слава, която щеше да го приобщи към силните.

Избирането му за главен ловец по време на ритуалното убийство, разигравано всяка година в „Бригъм Йънг“, беше съвсем естествено. Победата му се дължеше също на хитро планиране, а освен това бе наблюдавал как правят чувелото на Кенеди.

Като застреля чувелото и след празничния банкет по случай тази победа, Дейвид Джетни изпита отвращение към студентския живот. Беше дошло времето да прави кариера. Отдавна пишеше стихове и си водеше дневник, където даваше воля на своето остроумие и интелигентност. Тъй като беше убеден, че ще се прочуе, воденето на дневник с мисъл за идните поколения не беше непременно израз на нескромност. Така той си записа: „Напускам колежа, научих всичко, което можеха да ми дадат тук. Утре тръгвам с колата за Калифорния да видя, мога ли да се уредя в света на киното“.

Когато Дейвид Джетни пристигна в Лос Анджелис, той не познаваше жива душа в града. Това го устройваше, усещането му допадало. Без никакви отговорности можеше да се съсредоточи и да се опита да разгадае света. Първата нощ преспа в малък мотел, после намери едностаен апартамент в Санта Моника, който се оказа по-евтин, отколкото очакваше. Апартаментът откри чрез една любезна,

майчински настроена сервитьорка в кафенето, където отиде за първата си закуска в Калифорния. Дейвид хапна малко — чаша портокалов сок, препечен хляб и кафе. Сервитьорката забеляза, че се е зачел в обявите за даване под наем във вестник „Лос Анджелис Таймс“. Попита го дали търси квартира и той отговори утвърдително. Тогава тя му написа на листче един телефонен номер и обясни, че апартаментът е едностаен, но наемът е приемлив, защото хората от Санта Моника са водили дълга борба с интересите на собствениците на недвижими имоти и законът за контрола върху наемите е много строг. А Санта Моника беше красиво място, само на няколко минути път от плаж „Венеция“ и неговата дъсчена крайбрежна пътека. Всичко щеше да е чудесно.

Отначало Дейвид изпита подозрение. Защо една непозната ще се загрижи за неговото благополучие? Тя изглеждаше майчински, но в нея имаше нещо сексапилно. Разбира се, беше много стара, най-малко на четиридесет години. Но като че ли не го сваляше и весело му каза „довиждане“, когато той си тръгна. По-късно Дейвид щеше да разбере, че калифорнийците понякога правят такива неща. Непрестанното слънце ги размекваше. Размекнати бяха. Точно така. Не й струваше нищо да му направи услуга.

Дейвид отпътува от Юта с колата, която родителите му бяха дали за колежа. Освен нея не притежаваше нищичко, ако не се брой китарата, на която се опита веднъж да се научи да свири, но тя остана в Юта. По-важна беше портативната пишеща машина, на която тракаше дневника, стихове, разкази и романи. Сега вече в Калифорния щеше да пробва да напише първия си сценарий.

Нещата се нареждаха лесно. Нае апартамент — беше малък, с душ, но без вана. Приличаше на кукленска къщичка с набрано перде на единствения прозорец и репродукции на прочути картини по стените. Намираше се в дълга редица двуетажни къщи зад „Монтана Авеню“. Даже имаше къде да паркира колата — в страничната уличка. Голям късмет.

Следващите две седмици прекара в мотаене по плаж „Венеция“ и дъсчената пътека по крайбрежието и в ходене до Малибу, за да види как живеят богатите и известните. Облягаше се на стоманената ограда, която делеше колонията в Малибу от градския плаж, и надничаше. Виждаше се дълга редица вили, която се простираше далеч на север.

Всяка от тях струваше най-малко три милиона долара и все пак приличаха на обикновени провинциални къщи. В Юта цената им нямаше да е повече от двайсет хиляди. Но те разполагаха с пясъка, пурпурния океан, блесналото небе, планините зад тях, от другата страна на Тихоокеанската магистрала. Някой ден той щеше да седи на балкона на една от тези вили и да съзерцава океана.

Нощем в кукления си дом потъваше в мечти какво ще прави, когато и той стане богат и прочут. Лежеше буден чак до малките часове и развихряше фантазията си. Това беше самотен и посвоему щастлив период.

Обади се на родителите си да им каже новия адрес. Баща му му даде телефонния номер на един продуцент в някаква филмова студия, приятел от детството, на име Дийн Хокен. Дейвид изчака една седмица. Най-накрая позвъни. Обади се секретарката на Хокен и го помоли да изчака. След малко пак се чу нейният глас, който каза, че господин Хокен отсъства. Дейвид разбра, че това е номер да го отпратят. Усети прилив на гняв към баща си за това, че е толкова загубен. Все пак даде телефонния си номер в отговор на въпроса на секретарката. Продължаваше да се излежава и да се ядосва час по-късно, когато телефонът иззвъня. Обаждаше се секретарката на Дийн Хокен да го пита дали е свободен в единадесет часа на следващата сутрин, за да се срещне с господин Хокен в неговия кабинет. Дейвид каза, че е свободен, и тя му обясни, че ще остави пропуск на портала, за да го пуснат с колата до паркинга на студията.

Дейвид остави слушалката и с изненада установи, че вътре в него напират радостно чувство. Човек, когото никога не беше виждал, проявяваше уважение към училищното приятелство. После се засрами от унизителната си признателност. Този тип сигурно беше важна клечка и времето му беше ценно, но единадесет часа сутринта? Това означаваше, че няма да го поканят на обяд. Щеше да е една от онези бегли срещи на учтивост, та онзи тип да не се чувства гузен. И роднините в Юта да не му натякват колко е безчувствен. Дребна любезност без никаква реална стойност.

На следващия ден обаче събитията се развиха различно от неговите очаквания. Кабинетът на Дийн Хокен беше в една от многото наредени една до друга сгради във филмовия квартал, и то много внушителна. В голямата чакалня, чиито стени бяха облепени с афиши

от стари филми, имаше служителка. В две други стаи зад приемната седеше по още една секретарка й после имаше по-голям и по-лъскав кабинет. Мебелировката беше красива — удобни кресла, дивани и килими. По стените висяха оригинални картини, имаше и бар с голям хладилник. В ъгъла стоеше бюро с кожена тапицерия. Над него на стената беше окачена огромна снимка на Дийн Хокен — ръкуваше се с президента Франсис Зейвиър Кенеди. Малката масичка беше отрупана със списания и подвързани сценарии. В кабинета нямаше никого.

Секретарката, която го беше довела, каза:

— Господин Хокен ще дойде след десет минути. Ще пиете ли кафе или нещо друго?

Дейвид отказа учтиво. Видя, че младичката секретарка му хвърля одобрителни погледи, затова заговори с обичайния си нахакан глас. Знаеше, че прави добро впечатление. Жените винаги го харесваха в началото. „Чак когато ме опознаят, престават да ме харесват“, помисли си той. Но може би това се дължеше на обстоятелството, че самият той преставаше да ги харесва, когато ги опознаеше по-добре.

Наложи се да изчака петнадесет минути, преди Дийн Хокен да влезе в кабинета през една задна, почти незабележима врата. За пръв път в живота си Дейвид беше наистина впечатлен. Този човек действително изглеждаше преуспял и могъщ, излъчваше увереност и дружелюбие, докато разтърсваше ръката на Дейвид.

Дийн Хокен беше висок и Дейвид прокле niskия си ръст. Хокен беше най-малко шест фута и два инча, учудващо младееше на вид, въпреки че трябваше да е връстник на петдесет и пет годишния баща на Дейвид. Беше облечен спортно, но Джетни никога не беше виждал по-бяла риза от неговата. Сакото беше ленено и му прилягаше добре. Панталоните също бяха от лен, белезникави на цвят. Лицето на Хокен нямаше никаква бръчка, беше оцветено от бронзовото мастило на слънцето.

Любезността на Хокен беше не по-малка от младежката му енергичност. Той дипломатично загатна за носталгията си по планините в Юта, мормонския живот, тишината и спокойствието на селския бит, тихите градчета с параклисите. Освен това разкри тайната, че е бил кандидат за ръката на майката на Дейвид.

— Твоята майка ми беше приятелка — каза Дийн Хокен. — Баща ти ми я отне. Но така излезе по-добре, те наистина се обичаха и бяха

щастливи.

Дейвид си помисли, че това е вярно, майка му и баща му наистина се обичаха и в свършената им любов нямаше място за него. През дългите зимни вечери те търсеха топлината на брачното легло, докато той гледаше телевизия. Но това беше много отдавна.

Сега наблюдаваше как говори Дийн Хокен и колко очарователно се държи. Забеляза възрастта под внимателно поддържаната, неестествено опъната бронзова кожа. Хокен нямаше никакви следи от тлъстини под брадичката като баща му. Дейвид се зачуди защо този човек е толкова любезен към него.

— Жених се четири пъти, откакто напуснах Юта — каза Хокен, — но щях да съм много по-щастлив с майка ти.

Дейвид се помъчи да установи някакви признаци на егоизъм, намек, че майка му също би могла да е много по-щастлива, ако се е била събрала с преуспелия Дийн Хокен. Но такива нямаше. Този мъж си оставаше провинциално момче под калифорнийското лустро.

Джетни слушаше учтиво и се смееше на шегите. Обръщаше се към Дийн Хокен със „сър“, докато той не го помоли да го нарича просто „Хок“, след което Дейвид изобщо престана да използва обръщение. Хокен поговори около час, погледна часовника си и каза рязко:

— Хубаво е да видиш земяк, но не вярвам да си дошъл да слушаш за Юта. С какво се занимаваш?

— Писател съм — отговори Дейвид. — Както всички, един захвърлен роман и няколко сценария, още се уча.

Никога не бе успявал да завърши роман.

Хокен одобрително кимна при тази скромност:

— Трябва да си изкарваш хляба. Ето какво мога да направя за тебе още сега. Мога да те уредя на щат в библиотеката на студията. Четеш сценарии, пишеш резюмета и даваш мнение. Само половин страница за сценарий. Аз почнах точно така. Ще се срещаш с хора и ще научиш занаята. Вярно, никой не обръща кой знае колко внимание на резюметата, но трябва да се стараяш. Това е само началото. Сега ще уредя въпроса и някоя от секретарките ще се свърже с тебе тези дни. А скоро ще вечеряме заедно. Поздрави майка си и баща си.

После Хокен изпрати Дейвид до вратата. Нямаше да обядват, помисли Дейвид, а обещанието за вечеря щеше да се проточи

безкрайно. Но поне щеше да получи работа, щеше да откряне вратата, а като напишеше своите сценарии, всичко щеше да се промени.

Отказът на вицепрезидентката Хелън Дюпре да подпише беше зашеметяващ удар за конгресмена Джинц и сенатора Ламбертино. Само една жена можеше да е толкова противоречива, толкова сляпа за политическата необходимост, толкова несъобразителна да не се възползува от шанса да стане президент на Съединените щати. Но те щяха да се справят без нея. Разгледаха възможностите — делото трябваше да се довърши. Сал Тройка беше прав, налагаше се да прескочат предварителните мерки. Още от самото начало Конгресът трябваше да се обяви за решаващ орган. Но Ламбертино и Джинц продължаваха да търсят начини за представяне на Конгреса като безпристрастен. Изобщо не забелязаха, че точно в този момент Сал Тройка се влюби в Елизабет Стоун.

Досега твърдо се беше придържал към правилото: „Никакво чуване на жена над трийсетте“. Но сега за пръв път се замисляше дали да не направи изключение за помощничката на сенатора Ламбертино. Беше висока, слаба, с големи сиви очи и лице, което изглеждаше нежно в покой. Очевидно беше умна, но знаеше кога да си затваря устата. И все пак това, което го накара да се влюби, беше нейната усмивка към Сал, когато разбраха, че вицепрезидентката Хелън Дюпре отказва да подпише декларацията — признаваше го за пророк, защото единствен той беше предложил правилното решение.

Тройка имаше сериозни аргументи за своето правило. На първо място според него, жените в действителност не си падаха чак толкова по чуването, колкото мъжете, излагаха се на повече рискове в много отношения. Но преди да навършат трийсет, бяха по-сочни и по-празноглави. Над трийсетте обаче, присвиваха очи, ставаха много изобретателни, започваха да си мислят, че мъжете ги използват и са облагодетелствани от природата и обществения договор. Човек никога не знаеше дали получава обикновена порция задник или подписва някаква полица. Елизабет Стоун обаче изглеждаше скромна и в същото време секси като изящна девственица — има такива жени. Освен това тя имаше повече власт от него. Нямаше защо да се тревожи, че тя ще го използва. Нищо че Елизабет Стоун приближаваше четиридесетте.

Докато обсъждаха стратегията с конгресмена Джинц, сенаторът Ламбертино забеляза, че Тройка проявява интерес към неговата помощничка. Това не го притесни. Ламбертино беше един от добродетелните мъже в Конгреса. Беше сексуално чист, женен от тридесет години, с четири големи деца. Финансово също беше чист, богатството му си беше негово по право. Политически беше толкова чист, колкото можеше да е един американски политик, но в допълнение приемаше присърце интересите на народа и страната. Наистина, беше амбициозен, но нали това беше същността на политическия живот. Неговата добродетелност не му пречеше да познава машинациите на света. Отказът на вицепрезидентката да подпише декларацията бе изненадал конгресмена Джинц, но сенаторът не се учудваше така лесно. Винаги беше смятал вицепрезидентката за умна жена. Ламбертино се отнасяше към нея доброжелателно, главно защото вярваше, че нито една жена няма трайните политически връзки или богатите покровители, необходими за спечелване на президентския пост. Тя щеше да е много уязвим опонент в борбата за издигане на кандидатурите.

— Трябва да действаме бързо — заяви сенаторът Ламбертино. — Конгресът трябва да упълномощи някой орган или сам да обяви президента за недееспособен.

— Какво ще кажете за специален съвет от десет сенатори? — подхвърли конгресменът Джинц с лукава усмивка.

Сенаторът Ламбертино раздражено избухна:

— Ами комитет от петдесет членове на Камарата на представителите с глави, заврени отзад?

— Имам една приятна изненада, сенаторе — успокоително каза Джинц. — Мисля, че мога да накарам един човек от екипа на президента да подпише декларацията за отстраняването.

„Това ще свърши работа“, помисли Тройка. Но кой? В никакъв случай Клий, нито пък Дази. Или Одблъд Грей, или онзи съветник по националната сигурност Уикс. „А, не, Уикс е в Шерхабен.“

— Имаме много тежка задача днес. Историческа задача. По-добре да не губим време — обади се припряно Ламбертино.

Тройка се изненада, че Ламбертино не пита за името на човека, после съобрази, че сенаторът не иска да го знае.

— Гарантирам — отсече Джинц и протегна ръка, ръкостискането му беше известно като нерушима клетва.

Алфред Джинц беше постигнал известност като забележителен спикер на Камарата, като човек, който държи на думата си. Вестниците често пишеха на тази тема. Ръкостискането на Джинц беше по-сигурно от който и да е обвързващ правен документ. Въпреки че външно приличаше на карикатурен прахосник и пияница — нисък, закръглен, със зачервен топчест нос и провиснала бяла коса, поради което главата му напомняше за коледна елха в снежна буря, той минаваше за най-почтения човек в Конгреса от политическа гледна точка. Като обещаеше парче месо от бездънния казан на бюджета, то винаги се получаваше. Когато друг конгресмен искаше да се блокира някой законопроект и Джинц му дължеше политическа услуга, законопроектът се спираше. Когато конгресмен искаше законопроект по лична инициатива да се прокара с негова помощ, сделката се сключваше. Наистина, Джинц често издаваше тайни на журналистите, но това пък обясняваше многобройните статии за непоклатимото ръкостискане.

В този следобед Джинц трябваше да свърши подготвителната работа по гласуването за импийчмънт на президента Кенеди в Камарата на представителите. Двете трети мнозинство трябваше да се осигурят със стотици телефонни разговори и десетки обещания. Не че Конгресът нямаше да гласува, но цената трябваше да се плати. И всичко това за по-малко от двадесет и четири часа.

Сал Тройка вървеше през служебните помещения на конгресмена и прехвърляше наум предстоящите телефонни разговори и необходимите в случая документи. Съзнаваше, че е участник във велик исторически миг, но също така му беше ясно, че кариерата му ще рухне, ако се получи някакъв ужасен обрат. Беше учуден, че хора като Джинц и Ламбертино, към които изпитваше известно презрение, можеха да проявят достатъчно смелост, за да застанат начело на битката. Те предприемаха много опасна стъпка. При едно твърде мъгляво тълкуване на Конституцията бяха готови да превърнат

Конгреса в орган, упълномощен да отстрани президента на Съединените щати.

Минаваше покрай призрачно просветващите зелени екрани на служебните компютри. Слава богу, че има компютри, как изобщо хората са работели преди. Пътем докосна рамото на една от служителките с приятелски жест, който не можеше да се приеме за сексуален натиск, и подхвърли:

— Не си уговаряй срещи, ще стоим тук до сутринта.

Наскоро в „Ню Йорк Таймс“ бе публикувана статия за сексуалните нрави на Капитолийския хълм, подслонил Сената, Камарата на представителите и обслужващия персонал. В статията се отбелязваше, че стоте сенатори, четиристотин тридесет и петте конгресмени и многочисленият персонал образуват неколкохилядното население на Капитолия, над половината от което са жени.

Статията намекваше, че това население твърде интензивно се занимава със секс. Твърдеше се, че поради неустановеното работно време и напрежението от крайните срокове на политиците, служителите нямат възможност за социални контакти и са принудени да търсят някакъв отдых на работното място. Посочваше се, че в конгресменските кабинети и сенаторските апартаменти има кушетки. В статията се обясняваше, че в държавните бюра са създадени специални клиники и лекарски екипи, натоварени със задачата дискретно да лекуват венерически зарази. Разбира се, медицинските картони били поверителни, но авторът твърдеше, че е надникнал в тях и е забелязал процент на заразяване, по-висок от средния за страната. Според журналиста, това можело да се обясни не толкова с безразборни полови връзки, колкото с разпуснатата социална среда. После се продължаваше с размисли дали прелюбодеянията не се отразяват на качеството на законотворчеството на Капитолия, който бе наречен „зайчарник“.

Сал Тройка прие статията като лична обида. Работеше средно по шестнайсет часа на ден, шест дни в седмицата, а в неделя беше на повикване. Нямахте ли право на нормален полов живот като всеки друг гражданин? По дяволите, нямаше време да ходи по светски събирания, да ухажва жени, да се обвързва с трайни връзки. Всичко трябваше да става тук, в безкрайните кабинети и коридори, в замъглената зелена светлина на компютрите и тревожните телефонни позвънявания.

Трябваше да се вмести в няколкото минути отдих, в многозначителните усмивки, в изтощителните стратегии на работата. Оня шибан журналист от „Таймс“ можеше да се мотае по всички приеми на издателите, да води приятелки на задушевни обеда, да бърби безгрижно с колежки, да скита по курви, без някой репортер да описва пикантните подробности.

Тройка влезе в своя кабинет, отиде в банята, седна на тоалетната чиния с писалка в ръка и въздъхна облекчено. Записа всичко, което трябваше да свърши. Изми си ръцете, мушна бележника и писалката със златист надпис на Конгреса под мишница. Почувства се много по-добре (от напрежението по отстраняването на президента стомахът го беше свил), приближи се до подвижното барче и извади от малкия хладилник лед, за да си налее джин с тоник. Замисли се за Елизабет Стоун. Беше сигурен, че между нея и шефа ѝ няма нищо. Освен това тя беше умна, по-умна от него — беше си мълчала.

Вратата на кабинета се отвори и влезе момичето, което беше потупал по рамото. Носеше цял куп разпечатки от компютрите. Сал седна на бюрото да ги прегледа, тя се изправи до него. Той усещаше топлината на нейното тяло, топлина от дългите часове, прекарани пред компютъра.

Тройка беше провел беседата с момичето, когато то кандидатстваше за работа при тях. Често се шегуваше, че ако служителките продължават да изглеждат така добре, както в деня на събеседването, той би ги направил до една модели в „Плейбой“. А пък ако могат да останат също толкова смирени и сладки, би се оженил за тях. Момичето се казваше Джанет Уингейл и наистина беше красиво. Когато я видя за пръв път, Тройка се сети за един Дантев стих: „Ето я богинята, която ще ме покори“. Разбира се, нямаше да допусне такова нещастие, но тя действително беше толкова красива в онзи пръв ден. Никога повече не успя да се докара така. Косата ѝ пак беше руса, но вече не златна. Очите ѝ пак бяха смайващо сини, но сега носеше очила и изглеждаше леко погрозняла без свършения грим от първата среща. Нито пък устните ѝ запазиха цвета на череша. Тялото не беше така съблазнително както тогава, но това беше естествено, защото тя се трудеше здраво и се обличаше в удобни за работа дрехи. В края на краищата Сал беше взел добро решение: тя все още не се беше увълчила.

Джанет Уингейл, какво чудесно име. Тя се навеждаше над рамото му да посочва разни неща в разпечатката. Сал усещаше как е застанала по-скоро до него, отколкото отзад. Златистата коса докосна бузата му, беше копринена и топла, миришеше на прекършени цветя.

— Парфюмът ти е страхотен — каза Сал Тройка и едва не се разтрепери от прилива на топлина от нейното тяло.

Тя не помръдна и не каза нищо. Но косата ѝ беше като гайгеров брояч, който отчиташе радиацията на желанието, надигнало се в неговото тяло. То беше приятелско, като между партньори в дует. Цяла нощ щяха да преглеждат разпечатки, да отговарят на дяволската каша от телефонни обаждания, да свикват извънредни заседания. Щяха да се борят рамо до рамо.

С разпечатките в лявата ръка, Тройка плъзна дясната по бедрото ѝ под полата. Тя не се отмести. Двамата втренчено гледаха в разпечатките. Ръката му спря, запали сатенената кожа, която възпламеняваше слабините му. Не разбра кога разпечатките са се разпилели по бюрото. Лицето му потъна в ухаещата на цветя коса, той се обърна, сега и двете му ръце бяха под полата, забързани в лудешки бяг по копринено мекото поле под найлоновото бельо. Още по-надолу, към мъха на венериния хълм и влажната, влудяваща сладост на плътта. Тройка се изправи. Стори му се, че стои неподвижен във въздуха, сякаш тялото му е свръхестествено орлово гнездо, където Джанет Уингейл пърха с криле да кацне в скута му. Като по чудо тя бе седнала право на члена му, който, кой знае как, се беше показал. Целуваха се, здраво притиснали лица. Сал потъваше в уханието на прекършени цветя, стенеше от страст, Джанет Уингейл непрекъснато повтаряше нещо любовно, което той най-накрая разбра. Тя шепнеше: „Заклучи вратата“. Тройка измъкна влажната си ръка и натисна електронния бутон, който им осигури мимолетен съвършен екстаз. Двамата грациозно се свлякоха на пода. Дългите ѝ крака се обвиха около врата му, той виждаше дългите млечнобели бедра и двамата стигнаха до оргазъм в абсолютен синхрон. Тройка шепнеше в екстаз: „О, божествено, божествено“.

После пак като по чудо се изправиха с поруменели бузи, с блеснали от удоволствие очи, възродени, ликуващи, готови да посрещнат дългите, изнурителни часове съвместна работа. Тройка галантно ѝ подаде чашата с джин и тоник, ледените кубчета

подрънкваха весело. С грациозен и изпълнен с благодарност жест Джанет намокри пресъхналите си устни. Тройка каза с искрена признателност:

— Беше прекрасно.

Тя любовно го потупа по врата и го целуна:

— Чудесно.

Само след миг бяха пак зад бюрото и разглеждаха разпечатките съвсем сериозно, съсредоточаваха се върху езика и цифрите. Джанет беше чудесен редактор. Сал изпитваше безкрайна благодарност и прошепна съвсем искрено:

— Джанет, направо съм луд по тебе. Като свърши кризата, ще излезеш с мене, нали?

— Хмм — измърка Джанет и се усмихна приятелски. — Обичам да работя с тебе.

[1] Отстраняване от длъжност на висши представители на изпълнителната власт, гласувано от Конгреса на САЩ. — Б.пр. ↑

[2] Герой от цикъла легенди за крал Артур и Рицарите на Кръглата маса, отцеубиец. — Б.р. ↑

[3] Неправедна жена, изстребвала Господните пророци, олицетворение на безбожието и злото (Царства, Книга трета, 18:4). — Б.пр. ↑

ГЛАВА XII

Телевизията никога не бе преживявала такава благодатна седмица. В неделя убийството на папата бе повторено десетки пъти по телевизионните мрежи, кабелните канали и специалните репортажи на Пи Би Ес. Във вторник убийството на Тереза Кенеди беше показвано още повече, то изпълваше ефира до безкрайност.

Лицето на Ябрил с ястребовия профил, надвиснал хищно над заложниците, влезе във всеки американски дом. В късните вечерни новини той се превърна в митично чудовище, натрапчив кошмар в сънищата на цяла Америка. В Белия дом се получаваше неспирен поток от милиони съболезнователни телеграми. Във всички големи градове американските граждани излизаха по улиците с черни ленти на ръкавите. Затова в сряда вечерта, когато телевизионните новини стигнаха кулминацията си с изтеклата информация за ултиматума на президента Франсис Кенеди към султана на Шерхабен, навсякъде из Съединените щати се събраха огромни, бурно ликуващи тълпи. Без съмнение те поддържаха президентското решение. И телевизионните кореспонденти, които интервюираха граждани по улиците, дори се стреснаха от яростните коментари. Най-често срещаният призив беше: „Атомна бомба за тези копелета“. Накрая дойде заповед от шефовете на информационните програми на телевизионните мрежи да се спрат репортажите от улицата и да се прекратят интервютата. Заповедите произтичаха от Лорънс Салънтайн, който бе създал съвет заедно с другите собственици на средства за масово осведомяване.

В Белия дом президентът Франсис Кенеди нямаше време да скърби за дъщеря си. Разговаряше по „червения телефон“ с други държавни глави, за да ги увери, че няма да има заграбване на територии в Близкия изток, да моли за съдействие и да внуши, че позицията му е непоклатима: президентът на Съединените щати не блъфира, град Дак ще бъде разрушен, а в случай на неизпълнение на ултиматума, султанатът Шерхабен също ще бъде унищожен.

Артър Уикс и Бърт Одик заедно с посланика Уалеб вече летяха към Шерхабен с бърз реактивен пътнически самолет, който все още не

се произвеждаше за гражданската авиация. Одблъд Грей отчаяно се мъчеше да сплоти Конгреса около президента, но към края на деня разбра, че се е провалил. Юджийн Дази спокойно се справяше с всички паметни записки от членовете на кабинета и висшите кръгове в отбраната, като изобщо не сваляше слушалките на уокмена, за да избегне излишните разговори със сътрудниците. Кристиан Клий се появяваше и изчезваше по загадъчни мисии.

Цялата сряда сенаторът Томас Ламбертино и конгресменът Алфред Джинц провеждаха без прекъсване срещи с колеги от Камарата на представителите и Сената по въпроса за отстраняването на Кенеди. Сократовият клуб свика всички свои хора. Вярно, трябваше да се признае, че тълкуването на Конституцията е малко мъгляво по въпроса за възможността Конгресът да се самообяви за решаващ орган, но положението изискваше драстични мерки: ултиматумът на Кенеди към Шерхабен съвсем явно се основаваше на лични емоции, а не на държавнически съображения.

Късно в сряда коалицията вече съществуваше. И двете камари, с едва гарантирано мнозинство от две трети, щяха да се съберат в четвъртък вечерта, броени часове преди обявения от Кенеди краен срок за разрушаването на град Дак.

Ламбертино и Джинц уведомяваха Одблъд Грей за всичко с надеждата, че той ще успее да убеди Франсис Кенеди да отмени ултиматума към Шерхабен. Одблъд Грей възрази, че президентът няма да се съгласи. После информира Кенеди. Президентът му каза:

— Ото, мисля, че ти, Крис и Дази трябва да вечеряте с мене късно тази вечер. Да кажем, около единайсет. И да знаете, че няма да свършим бързо.

Президентът и неговите сътрудници вечеряха в Жълтата зала, любимата на Кенеди, въпреки че това създаде допълнителна работа на кухнята и сервитьорите. Както обикновено, Кенеди вечеря съвсем леко — малка пържола на скара, салата от тънко нарязани домати и после кафе със сметанови и плодови сладкиши. На Кристиан и останалите предложиха същото меню или риба. Всички преглътнаха само по няколко хапки.

Кенеди изглеждаше съвършено спокоен, останалите се чувстваха неловко. Носеха траурни ленти на ръкавите както президента. Всички в Белия дом, включително прислугата, носеха същите черни ленти — според Кристиан това беше отживелица. Знаеше, че е направено по заповед на Юджийн Дази.

— Кристиан — подхвана Кенеди, — смятам, че е време да споделим нашия проблем. Но нищо на хартия.

— Въпросът е сериозен — потвърди Кристиан.

Той описа заплахата с атомната бомба и уведоми присъстващите, че по съвет на адвоката двамата младежи са отказали да говорят.

Одблъд Грей изрази недоверие:

— Ядрено устройство в центъра на Ню Йорк? Не вярвам. Не е възможно цялата тази помия да се излее наведнъж.

— Сигурно ли е, че наистина са заложили ядрено устройство? — попита Дази.

— По мое мнение шансът е само десет процента — отговори Кристиан. Според него шансът надхвърляше деветдесет процента, но не му се искаше да им каже.

— Е, и какво ще направите? — заинтересува се Дази.

— Вече сме изпратили екипи да търсят ядрено устройство — обясни Кристиан. — Но тук от значение е времето.

После се обърна към Кенеди:

— Продължавам да моля за вашия подпис, за да ги подложим на медицински тест.

Той обясни разпоредбите на Раздел девети от Закона за контрол върху атомните оръжия.

— Не — отсече Франсис Кенеди.

Всички се изненадаха от отказа на президента.

— Не можем да рискуваме — възрази Дази. — Подпишете заповедта.

Кенеди се усмихна:

— Намесата на официални държавни лица в мозъка на гражданите е опасна работа.

Направи кратка пауза и продължи:

— Не можем да пожертваме правата на отделния гражданин само на основата на подозрения. Особено на такива потенциално ценни

граждани като тези двама младежи. Крис, ще поискаш подписа ми пак, когато получиш нови потвърждения.

После Кенеди се обърна към Одблъд Грей:

— Ото, разкажи на Кристиан и Дази за Конгреса.

— Играта им е следната — започна Грей. — Вече знаят, че вицепрезидентката няма да подпише декларацията за импийчмънт в съответствие с Двадесет и петата поправка. Но са събрани достатъчно подписи на членове на кабинета, затова все още могат да действат. Те ще провъзгласят Конгреса за орган, упълномощен да се произнесе по дееспособността на президента. Ще свикат заседание в четвъртък вечерта и ще гласуват импийчмънт, само за да отстранят президента от преговорите за освобождаване на заложниците. Техният аргумент е, че президентът е под въздействието на силен стрес поради смъртта на дъщеря си. След отстраняването, министърът на отбраната ще отмени заповедта да се бомбардира Дак. Разчитат на Бърт Одик да убеди султана да освободи заложниците през тридесетдневния период. Почти е сигурно, че султанът ще се съгласи.

Кенеди нареди на Дази:

— Разпространете директива. Никой член на правителството не може да влиза в контакт с Шерхабен. Подобно действие ще се счита за измяна.

Дази меко му припомни:

— Щом повечето членове на кабинета са против вас, не е възможно да се изпълняват вашите заповеди. В момента сте безсилен.

Тогава Кенеди попита Кристиан Клий:

— Крис, трябва им две трети от гласовете, за да ме отстранят, нали?

— Да — потвърди Кристиан, — но без подписа на вицепрезидентката това по принцип е незаконно.

Кенеди го изгледа:

— Не можеш ли да направиш нещо?

В този миг Кристиан Клий се сепна. Според Франсис той можеше да направи нещо, но какво? Кристиан колебливо предложи:

— Можем да се обадим на Върховния съд и да кажем, че Конгресът действа противоконституционно. Формулировката в Двадесет и петата поправка е мъглява. Или можем да твърдим, че Конгресът действа против духа на поправката, като се

самопровъзгласява за страна-инициатор след отказа на вицепрезидентката да подпише. Мога да се свържа със съда, за да излязат със съдебно решение веднага след гласуването в Конгреса.

Забеляза разочарование в очите на Кенеди и трескаво започна да разсъждава. Нещо му убягваше.

Одблъд Грей се разтревожи:

— Конгресът ще напада вашия разсъдък. Непрекъснато споменават седмицата, когато изчезнахте. Точно преди да встъпите в длъжност.

— Това не е тяхна работа — тросна се Кенеди.

Кристиан усети, че другите го чакат да заговори. Знаеха, че е бил с президента през онази загадъчна седмица. Той каза:

— Случилото се през онази седмица няма да ни навреди.

Намеси се Франсис Кенеди:

— Юдж, пригответи документите за уволнение на целия кабинет, с изключение на Теодор Тапи. Направи ги колкото е възможно по-бързо и веднага ще ги подпиша. Нека секретарят по печата ги разпространи в средствата за масова информация, преди заседанието на Конгреса.

Юджийн Дази си записа, после попита:

— Ами ръководителя на Обединения генерален щаб? И него ли ще уволните?

— Не — отговори Франсис Кенеди. — По същество той е с нас, останалите му се наложиха. Конгресът не би могъл да направи подобно нещо, ако не бяха онези копелета от Сократовия клуб.

— Поех разпита на двамата младежи — обади се Кристиан. — Предпочитат да мълчат. Ако адвокатът им успее, утре ще ги пуснат под гаранция.

Дази се ядоса:

— В Закона за контрола върху атомните оръжия има разпоредба, която ви дава права да ги задържите. Тя отменя неприкосновеността на личността и гражданските свободи. Не може да не знаеш това, Кристиан.

— Първо, какъв смисъл има да ги задържаме, ако Франсис отказва да подпише заповед за медицинска намеса? — противопостави се Кристиан. — Адвокатът им настоява за освобождаване под гаранция и ако откажем, пак се налага президентът да подпише отменянето на

неприкосновеността на личността в този случай. Франсис, готов ли си да подпишеш такава заповед?

Кенеди се усмихна:

— Не, Конгресът ще я използва против мене.

Сега вече Кристиан се почувства уверен. И все пак за миг му призля и му загорча в устата. После му мина, вече знаеше какво иска Кенеди, какво трябва да направи.

Кенеди отпи от кафето си. Бяха приключили с яденето, макар и да бяха хапнали само по един-два залька. Кенеди каза:

— Сега да обсъдим реалната криза. Ще продължавам ли да бъда президент след четиридесет и осем часа?

Одблъд Грей заговори пръв:

— Отменете заповедта за бомбардиране на Дак, поверете преговорите на специален екип и Конгресът няма да предприеме никакви стъпки за вашето отстраняване.

— Кой измисли тази сделка? — заинтересува се Кенеди.

— Сенаторът Ламбертино и конгресменът Джинц — обясни Ото Грей. — Ламбертино наистина е свестен човек, а Джинц проявява отговорност в такива политически дела. Няма да ни подведат.

— Добре, това е още една възможност — отбеляза Кенеди, — освен намесата на Върховния съд. Нещо друго?

— Телевизионно обръщение към нацията преди заседанието на Конгреса — предложи Дази. — Народът ще ви подкрепи и това може да възпре Конгреса.

— Добре — каза Кенеди. — Юдж, уговори с хората от телевизията излъчване по всички канали. Трябват ни само петнайсет минути, нищо повече.

— Франсис, предприемаме огромна стъпка — меко напомни Дази. — Президентът и Конгресът застават в пряка конфронтация и призовават масите към действия. Работата може здраво да се заплете.

— Онзи тип Ябрил ще ни тормози седмици наред и ще ни направи за смях пред всички — обади се Грей.

Кристиан заяви:

— Носи се слух, че някой от присъстващите тук или Артър Уикс се кани да подпише декларацията за отстраняването на президента. Който е, трябва да си признае веднага.

Кенеди нетърпеливо го прекъсна:

— Този слух е чиста глупост. Ако наистина беше някой от вас, той щеше първо да подаде оставка. Познавам всички ви достатъчно добре — никой от вас не би ме предал.

След вечеря минаха от Жълтата зала в малкия кинозалон в другия край на Белия дом. Кенеди бе поискал от Дази всички да видят телевизионния репортаж за убийството на дъщеря му.

В мрака долетя нервният глас на Дази: „Репортажът почва“. Няколко секунди по целия екран пробягваха черни линии от горе до долу.

После екранът се освети от ярки цветове. Телевизионните камери се насочиха към огромния самолет, кацнал сред пясъците на пустинята. После обективите спряха върху фигурата на Ябрил, който показваше Тереза Кенеди на прага. Президентът видя още веднъж как дъщеря му леко се усмихна и помахаша към камерата. Жестът беше особен, издаваше самоувереност и в същото време подчиненост. Ябрил беше до нея, след това мина отзад. Видя се движението на дясната му ръка, пистолетът остана невидим, чу се рязък изстрел, последван от призрачно розова мъгла на талози и падащото тяло на Тереза Кенеди. Президентът долови писъка на тълпата и разпозна в него скръб, а не триумф. На прага се появи фигурата на Ябрил. Той вдигна пистолета с мазно лъснала черна метална цев. Държеше го, както гладиаторът държи меч, но овации липсваха. Репортажът свърши. Юджийн Дази го беше редактирал безжалостно.

Лампите светнаха, но Кенеди не помръдна. Усети познатата вече слабост. Не можеше да раздвижи краката и тялото си. Разсъдъкът му обаче оставаше ясен, нямаше мозъчен удар или умствено разстройство. Не се чувстваше безпомощен, като жертва в трагедия. Не се налагаше да влиза в противоборство със съдбата или с Бога. Трябваше само да се пребори с враговете на този свят и той щеше да ги победи.

Нямаше да се остави да му надвият смъртни. Когато почина жена му, той не можеше да се опълчи срещу Божията ръка или грешките на природата. Беше насилил цялото си същество да приеме сполетялото го нещастие. Но смъртта на дъщеря му бе причинена от човек, породена от злоба и *затова* Кенеди сега можеше да накаже и възмезди

стореното. Този път нямаше да преклони глава. Горко на този свят, горко на враговете му, горко на злото в света.

Най-накрая успя да се повдигне от стола и се усмихна насърчително на хората около себе си. Беше постигнал целта. Беше накарал своите най-близки и най-могъщи приятели да страдат заедно с него. Сега вече нямаше с лека ръка да се противопоставят на действията, които трябваше да предприеме.

Кенеди излезе, сътрудниците му мълчаливо останаха в залата. Сякаш изпепеляващото зло разнасяше черния си дъх из помещението. Ужасът от пясъците на Шерхабен с нова сила заля салона.

Във въздуха витаеше неизказаното впечатление, че сега трябва да се тревожат може би повече за Франсис Кенеди, отколкото за Ябрил.

Одблъд Грей най-сетне се осмели да наруши тишината:

— Мислите ли, че президентът е леко мръднал?

Юджийн Дази поклати глава:

— Няма значение. Може би всички сме малко мръднали. Но сега трябва да го подкрепим. Трябва да спечелим.

Доктор Зед Анакони беше нисък и слаб, но с широк гръден кош. Изглеждаше необикновено пъргав, привидната надменност на изражението му беше не друго, а увереността на човек, който смята, че за важните неща на тази земя знае повече от останалите. Всъщност това не беше далеч от истината.

Доктор Анакони беше съветник по медицинските въпроси на президента на Съединените щати. Освен това беше директор на Националния институт за изследвания на мозъка и административен ръководител на Медицинския консултативен съвет към Комисията по ядрена сигурност. Веднъж на официална вечеря в Белия дом Клий го чу да казва, че мозъкът е такъв свършен орган, който може да произвежда всички необходими за тялото химически вещества. Тогава Клий просто си помисли: „Е, и какво?“.

Докторът сякаш прочете мислите му, потупа го по рамото и каза:

— Този факт е по-важен за цивилизацията от всичко друго, което можете да направите тук, в Белия дом. А на нас ни трябва само един милиард долара да го докажем. Колко е това, по дяволите, един самолетноносач, не повече.

После се усмихна на Клий да му покаже, че не иска да го обиди с тези думи.

Сега също се усмихна, когато Клий влезе в неговия кабинет.

— Е — подхвърли доктор Анакони, — най-после дори юристите идват при мене. Нали разбирате, че нашите философии са диаметрално противоположни?

Клий знаеше, че доктор Анакони се кани да разкаже виц за юристите, и леко се ядоса. Защо хората винаги правят тъпи забележки за тази професия?

— Наистина е така — доктор Анакони пак се усмихна. — Юристите все се мъчат да замъглят истината, а ние, учените, се стараем да я разкрием.

— Не, не — възрази Клий също с усмивка, за да демонстрира чувство за хумор, — дошъл съм за информация. Намираме се в положение, което изисква специално медицинско изследване в съответствие със Закона за контрол върху атомните оръжия.

— Знаете, че за това се изисква подписът на президента — каза доктор Анакони. — Аз лично бих приложил процедурата и в много други случаи, но активистите за граждански свободи ще ме побъркат.

— Така е — отговори Кристиан и започна да обяснява случая с атомната бомба и залавянето на Грес и Тибът. — Никой не вярва, че наистина има бомба, но ако има, факторът време придобива първостепенно значение, а президентът отказва да подпише заповедта.

— Защо? — заинтересува се доктор Анакони.

— Поради евентуалната мозъчна повреда, която процедурата може да причини — поясни Клий.

Анакони видимо се изненада и се замисли.

— Вероятността от значителни мозъчни повреди е много малка — възкликна той, — може би десет процента. По-голяма опасност представляват редките случаи на спиране на сърдечната дейност и още по-редкият страничен ефект — пълната и невъзвратима загуба на паметта. Тотална амнезия. Но даже това не би трябвало да го възпре в този случай. Изпратил съм материали по въпроса на президента, дано да ги прочете.

— Той чете всичко — каза Кристиан, — но ме е страх, че няма да промени мнението си.

— Много жалко, че нямаме повече време — отбеляза доктор Анакони. — Сега приключваме изпитанията на непогрешим детектор на лъжата на основата на компютърно измерване на химическите промени в мозъка. Новият тест прилича на предишния, но не носи десетпроцентния риск. Ще бъде напълно безопасен. Но засега не можем да го използваме — ще останат твърде много съмнения, преди събирането на допълнителни данни в съответствие с изискванията на закона.

Кристиан се въодушеви:

— Безопасен, непогрешим детектор на лъжата, чиито измервания ще се признават от съда?

— Е, за съда не знам — призна доктор Анакони. — От научна гледна точка след подробния анализ и компютърната комплектовка на тестовете, новият детектор на лъжата ще бъде също толкова сигурен, колкото тестът на ДНК или вземането на отпечатъци от пръстите. Но това е едно, а юридическото му оформяне е съвсем друго. Групите за граждански свободи ще се борят до смърт. Те са убедени, че човек не може да бъде принуждаван да свидетелства против себе си. А как ще погледнат хората от Конгреса на идеята, че наказателното право може да ги накара да се подложат на такъв тест?

— Не бих искал да ми се случва — подметна Клий.

Анакони се изсмя:

— Конгресът би подписал собствената си политическа смъртна присъда. Но къде е истинската логика? Нашето законодателство цели да се предотврати изтръгването на самопризнания с нечестни средства. Ние обаче се занимаваме с наука.

След миг добави:

— Ами големите бизнесмени и даже провинилите се съпрузи и съпруги?

— Малко е злоещо — призна Клий.

— И какво остава от всички стари приказки като „Истината ще ви направи свободни“ или „Истината е най-великата добродетел“, или „Истината е същността на живота“? — попита доктор Анакони и се изсмя. — Хващам се на бас, че когато нашите изследвания се потвърдят, бюджетът на института ще бъде орязан.

— Това е в кръга на моята компетентност — успокои го Кристиан. — Ние ще издокараме закона. Ще посочим, че вашият тест

може да се използва само при важни наказателни дела. Ще ограничим прилагането му единствено от правителството. Може да го поставим под строг контрол като наркотиците или производството на оръжия. Затова, ако го докажете научно, аз ще го оформя юридически. Но как, по дяволите, действа?

— Новият тест ли? Много просто. Няма физическа намеса. Няма хирурзи със скалпели в ръка. Никакви видими белези. Само малка инжекция химическо вещество в мозъка през кръвоносните съдове. Химически авто саботаж с психо-фармацевтични препарати.

— Звучи ми като черна магия — каза Кристиан. — Трябва да сте в затвора заедно с онези двама физици.

— Няма връзка — засмя се доктор Анакони. — Онези типове работят, за да унищожат света. Аз работя, за да стигна до вътрешните истини — как мисли човек в действителност, какво точно чувства.

Но даже доктор Анакони съзнаваше, че мозъчният тест като детектор на лъжата може да донесе правни неприятности.

— Вероятно това ще е най-важното медицинско откритие в съвременната история — каза той. — Представете си, че можем да четем мисли. Всички ваши адвокати ще останат без работа.

— Наистина ли смятате, че е възможно да се покаже как функционира мозъкът? — попита Кристиан.

— Не — сви рамене доктор Анакони. — Ако мозъкът беше толкова просто нещо, ние щяхме да сме още по-прости, за да не го разберем.

Докторът пак се ухили на Кристиан:

— Параграф 22. Нашият мозък никога няма да догони мозъка. Затова, каквото и да се случи, човекът винаги ще си остане висше животно.

Този факт, изглежда, го развеселяваше извънредно много. За миг доктор Анакони се отклони:

— Знаете израза на Кьостлер „призрак в машината“. Всъщност човек има два мозъка — един първобитен и над него друг, цивилизован. Забелязали ли сте, че у човешките същества има някаква необяснима злоба, безсмислена злоба?

Кристиан го върна към темата:

— Обадете се на президента. Опитайте се да го убедите.

— Непременно — увери го доктор Анакони. — Страховете му наистина са излишни. Процедурата изобщо няма да навреди на момчетата.

Слухът, че някой от сътрудниците в Белия дом ще подпише петицията за отстраняване на Кенеди от президентския пост, породил тревожни сигнали в мислите на Кристиан Клий.

Юджийн Дази седеше на бюрото, заобиколен от три секретарки, които водеха бележки за по-нататъшните действия на неговия екип. Не беше свалил слушалките на уокмена, само бе изключил звука. Изражението му, обикновено весело, сега беше мрачно. Той вдигна очи към неканения посетител и се сопна:

— Крис, не можа ли да избереш по-подходящ момент да се мотаеш тук?

— Не се занасяй, Юджийн — отговори Кристиан. — Как се получава така, че никой не любопитства кой според слуховете е предателят в екипа? Значи всички знаят, с изключение на мене. А именно аз съм човекът, който би трябвало да знае.

Дази отпрати секретарките. Двамата останаха сами в кабинета. Дази се усмихна на Кристиан:

— През ум не ми мина, че не знаеш. Нали следиш всичко с твоето ФБР и Тайната служба, с тайното разузнаване и подслушвателните устройства? С хилядите агенти, за които Конгресът не знае, че им плащаш? Как може да си толкова неосведомен?

Кристиан хладно го прекъсна:

— Знам, че два пъти седмично шибаш някаква танцьорка в един от апартаментите към ресторанта на Джералин.

— Точно така — въздъхна Дази. — Лобистът, който ми заема апартамента, дойде при мене. Поиска да подпише документа за отстраняване на президента. Не беше груб, нямаше преки заплахи, но подтекстът беше ясен. Или да подпише, или да видя малките си прегрешения във вестниците и по телевизията.

Дази се изсмя:

— Не можеш да повярвам. Как е възможно да са толкова безочливи?

— И какво му отговори? — не се стърпя Кристиан.

— Зачеркнах името му от списъка на моите „приятели“. Спрях достъпа му и заявих, че ще дам името му на старото си приятелче Кристиан Клий като потенциална заплаха за сигурността на президента. После разказах всичко на Франсис. Той ми каза да забравя този въпрос.

— Кой го е изпратил? — попита Кристиан.

— Би посмял единствено член на Сократовия клуб. И кой друг, ако не старият ни познайник Мартин „Между нас казано“ Мътфорд?

— Той не е толкова глупав — възрази Кристиан.

— Прав си — мрачно призна Дази. — Никой не е толкова глупав, докато не изпадне в отчаяние. Когато вицепрезидентката отказа да подпише меморандума за импийчмънт, те се отчаяха. Освен това никога не се знае кога човек ще поддаде.

— Но тебе те познават — настоя Кристиан. — Знаят, че въпреки тази дреболия ти си много твърд. Виждам как действаш. Управляваше една от най-големите американски компании, само преди пет години успя да удариш Ай Би Ем. Откъде си въобразиха, че ще поддадеш?

Дази сви рамене:

— Всеки си мисли, че е по-твърд от останалите... Ти си мислиш същото, въпреки че не го показваш. И аз си мисля така. И Уикс, и Грей. Но не и Франсис. Той просто наистина е такъв. Трябва да внимаваме с него. Трябва да внимаваме да не стане прекалено твърд.

Кристиан Клий посети Джералин Олбанис, собственичка на най-прочутия ресторант във Вашингтон, окръг Колумбия, наречен естествено „Джера“. Имаше три огромни салона, разделени с много богат бар. Републиканците предпочитаха единия салон, демократите се насочваха към другия, а хората от изпълнителната власт и Белия дом се хранеха в третия салон. Всички бяха съгласни по един въпрос: храната беше вкусна, обслужването — превъзходно, домакинята — една от най-очарователните жени на света.

Преди двадесет години Джералин, тогава тридесетгодишна, започна работа при един лобист на банковите среди. Той я запозна с Мартин Мътфорд, който още не беше получил прякора „Между нас казано“, но звездата му вече изгряваше. Мартин Мътфорд остана

очарован от нейното остроумие, настъпателност и усет към авантюрата. Пет години поддържаха интимна връзка, която не се отрази на обществената им изява. Джералин Олбанис продължи кариерата си като лобист — работа много по-сложна и тънка, отколкото се смяташе изобщо, работа, която изисква големи изследователски умения и административен гений. Колкото и да е странно, едно от най-ценните предимства на Джералин беше, че е била шампионка по тенис в колежа.

Като помощничка на главния банков лобист тя прекарваше голяма част от работното време в трупане на финансови данни, с които да убеди експертите във финансовите комисии на Конгреса да приемат закони в полза на банките. После играеше ролята на домакиня на делови вечери с конгресмени и сенатори. Беше изненадана колко са напористи тези иначе кротки законодатели. В тесен кръг се превръщаха в разбунтувани златотърсачи, пиеха без мярка, пееха неприлични песни и я хващаха за задника в духа на едновременната американска непрестореност. Тяхното сластолюбие я учудваше и забавляваше. Някак естествено тръгна по Бахамските острови и Лас Вегас с по-младите и по-общителни конгресмени, винаги уж на конференции и дори веднъж отиде в Лондон на симпозиум на икономически експерти от цял свят. Целта не беше да се упражнява натиск за гласуване на някой законопроект или да се извърши измама, но ако гласовете се разделяха наполовина и едно красиво момиче като Джералин Олбанис представеше обичайния куп материали, подписани от видни икономисти, шансът да се спечели решаващият глас ставаше много голям. Или както се изразяваше Мартин Мътфорд: „Излиза, че е много трудно лице в лице да гласуваш против жена, която предната вечер ти е правила минет“.

Именно Мътфорд я научи да цени изящните неща в живота. Водеше я по музеите в Ню Йорк, вземаше я със себе си в Хамптън да се запознае с богаташи и художници, със старите и новите паралии, с прочути журналисти и водещи телевизионни предавания, автори на сериозни романи и значителни сценарии за големи филми. Появата на още едно хубавичко лице сред тях не беше кой знае каква сензация, но името на добра тенисистка ѝ даваше предимство.

В Джералин повечето мъже се влюбваха заради тениса, а не заради нейната красота. А точно този спорт напористите мъже,

каквито обикновено са политиците и хората на изкуството, обичат да упражняват с красиви жени. В смесените двойки Джералин лесно установяваше синхрон с партньора и мълниеносно движеше красивите си крайници в битката за победа.

Дойде обаче време Джералин да се замисли за своето бъдеще. На четиридесет години не беше омъжена, а конгресмените, с които трябваше да води лобистка дейност, бяха в непривлекателната възраст над шейсетте или седемдесетте.

Мартин Мътфорд прояви желание да я издигне във висшите банкови кръгове, но след веселбата във Вашингтон банковото дело изглеждаше доста скучно. Американските законодатели бяха толкова чаровни с дръзката си неискреност в обществения живот и пленителната си наивност в любовните истории. Решението измисли пак Мартин Мътфорд. Той също не искаше Джералин да потъне в купища компютърни разпечатки. Нейният красиво обзаведен вашингтонски апартамент бе за него убежище от тежките отговорности. Не друг, а Мътфорд се сети, че тя може да притежава и управлява ресторант, който да се превърне в политически център.

Средствата бяха осигурени от попечителския фонд „Америкън Стерлинг“, лобистка група, която представляваше банковите интереси под формата на заем от пет милиона долара. Джералин построи ресторанта по собствен проект. Щеше да го превърне в закрит клуб, допълнителен дом за вашингтонските политици. Мнозина конгресмени бяха отделени от семействата си по време на сесиите и в ресторант „Джера“ можеха да прекарват самотните си вечери. Освен трите салона и фойето с бара имаше стая с телевизор и читалня, където се получаваха всички големи американски и английски списания. В съседство беше игралната зала за шах, дама и карти. Но най-привлекателна беше жилищната площ над ресторанта. Тя заемаше три етажа с двайсет апартамента, давани под наем на лобисти, които на свой ред ги преотстъпваха на конгресмени и високопоставени служители за тайни връзки. „Джера“ беше известен като самата дискретност по тези въпроси. Ключовете държеше Джералин.

Тя се учудваше как тези безкрайно заети с работа мъже намираха време за толкова флиртове. Бяха неуморими. И най-активни се оказваха по-възрастните, със семейства и нерядко с внуци. Джералин обичаше да наблюдава по телевизията същите конгресмени и сенатори,

улегнали и достолепни, поучително да говорят за морал, да заклеят наркотиците и разпуснатите нрави и да подчертават значението на старомодните ценности. Тя не ги смяташе за истински лицемери. В края на краищата хора, които отдават толкова много от живота, времето и енергията си за родината, заслужават допълнителни грижи.

Не ѝ харесваше арогантността, надутата самоувереност на по-младите конгресмени, но тя обичаше по-старите, като например строгия, гневлив сенатор, който никога не се усмихваше на публично място, но поне два пъти седмично се веселеше с голи млади „манекенки“, или стария конгресмен Джинц, изкривен като разнебитен цепелин и толкова грозен, че цялата страна вярваше в неговата честност. Всички те изглеждаха абсолютно ужасни в интимен кръг, разсъблечени. Все пак очароваха Джералин.

Жените, членове на Конгреса, рядко идваха в ресторанта и никога не ползуваха апартаментите. Феминизмът не беше чак толкова напреднал. За сметка на това Джералин организираше неголеми обеда в ресторанта за приятелки от света на изкуството, хубави актриси, певици и балерини.

Не беше нейна работа дали красивите млади жени завързват приятелства с високопоставените слуги на американския народ. Но Джералин искрено се изненада, когато Дази, грамадният, отпуснат шеф на президентската канцелария, се свърза с многообещаваща млада балерина и уреди с Джералин да му пусне ключа за един от апартаментите над ресторанта. Още повече се учуди, когато запознанството прерасна във „връзка“. Не можеше да се каже, че Дази разполага с много свободно време — в апартамента успяваше да прекара най-много няколко часа след обяд. Джералин изобщо не се заблуждаваше за изгодата, която извличаше лобистът, наел същия апартамент. Той не можеше да повлияе върху решенията на Дази, но поне от време на време посещаваше Белия дом, за да направи впечатление с достъпа си на своите клиенти.

Джералин разказваше всичко това на Мартин Мътфорд, когато двамата си бърбеха. Подразбираше се, че разменената между тях информация няма да се използва по никакъв начин, най-малкото за изнудване. Такова нещо би било катастрофално и би разрушило основната цел на ресторанта, а именно да укрепва дружеската

атмосфера и да печели благосклонност за лобистите, застъпници на един или друг законопроект. Освен това ресторантът беше основният източник на доходи за Джералин и тя нямаше да допусне той да бъде застрашен.

Затова Джералин много се учуди, когато Кристиан Клий се отби при нея в полупразния ресторант между обед и вечерята. Прие го в кабинета си. Клий ѝ допадаше, въпреки че той се хранеше в „Джера“ рядко и никога не се беше опитвал да използва апартаментите горе. Но Джералин не се опасяваше за нищо: знаеше, че Клий няма за какво да я упрекне. Ако назряваше някакъв скандал, все едно какво надушваха вестникарите или какво можеше да каже някое от младите момичета, тя беше на чисто.

Джералин промърмори няколко съчувствени думи в смисъл, че той сигурно преживява ужасен период след убийството и отвлечането на самолета, но се постара те да не прозвучат като любопитстване за повече информация отвътре. Клий ѝ благодари и каза:

— Джералин, отдавна се познаваме и искам да те предупредя да се пазиш. Зная, че това, което ще ти кажа, ще те шокира не по-малко, отколкото шокира мене.

„О, по дяволите — помисли Джералин. — Някой ми мъти водата.“

Кристиан Клий продължи:

— Един лобист на финансовите интереси, добър приятел на Юджийн Дази, се е опитал да го прекара. Искал е Дази да подпише документ, който силно би навредил на президента Кенеди. Предупредил го е, че ще разгласи как е ползвал един от твоите апартаменти и ще унищожи кариерата и брака му.

Клий се изсмя:

— Господи, кой би помислил, че Юджийн е способен на такова нещо. Е, дяволите да го вземат, хора сме в края на краищата.

Джералин не се заблуди от доброто настроение на Кристиан. Знаеше, че трябва да е много внимателна, за да не опропасти целия си живот. Клий беше министър на правосъдието на Съединените щати и си беше спечелил име на много опасен човек. Можеше да ѝ навлече повече бели, отколкото тя бе в състояние да оправи, въпреки че скритият ѝ коз беше Мартин Мътфорд.

— Нямам нищо общо с тази история — заяви Джералин. — Разбира се, дадох на Дази ключа от един апартамент горе. Но, по дяволите, това беше просто любезност. Няма никакви записи. Никой нищо не може да припише на мене или на Дази.

— Естествено, зная — увери я Кристиан, — но ти не разбираш ли, че онзи лобист никога няма да се навира по собствена инициатива? Някой по-високопоставен от него му е наредил.

Джералин се притесни:

— Кристиан, заклевам се, никога не съм се разбърбляла пред никого. Никога не бих изложила ресторанта на опасност. Не съм толкова тъпа.

— Знам, знам — успокои я Кристиан. — Обаче вие с Мартин отдавна сте много добри приятели. Може на него да си го казала, просто като клюка.

Сега вече Джералин наистина се ужаси. Изведнъж се беше оказала между двама могъщи мъже, крило щяха да се сбият. Най-много от всичко на света ѝ се искаше да се измъкне от арената на битката. Беше ѝ ясно също така, че най-лошото в този момент ще е да излъже.

— Мартин никога няма да направи такава глупост — каза тя, — толкова тъпо изнудване.

С тези думи Джералин хем призна, че е споделила с Мартин, хем можеше да отрича, че си е признала безусловно.

Кристиан продължаваше да изглежда спокоен. Разбра, че тя не е отгатнала истинската цел на посещенияето, и допълни:

— Дази е теглил една майна на онзи лобист. После ми разказа какво се е случило и аз му обещах да се погрижа. Разбира се, знам, че не могат да изложат Дази. Иначе щях така да те насмета, че щеше да ти се привиди танк в ресторанта. Щеше да изпееш имената на всички от Конгреса, които ползват апартаментите. Щеше да се вдигне луд скандал. Твоят приятел просто се е надявал, че Дази ще си изпусне нервите. Но Юджийн не се е поддал.

Джералин все още не вярваше:

— Мартин никога не би се заел с толкова опасно нещо. Та той е banker.

Тя се усмихна на Кристиан, който въздъхна и реши, че е време да прибегне до по-твърд тон.

— Слушай, Джералин — започна той, — трябва ли да ти напомням, че старият „Между нас казано“ Мартин не е чак толкова приятен и невъзмутим banker консерватор. И той си има черни петна в биографията. Не е натрупал милиардите с чиста игра. Случвало му се е да оплете конците... Сега се е забъркал в нещо много опасно за тебе и за него.

Джералин презрително махна с ръка:

— Самият ти каза, че нямам нищо общо с неговите глупости.

— Вярно — съгласи се Кристиан, — така е, но сега трябва да наблюдавам Мартин. И искам ти да ми помогнеш.

— Как не — прозвуча непоколебимият глас на Джералин. — Мартин винаги се е отнасял добре с мене. Той е истински приятел.

— Не искам да го шпионираш — поясни Кристиан. — Не искам никаква информация за неговите сделки или личния му живот. Искам само да ме предупредиш навреме, ако разбереш, че готви нещо срещу президента.

— О, майната ти — избухна Джералин. — Изчезвай веднага, трябва да се подготвя за вечерната тълпа.

— Готово — дружелюбно каза Кристиан. — Тръгвам си, но запомни: аз съм министър на правосъдието на Съединените щати. Живеем в тежки времена и не е излишно да ме задържиш като приятел. Затова преценявай сама, като му дойде времето. Ако ми дадеш мъничък знак, никой няма да научи. Бъди разумна.

Той си тръгна. Беше постигнал целта си. Не беше изключено Джералин да разкаже за срещата на Мартин Мътфорд, но в това нямаше нищо лошо, защото Мътфорд щеше да стане по-предпазлив. Но тя можеше и да не каже на Мартин и да му подаде сигнал, когато трябва. И в двата случая Кристиан не губеше нищо.

Шофьорът изключи сирената и те се плъзнаха през портата на имението на Оракула. Кристиан забеляза три лимузини в кръговата алея. Любопитното беше, че шофьорите седяха по колите, а не пушеха отвън. До всяка кола се навърташе по един добре облечен висок мъж. Кристиан веднага ги разпозна. Телохранители. Значи Оракула имаше важни гости. И най-вероятно затова старият го бе извикал толкова спешно.

На вратата Кристиан бе посрещнат от иконома, който го отведе до дневната, приготвена за делова среща. Оракула чакаше в инвалидния стол. Около масата седяха четирима членове на Сократовия клуб. Кристиан се учуди, като ги видя. Според последния доклад всички те без изключение се намираха в Калифорния.

Оракула придвижи инвалидния стол до масата.

— Трябва да ми простиш за малката измама, Кристиан — каза той. — Сметнах, че е важно да се срещнеш с моите приятели в този критичен момент. Те държат да разговарят с тебе.

Бяха сервирани кафе и сандвичи. Поднасяха се и напитки; Оракула викаше сервитьорите с натискане на бутон, скрит под масата. Четиримата от Сократовия клуб вече бяха поръчали. Мартин Мътфорд пушеше огромна пура, беше с разкопчана яка и разхлабена вратовръзка. Изглеждаше малко мрачен, но Кристиан знаеше, че мрачното изражение се дължи на свиване на мускулите за прикриване на страха.

— Мартин, Юджийн Дази ми каза, че днес един от твоите лобисти му е дал лош съвет. Надявам се, че ти нямаш нищо общо с това.

— Дази може да пресее доброто от лошото. Иначе не би бил началник на канцеларията на президента — гласеше отговорът на Мътфорд.

— Разбира се, че може — съгласи се Кристиан, — и няма нужда от моите съвети как да се справя. Но аз мога да му помогна.

Кристиан видя, че Оракула и Джордж Грийнуел не знаят за какво става дума, но Лорънс Салънтайн и Луис Инч леко се усмихват.

Инч нетърпеливо се обади:

— Това не е важно, не се отнася до срещата ни тази вечер.

— А каква, по дяволите, е целта? — попита Кристиан.

Отговори му Салънтайн с равен, успокоителен тон, беше свикнал да се справя с остри спорове:

— Моментът е много труден. По мое мнение даже опасен. Всички отговорни хора трябва да търсят мнение заедно. Присъстващите тук подкрепят идеята да се отстрани президентът Кенеди за срок от тридесет дни. Конгресът ще гласува утре вечер на извънредно заседание. Отказът на вицепрезидентката Дюпре затруднява нещата и все пак не е невъзможно. Би било много полезно,

ако ти като член на президентския екип подпишеш. Ето това искаме от тебе.

Кристиан толкова се смая, че не успя да отговори. Намеси се Оракула:

— Съгласен съм. По-добре Кенеди да не се занимава точно с този въпрос. Постъпките му днес бяха абсолютно неразумни и произтичат от желанието за мъст. Това би могло да доведе до ужасни събития. Кристиан, умолявам те да изслушаш тези хора.

— За нищо на света — отсече Кристиан и се обърна към Оракула. — Как е възможно да участваш в това? Как може всички вие да се обърнете против мене?

— Не съм против тебе — поклати глава Оракула.

Салънтайн се обади:

— Той не може ей така да унищожи петдесет милиарда долара, само защото преживява лична трагедия. Това не е демокрация.

Кристиан вече бе възвърнал самообладанието си и заговори с разумен тон:

— Не е вярно. Франсис Кенеди е преценил нещата. Той не иска похитителите да ни разиграват седмици наред и да пълнят телевизионното време на вашите мрежи, господин Салънтайн, като правят Съединените щати за посмешище. За бога, те ликвидираха папата на Римокатолическата църква и убиха дъщерята на президента. И сега искате да преговаряте с тях? Искате да пуснете на свобода убиеца на папата? Наричате се патриоти? Твърдите, че мислите за тази страна? Вие сте банда лицемери.

Джордж Грийнуел се обади за пръв път:

— Ами останалите заложници? Искате да ги пожертвате?

— Да — озъби се Кристиан, без да мисли, помълча и добави: — Мисля, че подходът на президента ни дава най-големи шансове да ги измъкнем живи.

— Бърт Одик сега е в Шерхабен, както знаете — обясни Грийнуел. — Той ни увери, че може да убеди похитителите и султана да освободят останалите заложници.

Кристиан отговори презрително:

— Чух неговите уверения пред президента на Съединените щати, че на Тереза Кенеди няма да се случи нищо лошо. А сега тя е мъртва.

— Господин Клий, можем да спорим по маловажни въпроси до безкрайност. Нямаме време. Надявахме се, че ще се присъедините към нас и ще улесните работата. Но това, което трябва да се направи, ще бъде направено, все едно дали вие сте съгласен. Уверявам ви. Защо обаче да се делим в борбата? Защо да не служите на президента, като работите с нас?

Кристиан го изгледа хладно:

— Не ме будалкайте. Искам да ви кажа следното: зная, че всички вие имате голяма тежест в тая страна, тежест, която е противоконституционна. Моята служба ще проведе разследване срещу вас, без изключение, веднага след като приключи кризата.

Грийнуел въздъхна. Бурният, безсмислен гняв на младите изглеждаше отегчителен за човек с неговия опит и възраст. Той се обърна към Кристиан:

— Господин Клий, благодарим ви, че дойдохте, и се надявам, че няма да има никаква лична вражда. Ние действаме, за да помогнем на нашата страна.

— Вие действате, за да спасите на Одик неговите петдесет милиарда долара — възрази Кристиан.

Внезапно го озари просветление. Тези хора всъщност не хранеха надежди, че ще го спечелят на своя страна. Всичко това беше просто заплаха, за да остане евентуално неутрален. После той долови техния страх. Те се страхуваха от него, защото имаше власт и най-вече защото бе изпълнен с решителност. А единственият, който би могъл да ги предупреди за него, бе Оракула.

Всички мълчаха. Тишината се наруши от Оракула:

— Можеш да си вървиш, зная, че имаш работа. Обади ми се да кажеш какво става. Дръж ме в течение.

Обиден от предателството на Оракула, Кристиан каза:

— Можеше да ме предупредиш.

Оракула поклати глава:

— Нямаше да дойдеш. А пък аз не можех да убедя моите приятели, че няма да подпишеш. Трябваше сами да го чуят.

След кратка пауза той каза на Кристиан: „Ще те изпратя“, и се насочи с инвалидния стол навън. Кристиан го последва.

Преди да напусне стаята, той се обърна към хората от Сократовия клуб:

— Господа, умолявам ви, не позволявайте на Конгреса да направи това.

От него се излъчваше такава мрачна заплашителност, че всички притихнаха.

Оракула и Клий застанаха сами на рампата, която водеше към входното антре. Оракула спря инвалидния стол, вдигна лице с изпъстрена от кафяви старчески точици кожа и каза на Кристиан:

— Ти си мой кръщелник и наследник. Всичко това изобщо не променя чувствата ми към тебе. Но те предупреждавам — аз обичам моята родина и смятам, че твоят Франсис Кенеди е голяма опасност.

За пръв път Кристиан Клий изпита огорчение от стария, когото винаги бе обичал.

— Ти и твоят Сократов клуб не сте нищо пред Франсис. Точно вие сте опасността.

Оракула се вглеждаше в него:

— Май не си много разтревожен. Кристиан, моля те, не прибързвай. Не върши непоправими неща. Зная, че разполагаш с голяма власт и, още повече, много си хитър. Талантлив си, зная, но не се опитвай да надвиеш историята.

— Не знам за какво говориш — каза Кристиан. Той вече бързаше — имаше да се отбива на още едно място, преди да се върне в Белия дом.

Оракула въздъхна:

— Запомни, каквото и да се случи, моите чувства към тебе няма да се променят. Ти си единственият жив човек, когото обичам. И ако зависи от мене, няма да допусна да ти се случи нищо лошо. Обаждай ми се, информирай ме.

Дори в гнева Кристиан усети старата обич към Оракула. Стисна го за рамото и изрече:

— Е, в края на краищата различията сега са само политически, случвало се е и преди. Не се тревожи, ще ти се обадя.

— Да не забравиш за празненството по случай рождения ми ден — усмихна се накриво Оракула, — като свърши всичко това. Ако и двамата оцелеем.

Кристиан с изненада забеляза по сбръчканите старчески бузи да се стичат сълзи. Наведе се да целуне това лице — повехнало и студено като стъкло.

Кристиан Клий закъсня за Белия дом. По пътя се беше отбил тайно да разпита Грес и Тибът.

Отиде направо в кабинета на Одблъд Грей, но секретарката му каза, че Грей заседава с конгресмена Джинц и сенатора Ламбертино. Секретарката изглеждаше уплашена, беше чула слуховете, че Конгресът се опитва да отстрани президента Кенеди.

Кристиан ѝ нареди:

— Обади му се, кажи, че е важно, и дай да седна на бюрото ти да говоря с него по телефона. Ти иди до тоалетната.

Грей вдигна слушалката и убеден, че говори със секретарката, се сопна: „Да му мислиш, ако не е важно“.

— Ото, Крис е на телефона — побърза да му каже Клий. — Слушай, току-що от Сократовия клуб поискаха да подпише декларацията за отстраняване на президента. Поискали са същото и от Дази, опитали са да го изнудват с онази история около танцърката. Знаем, че Уикс е на път към Шерхабен, значи и той няма да подпише. Ти ще подпишеш ли?

Гласът на Одблъд Грей прозвуча много меко:

— Хм, смешно, двама джентълмени в кабинета ми току-що ме помолиха да подпише. Вече им отказах. Освен това им заявих, че никой друг от сътрудниците му няма да подпише. Не ми се наложи да питам тебе.

В тона му се долавяше сарказъм.

Кристиан нетърпеливо обясни:

— Знаех, че няма да подпишеш, Ото. Но бях длъжен да питам. Слушай, хвърли им няколко бомби. Кажи им, че като министър на правосъдието започвам разследване по опита за изнудване на Дази, а също, че имам много материали за някои конгресмени и сенатори, които няма да изглеждат особено добре във вестниците, и че ще ги разпространя. Особено за деловите им връзки с членовете на Сократовия клуб. Няма време за твоите оксфордски глупости.

— Благодаря за съвета, приятелче — отговори безизразно Грей. — Препоръчвам ти обаче ти да си гледаш твоите работи, а аз ще си гледам моите. И не карай другите да размахват твоя меч, размахвай си го сам.

Между Одблъд Грей и Кристиан Клий отдавна съществуваше прикрит антагонизъм. В личните отношения взаимно си допадаха и се уважаваха. И двамата имаха внушителна физика. Грей проявяваше социална дързост и всичко бе постигнал сам. Кристиан Клий беше роден в богатство, но бе отказал да води типичен богаташки живот. И двамата се радваха на уважението на света. И двамата бяха предани на Франсис Кенеди. И двамата бяха опитни адвокати.

И все пак те се отнасяха предпазливо един към друг. Грей безусловно вярваше в напредъка на обществото чрез правото, затова беше толкова ценен като свързка на президента с Конгреса. Освен това изпитваше недоверие към съсредоточаването на власт у един човек, както при Клий. В страна като Съединените щати беше прекалено един и същ човек да е директор на ФБР, шеф на Тайната служба и отгоре на всичко министър на правосъдието. Наистина Франсис Кенеди бе обяснил причината за това съвместяване на длъжности: идеята бе да предпази по-ефикасно президента от покушения. И все пак на Грей това не му харесваше.

Клий винаги малко се дразнеше от педантичното внимание на Грей към всяка правна подробност. Грей можеше да си позволи да се представя като акуратен държавник, та нали се занимаваше с политици и политически проблеми, докато Кристиан Клий трябваше да се рови в убийствената помия на ежедневието. Избирането на Франсис Кенеди бе разбудило всички дървояди в строежа на Америка. Само Клий знаеше за хилядите заплахи с убийство, които получаваше президентът. Само Клий можеше да изстреби дървоядите. А за да свърши тази работа, невинаги успяваше да се съобразява с всички тънкости на правото. Или поне така мислеше Клий.

Сегашният случай ясно открояваше разликата. Клий искаше да употреби сила, а Грей — кадифена ръкавица.

— Добре — съгласи се Кристиан, — ще направя, каквото трябва.

— Чудесно — каза Грей. — Сега двамата можем да отидем при президента. Той иска да ни види в заседателната зала веднага след като свърша тук.

Грей умишлено си бе позволил да бъде недискретен по телефона с Клий. Сега се обърна с лице към конгресмена Джинц и сенатора Ламбертино и им се усмихна с престолено съжаление:

— Съжалявам, че трябваше да чуете всичко това. На Кристиан не му харесва цялата тази история с отстраняването, но той приема като личен въпрос всичко, което се отнася до благополучието на тази страна.

Сенаторът Ламбертино отговори:

— Бях против да се говори с Клий. Но си мислех, че ще имаме шанс с тебе, Ото. Когато президентът те назначи да отговаряш за връзките с Конгреса, аз реших, че такава постъпка не е много умна заради всички онези колеги от Юга, които още не са се променили изцяло. Трябва обаче да призная, че ти ги спечели през изминалите три години. Ако президентът слушаше твоите съвети, много от неговите провалени в Конгреса програми щяха да имат друга съдба.

Грей запази непроницаемостта си изражение и отбеляза:

— Радвам се, че дойдохте при мене, но смятам, че Конгресът прави голяма грешка, като се захваща с процедурата по импийчмънт. Вицепрезидентката не подписа. Разбира се, на ваша страна е почти целият кабинет, но никой от президентския екип. Затова Конгресът ще трябва да се самопровъзгласи за упълномощен орган. Подобна стъпка е ужасна. Тя ще означава, че Конгресът може да потъпква изрично изразената воля на народа в тази държава.

Грей стана и се заразхожда из кабинета. Обикновено не си позволяваше подобно нещо, когато водеше преговори, защото съзнаваше какво впечатление прави. Физическото му присъствие беше извънредно внушително и изправянето можеше да се изтълкува като обидна проява на превъзходство. Беше висок почти шест фута и четири инча, с телосложение на олимпийски атлет. Носеше дрехи с безупречна кройка и в говора му се долавяше съвсем лек английски акцент. Приличаше точно на типичен могъщ шеф от телевизионните реклами, само кожата му беше по-скоро с цвят на кафе, отколкото бяла. Този път обаче реши да прибегне до този вид заплаха.

— Винаги съм се възхищавал от вас двамата в Конгреса — започна Грей. — Винаги сме се разбирали. Знаете, че посъветвах Кенеди да не прибързва с неговите социални програми, докато не се създадат по-подходящи условия. И тримата съзнаваме едно нещо — няма по-недвусмислена опасност от трагедия, отколкото глупавото упражняване на властта. Това е една от най-често срещаните грешки в политиката. Но именно нея ще извърши Конгресът, ако гласува

отстраняването на президента! Ако успеете, вие ще създадете много опасен прецедент в управлението, който може да доведе до фатални последици, когато някой президент получи достатъчно голяма власт в бъдеще. Тогава той би могъл да си постави за задача първо да смаже Конгреса. Сега ще спечелите само в краткосрочен план. Ще предотвратите разрушаването на Дак и ще спасите петдесетте милиарда инвестиции на Бърт Одик. Но народът ще ви презре, защото не трябва да се заблуждавате — хората подкрепят действията на Кенеди, макар и не поради истинските причини — всички знаем, че избирателите лесно се поддават на повърхностни емоции, емоции, които ние като управници трябва да контролираме и насочваме в правилна посока. Още сега Кенеди може да нареди Шерхабен да бъде нападнат с атомни бомби и народът на тази страна ще одобри решението. Глупаво, нали? Но именно такава е настроението на масите. И вие знаете това. Ето защо най-умно е Конгресът да отстъпи, да изчака и да види дали постъпките на Кенеди ще доведат до освобождаване на заложниците и хвърляне на похитителите в затвора. Тогава всички ще са доволни. Ако това не стане, ако похитителите избият заложниците, можете да отстраните президента и да се представите като герои.

Грей пусна най-убедителния си тон, но знаеше, че е безнадеждно. От дългогодишен опит бе разбрал, че щом като човек си науми да направи нещо, той ще го направи дори и да е иначе най-мъдрият. В такива случаи убеждаването не помага.

Конгресменът Джинц напълно оправда очакванията му:

— Ти се противопоставяш на волята на Конгреса, Ото.

— Наистина, Ото — обади се и сенаторът Ламбертино, — ти се бориш за изгубена кауза. Зная, че ако всичко бе вървяло както трябва, президентът щеше да те направи член на кабинета. И трябва да ти кажа, че Конгресът щеше да одобри. Това все още може да стане, но не и докато Кенеди е президент.

Грей кимна да благодари:

— Ценя тези думи, сенаторе. И все пак не мога да изпълня молбата ви. Смятам, че действията на президента са оправдани. Мисля, че той ще успее. Мисля, че заложниците ще бъдат освободени, а престъпниците ще си получат заслуженото.

Джинц реагира грубо и рязко:

— Това няма нищо общо. Не можем да го оставим да разруши Дак.

— Не става дума само за пари — меко обясни сенаторът Ламбертино. — Подобен необуздан акт ще навреди на отношенията ни с всички страни по света. Не може да не разбираш това, Ото.

— Чуйте — отговори Грей, — ако Конгресът не отмени утрешното извънредно заседание, ако не оттегли предложението за импийчмънт, президентът ще се обърне пряко към народа по телевизията. Моля да предадете това на вашите колеги... и на Сократовия клуб.

Последните думи бяха изречени с нежелание.

Разделиха се с обичайните уверения в добронамереност и сърдечност, които са се превърнали в признак на възпитание в политиката още отпреди убийството на Юлий Цезар. После Грей отиде да вземе Клий за срещата с президента.

Конгресменът Джинц обаче остана потресен от последното, което чу от Грей. Джинц бе натрупал огромно състояние по време на дългогодишния си мандат в Конгреса. Жена му беше акционер или съдружник в кабелните телевизионни компании в родния му щат, адвокатската кантора на сина му беше сред най-големите в Юга. Нямаше материални затруднения. И все пак обичаше работата си в Конгреса — тя му носеше удоволствия, които не могат да се купят с пари. Най-чудесното нещо за успелия политик е, че старостта му може да е не по-малко щастлива от младостта. Дори когато се превърне в немощен старец и престарелите мозъчни клетки го потопят в старческа отнесеност, всички продължават да го уважават, да го слушат и да му ближат задника. На негово разположение са комисиите и подкомисиите в Конгреса, той може да продължава да бърка в казана. Тялото е остаряло и немощно, но младите в разцвета на своята мъжественост все още треперят пред него. Джинц знаеше, че ще дойде денят, когато ще изчезне апетитът му за ядене, пиене и жени, но властта щеше да му носи наслада, докато е жива и последната му мозъчна клетка. А и как може човек наистина да се страхува от приближилата смърт, когато околните продължават да го слушат?

Така че Джинц се разтревожи. Беше ли възможно в резултат на някаква катастрофа да изгуби мястото си в Конгреса? Нямаше друг

път. Самият му живот зависеше от отстраняването на Франсис Кенеди от длъжност. Джинц се обърна към сенатора Ламбертино:

— Не можем да допуснем президентът да се появи по телевизията утре.

ГЛАВА XIII

Дейвид Джетни прекара около месец в четене на сценарии, които му се струваха пълен боклук. Пишеше резюме на половин страница, а другата половина запълваше със своето мнение. От него се изискваха само няколко изречения, но той изпълваше страницата докрай.

В края на месеца шефът на службата се приближи до бюрото му и каза:

— Дейвид, не се налага да се убеждаваме колко си остроумен. Само две изречения са достатъчни като мнение. И не се отнасяй с таква презрение към тези хора, не са ти пикали върху бюрото, просто са се опитали да пишат киносценарии.

— Но те са ужасни — не се стърпя Джетни.

— Разбира се, да не си въобразяваш, че ще ти дадем да четеш добрите? За това си имаме по-опитни хора. А и друго, всяко от тези писания, които наричаш ужасни, е представено от агент. Агентът се надява да спечели пари от тях. Затова минават през много строг тест. Не приемаме сценарии откъдето и да е заради съдебните дела, не сме като книгоиздателите. Ето защо колкото и да са скапани, щом агентите ни ги пращат, трябва да ги четем. Ако не четем лошите сценарии, агентите няма да ни пращат и добрите.

— Бих могъл да пиша по-свестни сценарии — заяви Дейвид.

Шефът му се изсмя:

— Всички можем... Като напишеш, дай да го прочета.

След един месец Дейвид направи точно това. Шефът го прочете сам в кабинета си. Беше много любезен и каза внимателно:

— Не става, Дейвид. Не искам да кажа, че не можеш да пишеш. Но ти наистина не разбираш как се прави кино. То си личи от твоите резюмета и рецензии, но и в сценария ти се вижда. Слушай, опитвам се да ти помогна. Честно. Затова от следващата седмица ще четеш излезли романи, за които се смята, че стават за екранизация.

Дейвид учтиво му благодари, но изпита пак познатия гняв. Все този глас на по-възрастния, за когото се предполага, че е по-мъдър, онзи, който разполага с власт.

Само след няколко дни се обади секретарката на Дийн Хокен и попита дали е свободен за вечеря с господин Хокен. Дейвид така се изненада, че каза „да“ след кратка пауза. Секретарката му обясни, че вечерята е в осем часа, ресторант „Майкълс“ в Санта Моника. Започна да описва къде се намира ресторантът, но Дейвид побърза да каже, че живее в Санта Моника и го знае, което не беше съвсем вярно.

Но той беше чувал за ресторант „Майкълс“. Дейвид Джетни четеше всички вестници и списания и слушаше клюките в службата. В този ресторант се събираха хора от киното и музикалния свят, които живееха в Малибу. Дейвид остави телефонната слушалка и попита шефа къде точно се намира „Майкълс“, като подхвърли небрежно, че има среща там вечерта. Видя, че шефът му се впечатли. Сети се, че е било по-добре да изчака вечерята, преди да покаже сценария. Тогава щеше да изглежда различно.

Същата вечер, когато влезе в ресторант „Майкълс“, Дейвид с изненада установи, че само предната част е под покрив, останалата част се намира в градина, украсена с цветя и големи бели чадъри — сигурно прикритие от дъждовете. Всичко бе обляно в светлини. Беше прекрасно, ласкава априлска прохлада, ухаещи цветя и даже златна луна над главите. Колко различно от зимата в Юта. В този миг Дейвид Джетни реши никога вече да не се завръща у дома.

Той каза името на портиера и се изненада, че го заведоха право при една маса в градината. Беше запланувал да пристигне преди Хокен. Знаеше ролята си и възнамеряваше да я изиграе добре. Щеше да прояви най-голямо уважение, щеше да чака в ресторанта пристигането на добрия стар Хок и по такъв начин щеше да признае неговата власт. Все още не беше наясно за Хокен. Наистина ли беше искрено любезен, или беше просто холивудски мошеник, който проявява снисхождение към сина на жената, която някога го е отблъснала и сега, разбира се, съжалява?

На масата, която му посочиха, видя Дийн Хокен с още един мъж и една жена. Първото нещо, което направи впечатление на Дейвид, беше, че Хокен умишлено му е казал по-късен час, за да не се наложи да чака — извънредна любезност, която трогна Дейвид почти до сълзи, защото, от една страна, Дейвид беше параноик, изпълнен с подозрения за потайна злонамереност у хората, но, от друга страна, беше способен да им приписва и най-невероятни благородни подбуди.

Хокен се изправи, прегърна го като земляк и го представи на останалите двама. Дейвид веднага позна мъжа. Той се казваше Гибсън Грейндж, един от най-прочутите актьори в Холивуд. Името на жената бе Розмари Белер и Дейвид се учуди, че то не му говори нищо, защото тя бе красива като кинозвезда. Имаше лъскава и дълга черна коса, а лицето ѝ бе съвършено в симетрията си. Носеше професионално направен грим и елегантна вечерна рокля, над която бе наметнала лек жакет.

Пиеха вино, бутилката стоеше в сребърна кофичка. Хокен наля на Дейвид една чаша.

Храната беше вкусна, въздухът — като балсам, градината — спокойна. Житейските грижи не стигат дотук, помисли Дейвид. Мъжете и жените в ресторанта излъчваха самоувереност — тези хора управляваха живота. Някой ден и той щеше да е като тях.

По време на вечерята Дейвид повече слушаше и почти не говореше. Изучаваше хората около масата. За Дийн Хокен реши, че е добросъвестен и толкова приятен, колкото изглежда. Кое то не значеше непременно, че е добър човек.

Забеляза, че макар и вечерята да беше светски ангажимент, Розмари и Хок се мъчеха да убедят Гибсън Грейндж да снима филм с тях.

Розмари Белер май също беше продуцентка, всъщност най-значителната жена продуцент в Холивуд.

Дейвид слушаше и гледаше. Не участваше в разговора и когато лицето му бе неподвижно, изглеждаше красив като на снимка. Останалите събеседници забелязаха това, но не се заинтересуваха от него, което пък Дейвид забеляза.

В този момент предпочиташе именно такова отношение. Можеше невидим да изучава могъщия свят, който се надяваше да покори. Хокен бе уредил вечерята, за да даде възможност на приятелката си Розмари да уговори Гибсън Грейндж да снима филм с нея. Но защо? Хокен и Розмари се държаха един към друг с такава непринуденост, каквато е невъзможна, без да се преживее период на интимна връзка. Това пролича в начина, по който Хокен утешаваше Розмари, която се развълнува прекалено силно, докато увещаваше Гибсън Грейндж. По едно време тя му каза:

— С мене е много по-забавно да се снима филм, отколкото с Хок.

Хокен се засмя:

— Имали сме славни преживявания, нали, Гиб?

— Ами, само бизнес — нацупи се актьорът.

Гибсън Грейндж беше „банкова“ звезда в кинобизнеса. С други думи, неговото съгласие да се снима в някой филм означаваше незабавно финансиране от която и да е студия. Затова Розмари така настойчиво го преследваше. Пък и външността му беше много подходяща, в стария американски стил Гари Купър, висок и слаб, с открито лице. Така би изглеждал Линкълн, ако беше красив. Грейндж се усмихваше дружелюбно и изслушваше внимателно всеки събеседник. Разказа няколко добродушни вица за себе си, които наистина бяха смешни. Точно това бе особено трогателно. Освен това се обличаше малко по-небрежно, отколкото бе прието в Холивуд — провиснали панталони, размъкнат, макар и явно скъп пуловер и старо сако над обикновена вълнена риза. И все пак магнетично привличаше всички в градината. Дали защото лицето му бе познато на милиони хора и показвано така отблизо от камерата? Дали заради някаква загадъчна аура, обвила лицето му завинаги? Или това беше физично явление, все още неизвестно на науката? Човекът явно бе интелигентен, както прецени Дейвид. Докато слушаше Розмари, очите му показваха, че се забавлява, без да проявява високомерие. Въпреки че видимо се съгласяваше с всяка нейна дума, изобщо не пое никакъв ангажимент. Именно такъв човек мечтаеше да стане Дейвид.

Пиеха си виното, без да бързат. Хокен поръча десерт — чудесни френски сладкиши. Дейвид никога не бе опитвал толкова вкусно нещо. И Гибсън Грейндж, и Розмари Белер отказаха да докоснат десерта — Розмари с потръпване от ужас, Гибсън Грейндж с лека усмивка. Но точно Розмари можеше да се поддаде на изкушение в бъдеще, Грейндж беше непоклатим, помисли Дейвид. Грейндж нямаше да вкуси десерт до края на живота си, но падението на Розмари беше неизбежно.

По настояване на Хокен Дейвид изяде останалите десерти. Застояха се още на масата и разговаряха. Хокен поръча още една бутилка вино, но от нея пиха само той и Розмари. Тогава Дейвид забеляза още едно подводно течение в разговора — Розмари сваляше Гибсън Грейндж.

Розмари почти не проговори на Дейвид цялата вечер и сега така изцяло го пренебрегна, че той се принуди да бърби с Хокен за старите

времена в Юта. Но и двамата се прехласнаха в съревнованието между Розмари и Гибсън и млъкнаха.

Времето напредваше, виното се лееше и Розмари премина към тотално прелъстяване. Беше тревожно силно, страховита проява на твърда воля. Розмари демонстрираше качествата си. Започна с движения на лицето и тялото — деколтето на роклята кой знае как се разтвори да изложи на показ гърдите. Последваха движения на краката — кръстосваха се и дърпаха роклята нагоре, за да се мерне бедрото. Ръцете ѝ не се спираха на едно място и докосваха Грейндж по лицето, когато Розмари съвсем се унасяше в собствените си приказки. Показваше остроумието си, разказваше смешни вицове и подчертаваше колко е чувствителна. Красивото лице се одухотворяваше от всяко вълнение, от любовта ѝ към хората, с които работеше, от тревогите за нейното семейство, от загрижеността за успеха на приятелите. Отдаде дължимото на самия Дийн Хокен, разказа как добрият стар Хок ѝ помогнал в кариерата, как я дарявал със своите съвети и влияние. В този момент добрият стар Хок я прекъсна, за да я увери, че тя напълно е заслужила тази помощ заради усилената ѝ работа в неговите филми и нейната вяност. Докато той говореше, Розмари го възнагради с продължителен, признателен поглед. Тогава напълно прехласнатият Дейвид се обади, че сигурно и за двамата това трябва да е било голямо преживяване. Но Розмари изгаряше от нетърпение да продължи преследването на Гибсън и прекъсна Дейвид по средата на изречението.

Дейвид леко се сепна от нейната грубост, но за собствена изненада не изпита неприязън. Розмари бе толкова красива, толкова решена да постигне онова, което желаше, а то ставаше все очевидно. Трябваше да вкара Гибсън Грейндж в леглото си още същата вечер. Желанието ѝ носеше чистотата и прямотата на дете, от което грубостта ѝ изглеждаше едва ли не трогателна.

Но Дейвид най-много се възхити от поведението на Гибсън Грейндж. Актьорът отлично съзнаваше какво става. Забеляза грубостта към Дейвид и се помъчи да заглади впечатлението, като каза: „Дейвид, някой ден ще имаш възможност да говориш“, сякаш се извиняваше за егоцентризма на прочутите, които изобщо не се интересуват от все още не постигналите слава. Розмари обаче прекъсна и него. Гибсън я слушаше учтиво. Но в изражението му имаше нещо повече от чиста

любезност. Вътрешният чар бе част от неговото същество. Към Розмари проявяваше неподправен интерес. Очите му искряха и не се отделяха от нейния поглед. Когато тя го докосваше, той я потупваше по гърба. Грейндж не се преструваше, той наистина я харесваше. Устата му бе полуотворена в непрестанна усмивка с нежна естественост, която омекотяваше изсечените черти и развеселяваше лицето.

И все пак той явно не реагираше така, както би искала Розмари. Нейният чук биеше по наковалня, от която не се разхвърчаваха искри. Тя пи още вино и изигра последния си коз, като разкри най-съкровениите си чувства.

Обърна се направо към Гибсън, напълно забравила за другите двама на масата. Беше се преместила съвсем близо до него, така че да се отделят от Дейвид и Хокен.

Не можеше да има никакво съмнение в страстната искреност на нейния глас. Даже се беше просълзила и разкриваше душата си пред Гибсън:

— Искам да се почувствам истински жив човек. Иска ми се да захвърля цялата тази имитация на киното. То не ме удовлетворява. Искам да помогна на света да стане по-добър. Като майка Тереза или Мартин Лутър Кинг. Защото сега с нищо не допринасям за този свят. Бих могла да стана медицинска сестра или лекар, а може би и социален работник. Мразя този живот, забавленията, вечните полети за срещи с важни личности, вземането на решения за някакви проклети филми, които няма да помогнат на човечеството. Искам да направя нещо истинско.

Розмари протегна ръка и сграбчи ръката на Гибсън Грейндж.

Дейвид с възхищение проумя защо Грейндж е станал толкова могъща звезда в киното, защо контролира филмите, в които участва. Гибсън Грейндж някак бе успял да остави ръката си в ръката на Розмари и в същото време да премести стола си малко по-далеч от нея и да заеме централното място в композицията. Розмари продължаваше да го гледа страстно в очакване на отговор. Той се усмихна сърдечно, после наклони глава надолу и встрани, за да каже на Дейвид и Хокен с нежно одобрителен тон:

— Тя е чудна.

Дийн Хокен избухна в смях, Дейвид не можа да сдържи усмивката си. Розмари зяпна, но успя да промърмори с игрив упрек:

— Гиб, никога не вземаш нищо на сериозно, освен скапаните си филми.

За да покаже, че не е обидена, тя протегна ръка, която Гибсън Грейндж нежно целуна.

Дейвид се възхищаваше от всички тях. Бяха толкова изтънчени, толкова изящни. Най-много му харесваше Гибсън Грейндж. Умението му да завърти главата на една толкова красива жена като Розмари Белер беше смайващо, а способността му така лесно да я надхитри — божествена.

Розмари пренебрегваше Дейвид през цялата вечер, но той не ѝ се сърдеше. Тя беше най-могъщата жена в най-бляскавия бизнес в страната. Имаше достъп до хора, далеч по-важни от него. Имаше пълно право да е груба с него. Дейвид забеляза, че това не се дължи на злоба — за нея той просто не съществуваше.

Всички се учудиха, когато разбраха, че е почти полунощ. Бяха останали последни в ресторанта. Хокен се изправи, а Гибсън Грейндж помогна на Розмари да облече жакета, захвърлен настрана някъде по средата на разпалените ѝ речи. Като стана, Розмари леко се олюля, беше пийнала.

— О, господи — повлече тя. — Не смея да карам колата, тукашната полиция е ужасна. Гиб, ще ме откараш ли до хотела?

Гибсън се усмихна:

— Но той е в Бевърли Хилс, а ние двамата с Хок отиваме в моята къща в Малибу. Дейвид ще те закара, нали, Дейвид?

— Разбира се — потвърди Дийн Хокен, — нали нямаш нищо против, Дейвид?

— Естествено, не — отговори Дейвид Джетни. Умът му обаче работеше трескаво. Какво ставаше, по дяволите? Добрият стар Хок изглеждаше малко притеснен. Гибсън Грейндж явно излъга, не му се искаше да изпраца Розмари, за да не се налага непрекъснато да я отблъсква от себе си. Хок беше притеснен, защото трябваше да се съгласи с лъжата, иначе щеше да ядоса голяма кинозвезда, а всеки филмов продуцент се стареа да избегне това на всяка цена. После забеляза, че Гибсън леко му се усмихва, и прочете мислите му. Ето тук беше ключът към загадката защо този мъж е такъв велик актьор. Можеше да накара публиката да чете мислите му само като смръщва вежди, накланя глава или се усмихва ослепително. Само с поглед, без

злоба, но с божествено добродушие той казваше на Дейвид Джетни: „Тая курва цяла вечер не ти обърна внимание, нагруби те, сега ти давам възможност да си го върнеш“. Дейвид се обърна към Хокен и видя, че той се усмихва, вече не изглеждаше притеснен. Стори му се всъщност доволен, сякаш той също бе разгадал мислите на Гибсън.

— Ще карам сама — отрязва Розмари, без да поглежда към Дейвид.

— Не мога да допусна такава нещца, Розмари — успокоително каза Хокен. — Ти си моя гостенка, а аз ти дадох прекалено много вино. Ако не искаш Дейвид да те закара, тогава, разбира се, ще те заведе до хотела и после ще поръчам кола до Малибу.

Дейвид прецени, че етюдът е разигран великолепно. За пръв път долови неискреност в гласа на Хокен. Естествено, Розмари не можеше да приеме предложението на Хокен. В противен случай щеше тежко да обиди младия приятел на своя наставник. Щеше да постави Хокен и Гибсън Грейндж в много неудобно положение. А така или иначе първоначалното й желание да накара Грейндж да дойде с нея се проваляше. Бе попаднала в безизходна ситуация.

Гибсън Грейндж нанесе последния удар:

— Ей, аз ще дойда с тебе, Хок. Просто ще дремя на задната седалка да ти правя компания до Малибу.

Розмари се усмихна ослепително на Дейвид и каза:

— Надявам се, че няма да те притесня прекалено много.

— Не, в никакъв случай — отговори Дейвид.

Хокен го тупна по рамото, Гибсън Грейндж широко се усмихна и му намигна. Усмивката и намигането съдържаха друго послание към Дейвид. Дватамата стояха до него като мъже. Една силна самка бе засрамила техен събрат и те я наказваха. Освен това тя се беше нахвърлила прекалено мощно върху Гибсън, а една жена не би следвало да се държи така с мъж, който най-малкото е също толкова могъщ. Те просто бяха нанесли майсторски удар по нейното „аз“, за да не забравя къде й е мястото. И всичко това бе разиграно със забележително добродушие и учтивост. Имаше и допълнителен фактор. Дватамата мъже си бяха припомнили времената, когато са били млади и безсилни, както Дейвид сега. Бяха го поканили на вечеря, за да покажат, че собственият им успех не е изтрил вярата им в събратята — изпитана и усъвършенствана през вековете практика за

предотвратяване на отмъщение от ревност. Розмари бе проявила неуважение към тази практика, беше забравила времената на собствената си безпомощност и тази вечер те ѝ ги напомниха. Въпреки всичко Дейвид беше на страната на Розмари. Тя беше прекалено красива, за да я нараняват.

На паркинга всички излязоха заедно, но двамата мъже тръгнаха с рев в поршето на Хокен, а Дейвид поведе Розмари към старата си тойота.

— По дяволите, не мога да се появя в хотел „Бевърли Хилс“ в такава кола — заяви Розмари и се огледа. — Трябва да намеря моята. Виж какво, Дейвид, имаш ли нещо против да ме закараш с моя мерцедес, той е някъде тук, а после ще пратя кола от хотела да те върне. Така няма да се наложи да пращам някого да прибира моята кола утре сутринта. Става ли?

Тя му се усмихна сладко, бръкна в чантичката, извади очила и си ги сложи. Посочи една от малкото останали на паркинга коли и каза:

— Ето я.

Дейвид, който беше забелязал колата ѝ още като излязоха на паркинга, се озадачи. После се сети, че тя сигурно е късогледа. И може би именно заради късогледството не го беше погледнала цяла вечер.

Розмари му подаде ключовете от мерцедеса. Той отключи вратата откъм нейната страна и ѝ помогна да влезе. Долови излъчващия се смесен лъх на вино и парфюм и усети вътрешната жар, която я изгаряше. После заобиколи колата, за да заеме мястото на шофьора, но още преди да извади ключа, вратата се отвори — Розмари я беше отворила за него от своята седалка. Дейвид се учуди, струваше му се, че такъв жест не е в нейния характер.

Известно време изучаваше устройството на мерцедеса. Харесваше му допира на седалката, миризмата на червеникавата кожа — дали беше естествена, или Розмари бе напръскала колата с някакъв специален парфюм с дъх на кожа? Колата се оказа много лесна за шофиране. За пръв път изпита острото удоволствие, което някои хора намират в карането на кола.

Мерцедесът леко се плъзгаше по тъмните улици. Карането беше толкова приятно на Дейвид, че този половин час до хотел „Бевърли Хилс“ му се стори като миг. През цялото време Розмари не проговори. Тя свали очилата, пъкна ги обратно в чантичката и млъкна. Само

веднъж хвърли бегъл, преценяващ поглед към неговия профил. После пак погледна напред. Дейвид изобщо не се обърна към нея и не я заговори. Отдаде се на удоволствието да кара красива жена в красива кола в сърцето на един от най-бляскавите градове на света.

Спря пред покрития с навес вход на хотел „Бевърли Хилс“, извади ключовете от двигателя и ги подаде на Розмари. После излезе от колата и заобиколи да ѝ отвори вратата. В същия миг един от служителите на хотелския паркинг се появи на пътеката с червения килим. Розмари му даде ключовете от колата. Дейвид съобрази, че е трябвало да ги остави вътре.

Розмари се запъти по червения килим към входа на хотела. Дейвид разбра, че тя напълно го е забравила. Беше твърде горд, за да ѝ напомня обещанието ѝ да прати кола да го върне. Той се загледа в нея. Под зеления навес, в прохладния въздух, на златистите светлини тя му се видя като изгубена принцеса. После Розмари спря и се обърна с лице към него. Изглеждаше толкова красива, че сърцето на Дейвид Джетни замря.

Той реши, че си е спомнила за него и очаква да я последва. Но тя пак се обърна и се помъчи да изкачи трите стъпала до вратата. В този момент се спъна, чантичката излетя от ръката ѝ и цялото ѝ съдържание се разпиля по земята. Дейвид вече се беше спуснал по червения килим да ѝ помогне.

Съдържанието на чантичката изглеждаше безкрайно, сякаш магически от нея продължаваха да се сипят разни неща. Имаше червила, кутия за грим, която също се разтвори и изсипа още загадки, връзка ключове, която се разпадна и по килима се пръснаха най-малко двайсет ключа. Освен това се изгъркаля туба аспирина и куп рецепти за различни лекарства. Огромна розова четка за зъби. Също запалка, но без цигари, друга тубичка, пластмасов плик със сини гащи и някакъв уред, който изглеждаше зловец. Имаше безброй монети, няколко банкноти и мръсна бяла ленена носна кърпа. Освен това очилата със златна рамка — малко бабешки на вид без украсата на класически изваяното лице на Розмари.

Розмари изгледа всичко това ужасена, после избухна в сълзи. Дейвид коленичи на червения килим и почна да напъхва всичко обратно в чантичката. Розмари не му помогна. От хотела се показа

един портиер, Дейвид го накара да държи чантичката със зяпнала уста, докато той събираше пръснатите неща.

Най-накрая прибра всичко, взе вече пълната чанта от портиера и я подаде на Розмари. Видя унижението ѝ и се зачуди. Розмари избърса сълзите и каза:

— Ела да прием по едно питие в моя апартамент, докато дойде колата — цяла вечер не успях да поговоря с тебе.

Дейвид се усмихна. Припомни си забележката на Гибсън Грейндж: „Тя е чудна“. Но му беше любопитно как изглежда прочутият хотел „Бевърли Хилс“ и му се искаше да е с Розмари.

Стори му се, че зелените стени са необичайни за хотел от такава висока класа — всъщност прекалено зелени за него. Но когато влязоха в огромния апартамент, Дейвид се изуми. Обзавеждането беше красиво, имаше и огромна тераса. Освен това в ъгъла имаше бар. Розмари се приближи до него, наля си питие, попита Дейвид какво ще пие и наля и на него. Дейвид я помоли за чисто уиски. Той пиеше рядко, но сега се чувстваше малко нервен. Розмари отключи стъклената плъзгаща се врата към терасата и го покани да излезе с нея. Там имаше маса със стъклен плот и четири бели стола.

— Седни тук, докато се оправя в банята — каза Розмари. — После ще си побъбрим.

Тя изчезна навътре в апартамента. Дейвид седна на един стол и отпи от уискито. Под него се виждаше вътрешната градина на хотел „Бевърли Хилс“. Имаше изглед и към плувния басейн, тенискортовете и пътеките към бунгалата. Виждаха се дървета и полянки, тревата изглеждаше по-зелена на лунната светлина, а отраженията от розовите стени на хотела придаваха сюрреалистичен блясък на всичко наоколо.

След по-малко от десет минути Розмари се появи отново. Седна на един стол и взе чашата. Сега беше облечена в широки бели панталони и бял кашмирен пуловер с ръкави, дръпнати над лактите. Усмихна се ослепително. Беше измила грима и Дейвид я хареса така повече. Устните ѝ не изглеждаха така чувствени, а погледът вече не беше толкова заповеднически. Изглеждаше по-млада и по-уязвима. Когато заговори, гласът ѝ прозвуча по-спокойно, по-нежно и не толкова безпрекословно.

— Хок ми каза, че пишеш сценарии — каза тя. — Искаш ли да ми покажеш нещо? Можеш да ми го пратиш в канцеларията.

— Всъщност не — отговори Дейвид с усмивка. Никога не би се оставил да го отхвърли.

— Но Хок каза, че имаш един завършен сценарий — настоя Розмари. — Винаги търся нови автори. Толкова е трудно да откриеш нещо свястно.

— Не, написах четири-пет, но бяха толкова ужасни, че ги скъсах.

Известно време помълчаха. На Дейвид му беше лесно да мълчи — чувстваше се по-удобно, отколкото когато говореше. Накрая Розмари го попита:

— На колко си години?

— Двайсет и шест — излъга Дейвид.

— Боже, да можех и аз да съм пак толкова млада — възкликна Розмари усмихната. — Знаеш ли, бях на осемнайсет години, когато дойдох тук. Искях да стана актриса, но нямах достатъчно кураж. Нали знаеш онези роли по телевизията само с една реплика — продавачката, от която главната героиня купува нещо? После срещнах Хок и той ме направи негов помощник и ме научи на всичко, което сега зная. Помогна ми да направя първия си филм и през цялото време ми е помагал. Обичам Хок, винаги ще го обичам. Но той е толкова труден, ето тази вечер например. Застана с Гибсън против мене.

Розмари поклати глава:

— Винаги съм искала да съм твърда като него. Подражавала съм му във всичко.

— Мисля, че той е много приятен човек — каза Дейвид.

— И те харесва — продължи Розмари. — Наистина, той сам ми каза. Много си приличал на майка си и си се държал точно като нея. Казва, че наистина си искрен, а не някой мошеник... И на мене така ми се струва. Не можеш да си представиш колко унижена се почувствах, когато се разпиля чантичката. А ти се спусна да събираш нещата и изобщо не ме погледна. Беше много сладък.

Розмари се наведе и го целуна по бузата. Сега от тялото ѝ се излъчваше друго, още по-нежно благоухание.

Тя рязко стана и влезе в апартамента. Дейвид я последва. Розмари затвори стъклената врата на терасата, заключи и каза: „Ще се обадя за кола“. После вдигна слушалката на телефона, но вместо да набере номера, я задържа в ръката си и погледна Дейвид. Той стоеше съвсем спокойно, достатъчно далеч от нея. Розмари продължи.

— Дейвид, ще те помоля за нещо, което може да ти прозвучи странно. Ще останеш ли с мен тази вечер? Чувствам се отвратително и имам нужда от компания, но искам да ми обещаеш, че няма да се опитваш да правиш нищо. Можем ли да си спим заедно като приятели?

Дейвид се шашна. Никога не бе и помислял, че тази красавица би пожелала някой като него. Чувстваше се замаян от късмета си, но Розмари рязко добави:

— Говоря съвсем сериозно. Просто ми се иска някой приятен човек като тебе да прекара нощта с мен. Трябва да обещаеш, че няма да правиш нищо. Ако се опиташ, много ще се ядосам.

Дейвид се обърка и се усмихна, сякаш не разбираше за какво става дума:

— Ще седя на терасата или ще спя на дивана тук, в дневната.

— Не — отсече Розмари. — Искам някой да ме прегърне, като заспивам. Просто не искам да съм сама. Ще ми обещаеш ли?

Дейвид се чу да казва:

— Нямам какво да облека. В леглото, искам да кажа.

Розмари припряно каза:

— Само вземи душ и спи гол. Това не ме притеснява.

От дневната към спалнята в апартамента водеше коридор с врата към допълнителната баня, където Розмари прати Дейвид да вземе душ. Не искаше да го пуска в собствената си баня. Дейвид се изкъпа и си изми зъбите със сапун и книжни салфетки. На вратата висеше хавлия с избродиран в синьо елегантен надпис „Хотел Бевърли Хилс“. Дейвид отиде в спалнята, но Розмари още се бавеше в банята. Застана неловко, не му се искаше да легне в леглото, което камериерката беше приготвила за спане. Най-накрая Розмари се върна от банята в трикотажна нощница с елегантен модел и десен — приличаше на кукла в магазин за играчки.

— Хайде, лягай — каза тя. — Трябва ли ти „Валиум“ или приспивателно?

По тона Дейвид разбра, че тя вече е изпила лекарството. Розмари седна на ръба на леглото, после легна и Дейвид се престраши да легне, но с хавлията. Лежаха един до друг, тя угаси лампата на нощното шкафче. Стана тъмно. „Прегърни ме“, каза Розмари. Последва дълга прегръдка, после тя се обърна на една страна и бързо измърмори: „Приятни сънища“.

Дейвид лежеше по гръб, загледан в тавана. Не смееше да съблече хавлията. Не му се щеше тя да помисли, че той иска да се търкаля гол в леглото ѝ. Замисли се дали да разкаже на Хок при следващата им среща, но се сети, че ще стане за смях, ако се разбере, че е спал с такава красива жена и нищо не се е случило. А може би Хок щеше да го сметне за лъжец. Съжали, че не е взел приспивателното, което Розмари предложи. Тя вече беше заспала с леко, едва доловимо хъркане.

Дейвид реши да се върне в дневната и се измъкна от леглото. Розмари се размърда и каза сънено: „Би ли ми донесъл чаша минерална вода, «Евиан»?“. Дейвид отиде в дневната и наля вода в две чаши с малко лед. Изпи едната и пак я напълни. Върна се в спалнята. На светлината от коридора се виждаше, че Розмари е седнала в леглото, плътно загърната с чаршафа. Дейвид ѝ поднесе чашата, тя протегна голата си ръка. В тъмнината на спалнята той докосна тялото ѝ, докато търсеше ръката и установи, че е гола. Розмари започна да пие, а той се пхна в леглото, но пусна хавлията на пода.

Дейвид я чу да оставя чашата на нощното шкафче, издърпа ръката си изпод завивката и я докосна. Усети голия гръб и меката плът по-надолу. Тя се обърна и се сгуши в ръцете му, голите ѝ гърди опряха в неговите. Прегърна го. От горещината на телата двамата изритаха завивките, докато се целуваха. Целуваха се дълго, езикът ѝ беше в неговата уста. Дейвид не можеше повече да се сдържа, мина отгоре ѝ, а нежната ѝ като сатен ръка го насочи вътре в нея. Любиха се почти мълчаливо, сякаш ги шпионираха, докато най-сетне телата им не се извиха едновременно в оргазъм и не се отделиха едно от друго.

— Хайде сега да спим — прошепна Розмари и нежно го целуна в угълчето на устата.

— Искам да те видя — каза Дейвид.

— Не — промълви тя.

Дейвид протегна ръка и светна нощната лампа. Розмари затвори очи. Все още беше красива. Дори след утоленото желание, дори лишена от ефектите на разкрасяването и украсата на кокетството, дори без триковете на изкуственото осветление. Но сега красотата ѝ бе различна.

Дейвид се бе любил от животинска потребност и заради близостта като естествен физически израз на тялото. Розмари се бе

любил от някаква дълбока потребност на сърцето, някаква жужаща нужда на мозъка. На светлината на лампата нейното голо тяло вече не внушаваше страхопочитание. Гърдите ѝ бяха малки, с дребни зърна, тялото ѝ изглеждаше смалено, краката — не толкова дълги, бедрата — не толкова широки и малко тънки. Тя отвори очи и погледна право в него. „Много си красива“, каза той. Целуна я по гърдите, а тя използва момента да се пресегне и да угаси лампата. Любиха се още веднъж и после заспаха.

Когато Дейвид се събуди и протегна ръка, нея вече я нямаше. Той навлече дрехите и погледна часовника. Беше седем часът сутринта. Намери я на терасата в червен анцуг, от който черната ѝ коса изглеждаше още по-тъмна. Хотелската прислуга бе докарала масичка на колелца, върху която стояха сребърна кана за кафе, сребърна каничка за мляко и чинии с метални капаци за запазване на храната топла.

Розмари му се усмихна и каза:

— Поръчах ти закуска. Тъкмо се канех да те събудя. Трябва да си направя кроса, преди да отида на работа.

Дейвид седна на масата. Тя му наля кафе и отвори капака на една чиния с яйца и нарязани на парченца плодове. После изпи чаша портокалов сок и стана:

— Не бързай, спокойно... Благодаря ти, че остана снощи.

На Дейвид му се искаше двамата да закусят заедно, искаше му се да се увери, че тя го харесва, да поговорят, да ѝ разкаже за себе си, да я заинтригува с нещо. Но Розмари си прибираше косата с бяла лента през челото и връзваше маратонките. Изправи се.

— Кога ще те видя отново? — попита Дейвид, лицето му несъзнателно потрепваше от вълнение.

В същия миг разбра, че е допуснал ужасна грешка. Розмари вече се бе запътила към вратата, но спря.

— Ще бъда страшно заета следващите няколко седмици. Трябва да отида до Ню Йорк. Като се върна, ще ти се обадя.

Не го попита обаче за телефонния му номер. После сякаш я осени нова идея. Вдигна слушалката, поръча кола да откара Дейвид обратно в Санта Моника и му обясни:

— Ще го включат в сметката ми. Трябват ли ти дребни за бакшиш на шофьора?

Дейвид само я изгледа продължително. Тя взе чантичката, отвори я и попита:

— Колко ще ти трябват за бакшиша?

Дейвид вече не можа да се сдържи. Не съзнаваше, че лицето му е изкривено от злоба и омраза, които будеха страх. Подхвърли язвително:

— Ти знаеш по-добре от мене.

Розмари щракна чантичката и излезе от апартамента.

Не му се обади. Дейвид чака два месеца и след това един ден я видя на паркинга на студията да излиза от кабинета на Хокен заедно с Гибсън Грейндж и Дийн. Застана близо до паркираната кола на Хокен, за да няма начин да не го поздравят. Хокен леко го прегърна, каза, че трябва някой ден да вечерят заедно, и попита как върви работата. Гибсън Грейндж му стисна ръката и се усмихна лукаво, но дружелюбно. Красивото му лице излъчваше характерното си непресторено добродушие. Розмари го погледна без усмивка. Дейвид най-много го заболя от това, че за миг му се стори, че наистина го е забравила.

ГЛАВА XIV

Четвъртък

Вашингтон

Матю Гладис, секретарят по печата на президента, знаеше, че през следващите двадесет и четири часа трябва да вземе най-важното решение през целия си професионален живот. В задълженията му влизаше да следи реакцията на средствата за масово осведомяване на трагичните събития, които потресоха света през последните три дни. Негова работа беше да информира американския народ какво точно ще направи президентът, за да се справи с потока на събитията, и да обоснове постъпките му. Гладис трябваше много да внимава.

Сега, в четвъртък сутринта след Великден, в разгара на кризата, Матю Гладис прекъсна прекия си контакт със средствата за масово осведомяване. Помощниците му провеждаха брифингите в залата за пресконференции в Белия дом, но те трябваше да се ограничат до представянето на внимателно съчинени съобщения за печата и отбиването на изкрещени от място въпроси.

Матю не вдигаше телефоните, които непрестанно звъняха в кабинета му. Всеки път се обаждаха секретарките и отклоняваха настоятелните репортери и могъщите телевизионни коментатори, които се мъчеха да изтръгнат от него изявления — така или иначе това се предполагаше от длъжността му. Но негов дълг бе да защити президента на Съединените щати.

От дългогодишния си опит като журналист Матю Гладис знаеше, че най-свято почитаният ритуал в Америка беше традиционното нахалство на вестниците и телевизията към най-високопоставените представители на върхушката. Властни телевизионни водещи крещяха високомерно на миролюбиви членове на кабинета, отправяха предизвикателства към самия президент и въртяха на шиш кандидати за високи постове с настървението на прокурори. Вестниците печатаха клеветнически статии в името на свободата на словото. По едно време той също беше част от всичко това и дори го харесваше. Допадаше му неизбежната омраза на всеки представител на властта към

журналистите. Но трите години като секретар по печата промениха неговото отношение. Както останалите хора от администрацията и всъщност както всички държавни дейци в историята, той започна да се отнася с недоверие и да подценява великата демократична институция, наречена свобода на словото. За него, както и за всички останали държавници, тя означаваше нападение и насилие над личността. Журналистите бяха обожествявани престъпници, които ограбваха доброто име на цели институции и отделни граждани с единствената цел да продадат вестниците и рекламните си на триста милиона души.

Днес нямаше да отстъпи пред тези копелета. Щеше да им прехвърли топката.

Замисли се за изминалите четири дни и всички въпроси, изстреляни от журналистите. Президентът бе прекъснал всякакъв пряк контакт и Матю Гладис посрещаше топката сам. В понеделник го обстрелваха с въпроси като: „Защо похитителите не отправят никакви искания? Има ли връзка между отвличането на дъщерята на президента и убийството на папата?“. Отговорите се изясниха от само себе си, слава богу. Сега всичко беше ясно. Имаше връзка. Похитителите бяха предявили исканията си.

Гладис бе изготвил съобщението за печата под прекия контрол на самия президент. Събитията бяха съгласувана атака срещу престижа и световния авторитет на Съединените щати. Последва убийството на дъщерята на президента и напълно идиотските въпроси от рода на: „Как реагира президентът, когато научи за убийството?“. Тук Гладис избухна.

— Ти как мислиш, тъпо копеле такова? — кресна той на журналиста.

Следващият въпрос беше не по-малко глупав:

— Това не навя ли спомени за убитите му чичовци?

Тогава Гладис реши, че ще остави пресконференциите на своите заместници.

Но сега пак трябваше да се появи на сцената. Налагаше се да защити президентския ултиматум към султана на Шерхабен. Нямаше да споменава заплахата за унищожаване на целия султанат. Канеше се да заяви, че ако заложниците бъдат освободени и Ябрил бъде хвърлен в затвора, град Дак няма да бъде разрушен. Щеше да подбере думите така, че да има как да се измъкне след разрушаването на Дак. Но най-

важното от всичко беше, че следобед президентът на Съединените щати щеше да излезе по телевизията с голямо обръщение към нацията.

Гладис погледна през прозореца на кабинета. Белият дом бе обграден от телевизионни станции и кореспонденти от цял свят. Майната им, помисли Гладис. Щяха да научат само онова, което той искаше да научат.

Четвъртък

Шерхабен

Пратениците на Съединените щати пристигнаха в Шерхабен. Техният самолет кацна на пистата далеч от мястото, контролирано от Ябрил и все още обградено от шерхабенските войски. Зад войниците се тълпяха телевизионни екипи, кореспонденти от всички краища на земята и неизброими зяпачи, дошли от Дак.

Посланикът на Шерхабен Шариф Уалеб беше взел приспивателно, за да спи почти през целия полет. Бърт Одик и Артър Уикс бяха разговаряли. Идеята на Одик бе да убеди Уикс да видоизменят исканията на президента, за да постигнат освобождение на заложниците без драстични действия.

Накрая Уикс заяви на Одик:

— Нямам свобода да преговарям. Имам много точна инструкция от президента — те се позабавлявах, сега трябва да плащат.

— Ти си съветник по националната сигурност, за бога, защо не съветваш? — мрачно каза Одик.

— Няма какво да се съветва. Президентът вече е взел решение.

След пристигането в султанския дворец Уикс и Одик бяха придружени до дворцовите си апартаменти от въоръжена стража. Дворецът видимо гъмжеше от военни части. Посланикът Уалеб бе отведен при султана, на когото официално връчи документа с ултиматума.

Султанът не повярва на заплахата — сметна, че всеки би могъл да уплаши този дребен човечец — и го попита:

— И как изглеждаше Кенеди, когато ви каза това? Не е ли човек, който изрича подобни диви заплахи само за да сплашва? Ще го подкрепи ли правителството? Та той залага цялата си политическа

кариера на едно хвърляне на заровете. Не е ли това само блъф за преговори?

Уалеб стана от златисто брокатено кресло, където бе седнал. Изведнъж дребничката му марионетна фигурка стана внушителна. Султанът забеляза добре поставения му глас.

— Ваше Височество — каза Уалеб, — Кенеди беше съвсем наясно какво говори, дума по дума. Двадесет и четири часа след разрушаването на Дак, ако не изпълните условията му, целият Шерхабен ще се превърне в развалини. Затова Дак не може да се спаси. Това е единственият начин да ви убеди в пълната сериозност на намеренията си. Той също каза, че вие ще се съгласите с неговите условия, след като бъде разрушен Дак, а не преди това. Беше спокоен, усмихваше се. Той вече не е човекът, който беше преди. Той е Азazel.

По-късно двамата пратеници на президента на Съединените щати бяха поканени в красива приемна, в която имаше тераси с климатична инсталация и плувен басейн. Прислужваха им мъже в арабски носии, които поднесоха ястия и безалкохолни напитки. Приветства ги султанът, заобиколен от съветници и телохранители.

С представянето се зае посланикът Уалеб. Султанът познаваше Бърт Одик. Бяха здраво свързани от стари петролни сделки. Одик бе негов домакин по време на неколкочкратните му посещения в Америка — дискретен и любезен домакин. Султанът сърдечно го поздрави.

Изненадата беше другият и с трепнало сърце султанът долови присъствието на заплаха, започна да вярва в сериозността на Кенеди и неговия ултиматум. Защото вторият трибун, както ги нарече за себе си султанът, бе не друг, а Артър Уикс, съветник по националната сигурност и евреин. Носеше се славата му на най-могъщия военен в Съединените щати и главен враг на арабските държави в борбата им против Израел. Султанът не пропусна да отбележи, че Артър Уикс не протегна ръка, само кимна с хладна учтивост.

Следващата мисъл на султана беше, че ако заплахата на президента е реална, защо тогава ще излага този високопоставен служител на такава опасност? Ами ако вземеше тези трибуни като заложници, нямаше ли да загинат при нападението над Шерхабен? И наистина, щеше ли Бърт Одик да дойде и да се изложи на смъртен

риск? Доколкото познаваше Одик, отговорът беше твърдо „не“. Значи има възможност за преговори и заплахата на Кенеди е само блъф. Или Кенеди просто е полудял и не го е грижа каква ще е съдбата на неговите пратеници и във всички случаи ще изпълни заплахата си. Султанът огледа залата, която служеше за официална държавна приемна. Беше много по-разкошна от всяка зала в Белия дом. Стените бяха боядисани в злато, килимите бяха най-скъпите на света, с изящни, неповторими шарки, мраморът беше най-чистият и най-фино резбован. Как е възможно да се разруши всичко това?

Султанът проговори със спокойно достойнство:

— Моят посланик ми предаде думите на вашия президент. Много ми е трудно да повярвам, че лидерът на свободния свят ще си позволи да изрича такива заплахи, още по-малко да ги изпълнява. Аз съм объркан. Какво влияние бих могъл да имам върху онзи бандит Ябрил? Не е ли вашият президент нов Атила, предводител на хуните? Да не си представя, че управлява древния Рим, а не Америка?

Одик побърза да отговори:

— Султан Мороби, дошъл съм като ваш приятел да помогна на вас и на вашата страна. Президентът възнамерява да изпълни заплахите си. Струва ми се, че нямате друга алтернатива, освен да предадете Ябрил.

Султанът дълго мълча, после се обърна иронично към Артър Уикс:

— А вие какво правите тук? Може ли Америка да си позволи да изгуби толкова важна личност, ако откажа да изпълня условията на президента?

— Възможността да ни задържите като заложници, ако отхвърлите условията, беше внимателно обсъдена — заяви Артър Уикс с безизразно лице, което не даваше воля на гнева и омразата му към султана. — Като глава на независима държава имате оправдание да се гневите и да отправяте контразаплаха. Именно поради тази причина съм тук. Дошъл съм да ви уверя, че са издадени всички необходими военни заповеди. Като главнокомандуващ американските въоръжени сили президентът има такива правомощия. Град Дак скоро ще изчезне от лицето на земята. Двадесет и четири часа след това, ако не се съгласите, държавата Шерхабен също ще изчезне.

— Всичко това ще се превърне в развалини — Уикс посочи залата с красноречив жест, — а вие ще живеете от благодеянията на управниците на съседните държави. Ще продължавате да се наричате султан, но няма да има на какво да сте султан.

Султанът не даде израз на гнева си. Обърна се към другия американец:

— Имате ли нещо да добавите?

Бърт Одик каза почти лукаво:

— Несъмнено Кенеди е решил да изпълни заплахите си. Но има други хора в държавното управление, които не са съгласни. Подобно действие би могло да застраши президентския му пост.

После добави едва ли не с извинение към Артър Уикс:

— Мисля, че трябва ясно да поставим този въпрос.

Уикс го изгледа мрачно. Страхуваше се от тази възможност. От стратегическа гледна точка можеше да се очаква от Одик опит да се измъкне. Това копеле се канеше да подкопае цялото споразумение, само и само да спаси шибаните си петдесет милиарда.

Артър Уикс хвърли унищожителен поглед на Одик и каза на султана:

— Няма място за преговори.

Одик изгледа Уикс предизвикателно и пак се обърна към султана:

— Смятам, че е честно, като имам предвид дългогодишните ни връзки, да ви кажа, че има една надежда. Според мене е по-добре да я споделя сега, пред моя сънародник, а не по време на частна аудиенция, каквато лесно може да се уреди. Конгресът на Съединените щати ще проведе специално заседание, за да отстрани от длъжност президента Кенеди. Ако можем да обявим новината, че ще освободите заложниците, гарантирам, че Дак няма да бъде разрушен.

— И няма да се наложи да предам Ябрил? — попита султанът.

— Не — увери го Одик. — Но не трябва да настоявате за освобождаването на убиеца на папата.

Колкото и добре да беше възпитан, султанът не успя напълно да прикрие нотката на ликуване:

— Господин Уикс, това не е ли по-разумно решение?

— Моят президент да бъде отстранен, защото някакъв терорист е убил дъщеря му? И после убиецът излиза на свобода? — възкликна Уикс. — Не, не е.

— Винаги можем да получим онзи тип — каза Одик.

Уикс го изгледа с огромно презрение и омраза и Одик разбра, че си е спечелил смъртен враг.

Султанът предложи:

— След два часа всички ние ще се срещнем с моя приятел Ябрил. Ще вечеряме заедно и ще постигнем споразумение. Аз ще го убедя със сладки приказки или със сила. Но заложниците ще бъдат освободени в мига, в който разберем, че град Дак е в безопасност. Господа, имате моята дума като мюсюлманин и като управник на Шерхабен.

После султанът даде нареждания на съобщителния център веднага да го уведоми за гласуването в Конгреса, щом то стане известно. Изпрати стражата да придружи американските пратеници до техните стаи да се изкъпят и преоблекат.

Султанът бе наредил Ябрил да бъде тайно прехвърлен от самолета в двореца. Оставиха го да чака в огромната приемна, пълна с униформени служители от охраната на султана. Имаше и други признаци, че дворецът е в повишена готовност. Ябрил веднага усети, че е в опасност, но нямаше какво да се направи.

Въведоха го в приемната на султана и за негово облекчение султанът го прегърна, а после му разказа за случката с американските трибуни.

— Обещах им да освободиш заложниците без по-нататъшни преговори — обясни султанът. — Сега ще чакаме решението на американския Конгрес.

— Но това значи да изоставя моя приятел Ромео и е удар по моя авторитет — ядоса се Ябрил.

Султанът се усмихна:

— Когато го съдят за убийството на папата, твоята кауза ще получи още по-голяма гласност. Фактът, че оставаш на свобода след заговора и убийството на дъщерята на президента на Съединените щати, *сам по себе си* е слава. Но как можа да ми направиш такъв неприятен сюрприз накрая. Да убиеш най-хладнокръвно едно младо момиче. Това не ми харесва и никак не е умно.

— То носеше конкретно послание — каза Ябрил. — Никога не съм възнамерявал да я пусна жива от самолета.

— Е, сега трябва да си доволен. Фактически ти свали президента на Съединените щати. А това надхвърля и най-необузданите ти мечти.

Султанът нареди на един човек от свитата:

— Върви при американеца, господин Одик, и го доведи при нас.

Когато Бърт Одик влезе, той не протегна ръка на Ябрил и не направи никакъв друг приятелски жест. Просто застана с широко отворени очи. Ябрил сведе глава и се усмихна. Познаваше тези типове, тези пиявици, които смучеха жизнените сокове на арабите, те сключваха договори със султани и крале, за да обогатят Америка и други чужди държави.

Султанът предложи:

— Господин Одик, моля да обясните на моя приятел механизма, с който вашият Конгрес ще свали президента.

Одик изпълни молбата. Звучеше убедително, Ябрил му повярва, но попита:

— Ами ако се случи нещо и не получите две трети мнозинство?

Одик мрачно отговори:

— Тогава вие, аз и султанът ще оплакваме шибания си късмет.

Президентът Франсис Зейвиър Кенеди прегледа донесените от Матю Гладис книга и ги парафира. По лицето на Матю Гладис прочете задоволство и разбра точно неговото значение. Двамата заедно печелеха едно на нула срещу американската общественост. В друго време, при други обстоятелства Франсис Кенеди би смачкал тази самодоволна физиономия, но сега съзнаваше, че преживява най-опасния момент в политическата си кариера и се налага да използва всички налични средства.

Вечерта Конгресът щеше да се опита да го отстрани, като използва мъглявата формулировка на Двадесет и петата поправка на Конституцията. Може би президентът имаше шансове да спечели в крайна сметка, но тогава щеше да е твърде късно. Бърт Одик щеше да уреди освобождаването на заложниците, бягството на Ябрил в замяна на останалите заложници. Смъртта на дъщеря му щеше да остане неотмъстена. Убиецът на папата щеше да излезе на свобода. Но Кенеди разчиташе на телевизионното обръщение към нацията — очакваше поток протестни телеграми, които да стреснат Конгреса. Знаеше, че

народът ще го подкрепи, вбесен от убийството на папата и на дъщеря му. Хората бяха покрусени. Точно в този момент президентът чувстваше силно единение с народа — негов съюзник против корумпирания Конгрес, против прагматичните и безжалостни бизнесмени от рода на Бърт Одик.

През целия си живот бе съчувствал на трагедията на нещастните, на масите, които се бореха с живота. В началото на кариерата си се бе зарекъл никога да не се поддава на любовта към парите, която сякаш определяше качествата на надарените. Научи се да презира властта на богатите, понесли парите като меч. В същото време, както сега си даваше сметка, винаги се бе чувствал като неуязвим шампион, издигнал се над грижите на събратята си. Никога преди не бе долавял омразата на по-нисшите класи, но сега я усещаше. Сега богатите, могъщите, щяха да го свалят и той трябваше да спечели заради самия себе си.

Все пак не се оставяше омразата да го заслепи. Разсъдъкът му трябваше да е ясен в задалата се криза. Даже и да го отстраняха, трябваше да осигури връщането си на власт. Плановите му се простираха надалеч. Конгресът и богатите можеха да спечелят тази битка, но според твърдото му убеждение щяха да загубят войната. Народът на Съединените щати нямаше да посрещне унижението с радост, през ноември щяха да се насрочат нови избори. Цялата криза щеше да се развие в негова полза, дори да претърпеше загуба — личната му трагедия щеше да се превърне в негово оръжие. Но трябваше да внимава да не разкрива дългосрочните си планове дори пред личните си сътрудници.

Кенеди разбираше, че се подготвя за неограничена власт. Друг път нямаше, освен ако не се предадеше при поражението и свързаните с него мъки, но такова нещо той не би могъл да преживее.

В четвъртък следобед, девет часа преди извънредното заседание на Конгреса, което щеше да обяви импийчмънт на президента на Съединените щати, Франсис Кенеди се срещна със своите съветници и помощници и вицепрезидентката Хелън Дюпре.

Това щеше да е последното им съвещание за обсъждане на стратегията преди гласуването в Конгреса и всички знаеха, че

необходимото мнозинство от две трети е осигурено. Кенеди веднага долови, че преобладаващото настроение в залата е потиснатост и поражение.

Президентът се усмихна жизнерадостно и откри заседанието, като благодари на шефа на ЦРУ Теодор Тапи за това, че не е подписал предложението за импийчмънт. После се обърна към вицепрезидентката Хелън Дюпре и се засмя — истински добродушен смях:

— Хелън, не бих искал да съм на твое място за нищо на света. Разбираш ли колко врагове си спечели с отказа да подпишеш искането за отстраняване? Можеше да станеш първата жена президент на Съединените щати. Конгресът те намрази, защото без твоя подпис не могат да се оправят. Мъжете ще те намразят заради твоето великодушие. Феминистките ще те обявят за предателка. Господи, как можа такъв стар професионалист като тебе така да се накисне? Впрочем, искам да ти благодаря за проявената лоялност.

— Те грешат, господин президент — отговори Дюпре. — И сега продължават да грешат, като настояват. Има ли някакъв шанс за преговори с Конгреса?

— Не мога да преговарям — заяви Кенеди. — Те също.

После президентът се обърна към Дази:

— Изпълнени ли са моите заповеди — на път ли са нашите самолетноносачи към Дак?

— Да, сър — отвърна Дази и неловко се размърда на мястото си. — Но началниците на щабове още не са издали последната заповед: „огън“. Ще се въздържат, докато Конгресът не гласува довечера. Ако се гласува вашето отстраняване, те ще изкомандуват самолетите да се върнат обратно... Не че проявяват неподчинение. Изпълниха вашите заповеди. Просто си мислят, че всичко може да се обърне, ако довечера загубите.

Кенеди заговори Дюпре с мрачно изражение:

— Ако успеят с импийчмънта, ти ще станеш президент. Тогава можеш да наредиш на началниците на щабове да осъществят нападението над Дак. Ще го сториш ли?

— Не — отвърна Дюпре.

В залата се възцари продължителна, неловка тишина. Вицепрезидентката запази самообладание и се обърна право към

Кенеди:

— Доказала съм своята лоялност към вас. Като вицепрезидент подкрепих вашето решение за Дак така, както ми повеляваше дългът. Устоях на искането да подпиша декларацията за вашето отстраняване. Но ако стана президент, което от цялото си сърце не желая да се случи, ще трябва да следвам собствената си съвест и да взема решение.

Кенеди кимна и ѝ се усмихна така нежно, че я покърти.

— Напълно си права — каза той. — Зададох въпроса само за сведение, а не да те убеждавам.

После се обърна към останалите присъстващи:

— Сега най-важното е да изясним подробностите около моето телевизионно обръщение. Юджийн, провери ли по телевизионните мрежи? Обявили ли са вече в новините, че довечера ще изляза с обръщение?

Юджийн Дази даде предпазлив отговор:

— Лорънс Салънтайн е тук и иска да ви види по този въпрос. Работата не е чиста. Да пратя ли да го повикат? Той се намира в моя кабинет.

— Няма да посмеят — спокойно отбеляза Кенеди. — Няма да посмеят така открито да демонстрират сила. — Замисли се за миг и добави: — Нека го доведат.

Докато го чакаха, обсъдиха въпроса за продължителността на речта. „Не повече от половин час — прецени Кенеди, — дотогава трябва да съм си свършил работата.“

Всички разбраха какво има предвид. По телевизията Франсис Кенеди бе способен да завладее всякаква аудитория. Това се дължеше на вълшебния глас, в който звучеше музиката на великите ирландски поети. Вършеше работа също абсолютната яснота на мислите и логиката на аргументацията.

Влезе Лорънс Салънтайн. Кенеди го заговори направо, без да го поздрави:

— Надявам се, че няма да кажете онова, което си мисля, че ще кажете.

Салънтайн отговори хладно:

— Нямам никаква представа какво си мислите. Упълномощен съм и от останалите телевизионни мрежи да ви уведомя за нашето

решение да не излъчваме обръщението ви довечера. За нас то представлява намеса в процедурата за импийчмънт.

Кенеди каза с усмивка:

— Господин Салънтайн, даже и да успее, този импийчмънт ще продължи само тридесет дни. И после?

Заплахите не отговаряха на стила на Франсис Кенеди. Салънтайн осъзна, че той и ръководителите на останалите телевизионни мрежи са започнали много опасна игра. Юридическото право на федералното правителство да издава разрешителни за откриването на телевизионни канали и да ги преразглежда, на практика отдавна бе остаряло, но един силен президент би могъл да му вдъхне нов живот. Салънтайн разбираше, че трябва да подходи много внимателно.

— Господин президент — каза той, — именно защото разбираме нашата отговорност и нейното значение, смятаме, че трябва да ви откажем телевизионно време. Вие сте в процес на импийчмънт за мое голямо съжаление и за съжаление на всички американци. Трагедията е много голяма и напълно ви съчувствам. Но телевизионните мрежи са на мнение, че вашето обръщение не отговаря на интересите на нацията и на демократичния процес.

Салънтайн помълча и добави:

— Но след гласуването в Конгреса, все едно дали ще спечелите или ще загубите, ние ще ви дадем телевизионно време.

Франсис Кенеди се изсмя ядосано и отсече:

— Можете да си вървите.

Лорънс Салънтайн бе изпратен от един човек от охраната.

Кенеди се обърна към сътрудниците си:

— Господа, повярвайте на моите думи.

Президентът вече не се усмихваше. Светлосините му очи придобиха тъмносив оттенък:

— Прекалиха. Нарушиха духа на Конституцията.

В радиус от няколко мили около Белия дом улиците бяха задръстени и имаше само тесни коридори за преминаването на държавни коли. Телевизионните камери и подвижните телевизионни станции командваха положението. По пътя към Капитолия конгресмените безцеремонно бяха спирани от телевизионни

журналисти, които ги разпитваха за извънредната сесия на Конгреса. Накрая по телевизионните канали се разпространи официално съобщение, че Конгресът ще заседава в единадесет часа вечерта, за да гласува предложението за отстраняване на президента Кенеди от длъжност.

В Белия дом Кенеди и сътрудниците му бяха направили всичко необходимо да отбият атаката. Одблъд Грей бе викал на срещи конгресмени и сенатори, за да обсъжда въпроса с тях. Юджийн Дази бе провел безброй разговори с различни членове на Сократовия клуб в усилията си да спечели подкрепата на част от едрия бизнес. Кристиан Клий бе изпратил юридически справки до лидерите на Конгреса, в които се подчертаваше, че без подписа на вицепрезидента отстраняването е незаконно.

Малко преди единадесет Кенеди и неговият екип се събраха в Жълтата зала да гледат сесията на специално монтирания голям телевизионен екран. Търговските канали нямаше да предават заседанието, но се правеше видеозапис, който по кабел се излъчваше в Белия дом.

Конгресменът Джинц и сенаторът Ламбертино добре си бяха свършили работата. Имаше пълен синхрон. Сал Тройка и Елизабет Стоун здравата бяха поработили да изгледят административните подробности. Подготвени бяха всички необходими документи за преврата.

В Жълтата зала Франсис Кенеди и неговите хора гледаха заседанието по телевизията. Процедурните формалности, изказванията и поименното гласуване щяха да отнемат известно време. Никой обаче не се съмняваше какъв ще е резултатът. Конгресът и Сократовият клуб бяха постигнали пълно единодействие в случая. Кенеди каза на Одблъд Грей:

— Ото, ти направи всичко възможно.

В този миг един от дежурните в Белия дом влезе и подаде някакъв лист на Дази; той му хвърли един поглед, после го препрочете внимателно. По лицето му се изписа шок. Той подаде листа на Кенеди.

На телевизионния екран Конгресът току-що бе гласувал с внушително мнозинство значително над необходимите две трети за отстраняване на президента Франсис Зейвиър Кенеди.

Петък, шест часа сутринта
Шерхабен

Беше единадесет часа вечерта, четвъртък вашингтонско време, но в Шерхабен беше шест часът сутринта. Султанът бе извикал в този час всички на ранна закуска в гостната с терасата. Американците — Бърт Одик и Артър Уикс — пристигнаха, без да се бавят. Ябрил бе придружен от султана. Беше сервирана огромна маса с безброй плодове и топли и студени напитки.

Султан Мороби се усмихваше широко. Той не представи Ябрил на американците, нямаше никакви привидни любезности.

— Щастлив съм да съобщя — започна султанът, — нещо повече, сърцето ми прелива от радост, че моят приятел Ябрил се съгласи да освободи вашите зложници. От негова страна няма да има никакви други искания, каквито, надявам се, няма да дойдат и от ваша страна.

С избили капчици пот по челото Артър Уикс заяви:

— Не мога да обсъждам или променям по какъвто и да е начин условията на нашия президент. Трябва да предадете убиеца.

— Той вече не е ваш президент — обясни султанът с усмивка. — Американският Конгрес е гласувал импийчмънт. Уведомиха ме, че заповедта за бомбардиране на град Дак е отменена. Зложниците ще бъдат освободени, вие победихте. Какво още можете да искате.

Ябрил усети мощен прилив на енергия отвътре — той беше причинил отстраняването на президента на Съединените щати. Загледа се в Уикс и прочете омраза в погледа му. Той беше най-високопоставената фигура в най-могъщата армия на земята, а Ябрил го беше победил. За миг си представи как притискаше пистолета в копринената коса на Тереза Кенеди. Пак си припомни усещането за загуба и съжаление, като натискаше спусъка, припламналата тъга при падането на тялото ѝ в пустинния въздух. Ябрил сведе глава пред Уикс и останалите присъстващи.

Султан Мороби даде знак на слугите да поднесат плодове и напитки на гостите. Артър Уикс остави чашата си и попита:

— Напълно ли сте сигурен в информацията за отстраняването на президента?

— Ще ви уредя директен разговор с вашата канцелария в Съединените щати — каза султанът и след кратка пауза добави: — Но

първо нека изпълня задълженията си на домакин.

Султанът предложи да се нахранят заедно за последен път и да уговорят последните подробности около освобождаването на заложниците по време на яденето. Ябрил седна отдясно на султана, Артър Уикс отляво.

Бяха се разположили на диваните около ниската маса, когато влетя министър-председателят и помоли султана да отиде в съседната зала за няколко минути. Султанът се подразни, но министър-председателят му прошепна нещо на ухо. Султанът смаяно вдигна вежди и каза на гостите:

— Случило се е нещо непредвидено. Прекъснати са всички връзки на Съединените щати не само с нашата страна, но и с целия свят. Моля, продължете закуската си, докато поговоря с моите хора.

След като султанът излезе, останалите млъкнаха. Продължи да яде само Ябрил.

Американците станаха от масата и излязоха на терасата. Слугите им поднесоха студени напитки. Ябрил закусваше.

— Надявам се Кенеди да не е направил някоя глупост. Надявам се, че не се е опитал да наруши Конституцията! — възкликна Одик.

— Господи, първо загуби дъщеря си, а сега и страната. И всичко това заради оня тип, който се тъпче като просяк.

— Всичко това е ужасно — въздъхна Одик, влезе вътре и каза на Ябрил: — Хапни добре и дано да намериш подходящо убежище за следващите години. Доста хора ще те търсят.

Ябрил се изсмя. Беше свършил със закуската и палеше цигара.

— О, да — каза той, — ще бъда просяк в Ерусалим.

Точно тогава влезе султан Мороби. Следваха го поне петдесет въоръжени мъже, които се пръснаха из залата. Четирима застанаха зад Ябрил. Други четирима отидоха при американците на терасата. По лицето на султана се четеше изумление и ужас. Беше прежълтял, с широко отворени очи, сякаш нямаше клепачи.

— Господа — изрече той на пресекулки, — уважаеми господа, това, което ще ви съобщя, ще ви прозвучи толкова невероятно, колкото ми се стори и на мене. Конгресът е отменил решението си за импийчмънт на Кенеди и е обявил военно положение.

Султанът замълча и сложи ръка на рамото на Ябрил, като че ли търсеше опора. После добави:

— И освен това, господа, в този момент самолети от Шести американски флот рушат моя град Дак.

— Бомбардират Дак? — попита Артър Уикс едва ли не ликуващ.

— Да — потвърди султанът. — Акт варварски, но убедителен.

Всички обърнаха поглед към Ябрил, вече плътно заобиколен от четирима въоръжени мъже. Ябрил отрони замислено:

— Най-накрая ще видя Америка, винаги съм мечтал да я видя.

Той погледна американците, но думите му бяха отправени към султана:

— Мисля, че в Америка ще имам голям успех.

— Несъмнено — каза султанът. — Едно от условията е да те предам жив. Страхувам се, че трябва да издам необходимите заповеди, за да не посегнеш на себе си.

— Америка е цивилизована страна — отговори Ябрил. — Ще мина през дълъг и заплетен съдебен процес, защото ще разполагам с най-добрите адвокати. Защо да посягам на себе си? Това ще е ново преживяване за мене и кой може да каже какво ще се случи? Светът непрекъснато се променя. Америка е твърде цивилизована, за да прибягва до мъчения, а освен това съм преживял мъчения от израелците, затова нищо няма да ме учуди.

Ябрил се усмихна на Уикс, който се обади:

— Както сам казахте, светът се променя. Вие не успяхте. Няма да се превърнете в герой.

Ябрил бурно се изсмя и вдигна възторжено ръце.

— Успях — почти изкрещя той. — Разклатих вашия свят из основи. Смятате ли, че някой ще слуша лигавия ви идеализъм, след като вашите самолети унищожат Дак? Светът ще забрави ли моето име? И как си представяте, че ще сляза от сцената, когато най-хубавото тепърва предстои?

Султанът плесна с ръце и извика някаква заповед на войниците. Те грабнаха Ябрил и сложиха белезници на китките му и въже около врата. „Внимателно, внимателно“, повтаряше султанът. След като вързаха Ябрил, султанът леко го докосна по челото и проговори:

— Моля те да ми простиш. Нямам друг избор. Трябва да си продавам нефта и да възстановя града. Всичко хубаво, стари приятелю. Късмет в Америка.

Четвъртък вечерта

Ню Йорк

Докато Конгресът гласуваше отстраняването на президента Франсис Зейвиър Кенеди, докато светът чакаше решаването на кризата с терористите, стотици хиляди хора в Ню Йорк изобщо не се интересуваха от това. Те имаха собствен живот и собствени проблеми. В тази мека пролетна вечер мнозина от тях се бяха стекли около Таймс Скуеър в Ню Йорк, площада, който някога е бил самото сърце на най-големия град в света, мястото, където някогашният Грейт Уайт Уей, самият Бродуей идва от Сентръл парк до Таймс Скуеър.

Тези хора имаха различни интереси. Похотливи мъже от средната класа в предградията обсаждаха порнографските книжарници за възрастни. Киномани зяпаха безкрайни филми с голи мъже и жени, впуснали се в най-невъобразими сексуални игри с какви ли не животни в характерни роли. Пубертетни банди със смъртоносни, но разрешени от закона отвертки по джобовете вървяха смело като едновременните рицари, излезли да убият дракона на богатите, и с неудържимата приповдигнатост на младостта си търсеха развлечения. Сводници, проститутки, изнудвачи, убийци въртяха своя бизнес в мрака, без да плащат за ярките неонов светлини, останали от някогашния Грейт Уайт Уей. Туристите също идваха да видят Таймс Скуеър — мястото, където навръх Нова година се провъзгласява началото на още една щастлива година. Повечето сгради в района и съседните мръсни улици бяха украсени с афиши, изобразяващи огромно червено сърце и вътре в него надпис: „Аз обичам Ню Йорк“. Подарък от Луис Инч.

Същият четвъртък към полунощ Блейд Букър се мотаеше пред бар „Таймс Скуеър“ и „Синема кльб“ и си търсеше клиент. Букър беше млад чернокож, известен със способностите си да пробутва стока. Можеше да осигури кока-кола, наркотици или голямо разнообразие от хапчета. Можеше също да намери оръжие, без големите, само пистолети и револвери от онези, малокалибрени, но след като сам се снабди, реши повече да не се занимава с този бизнес. Не беше сводник в истинския смисъл на думата, обаче много го биваше с жените. Можеше да ги накара да си излеят душата пред него, умееше да слуша.

Колко ноци бе прекарвал в разговори с някое момиче, което му разказва мечтите си. И най-долнопробната улична проститутка, способна с мъжете на такива неща, от които му спираше дъхът, все мечтае за нещо. Букър слушаше, обичаше да слуша, беше му приятно, когато жените му доверяваха мечтите си. Обичаше техните глупости. О, те все печелят от тотото, хороскопът им все показва, че догодина някой ще се влюби в тях, ще родят, децата им ще станат лекари, адвокати, професори или телевизионни звезди, децата им непременно ще са певци, танцьори, артисти или комици най-малкото като Ричард Прайър, ако не и като Еди Мърфи.

Блейд Букър чакаше да се изпразни киносалонът „Суидиш синема палас“ след прожекцията на забранения за деца филм. Много кинолюбители се отбиваха там за едно питие и сандвич и с надеждата да видят нещо голо. Идваха поединично, но винаги се отличаваха с разсеян поглед, сякаш размишляваха върху неразрешим научен проблем. Повечето имаха меланхоличен вид. Самотни хора.

Наоколо гъмжеше от проститутки, но Букър бе поставил своята на стратегическо място — мъжете на бара я виждаха на масичката в ъгъла, почти изцяло закрыта от огромната си червена чанта. Беше блондинка от Дулут, щата Минесота, кокалеста, с премрежени от хероина сини очи. Букър я беше спасил от съдба, далеч по-лоша от смъртта — беше я спасил от живот във ферма, където циците ѝ щяха да се вкочаняват от зимния студ. Но Букър много внимаваше с нея. Беше много известна и той бе един от малцината, които можеха да работят с нея.

Тя се казваше Кимбърли Ансли и само преди шест години бе съсякла с брадва сводника си, докато той спял. „Пази се от жени на име Кимбърли и Тифани“, обичаше да казва Букър. После я арестуваха, разследваха случая, съдиха я и я осъдиха, но само за непредумишлено убийство, понеже защитата доказа, че имала многобройни телесни повреди и била „неотговорна“ заради своята пристрастеност към хероина. Пратиха я в поправителен дом, лекуваха я, обявиха я за оздравяла и я пуснаха по нюйоркските улици. Там тя се приюти в един бедняшки квартал около Гринич Вилидж — намери апартамент в някакво от онези комунални жилища на градския съвет, откъдето бягаха даже бедняците.

Блейд Букър и Кимбърли бяха съдружници. Блейд беше наполовина сводник, наполовина „нападател“ — той се гордееше с разграничението. Кимбърли си набелязваше някой киноман в бар „Таймс Скуеър“ и примамваше клиента в един безистен близо до Девето авеню за бърз полов акт. Тогава от мрака изскачаше Блейд и удряше мъжа по главата с полицейска палка. Парите дяляха, но кредитните карти и бижутата вземаше Блейд — не от алчност, а защото нямаше доверие в преценките на Кимбърли.

Цялата красота на действието се състоеше в това, че мъжът обикновено се оказваше кривнал от пътя съпруг без никакво желание да се оплаква в полицията и да отговаря на въпроса какво е правел в онзи безистен на Девето авеню, докато жена му го е чакала в Мерик, Лонг Айлънд или Трентън, Ню Джърси. Все пак за по-голяма сигурност Блейд и Ким в продължение на около седмица просто избягваха да се появяват около бар „Таймс Скуеър“ и Девето авеню. Тогава минаваха на Второ авеню. В град като Ню Йорк това беше равносилно на преход в друга черна дупка в галактиката. Ето защо Блейд Букър обичаше Ню Йорк. Чувстваше се невидим, като Сянката или Човека с хилядата лица. Беше като онези насекоми и птици, показвани по обществените телевизионни канали, които си сменяха цвета според околния терен или се заравяха в пръстта да се спасят от хищници. Накратко, за разлика от повечето граждани, Блейд Букър се чувстваше в безопасност в Ню Йорк.

В четвъртък вечерта работата не вървеше. Ала Кимбърли изглеждаше красива под лампите, русите ѝ коси просветваха като аура, напудрените бели гърди надничаха като луни без никакъв срам от зелената рокля с дълбоко деколте. Един господин с лукав, но добродушен чар и съвсем лека отсянка на сластолюбие пренесе чашата си на нейната маса и учтиво попита може ли да седне при нея. Блейд ги наблюдаваше и си мислеше за иронията в живота. Ето един добре облечен господин, несъмнено важна клечка, като например адвокат или професор, или кой знае, може би пък второстепенен политик — градски съветник или щатски сенатор, сяда с убийца и отгоре на всичко за десерт ще го бухнат по главата. И то само заради члена му. Точно там е белята. Мъжете ходят по тази земя само с половин мозък заради члена си. Наистина не беше хубаво. Дали, преди да го тупне, да не го остави да си го напъха в Кимбърли, да изчака да се изпразни и

чак тогава да го удари? Изглеждаше свестен човек, със сигурност беше джентълмен — запали цигарата на Кимбърли, поръча ѝ пиене и не я пришпорваше да бърза, въпреки че явно умираше да я научука.

Блейд беше довършил питието си, когато Ким му даде знак. Видя, че Ким се готви да става и рови в червената чанта кой знае за какво. Блейд излезе от бара на улицата. Ранната пролетна нощ беше ясна. От миризмата на хотдог, хамбургери и пържен лук от скарите на открито той огладня, но реши да изчака, докато си свърши работата. Тръгна по Четиридесет и втора улица. Все още се виждаха тълпи, макар и да приближаваше полунощ. Лицата се осветяваха от безбройните неонов лампи на редиците кина, гигантските рекламни табла и конусообразните снопове лъчи от сигналните светлини по хотелите. Букър обичаше да върви между Седмо и Девето авеню. Стигна до безистена и се притаи в тъмното. Щеше да излезе, когато Ким прегърне клиента. Запали цигара и извади палката от калъфа под якето.

Букър чу приближаващите стъпки, вратата тракна, чантата на Ким изшумоля. После Ким произнесе паролата: „Само един път“. Букър изчака малко, излезе от прикритието и се поколеба, защото гледката беше много красива. Ким седеше на първото стъпало разкрячена, чудесните ѝ едри, бели бедра бяха разголени, а мъжът беше толкова добре облечен, с изваден член, който напъхваше в нея. Ким сякаш за миг полетя във въздуха и после за ужас на Блейд продължи да се издига нагоре, стъпалата също полетяха с нея, а над главата ѝ се изцъкли ясното небе, като че ли целият покрив на сградата бе отхвъркнал. Букър вдигна палката, сякаш да изрече молба, да отпрати молитва, да се убеди, че животът не може да свърши току-така. И всичко това стана за частица от секундата.

Сесил Кларксън и Изабел Домейн бяха излезли от един бродуейски театър, след като изгледаха там един приятен мюзикъл, и безгрижно се запътиха към Четиридесет и втора улица и Таймс Скуеър. Двата бяха чернокожи, както всъщност повечето хора по улиците в този район, но никак не си приличаха с Блейд Букър. Сесил Кларксън беше на деветнайсет години и посещаваше писателски курсове в Новата школа по обществознание. Изабел беше

осемнайсетгодишна и не пропускаше нито едно представление на Бродуей или извън него, защото обичаше театъра и се надяваше да стане артистка. Бяха влюбени, както само най-младите могат да се обичат, напълно убедени, че са единствени на света. Вървяха от Седмо към Осмо авеню и ослепителните неонов светлини ги обливаха в благосклонно сияние. Бяха толкова красиви, че сякаш бяха защитени с вълшебен щит от просеци алкохолици, полупобъркани наркомани, търговци на черно, сводници и евентуални крадци. Пък и Сесил беше едър и як младеж, видимо готов да убие всеки, дръзнал само да докосне Изабел.

Спряха до голяма скара за кренвирши и хамбургери и ядоха отвън до касата. Не посмяха да влязат вътре, където подът бе осеян с мръсни салфетки и картонени чинии. Сесил изпи една бира, а Изабел предпочете „пепси“ с хотдога и хамбургерите. Гледаха множеството, което щъкаше из улиците даже в този късен час. Отнасяха се с пълно равнодушие към вълната от човешка утайка и отрепки на обществото, преляла около тях, и през ум не им минаваше, че ги дебне някаква опасност. Изпитваха съжаление към тези хора, които нямаха като тях перспектива и надежда, сегашно и вечно блаженство. Вълната премина, те пак тръгнаха по улицата от Седмо към Осмо авеню. Изабел усети пролетния лъх по лицето си и се сгуши в рамото на Сесил. Сложи едната си ръка на гърдите му, а с другата го погали по врата. Сесил изпита прилив на нежност. Двамата бяха безмерно щастливи, бяха млади влюбени и както милиарди и милиарди човешки същества преди тях, преживяваха по същия начин един от редките мигове на съвършенство в живота. Изведнъж за изумление на Сесил блесналите червени и зелени светлини се сляха в едно петно, последното нещо, което успя да зърне, беше небесният свод и после двамата в съвършеното си блаженство се стопиха в небитието.

Група от осем туристи, дошли в Ню Йорк за великденската ваканция, се разхождаха надолу от катедралата „Свети Патрик“ по Пето авеню, завиха по Четиридесет и втора улица и се насочиха натам, накъдето ги мамеше гора от неонов светлини. Но като стигнаха до Таймс Скуеър, останаха разочаровани. Бяха го виждали по телевизията

по Нова година, когато стотици хиляди хора се стичат там, за да ги покажат по телевизията и да посрещнат Нова година.

Мястото обаче се оказа страшно мръсно, улиците бяха сякаш покрити с килим от боклуци. Тълпата изглеждаше заплашителна, пияна, наркотизирана или полудяла от притисналите я огромни кули от стомана, между които трябваше да си пробива път. Жените бяха облечени крещящо, като на филмовите кадри, окачени за реклама пред порнокината. Като че ли се движеха в различни кръгове на ада, небето изглеждаше кухо и беззвездно, а светлината от уличните лампи беше като жълтеникава гной.

Туристите — четири семейни двойки от едно градче в щата Охайо с вече пораснали деца — бяха решили да предприемат пътуване до Ню Йорк като един вид празненство. Бяха приключили определен етап от живота си, бяха изпълнили житейския си дълг. Бяха се оженили, възпитали деца и направили умерено успешна кариера. Сега бяха изправени пред ново начало, нов начин на живот. Главната битка бе спечелена.

Строго забранените за деца филми не ги заинтересуваха, имаше ги предостатъчно в Охайо. Това, което ги заинтересува и уплаши на Таймс Скуеър, беше грозотата му и злият вид на хората, изпълнили улиците. Туристите носеха големи червени значки с надпис „Аз обичам Ню Йорк“, купени още на първия ден след пристигането. Сега една от жените свали значката и я хвърли в канала.

— Хайде да се махаме оттук — помоли тя.

Групата зави и тръгна обратно към Шесто авеню, далеч от грамадния неонов коридор. Почти бяха стигнали до завоя, когато чуха далечен тътен, после леко про шумоля вятър и след това по дългите авенюта от Девето до Шесто затрещя вихър, понесъл консервени кутии, кошчета за боклук и няколко коли, които сякаш летяха сами. С някакъв животински инстинкт туристите свиха по Шесто авеню, дръпнаха се от пътя на бесния порив на вятъра, но не успяха да се задържат прави. Някъде отдалече долитаха трясъците на рушащи се сгради и писъците на хиляди умиращи. Туристите се бяха снишили зад ъгъла, без да имат никаква представа какво се случва.

Бяха се оказали точно зад радиуса на разрушенията, причинени от избухването на атомната бомба. Бяха осем оцелели в най-голямото бедствие, сполетяло Съединените щати в мирно време.

Един от мъжете с мъка се изправи на крака и помогна на останалите.

— По дяволите Ню Йорк — процеди той. — Дано да са изпотрепали всички шофьори на таксита.

В полицейската патрулна кола, която бавно си пробиваше път между Седмо и Осмо авеню, имаше двама млади полицаи — единият италианец, другият чернокож. Нямаха нищо против задръстването, там беше най-безопасно в целия район. Знаеха, че надолу, в по-тъмните улички, можеха да подгонят крадци на радиоапарати от коли, долнопробни сводници и грабители, които заплашваха мирните нюйоркски пешеходци, но не им се щеше да се занимават с такива престъпления. Освен това сега нюйоркската полиция се придържаше към политика на допускане на дребна престъпност. В Ню Йорк се бе разпространило едва ли не разрешение за непривилегированите да търсят плячка сред по-заможните граждани, които водеха напълно законосъобразен живот. Беше ли редно в края на краищата да има хора, които могат да си позволят коли за по петдесет хиляди долара с радио, и музикални уредби в тях за хиляда долара, а в същото време да има хиляди бездомни, които даже храна не могат да си купят или пък да си позволят стерилна игла за дозата наркотик? Редно ли беше заможните, духовно затлъстели и самодоволни граждани, събрали нахалство да се развяват из улиците на Ню Йорк без оръжие и дори без нож в джоба, да си въобразяват, че могат да се наслаждават на прекрасните гледки в най-великия град на земята, без да си платят за това? Все пак в Америка продължаваше да живее старият революционен дух, който не можеше да устои на определени изкушения. И съдилищата, висшият полицейски ешелон, редакциите на най-уважаваните вестници хитро утвърждаваха републиканския дух на кражбите, нападенията, взломите, изнасилванията и даже убийствата по улиците на Ню Йорк. Бедняците в града нямаха друг отдушник. Животът им се смазваше от нищетата, от видиотяващия семеен живот, от самата архитектура на града. Всъщност един журналист веднъж писа, че всички тези престъпления ще тежат на съвестта на Луис Инч, собственика на недвижими имоти, реконструирал Ню Йорк с блокове

по една миля високи, които закриват слънцето със стоманените си плочи.

Двамата полицаи забелязаха Блейд Букър да излиза от бар „Таймс Скуеър“. Познаваха го добре. Единият попита:

— Да го проследим ли?

— Само ще си загубим времето — отговори другият, — даже и да го хванем на местопрестъплението, ще го пуснат.

После видяха, че едрата блондинка и нейният човек излизат и тръгват по същия път към Девето авеню.

— Горкият човек — съжали го първият полицай, — той си мисли, че ще чука, а всъщност него ще го чукнат.

— Ще му излезе цицина на главата колкото му е сега в гащите — добави другият и двамата се засмяха.

Колата продължаваше да пълзи по улицата, полицаите наблюдаваха какво става наоколо. Беше полунощ, смяната им скоро щеше да свърши и не им се искаше да се забъркат в нещо, което ще ги задържи. Гледаха безбройните проститутки, изпречили се пред минувачите, чернокожите пласьори на наркотици, размахали стоката си с дързостта на амбулантни търговци, крадците и джебчиите, които си набелязваха жертви и се мъчеха да заговорят туристите. Седнали в тъмната патрулна кола и загледи в осветените от неона улици, полицаите виждаха всички нюйоркски отрепки, тръгнали всеки към своя ад.

Двамата бяха непрекъснато нащрек, страхуваха се да не би някой маниак да напъха пистолет през прозореца и да стреля. Забелязаха как двама пласьори на наркотици тръгват успоредно с добре облечен мъж, който се опита да ускори крачка, но бе спрял от четири ръце. Шофьорът на патрулната кола даде газ и ги наближи. Търговците отпуснаха ръце, човекът се усмихна облекчено. В този миг светът сякаш се стовари върху тях и Четиридесет и втора улица между Девето и Седмо авеню беше погребана.

Всички неонов светлини на Грейт Уайт Уей, приказния Бродуей, угаснаха. Мракът се осветяваше от пожари, горящи сгради, пламнали тела. В нощта се носеха автомобили като запалени факли. Отвсякъде се чуваха клаксони и продължителен вой на сирени на пожарни, линейки и полицейски коли, забързани към поразеното сърце на Ню Йорк.

Десет хиляди души бяха убити и двадесет хиляди ранени, когато атомната бомба, поставена от Грес и Тибът, избухна в сградата на пристанищните власти на ъгъла на Осмо авеню и Четиридесет и втора улица.

Експлозията започна със страхотен тътен, последван от виещ вятър и скърцане на разпадащи се циментови и стоманени конструкции. Взривът нанесе щетите с математическа точност. Районът от Седмо авеню до река Хъдсън и от Четиридесет и втора до Четиридесет и пета улица беше изравнен със земята. Извън пределите му разрушенията бяха сравнително малки. По милостта и заради гения на Грес и Тибът радиацията бе смъртоносна само в този район.

Из целия Манхатън се чупеха витрини, а падащи отломки повреждаха коли по улиците. Един час след експлозията мостовете на Манхатън се задръстиха от коли, побягнали от града към Ню Джърси и Лонг Айленд.

Над седемдесет процента от загиналите бяха чернокожи или испаноезични. Останалите тридесет процента бяха бели нюйоркчани и чуждестранни туристи. На Девето и Десето авеню, станали приют за бездомните, и в самата сграда на пристанищните власти, където спяха много транзитни пътници, трупите се бяха овъглили на малки купчинки.

ГЛАВА XV

Комуникационният център на Белия дом получи съобщението за атомната експлозия в Ню Йорк точно шест минути след полунощ. Дежурният веднага уведоми президента. Двадесет минути по-късно президентът Франсис Кенеди се обърна към Конгреса. Придружаваха го вицепрезидентката Дюпре, Одблъд Грей и Кристиан Клий.

Кенеди беше напълно сериозен. В най-съдбовния миг в живота му нямаше време за нищо друго, освен за най-пряк диалог. Формално той вече не беше президент на Съединените щати, но говореше, сякаш продължаваше да е пълновластен държавен глава.

— Идвам при вас тази вечер без озлобление — започна Кенеди. — Голямата трагедия, големият удар срещу нацията трябва да ни обедини. Сега вече не може да не ви е ясно, че бях избрал правилния път. Това е последният удар в плана на терориста Ябрил, който си въобразява, че ще накара Съединените американски щати да паднат на колене и да капитулират пред неговите искания. Трябва да заключим, че съществува добре обмислен заговор срещу Съединените щати. Принудени сме да обединим силите си и да действваме съвместно. Сега непременно трябва да постигнем съгласие... Затова ви моля да анулирате гласувания импийчмънт. Искам обаче да съм откровен с вас — ако откажете, аз въпреки всичко трябва да се помъча да спася страната. Ще отхвърля решението за моето отстраняване, ще го провъзглася за незаконно и ще обявя военно положение, за да предотвратя всякакви по-нататъшни разрушителни терористични действия. Искам да ви уведомя, че Конгресът, този славен орган, защитавал свободата на Америка още от самото си създаване, сега се охранява от шест поделения на Тайната служба и един полк от специалните войскове части. Когато кризата приключи, пак можете да гласувате моето отстраняване, но не и преди това. Изправени сме пред най-голямата опасност за страната през цялата ѝ история, длъжен съм да отговоря на предизвикателството. Моля ви, не допускате разделение на нашата велика страна заради политически различия. Не позволявайте държавата да затъне в гражданска война, умишлено

подпалена от враговете. Нека се обединим срещу тях. Анулирайте гласувания импийчмънт.

В залата настъпи голямо оживление. Членовете на Конгреса добре бяха схванали думите на Кенеди — не само че са надеждно охранявани, но и че зависят от неговата воля.

Пръв след Кенеди взе думата сенаторът Ламбертино. Той предложи да се анулира решението и двете камари на Конгреса изцяло да подкрепят президента на Съединените щати Франсис Зейвиър Кенеди.

Конгресменът Джинц подкрепи предложението. Заяви, че развоят на събитията е доказал правотата на Кенеди и че се е получила непреднамерена заблуда. Потвърди, че президентът и Конгресът ще вървят ръка за ръка, за да опазят Америка от враговете. И даде думата си, че ще направи всичко възможно за това.

Гласуваха. Вземтото решение за отстраняване на президента от длъжност бе отменено.

Единодушно.

Кристиан Клий се възхити от блестящото изпълнение на Франсис Кенеди. Нямаше никакви съмнения в неговата искреност. Но за пръв път през всички тези години Кристиан хвана Кенеди в явна и съзнателна лъжа. Президентът бе заявил пред Конгреса на Съединените щати, че Ябрил е замесен в избухването на атомната бомба. А Кристиан Клий знаеше, че няма никакви доказателства за подобно твърдение. Кенеди също знаеше, че това не отговаря на истината.

„Значи бях прав“, помисли Кристиан Клий. Беше отгатнал какво иска от него Франсис.

ЧАСТ IV

ГЛАВА XVI

Президентът Франсис Кенеди, здраво хванал властта и надвил противниците си, размишляваше над съдбата си. Предстоеше му да направи последната стъпка и да вземе окончателно решение. Загубил бе съпругата си и детето си и личният му живот нямаше вече никакъв смисъл. Това, което наистина му оставаше, бе един живот, неразделно свързан с американския народ. Докъде искаше да стигне с това свое обвързване?

Той обяви, че ще постави кандидатурата си за преизбиране през ноември и организира кампанията си. На Кристиан Клий бе наредено да окаже юридически натиск върху всички големи компании, особено върху информационните, за да не се бъркат в изборния процес. Вицепрезидентката Хелън Дюпре мобилизираше жените на Америка. Влиятелният сред източните либерални кръгове Артър Уикс и Юджийн Дази, който отговаряше за напредничавите ръководители на бизнеса в страната, набираха средствата. Но Франсис Кенеди знаеше, че в крайна сметка всичко това имаше второстепенно значение. Всичко щеше да зависи от самия него и от това доколко американците биха гласували лично за него.

Имаше и един критичен момент: този път народът трябваше да избере Конгрес, твърдо застанал зад президента на Съединените щати. Искаше му се да има Конгрес, който да прави точно това, което той поиска да бъде направено.

Така че сега Франсис Кенеди трябваше да усети най-съкровените чувства на Америка. А това бе една потресена нация.

По предложение на Одблъд Грей той замина с него за Ню Йорк. Минаха пеша по Пето авеню, начело на шествието в памет на загиналите до огромния кратер, образуван от експлозията на атомната бомба. Направиха го, за да покажат на народа, че вече няма опасност от радиация, че вече няма опасност от друга скрита бомба. Кенеди изпълни ролята си в церемонията в памет на загиналите и в освещаването на земята за построяване на парк, който да напомня на всички за тях. Част от речта му бе посветена на опасностите от

неограничената свобода на личността в днешната несигурна епоха на технокрацията. И на вярата му, че личната свобода трябва да бъде ограничена, за да се заздравят съгласието в обществото и че отделната личност трябва да се откаже от някои неща, заради подобряването на живота на широките народни маси. Спомена това между другото, но то бе широко отразено от медиите.

Одблъд Грей бе обхванат от чувство на неприятна ирония, когато чу оглушителните викове на тълпата. Можеше ли един такъв ужасен акт на разрушение да бъде толкова благоприятен за някого?

След като шокът и ужасът отминаха, в по-малките градове и в селските райони настъпи зловещо задоволство. Ню Йорк си бе получил заслуженото. Много жалко, че бомбата не е била по-голяма и не е хвърлила във въздуха целия град с неговите разпуснати богаташи, заговорнически евреи и престъпни чернокожи. Има все пак справедлив Бог на небето. И той е избрал подходящото място за това голямо наказание. Но из страната се ширеше и страх — че съдбата на хората, техният живот, самото им съществуване и потомство са заложници на сънародници, отклонили се от нормалното. Кенеди усещаше всичко това. Всеки петък вечерта Франсис Кенеди се обръщаше по телевизията към народа. Това бяха всъщност леко завоалирани предизборни речи, но сега той нямаше никакви проблеми да получи време в ефир.

Използуваше някои често употребявани изрази и малки речи, лесно достигащи до сърцето.

— Ще обявим война на всекидневните нещастия в човешкия живот — заявяваше той. — А не война на други народи.

Повтаряше известния въпрос, използван по време на първата му предизборна кампания: „Как става така, че след края на всяка голяма война, когато трилиони долари са били похарчени и хвърлени в името на смъртта, в света настъпва благоденствие? Какво би станало, ако тези трилиони се харчеха за напредъка на човечеството?“.

Шегуваше се, че с разходите за една ядрена подводница правителството би могло да финансира построяването на хиляда жилища за бедните. С разходите за една ескадрила бомбардировачи „Стелт“ би могло да финансира един милион жилища. „Просто ще си представим, че те са изчезнали по време на маневри — заявяваше той. — По дяволите, това се е случвало преди, и то с цената на скъпи

жертви. Просто ще си представим, че така се е случило.“ А когато критиците му посочваха, че отбраната на Съединените щати би пострадала, той заявяваше, че статистическите доклади от Министерството на отбраната са строго секретни и че никой няма да научи за намаляването на разходите по отбраната.

Той обяви, че по време на втория си мандат ще бъде още по-безпощаден към престъпността. Отново ще се бори, за да даде възможност на всеки американец да си купи нов дом, да покрие разходите си за лечение и да бъде сигурен, че ще може да получи повисоко образование. Подчертаваше, че това не е социализъм. Разходите за тези програми щели да бъдат покривани просто като се отнеме малко от залъка на богатите американски корпорации. Заяви, че не проповядва социализъм, а само иска да предпази американския народ от „царски“ богатите. И повтаряше това безброй пъти.

Според членовете на Конгреса и на Сократовия клуб президентът на Съединените щати им бе обявил война.

Сократовият клуб реши да проведе семинар в Калифорния по въпроса как да бъде победен Кенеди на изборите през ноември. Лорънс Салънтайн беше много разтревожен. Той знаеше, че министърът на правосъдието подготвя сериозни обвинения по повод дейността на Бърт Одик и започва разследване на финансовите операции на Мартин Мътфорд. Грийнуел бе прекалено ловък, за да изпадне в беда, за него Салънтайн не се безпокоеше. Но Салънтайн знаеше, че собствената му информационна империя е силно уязвима. Бяха останали ненаказани за мошеничествата си в продължение на толкова много години, че вече бяха непредпазливи. Издателската му компания, книгите и списанията бяха наред. Никой не можеше да навреди на печатните средства за информация, закрилата на Конституцията бе прекалено силна. Освен ако, разбира се, един такъв никаквец като Клий не вдигнеше цените на пощенските услуги.

Но Салънтайн сериозно се безпокоеше за своята телевизионна империя. Правата за излъчване принадлежаха все пак на правителството и се определяха от него. За телевизионните станции се даваха само разрешителни. И Салънтайн винаги недоумяваше, че държавата позволява на частната инициатива да прави толкова много

пари от тези предавания, без да налага подходящ данък. Той потръпна при мисълта за един силен федерален ръководител на съобщенията под ръководството на Кенеди. Това би означавало край на телевизионните и кабелни компании в сегашния им вид.

Луис Инч, заклетият патриот, изпитваше доста нелоялно уважение към президента Кенеди. Въпреки че беше известен като най-мразения човек в Ню Йорк, той предложи доброволно да възстанови разрушената от бомбата част на града. Засегнатите квартали трябваше да бъдат заместени от мраморни паметници, обградени от горска зеленина. Той щеше да направи това за своя сметка, без да извлече печалба, и да го изгради за шест месеца. Слава богу, че радиацията беше минимална.

Всички знаеха, че Инч върши нещата много по-добре от която и да било държавна организация. Той, разбира се, знаеше, че все пак ще направи доста пари чрез своите филиали в строителството, плановите комисии и консултантските бюра. А рекламата щеше да бъде неоценима.

Инч бе един от най-богатите хора в Америка. Баща му бе обичайният упорит наемодател в големия град, който забравяше да осигури отопление в жилищните кооперации, икономисваше от услугите и принуждаваше наемателите да напускат, за да строи по-скъпи апартаменти. Подкупването на жилищните инспектори бе похват, който Луис Инч усвои още на коляното на баща си. По-късно, въоръжен с университетска диплома по мениджмънт и право, той подкупваше градски съветници, председатели на общини и техни подчинени, а дори и кметове.

Именно Луис Инч бе човекът, който поведе борбата срещу законите за контрол на наемите в Ню Йорк, Луис Инч бе този, който сключи сделките с недвижимо имущество за изграждане на небостъргачи край Сентръл парк. Паркът, над който сега се бяха надвесили чудовищните стоманени здания, приютили брокери от Уолстрийт, професори във влиятелни университети, прочути писатели, модерни художници и главните готвачи на скъпи ресторанти.

Общинските деятели обвиняваха Инч, че е отговорен за отвратителните коптори в горната част на Уест сайд, а също и в

Бронкс, в Харлем и на Кони Айленд само заради многото сносни жилища, които бе разрушил, за да построи нови сгради в Ню Йорк. Обвиняваха го също, че блокира благоустройството на района около Таймс Скуеър, купувайки тайно в същото време сгради и квартали. На това Инч отвърщаше, че тия раздорници са хора, които, ако имаш торба с лайна, ще ти поискат половината от нея.

Друг прием на Инч бе да подкрепя градските закони, задължаващи собствениците да дават под наем жилища на всекиго, без оглед на раса, цвят на кожата или религия. Произнасял бе речи в подкрепа на тия закони, тъй като те способстваха да се унищожи конкуренцията на дребните собственици. Собственик, който можеше да дава под наем само горните етажи или сутерена на къщата си, беше принуден да подслонява пияници, шизофреници, продавачи на наркотици, изнасилвачи и улични обирджии. Постепенно тези дребни собственици се обезкуражаваха, продаваха къщите си и се преместваха в предградията.

Но Инч бе вече надскочил всичко това — минаваше към висшето общество. Милионери има колкото щещ, а Луис Инч бе един от стотината милиардери в Америка. Притежаваше автобусни компании, хотели и една авиокомпания. Собственик бе на едно от големите хотелски казина в Атлантик сити и на жилищни кооперации в Санта Моника в Калифорния. Тъкмо имотът му в Санта Моника му създаваше най-много неприятности.

Луис Инч бе станал член на Сократовия клуб, понеже вярваше, че могъщите му членове могат да му помогнат да разреши проблемите си, свързани с имиджа му в Санта Моника. Голфът бе идеалният спорт за тайни договаряния. При него има и шеги, и добро разкършване, и сключване на договори. А какво друго може да изглежда побезобидно? И най-ревностният следовател от комитетите на Конгреса или строгите съдници от пресата не можеха да обвинят играчите на голф в престъпни намерения.

Клубът „Сократ“ се оказа по-добър, отколкото Инч очакваше. Той се сприятели със стотината мъже, които контролираха икономиката на страната и политическата машина. Тъкмо в Сократовия клуб Луис Инч стана член на Паричната гилдия, която можеше да купи всички представители от даден щат в Конгреса наведнъж. Не да ги купи, разбира се, телом и духом — тук не ставаше

дума за абстракции, като дявола и Бога, доброто и злото, целомъдрието и греха. Не, тук ставаше дума за политика. Ставаше въпрос за това, което е възможно. Има моменти, когато някой конгресмен трябва да ти се противопостави, за да бъде преизбран. Вярно е, че деветдесет и осем процента от конгресмените винаги ги преизбират, но винаги си съществуват двата процента, които трябва да се вслушват в своите избиратели.

Луис Инч имаше една неосъществена мечта. Не, не да стане президент на Съединените щати, знаеше, че клеймото на хазаин никога не може да бъде изтрито. Това, че бе опетнил истинското лице на Ню Йорк, беше убийство за архитектурата. В Ню Йорк, Чикаго и Санта Моника съществуваха един милион жители на бедняшките квартали, готови да излязат на улицата и да набучат главата му на кол. Не, мечтата му бе да стане първият трилионер в съвременния цивилизован свят. Един трилионер-плебей, спечелил богатството си с мазолестите ръце на работник.

Инч мечтаеше за деня, когато ще може да каже на Бърт Одик: „Аз имам хиляда единици“. Винаги го бе дразнело, че тексаските петролни магнати говореха в единици — една „единица“ в Тексас означаваше сто милиона долара. За разрушения град Дак Одик бе подхвърлил: „Господи, там загубих петстотин единици“. И Инч се закле да каже един ден на Одик: „По дяволите, аз имам около хиляда единици, вързани в недвижими имоти“, а след като Одик подсвирне и каже: „Сто милиарда долара“, тогава Инч ще му обясни: „О, не, един трилион долара. В Ню Йорк една единица означава един милиард долара“. Така щеше да ликвидира тексаския лайнар веднъж завинаги.

За осъществяването на тази мечта Луис Инч инвестираше в концепцията за въздушното пространство. Всъщност купуваше въздуха над съществуващите сгради в големите градове и строеше над тях. Въздухът можеше да се купи за стотинки, това бе нова идея, така както блатистите местности са били нова идея, когато дядо му ги е купувал, знаейки, че техниката ще реши проблема с пресушаването на блатата и ще ги превърне в доходни площи за застрояване. Проблемът се състоеше в това да се попречи на хората и адвокатите им да го спрат. Всичко това щеше да отнеме време и огромни капиталовложения, но той бе убеден, че може да бъде направено. Наистина, градове като Чикаго, Ню Йорк, Далас и Маями щяха да се

превърнат в гигантски стоманобетонни затвори, но пък хората не бяха длъжни да живеят в тях, освен елита, който обичаше музеите, кината, театъра и музиката. Щеше да има, разбира се, и малки бутикови квартали наблизко за хората на изкуството.

А най-важното бе, че когато Луис Инч най-после успееше, в Ню Йорк повече нямаше да има бедняшки квартали. Просто нямаше да има наеми, които могат да си позволят дребните престъпници и работниците. Те щяха да идват от предградията със специални влакове и автобуси и да си отиват вечер. Наемателите и купувачите на апартаментите и луксозните резиденции на корпорацията „Инч“ щяха да могат да ходят на театър, на дискотека и по скъпите ресторанти, без да се страхуват от тъмните улици навън. Щяха да могат да се разхождат по булевардите, дори да се отбиват в страничните улички и да вървят из парковете в сравнителна безопасност. А какво биха платили за един такъв рай? Цели състояния.

Призован за заседанието на Сократовия клуб в Калифорния, Луис Инч предприе едно пътуване из целите Съединени щати, за да се консултира с големите корпорации за недвижими имоти в големите градове. Успя да получи обещанието им да отпуснат средства, за да бъде победен Кенеди. Пристигайки няколко дни по-късно в Лос Анджелис, той реши да се отбие за малко до Санта Моника, преди да отиде на семинара.

Санта Моника бе един от най-красивите градове в Америка, главно защото жителите му се бяха противопоставили успешно на опитите на собствениците на недвижими имоти да построят небостъргачи и бяха гласували за закони, запазващи наемите стабилни и контролиращи строителството. Един хубав апартамент на Оушън булевард, с изглед към Тихия океан струваше само една шеста от дохода на средния гражданин. Това положение влудяваше Инч в продължение на двайсет години.

Инч смяташе Санта Моника за обида, за грубо нарушение на американския дух на свободна инициатива, защото тези сгради при днешните условия можеха да де дадат срещу наем, десетократно по-висок от съществуващия. Той бе купил много от жилищните кооперации. Това бяха чудесни комплекси в испански стил,

разточителни по отношение на ценната площ с всичките им вътрешни дворове и градини и скандално ниските им сгради на два етажа. А той не можеше, съгласно закона, да вдига наемите в този рай. О, въздухът над Санта Моника струваше милиарди, а изгледът към Тихия океан струваше още повече. Понякога на Инч му идваше налудничавата идея да строи вертикално в самия океан. Тази идея го замайваше.

Той естествено не се опита да подкупи веднага тримата градски съветници, които бе поканил в ресторант „Майкълс“, но им разказа за плановете си, като им разкри как всеки един от тях би могъл да стане мултимилionер, ако се променят някои закони. Остана като гръмнат, че те не проявиха никакъв интерес. Но това не бе най-лошото. Когато Инч се качваше в лимузината, се разнесе оглушителна експлозия. Цялото купе на лимузината се покри с парченца стъкло, задното стъкло се разпадна, а стъклото отпред изведнъж се превърна в огромна дупка с нишки като на паяжина в останалата му здрава част.

Когато пристигна полицията, казаха на Инч, че щетите са от куршум на карабина. Когато го попитаха дали има някакви неприятели, Луис Инч ги увери съвсем чистосърдечно, че няма такива.

Извънредният семинар на клуба „Сократ“ на тема „Демагогията в демокрацията“ започна на другия ден.

Присъстваха Бърт Одик, преследван съдебно в момента от РИКО^[1], Джордж Грийнуел, който изглеждаше като старата пшеница, складирана в огромните му силози в Средния запад, Луис Инч, чието хубаво, намръщено лице бе още бледо след досега със смъртта предишния ден, Мартин Мътфорд, с прякора „Между нас казано“, облечен в костюм от Армани, който не можеше да скрие пълнотата му, и Лорънс Салънтайн.

Бърт Одик взе думата пръв:

— Може ли някой да ме убеди, че Кенеди не е комунист? — започна той. — Кенеди иска да социализира медицината и жилищното строителство. Преследва ме по съдебен ред съгласно законите на РИКО, а аз дори не съм италианец. — Никой не се засмя на малката му шега, така че той продължи: — Можем да си приказваме колкото си искаме, но трябва да приемем един основен факт. Той представлява

непосредствена заплаха за всичко, което ние тук, в тази стая, отстояваме. Трябва да предприемем драстични мерки.

Джордж Грийнуел тихо каза:

— Той може да те преследва, но не може да те осъди — все пак в тази страна още има закони. Е, знам, че са те провокирали доста. Но ако чуя някакви опасни приказки в тази стая, излизам. Няма да слушам за никакви противодържавни заговори.

Одик се обиди.

— Аз обичам родината си повече от когото и да е тук — заяви той. — Точно затова се дразня. Обвинението твърди, че съм действал като предател. Аз! Моите прадеди са били тук, когато скапаните Кенеди още са дъвчели картофи в Ирландия. Аз бях богат, когато те контрабандираха алкохол в Бостън. Ония, дето стреляха по американските самолети над Дак, не действаха по моя заповед. Наистина направих сделка със султана на Шерхабен, но действах в интерес на САЩ.

Салънтайн сухо подхвърли:

— Ние знаем, че проблемът е в Кенеди. Тук сме, за да вземем решение. Което е наше право и задължение.

Намеси се Мътфорд:

— Това, което Кенеди разправя пред цялата страна, са глупости. Откъде ще дойдат огромните средства в подкрепа на всички тези програми? Той предлага някаква модифицирана форма на комунизъм. Ако можем да втълпим това на медиите, хората ще му обърнат гръб. Всеки в тази страна — мъж или жена — си мисли, че един ден ще стане милионер, и вече почва да се тревожи за размера на данъците.

— Тогава защо всички анкети сочат, че Франсис Кенеди ще спечели през ноември? — попита раздразнено Салънтайн. Както често пъти преди, той бе малко изненадан от тъпотата на тия силни мъже. Те като че ли не бяха чували за огромното лично обаяние на Кенеди, за това, че се харесваше на маса хора, просто защото те самите оставаха безучастни към това обаяние.

Настъпи тишина, после се обади Мартин Мътфорд:

— Прегледах някои от подготвяните закони за регулиране на борсата и банките. Ако Кенеди бъде избран, печалбите ще бъдат доста мършави. А ако назначи свои хора в Агенцията за контрол, затворите ще се напълнят с много богати хора.

— Аз вече ще съм там и ще ги посрещна — обади се с усмивка Одик. Неизвестно защо, той като че ли беше в много добро настроение, въпреки воденото следствие срещу него. — Дотогава ще съм спечелил доверие и ще осигуря на всеки от вас цветя в килията.

Инч нетърпеливо подхвърли:

— Ти ще бъдеш в някой от провинциалните затвори и ще си играеш с компютри, които ще ти показват движението на твоите танкери.

Одик никога не бе харесвал Луис Инч. Не обичаше хора, които, накамарили човешки същества от приземията до звездите, искаха по един милион долара за апартаменти с размер на плювалник. Така че му каза:

— Сигурен съм, че килията ми ще е по-голяма от някой от твоите луксозни апартаменти. А след като веднъж ме вкарат, недей да бъдеш много сигурен, че ще получиш петрол за отоплението на скапаните ти небостъргачи. И още нещо, по-добре ще ми бъде да залагам в затвора, отколкото в твоите казина в Атлантик сити.

Грийнуел, като най-стар и най-опитен в отношенията с правителството, усети, че трябва да поеме ръководството на срещата:

— Аз мисля, че ще трябва — чрез нашите компании и други представители — да хвърлим доста пари за кампанията на противника на Кенеди. Мартин, струва ми се, че ти трябва да кандидатстваш за поста ръководител на предизборната кампания.

Мартин Мътфорд отговори:

— Нека първо решим за какви пари става въпрос и как ще ги разпределим.

— Какво ще кажете за една кръгла сума от петстотин милиона долара? — попита Грийнуел.

— Чакайте малко — намеси си Одик. — Аз загубих наскоро петдесет милиарда, а вие искате да дам още една единица.

— Какво е една единица, Бърт — злобно подхвърли Инч. — Да не би петролната индустрия да се страхува от нас? Вие, тексасците, да не можете да отделите някакви въшливи сто милиона?

Салънтайн каза:

— Програмното време по телевизията струва скъпо. Ако ще насищаме програмите от сега до ноември, това са цели пет месеца. Ще ни струва скъпо.

— И твоята телевизионна мрежа ще захапне големия кокал — обади се агресивно Инч. Той се гордееше с репутацията си на сприхав събеседник при преговори. — Вие, от телевизията, вадите своя дял от единия джоб и той се появява като по чудо в някой от другите ви джобове. Мисля, че това трябва да се вземе предвид при определянето на квотите.

— Вижете сега, ние тука говорим за стотинки — обади се Мътфорд и това вбеси останалите. Мътфорд, „Между нас казано“, бе известен с кавалерското си отношение към парите. За него те бяха само някакъв телекс, предаващ известно количество духовна субстанция от едно ефирно тяло на друго. Те нямаха реална стойност. Той подаряваше на случайни приятелки чисто нови мерцедеси, малка ексцентричност, която бе усвоил от богатите тексасци. Ако задържаше някоя любовница в продължение на година, той ѝ купуваше апартамент, за да ѝ осигури старините. Една от любовниците му получи къща в Малибу, друга — замък в Италия и апартамент в Рим. На един незаконен син бе подарил част от казино в Англия. Това не бе му струвало нищо, само парчета хартия с подписа му. И винаги имаше къде да отседне, когато пътуваше. Момичето от Олбани получи по същия начин известния си ресторант и сградата към него. А имаше още много други. Парите не означаваха нищо за „Между нас казано“ Мътфорд.

Одик настървено подхвърли:

— Аз си платих своя дял с Дак.

Мътфорд му отвърна:

— Бърт, не се намираш пред комисиите на Конгреса, за да спориш за размера на петролните комисиони.

— Нямах избор — обърна се Инч към Одик. — Ако Кенеди бъде избран и си подбере свой Конгрес, отиваш в затвора.

Джордж Грийнуел отново се замисли дали да не се разграничи официално от тия хора. Все пак той бе твърде стар за подобни авантюри. Зърнодобивната му империя бе по-малко заплашена, отколкото петролните полета на някои други. Петролната промишленост прекалено открито изнудваше правителството, за да получи скандално големи доходи. Неговият бизнес със зърнени храни бе по-въздържан — обикновените хора не знаеха, че само пет или шест частни компании контролират хляба на света. Грийнуел се опасяваше,

че един безразсъден и избухлив човек като Бърт Одик може да създаде на всички им големи неприятности. И все пак той обичаше живота на Сократовия клуб, продължаващите по цяла седмица семинари, изпълнени с интересни дискусии по проблемите на света, турнирите по табла и роберите бридж. Но вече бе изгубил онова силно желание да бъде над всички.

Инч се обади:

— Хайде, Бърт, какво, по дяволите, е една въшлива единица за петролната индустрия? Всички вие сукахте от вимето на държавата с вашите петролни комисиони през последните сто години.

— Спрете с тия глупости — засмя се Мътфорд. — Всички сме в кюпа. И всички ще увиснем заедно, ако Кенеди спечели. Забравете за парите и да се хванем сериозно на работа. Дайте да измислим, как да атакуваме Кенеди по време на кампанията. Какво ще кажете за пасивността му по време на шантажа с атомната бомба и че не успя да предотврати експлозията? Какво ще кажете за това, че не е бил видян с друга жена, откакто съпругата му умря? А може би тайно чука проститутки в Белия дом като чичо си Джейк? Или още милион неща? Какво ще кажете за личните му помощници? Имаме много работа.

Това ги обърка. Одик каза замислено:

— Той няма никакви връзки с жени. Вече проверих. Може да е педал.

— И какво от това? — попита Салънтайн. Някои от най-големите звезди в неговата телевизионна мрежа бяха хомосексуалисти и той бе чувствителен по този въпрос. Грубостта на Одик го засегна.

Но Луис Инч неочаквано продължи мисълта на Одик.

— Хайде де — обърна се той към Салънтайн, — на хората им е все едно дали някой от твоите шантави комици е педал, но ако президентът на Съединените щати е такъв?

— Времето ще покаже — отговори Салънтайн.

— Не можем да чакаме — намеси се Мътфорд. — И освен това президентът не е хомосексуалист. Той е изпаднал в някаква сексуална летаргия. Аз мисля, че ще го ударим най-добре, ако го атакуваме чрез подчинените му — добави замислено той. Помълча за момент, а после продължи: — Министърът на правосъдието Кристиан Клий е под наблюдението на мои хора. Знаете, че той е някак си мистериозен, въпреки че е политическа фигура. Много богат, по-богат, отколкото

хората си мислят, аз прегледах тайно сметките му в банката. Не харчи много, не хвърля пари по жени или за наркотици, иначе щеше да си проличи, ако е теглил в брой. Великолепен юрист, на когото всъщност не му пука много за законността. Не би направил добро никому. Знаем, че е предан на Кенеди, а начинът, по който защитава президента, е пример за ефикасност. Но тази ефикасност ще попречи на предизборната кампания на Кенеди, защото Клий няма да му позволи да натисне здраво. Общо взето, аз бих се съсредоточил върху Клий.

— Клий беше в ЦРУ — обади се Одик, — на високо ниво. Чувал съм разни странни истории за него.

— Може би точно тия истории ще ни бъдат оръжието — каза Мътфорд.

— Само истории — рече Одик. — А не можем да изкопчим нищо от архивите на ЦРУ, докато онзи тип Тапи се разпорежда там.

Грийнуел подхвърли небрежно:

— Случайно получих информация, че шефът на канцеларията на президента, тоест Дази, имал проблеми в личния си живот. Карал се с жена си и се срещал с някакво младо момиче.

„О, господи — помисли си Мътфорд, — трябва да ги отклоня от това.“ Джералин Олбанис му бе разказала всичко за заплахите на Клий.

— Това няма значение — намеси се той. — Какво ще спечелим, ако изхвърлят Дази? Хората няма да се обърнат срещу президента, защото някой от хората му бил чукал едно момиче, освен ако не го е изнасилвил.

— Тогава да се свържем с момичето, да й дадем един милион долара и да я накараме да се развика, че е била изнасилена — предложи Одик.

— Да, но тя ще трябва да нарече изнасилване цели три години редовно чукане и през това време сметките ѝ са били плащани — отговори му Мътфорд. — Това няма да мине.

Джордж Грийнуел направи най-ценното предложение:

— Трябва да съсредоточим вниманието си върху експлозията на атомната бомба в Ню Йорк. Мисля, че конгресменът Джинц и сенаторът Ламбертино трябва да създадат комитети за разследване в Камарата и Сената и да повикат с призовки всички членове на правителството. Дори и да не ги обвинят в нищо конкретно, ще се

появят достатъчно случайни съвпадения, така че журналистите ще имат богата жътва. Ето къде трябва да използват влиянието си — каза той на Салънтайн. — Това е най-добрата ни надежда. А сега предлагам всички да се заемем с работа. — След това се обърна към Мътфорд: — Започвай да създаваш комитетите за кампанията. Гарантирам, че ще получиш моите сто милиона. Това е едно много разумно капиталовложение.

Когато заседанието приключи, само Бърт Одик мислеше за по-радикални действия.

Веднага след семинара Лорънс Салънтайн бе повикан да се яви при президента Франсис Кенеди. Когато Салънтайн влезе в Овалния кабинет, той забеляза, че там беше и министърът на правосъдието Кристиан Клий, което го накара да бъде още по-внимателен. Нямаше никакви любезности: Салънтайн усети, че това не е обаятелният Кенеди, а човек, търсещ някакво отмъщение.

— Господин Салънтайн — започна Кенеди, — ще говоря без заобикалки. Искам да бъда съвсем откровен. Моят министър на правосъдието, господин Клий, и аз обсъждахме подвеждането под съдебна отговорност съгласно РИКО на вашата телевизионна мрежа и другите телевизионни мрежи. Той ме убеди, че това може би ще е прекалено сурово наказание. Именно вие и другите гиганти в информацията заговорничите, за да ме отстраните от президентството. Вие подкрепихте Конгреса в обвиненията му към мен.

— Предназначението ни като информационна компания е да докладваме за политическото развитие на нещата — отговори Салънтайн.

— Престани с тия глупости, Лорънс — хладно каза Клий. — Вие всички сте се съюзили против нас.

— Това са минали работи — продължи Кенеди. — Да продължим нататък. На всички вас, имам предвид информационните компании, ви беше добре в продължение на години, дори десетилетия. Аз няма да позволя един общ чадър да упражнява контрол над информационните медии в страната. Притежателите на телевизионни станции ще се ограничат само с телевизията. Те не могат да притежават издателства за книги. Не могат да притежават списания. Не

могат да са собственици на вестници. Не могат да имат киностудия. Не могат да притежават кабелни компании. Това е прекалено голяма власт. Занимават се прекалено много с реклами. Това ще бъде ограничено. Искам да предадете всичко това на вашите приятели. По време на обвиненията срещу мене вие незаконно не допускахте президента на Съединените щати да се яви по телевизията. Такова нещо никога няма да се повтори.

Салънтайн заяви на президента, че не вярва Конгресът да му позволи да направи каквото е замислил. Кенеди се усмихна и рече:

— Не този Конгрес, но през ноември ще имаме избори. И аз ще се кандидатирам отново. И ще водя кампания за такива хора в Конгреса, които ще подкрепят моите виждания.

Лорънс Салънтайн събра колегите си — собственици на телевизионни станции, и им предаде лошата новина.

— Имаме две възможности — каза той. — Можем да започнем да подкрепяме президента, като отразяваме всичките му прояви и одобряваме политиката му. Или можем да останем свободни и независими и да му се противопоставяме, когато сметнем за необходимо. — Замълча за момент и добави: — Времената са много рисковани за нас. Не само като загуба на приходи, не само като законови ограничения, но ако Кенеди стигне до крайност, може дори да загубим разрешителните си.

Това вече беше прекалено. Немислимо бе разрешителните на телевизионните мрежи да бъдат отнети. Все едно заселниците в новите земи едно време да видят как имотите им се връщат отново на държавата. Получаването на разрешителни за телевизионни предавания и свободният достъп до излъчвания в ефира винаги бяха били привилегия за хора като Салънтайн. На тях им се струваше съвсем естествено да притежават такива права. И така, собствениците взеха решение да не отстъпват пред президента на Съединените щати, да останат свободни и независими. И да разобличат Кенеди като опасен враг на американския демократичен капитализъм, какъвто той наистина беше. Салънтайн реши да предаде това решение на влиятелните членове на клуба „Сократ“.

По цели дни размишляваше как да започне телевизионна кампания срещу президента по своята мрежа, без кампанията да бъде съвсем открита. Все пак американската общественост вярваше в

честната игра; хората биха се възмутили от една безогледна и безскрупулна кампания. Американците вярват в истинската законност, макар че са най-престъпният народ в света.

Той местеше фигурите внимателно. Първият му ход ще бъде да включи Касандра Чът, която водеше най-високо котираната рубрика с новини в страната. Разбира се, че не можеше да бъде съвсем откровен, водещите коментатори се пазеха ревниво от открити вмешателства. Но не бяха постигнали славата си без помощта на големите шефове. А Касандра Чът знаеше правилата на играта.

Салънтайн се бе грижил бащински за кариерата ѝ през последните двайсет години. Познаваше я още когато тя водеше ранните утринни предавания и по-късно, когато се прехвърли във вечерните програми с новините. Тя винаги бе била безскрупулна в търсенето на успеха. За нея се знаеше, че веднъж се бе вкопчила в държавния секретар и избухвайки в сълзи, бе започнала да вика, че ако не ѝ даде двуминутно интервю, тя ще загуби работата си. Придумваше, ухажваше и шантажираше известни личности за интервютата си в най-гледаното време, а после ги захапваше жестоко с интимни и неприлични въпроси. Според Салънтайн Касандра Чът бе най-бруталната личност, която бе срещал някога в телевизионния бранш.

Той я покани на вечеря в апартамента си. Компанията на брутални хора го забавляваше.

Когато Касандра дойде, Салънтайн редактираше една видеокасета. Той я въведе в домашното си студио, обзаведено с последното видео и телевизионна техника, монитори и резачки за редактиране, като към всеки уред имаше и малък компютър.

Касандра се отпусна на едно столче и възкликна:

— По дяволите, Лорънс, да не би да трябва сега да гледам как редактираш „Отнесени от вихъра“?

Вместо отговор той ѝ донесе нещо за пиене от барчето в ъгъла на стаята. Салънтайн имаше хоби. Вземаше касета с някой филм (той имаше колекция от филми, които смяташе за стоте най-добри за всички времена) и правеше нова, по-добра редакция на филма. Дори във филмите, които харесваше най-много, все имаше сцена или диалог, които той намираще не добре направени или ненужни, и тогава ги отстраняваше с машината за редактиране. На етажерката си в хола вече имаше сто видеокасети с най-добрите игрални филми, малко по-къси,

но свършени. Имаше дори няколко филма, на които бяха отрязани незадоволителните финални кадри.

Докато вечеряха, обслужвани от сервитьор, той и Касандра Чът разговаряха за бъдещите ѝ планове. При такива разговори Касандра Чът бе винаги в добро настроение. Тя разказа на Салънтайн за намерението си да посети арабските държавни глави и да ги представи в едно предаване, заедно с президента на Израел. А после предаване с трима европейски министър-председатели в разговор с нея. След това се въодушеви, разказвайки за пътуване до Япония за интервю с императора. Салънтайн слушаше внимателно. Касандра Чът страдаше от мания за величие, но от време на време смайваше с неочакваните си ходове. Най-после той я прекъсна и подхвърли шеговито:

— Защо не поканиш президента Кенеди в твоето предаване?

Касандра Чът загуби доброто си настроение.

— Нямам никакви шансове, след като постъпихме така с него.

— Не се получи добре — съгласи се Салънтайн. — Но ако не можеш да поканиш Кенеди, тогава защо да не видим какво казва другата страна? Защо да не поканиш конгресмена Джинц и сенатора Ламбертино да кажат своето мнение по въпроса?

Касандра Чът се засмя.

— Много гадно копеле си! — възкликна тя. — Те се провалиха. Загубиха играта и Кенеди ще ги смачка на изборите. Защо да каня за предаването си победени играчи? Кой, по дяволите, иска да гледа победените по телевизията?

— Джинц ми каза, че имат много важна информация за експлозията на атомната бомба и че може би правителството нарочно е протакало нещата — отговори Салънтайн. — И че не е използвало правилно спасителните команди за противоядрена защита, които са можели да открият бомбата, преди да избухне. И те ще потвърдят това в твоето предаване. Ще станеш известна по целия свят.

Касандра Чът бе зашеметена. После започна да се смее.

— О, господи! — възкликна тя. — Това е ужасно, но веднага щом ми го каза, въпросът, незабавният въпрос, който ми дойде наум да задам на тия двамата, е следният: „Смятате ли наистина, че президентът на Съединените щати е отговорен за десетте хиляди жертви при експлозията на ядрената бомба в Ню Йорк?“

— Много подходящ въпрос — каза Салънтайн.

През юни Бърт Одик замина с частния си самолет за Шерхабен, за да обсъди със султана възстановяването на Дак. Султанът го прие царски. Имаше и танцовачки, и изискани блюда, и консорциум от международни финансови магнати, поканени от султана, с цел да вложат парите си в един нов Дак. Одик прекара чудесна седмица в усилена работа да измъква от джобовете им „единици“ от по сто милиона долара от този или от онзи, но основните средства щяха да бъдат отпуснати от собствената му петролна компания и от султана на Шерхабен.

Последната вечер от престоя си той прекара насаме със султана в неговия дворец. В края на вечерята султанът отпрати прислужниците и телохранителите от стаята.

Усмихна се на Одик и каза:

— Мисля, че вече трябва да се заемем с нашата истинска работа. — Замълча за момент и добави: — Донесе ли това, за което те помолих?

Бърт Одик отговори:

— Искам да разбереш едно нещо. Аз не действам против моята страна. Само искам да се отърва от това копеле Кенеди, иначе ще отида в затвора. А той ще проследи всички подробности на нашите отношения през последните десет години. Така че каквото правя, е и в твой интерес.

— Разбирам — меко отговори султанът. — И ние сме твърде далече от събитията, които предстоят. Направи ли необходимото, документите да не могат да бъдат проследени по никакъв начин?

— Разбира се — отвърна Бърт Одик и му подаде коженото куфарче, което лежеше до него. Султанът го взе и извади една папка с диаграми и снимки.

Загледа се в тях. Бяха снимки на помещенията в Белия дом, а диаграмите показваха постове на охраната в различните части на сградата.

— Актуални ли са? — попита султанът.

— Не — отговори Бърт Одик. — След като Кенеди встъпи в длъжност преди три години, Кристиан Клий, който беше шеф на ФБР и на Тайната служба, промени доста неща. Добави още един етаж към

Белия дом за резиденция на президента. Знам, че четвъртият етаж е като стоманен сандък. Никой няма представа какво е разпределението му. Никога нищо не се публикува, а те дяволски внимават някой да не научи нещо. Всичко се пази в тайна, освен за най-близките съветници и приятели на президента.

— Това може да помогне — забеляза султанът.

Одик сви рамене.

— Аз мога да помогна с пари. Необходими са ни бързи действия, за предпочитане преди Кенеди да бъде преизбран.

— Стотнята винаги има нужда от пари — рече султанът. — Аз ще се погрижа парите да стигнат до тях. Но ти трябва да разбереш, че това са хора, които действат в името на собствената си истинска вяра. Те не са наемни убийци. Така че те ще трябва да вярват, че парите са от мене като глава на една малка потисната страна. — Усмихна се и добави: — Вярвам, че след разрушаването на Дак, Шерхабен влиза в тази категория.

— Това е другият въпрос, за който дойдох да поговорим — каза Одик. — Моята компания загуби петдесет милиарда долара, когато Дак бе разрушен. Струва ми се, че трябва да преработим споразумението, което сключихме за вашия петрол. Миналия път бяхте твърде неотстъпчиви.

Султанът приятелски се усмихна.

— Господин Одик — започна той, — повече от петдесет години американските и английските петролни компании грабят петрол от арабските земи. Давахте стотинки на неграмотните номадски шейхове, а вие правехте милиарди. Това наистина беше срамота. И сега вашите сънародници се възмуцават, че за петрола си искаме толкова, колкото наистина струва. Като че ли ние можем да кажем нещо за цената на машините и техническата помощ, за които искате толкова скъпо. Но сега е ваш ред да платите, както трябва, ваш ред е дори да бъдете експлоатирани, та дори да имате някакви претенции. Моля те да не се обиждаш, но аз дори си мислех да те попитам дали няма да добавим нещо към нашето споразумение.

И двамата преговарящи усетиха един в друг сродната душа, готова да държи на своето докрай. Размениха си усмивки като приятели.

— Аз мисля, че американските потребители ще трябва да си платят сметката заради лудия президент, когото сами си избраха — каза Одик. — Наистина ми е неприятно, че трябва да направя това.

— Но ще го направиш — успокой го султанът. — Ти си бизнесмен все пак, а не политик.

— На път за затвора — допълни Одик със смях. — Освен ако късметът ми не заработи и Кенеди изчезне. Не искам да ме разбирате неправилно. Аз бих направил всичко за моята страна, но съм дяволски сигурен, че няма да позволя на политиците да ми диктуват.

Султанът се усмихна с разбиране.

— Не повече, отколкото аз бих позволил на моя парламент. — Той плесна с ръце за прислугата, а после се обърна към Одик: — Сега мисля, че ни е време да се позабавяваме. Стига с тая мръсна политиканска работа. Да се порадваме на живота, докато все още можем.

Не след дълго им бе поднесена богата вечеря. Одик харесваше арабската кухня, не бе гнуслив като някои американци, а с овчите глави и очи бе свикнал отдавна.

По време на вечерята Одик напомни на султана:

— Ако ви потриват пари за нещо важно, аз мога да уредя превод от източник, който не може да бъде засечен откъм мене. За мене е много важно да направим нещо за Кенеди.

— Разбирам напълно — успокой го султанът. — А сега нито дума повече за работа. Аз имам задължения като домакин.

Ани, която се криеше със семейството си в Сицилия, се изненада, когато я призоваха за среща с другари от Стотнята.

Срещна се с тях в Палермо. Бяха двама млади мъже, които познаваше от времето, когато следваха заедно в Рим. По-възрастният, вече около тридесетгодишен, винаги ѝ бе харесвал. Той бе висок, но прегърбен и носеше очила със златни рамки. Някога бе талантлив стипендиант, с намерение да направи блестяща кариера като професор по културата на етруските. В личните си отношения бе внимателен и любезен. Политическата му бруталност произлизаше от съзнанието му, отхвърлящо жестоката нелогичност на капиталистическото общество. Казваше се Джанкарло.

Другият член на Първата стотня ѝ беше известен като лудата глава на левичарските сбирки в университета. С креслив глас, но чудесен като оратор, той обичаше да подбужда тълпите към насилие, макар че самият той обикновено бе несръчен, когато трябваше да се действа. Характерът му се промени, след като бе заловен и жестоко разпитван от полицейската служба за борба с тероризма. „С други думи — мислеше си Ани, — пребили са го от бой и са го вкарали в болницата за един месец.“ Салу, така се казваше той, оттогава говореше по-малко и действаше повече. Накрая бе признат за един от Месиите на насилието, за един от Първата стотня.

И двамата — Джанкарло и Салу — сега бяха в нелегалност, за да се изплъзнат от полицията за борба с тероризма. И бяха организирали срещата внимателно. Ани бе повикана в Палермо и инструктирана да се помотае и да разглежда града, докато не се свържат с нея. На втория ден бе попаднала на една жена на име Ливия в един бутик, която я заведе на срещата в малкия ресторант, чиито клиенти бяха само те. После затвориха вратите на ресторанта, собствениците и единственият келнер явно бяха членове на организацията. Тогава откъм кухнята се появиха Джанкарло и Салу. Джанкарло бе надянал атрибутите на главен готвач и очите му блестяха от оживление. В ръцете си държеше огромна купа със спагети, почернели от сока на кълцана сепия. Зад него Салу носеше плетена кошничка, пълна със златист сусамов хляб и бутилка вино.

Четиримата — Ани, Ливия, Джанкарло и Салу — седнаха да обядват. Джанкарло им сервира по една порция спагети от купата, а келнерът им донесе салата, блюдо розова шунка и черно-бяло сирене на жилки.

— Това, че се борим за един по-добър свят, не означава, че трябва да гладуваме — каза Джанкарло. Усмиваше се и изглеждаше напълно спокоен.

— Нито пък да умрем от жажда — добави Салу, докато наливаше виното. Но беше неспокоен.

Жените позволиха да им сервират, въпреки че според революционния протокол не приемаха обичайната роля на дами. Но им беше приятно: тук бяха дошли да получат задачите си от мъже.

Докато се хранеха, Джанкарло откри съвещанието.

— Вие двете излязохте много умни — започна той. — Изглежда, че не ви подозират за великденската операция. Ето защо бе решено, че можем да ви използваме за нашата нова задача. И двете сте напълно подходящи. Имате опит, но по-важното е, че имате и воля. Затова ви повикахме. Но трябва да ви предупредя. Ще бъде много по-опасно, отколкото на Великден.

— Трябва ли да изкажем готовността си, преди да чуем подробностите? — попита Ливия.

Салу отговори с едно кратко „да“.

— Вие винаги карате по шаблона и питате: „Наемате ли се доброволно?“ — нетърпеливо се намеси Ани. — Да не сме дошли тук за тия скапани спагети? Щом сме дошли, значи се наемаме доброволно. Така че, карайте нататък.

Джанкарло кимна, тя му изглеждаше забавна.

— Разбира се. Разбира се — каза той. Джанкарло не бързаше. Хапна малко и продума замислено:

— Спагетите не са лоши. — Всички се засмяха и щом смехът им затихна, той продължи: — Операцията е насочена срещу президента на Съединените щати. Той трябва да бъде ликвидиран. Мистър Кенеди прави връзка между нашата организация и експлозията на атомната бомба в неговата страна. Неговото правителство организира специални ударни групи, чиято цел ще бъдем ние, където и да е по света. Идвам от среща, на която нашите приятели от целия свят решиха да ни сътрудничат в тази операция.

— В Америка! Това е невъзможно за нас — обади се Ливия. — Откъде ще вземем пари, ами средствата за връзка? Как можем да си осигурим безопасни квартири и да наемем помощници? И най-вече — необходимото разузнаване. В Америка нямаме база.

— Парите не са проблем — успокои я Салу. — Ще ни финансират. Хората, които ще наемем, ще бъдат внимателно проверени и ще знаят съвсем малко подробности.

— Ливия — намеси се Джанкарло, — ти тръгваш първа. В Америка ще имаме тайна подкрепа от много силни хора. Те ще ти помогнат да уредиш безопасни квартири и средства за връзка. Ще имаш на разположение средства в определени банки. А ти, Ани, ще заминеш по-късно като оперативен ръководител. Така че твоята роля ще бъде по-опасна.

Ани усети тръпка на задоволство. Най-после ще бъде оперативен ръководител. Най-после ще стане равна на Ромео и Ябрил.

Гласът на Ливия наруши мислите ѝ.

— Какви са шансовете ни? — попита Ливия.

— Твоите са много добри, Ливия — успокои я Салу. — Ако ни усетят, ще те оставят да се движиш свободно, за да могат да разнищят цялата операция. Когато Ани влезе в действие, ти ще си в Италия.

Джанкарло се обърна към Ани:

— Това е вярно. Ани, ти ще бъдеш изложена на по-голям риск.

— Разбирам, че е така — отговори Ани.

— И аз — потвърди Ливия. — Имах предвид какви са шансовете ни за успех?

— Много малки — отговори Джанкарло. — Но дори да се провалим, ние печелим. Демонстрираме нашата невинност.

Остатъкът от следобед прекараха в преглеждане на плановете за операцията, кодовете и плановете за създаване на специални мрежи за връзка.

Когато приключиха, вече се бе свечерило и Ани зададе въпроса, който не бе зададен през целия следобед:

— Кажете ми тогава, дали в най-лошия случай това е самоубийствена мисия?

Салу наведе глава. Кротките очи на Джанкарло се спряха на нея.

— Да — кимна той. — Но решението ще бъде твое, а не наше. Ромео и Ябрил са все още живи и ние се надяваме да ги освободим. И аз ти обещавам същото в случай, че те хванат.

[1] Система за борба с организираната престъпност и корупцията. — Б.р. ↑

ГЛАВА XVII

Ръководеният от Кристиан Клий специален отдел на ФБР поддържаше компютърно наблюдение на Сократовия клуб и на членове на Конгреса. Сутрин Клий винаги започваше с преглед на изготвения от отдела бюлетин. Сам боравеше с настолния компютър, в който бяха вкарани лични досиета под известни само нему тайни кодове.

Една сутрин извика от паметта досиетата на Дейвид Джетни и Крайдър Коул. Клий вярваше на интуицията си, а този път тя му подсказваше, че Джетни може да създаде неприятности. За Коул вече нямаше нужда да се безпокои — младежът бе станал запален мотоциклетист и бе разбил главата си в една каменна скала в Прово, Юта. Загледа се внимателно в появилия се на видеомонитора образ — чувствително лице с тъмни хлътнали очи. Лицето, красиво в покой, ставаше заплашително напрегнато, когато Джетни бе развълнуван. Чувствата ли бяха грозни, или самата структура на лицето? Джетни не бе стриктно следен, а само заподозрян. Но когато Клий прочете изписаните върху компютъра донесения, той усети чувство на задоволство. Дейвид Джетни му заприлича на скрито в яйце ужасно насекомо, което разчупва черупката си.

Дейвид Джетни бе стрелял с пушка по Луис Инч заради една млада жена на име Айрийн Флечър. Айрийн се зарадва, че някой се опитал да убие Инч, но изобщо не знаеше, че любовникът ѝ е дал изстрелите. Въпреки че всекидневно настоятелно го молеше да ѝ разказва за най-съкровенията си желания.

Бяха се запознали на авеню „Монтана“, където тя бе продавачка в известната хлебарница „Фиома“, която продаваше най-хубавите хлебни изделия в Америка. Дейвид се отбиваше там за бисквити и кифли и бърбеше с Айрийн, докато тя го обслужваше. Веднъж тя го попита:

— Искаш ли да излезем довечера? Ще хапнем, но всеки си плаща.

Дейвид се усмихна. Тя не бе типично русо калифорнийско момиче. Имаше хубаво приятно лице, решително на вид, и приятно закръглена фигура, но изглеждаше като че ли малко старичка за него. Беше на около двадесет и пет години. Но сивите ѝ очи блестяха живо и при разговорите си с него винаги му се бе струвала интелигентна, така че той се съгласи. А пък и, честно казано, се чувстваше самотен.

Започнаха непринудена, приятелска любовна връзка — Айрийн Флечър нито имаше време за нещо по-сериозно, нито пък намерение. Тя имаше петгодишен син и живееше при майка си. Участваше много активно в местния политически живот и бе се отдала дълбоко на източните религии, което съвсем не бе необичайно за един млад човек в Южна Калифорния. За Джетни връзката им бе едно освежаващо преживяване. Айрийн често вземаше сина си Камбъл на срещите им, които понякога продължаваха до късна нощ, завиваше момченцето в дебело одеяло и го слагаше да спи на пода, докато страстно изтъкваше достойнствата на някой политически кандидат или на последния пророк от Далечния изток. Понякога Дейвид заспиваше на пода до момченцето.

Според Джетни съчетанието им бе идеално — по нищо не си приличаха. Той мразеше религията и презираше политиката. Айрийн ненавиждаше киното и се интересуваше само от екзотични религии и левичарски обществени учения. Но връзката им продължаваше, като всеки запълваше някаква празнина в живота на другия. Когато се любеха, и двамата бяха малко хладни, но винаги бяха приятели. Понякога Айрийн се поддаваше на нежност по време на акта, но след това побързваше да я скрие.

Помагаше им и това, че Айрийн обичаше да говори, а Дейвид обичаше да мълчи. Лягаха в леглото и Айрийн говореше с часове, Дейвид я слушаше. Понякога му бе забавна, друг път не. Интересуваше го непреставащата борба между едрите собственици на недвижими имоти и дребните наемодатели и наемателите в Санта Моника. Джетни споделяше разбиранията ѝ. Той обичаше Санта Моника: обичаше ниския градски силует от двуетажни къщи и едноетажни магазини, вилите в испански стил, общата ведра атмосфера, пълното отсъствие на потискащи грамади като

мормонските храмове в родния му щат Юта. Обичаше величествената шир на Тихия океан, незакривана от стъкло и каменни небостъргачи. Смяташе за героична борбата на Айрийн за опазването на всичко това от алчността на едрите собственици.

Тя разказваше за последните индийски гуру и пускаше касетки с техните нравоучения. Тия гуру бяха далеч по-приятни и духовити от суровите старейшини на мормонската църква, които бе слушал, докато растеше, а техните учения му се струваха по-поетични, чудесата им — по-чисти, по-възвишени и по-неземни, отколкото прословутите мормонски плочици от злато и ангела Морони. Но в края на краищата и те бяха също толкова досадни с отказа си от благата на този свят и плодовете на земните успехи, които Джетни така силно желаше.

А Айрийн не преставаше да говори, тя стигаше до някакъв екстаз дори когато говореше за най-обикновени неща. За разлика от Джетни смяташе живота си, макар и обикновен, за напълно пълноценен.

Понякога, когато тя се отнасяше и анализираше чувствата си по цял час без прекъсване, той я възприемаше като някаква небесна звезда, която ставаше все по-голяма и по-ярка, а той самият пропадеше в бездънната черна празнина на вселената, падайки все по-надолу, без тя да забелязва нищо.

Харесваше му и с това, че е щедра в материалното, но пестелива в личните си чувства. Никога не би се провалила, никога не би пропаднала в неговия необхватен мрак. Звездата ѝ винаги щеше да расте и никога нямаше да угасне. И той бе благодарен, че това ще бъде така. Не искаше тя да бъде с него в мрака.

Една вечер се разхождаха по плажа, близо до Малибу. На Дейвид Джетни му се струваше странно, че от едната страна е огромният океан, а от другата — редица от къщи и после планини. Изглеждаше му неестествено, че планините почти допират океана. Айрийн бе взела одеяла и възглавница за детето. Легнаха на плажа и момченцето, увито в одеяла, заспа.

Айрийн и Дейвид седяха върху одеялото и се захласнаха от красотата на нощта. В този миг бяха влюбени един в друг. Загледаха се в черно-синия от лунната светлина океан и малките, нежни птички, пърхащи пред вълните на прилива.

— Дейвид — каза Айрийн, — ти никога не ми разказваш за себе си. Аз искам да те обичам. Но ти не ми даваш да те опозная.

Дейвид се трогна. Засмя се малко нервно, а после отвърна:

— Първото, което трябва да знаеш за мен, е, че аз съм мормон на Десетте мили.

— Даже не знаех, че си мормон — прошепна Айрийн.

— Ако те възпитат като мормон, те учат, че не трябва да пиеш, да пушиш или да прелюбодействаш — обясни Дейвид. — Така че когато правиш тези неща, трябва да си сигурен, че си поне на десет мили от някого, който те познава.

После ѝ разказа за детството си. И колко мрази мормонската църква.

— Учат те, че можеш да излъжеш, ако това е от полза за църквата — разказваше Дейвид. — А после лицемерните копелета ти пробутват всичките си глупости за ангела Морони и някаква си златна библия. И носят ангелски гащи, в които, трябва да призная, майка ми и баща ми никога не са вярвали, но тия шибани ангелски гащи висяха с другото пране. Най-абсурдното нещо, което си виждала.

— Какво представляват ангелските гащи? — попита Айрийн. Стискаше ръката му, за да го накара да говори.

— Нещо като роба, която обличат, за да не усещат удоволствие, когато се чука — обясни Дейвид. — И са толкова невежи, не знаят, че още през шестнайсети век католиците са имали такава дреха — роба, покриваща цялото ти тяло, освен една малка дупка, така че да можеш да се чукаш, предполага се, без да ти е приятно. Когато бях малък, виждах ангелските гащи да висят на простора за пране. Сигурен съм, че родителите ми не вярваха на тия глупости, но тъй като баща ми беше старейшина на църквата, трябваше да развяват ангелските гащи. — Дейвид се засмя и добави: — Господи, каква религия!

— Интересно, но ми изглежда толкова примитивно — рече Айрийн.

Дейвид си помисли: „А какво, по дяволите, им е цивилизованото на всичките шибани гуру, които ти разправят, че кравите са свещени, че ще се преродиш, че този живот не означава нищо, всичките глупости за вуду и карма?“. Но Айрийн усещаше, че е възбуден, и искаше да продължи да говори. Тя плъзна ръцете си под ризата му и почувства сърцето му да бие бързо.

— Мразеше ли ги? — попита тя.

— Никога не съм мразил родителите си — отвърна той. — Винаги са били добри с мене.

— Имах предвид мормонската църква — поясни тя.

— Мразя църквата, откакто се помня — каза Дейвид. — Мразех я, когато бях малък. Мразех лицата на старейшините, мразех начина, по който майка ми и баща ми им целуваха задниците. Мразех двуличието им. Ако не си съгласен с постулатите на църквата, могат дори да те убият. Това е практична религия, всички се поддържат един друг. Така баща ми забогатя. Но ще ти кажа какво ме отвращаваше най-много. Имаха специални мазила за миропомазване и най-висшите старейшини се мажеха тайно, за да могат да отидат на небето преди другите. Все едно някой да те пререди, докато чакаш на опашка за такси или за маса в хубав ресторант.

— Повечето религии са такива, освен индийските — отговори Айрийн. — Просто трябва да си нащрек за своята карма. — Тя замълча за момент. — Ето защо се опитвам да се запазя чиста от жаждата за пари и защо не мога да се боря с ближните си за богатата на тази земя. Аз трябва да пазя духа си чист. Сега правим специални събрания, в момента в Санта Моника има ужасна криза. Ако ние не сме нащрек, едрите собственици ще разрушат всичко, за което сме се борили, и градът ще се напълни с небостъргачи. И ще вдигнат наемите, а нас с тебе ще ни изхвърлят от квартирите ни.

Продължи да говори, а Дейвид Джетни слушаше с чувство за покой. Би могъл да лежи на брега вечно, потънал във времето, потънал в красотата, зареян в невинността на момичето, което бе толкова безстрашно, каквото и да ѝ се случеше на този свят. Тя му говореше за човек на име Луис Инч, който се опитвал да подкупи градския съвет, за да променят законите за строителството и за наемите. Изглеждаше, че знае доста за този Инч, беше го разучила. Той би могъл да бъде старейшина в мормонската църква. Накрая Айрийн рече:

— Ако не мислех за моята карма, бих убила това копеле.

— Аз убих президента веднъж — засмя се Дейвид. И ѝ разказа за играта на атентатори „Преследване“, когато бе станал герой за един ден в университета „Бригъм Йънг“. — И мормонските старейшини, които управляваха там, ме изхвърлиха — завърши той.

Но Айрийн се беше заела със синчето си, което бе сънувало лош сън и се бе събудило с плач. Тя го успокои и се обърна към Дейвид:

— Тоя Инч ще вечеря с някои от градския съвет утре вечер. Поканил ги е в „Майкълс“, знаеш какво означава това. Ще се опита да ги подкупи. Наистина бих убила това копеле.

— Мене не ме е грижа за моята карма, ще го убия заради тебе — каза Дейвид. И двамата се засмяха.

На следващата вечер Дейвид почисти ловната си пушка, която бе донесъл от Юта, и изстреля куршумите, които счупиха стъклата на лимузината на Луис Инч. Всъщност не искаше да улучи никого, куршумът дори мина по-близо до жертвата, отколкото той бе възнамерявал. Просто бе любопитен да види може ли да се застави да го направи.

ГЛАВА XVIII

Сал Тройка реши да разобличи Кристиан Клий. Преглеждайки показанията пред комисиите на Конгреса по разследване на експлозията на атомната бомба, той забеляза, че голямата международна криза поради отвличането предхожда показанията на Клий. Но в такъв случай имаше засечки: Тройка установи, че има несъответствие във времето. Кристиан Клий бе изчезнал от сцената на Белия дом. Къде е бил отишъл?

Сигурно бе, че няма да разберат от Клий. Но нещото, което би могло да накара Клий да изчезне по време на кризата, трябва да е било ужасно важно. Ами ако Клий е отишъл да разпита Грес и Тибът?

Тройка не се консултира с шефа си, конгресмена Джинц, а се обади на Елизабет Стоун, административната сътрудничка на сенатора Ламбертино, и се уговори с нея да вечерят в един уединен ресторант. През изтеклия месец след кризата с атомната бомба двамата бяха установили сътрудничество както в обществения, така и в личния си живот.

На първата си среща, предложена от Тройка, бяха постигнали съгласие. Под самоуверената хладна красота на Елизабет Стоун се криеше пламенна сексуалност, но умът ѝ бе остър като бръснач. Тя започна със следното:

— Шефовете ни ще загубят постове си през ноември. Мисля, че ние с тебе трябва да правим планове за бъдещето си.

Тройка бе изненадан. Елизабет Стоун бе известна като една от онези помощници, които са вярната дясна ръка на шефовете си в Конгреса.

— Битката все още не е приключила — каза той.

— Разбира се, че е приключила — отговори Елизабет Стоун. — Шефовете ни се опитаха да свалят президента. Сега Кенеди е най-големият герой на страната от Джордж Вашингтон насам. И ще ги изрита.

Тройка несъзнателно бе по-предан на своя шеф. Не от чувство за чест, но тъй като бе борец по характер, той не искаше да се смята, че е

на страната на губещите.

— Е, можем да го поотложим — продължи Елизабет Стоун. — Не сме от тези, които първи напускат потъващия кораб. Ще се оправим. Но аз мога да намеря и за двама ни по-хубава работа. — Усмивна му се закачливо и Тройка се влюби в усмивката ѝ. Това бе усмивка на весело предизвикателство, усмивка, изпълнена с коварство и признаваща коварството си, усмивка, говореща, че ако той не е очарован от нея, тогава е мижитурка. Отвърна ѝ с усмивка.

Сал Тройка притежаваше, дори по негово собствено мнение, някакъв мазнишки, мръсен чар, действащ само на определен тип жени, и това винаги учудваше другите мъже и него самия. Мъжете уважаваха Тройка заради ловкостта му, високия заряд от енергия, способността му да изпълнява възложените му задачи. Но обстоятелството, че може да очарова жените по такъв мистериозен начин, увеличаваше възхищението им.

И сега той попита Елизабет Стоун:

— Ако станем партньори, значи ли това, че трябва да те чукам?

— Само ако поемеш ангажимент — отговори Елизабет Стоун.

Две бяха думите, които Сал Тройка мразеше най-много от всичко в английския език. Едната бе „ангажимент“, а другата „връзка“.

— Да не искаш да кажеш, че трябва да имаме връзка, да поемем ангажимент един към друг, нещо като любов? — попита той. — Както някога в любимите ти южни щати слугите негри са имали връзка с господаря си?

— Твоят глупав мъжки шовинизъм може да стане проблем — въздъхна тя. После продължи: — Мога да уредя нещо за нас. Помагала съм много на вицепрезидентката в нейната политическа кариера. Тя ми е задължена. Сега трябва да погледнеш реално на нещата. Джинц и Ламбертино ще бъдат смазани на изборите през ноември. Хелън Дюпре подновява щаба си от сътрудници и аз ще бъда сред първите ѝ съветници. Имам място за тебе като мой помощник.

— Това за мен е понижение — отговори Сал. — Но ако си толкова добра в леглото, колкото предполагам, ще си помисля.

— Няма да бъде понижение, след като оставаш без работа — отвърна нетърпеливо Елизабет Стоун. — И после, щом се изкача нагоре по стълбата, същото се отнася и за тебе. Накрая ще имаш своя отдел от сътрудници като помощник на вицепрезидентката.

Замълча за малко и после продължи:

— Слушай, ние се харесахме в канцеларията на сенатора, може да не е любов, но сигурно е страст от пръв поглед. А съм чувала, че спиш със сътрудничките си. Но аз те разбирам. И двамата работим толкова много, че нямаме време за истински светски живот или за истинска любов. И на мене ми е омръзнало да спя с мъже по два пъти в месеца само защото съм самотна. Искам истинска връзка.

— Много бързо подкара — рече Тройка. — Е, ако ставаше въпрос за щаба на президента... — Сви рамене и се ухили, за да ѝ покаже, че се шегува.

Елизабет Стоун му пусна същата усмивка. Това бе всъщност упорито озъбване, но според Тройка бе очарователно.

— Кенеди винаги са били без късмет — продължи тя. — Вицепрезидентката може да стане президентка. Но моля те, бъди сериозен. Защо да не бъдем партньори, ако предпочиташ да го наречем така? Никой от нас не иска да се жени. Нито пък искаме деца. Защо да не можем да живеем някак си заедно, като всеки запази квартирата си, разбира се, но да живеем заедно по някакъв начин? Можем да си правим компания и да правим любов, и да работим заедно като един отбор. Можем да задоволяваме човешките си потребности и да действваме по най-ефикасен начин. Ако стане, това ще бъде чудесно постижение. Ако не стане, можем просто да кажем, че сме квит. Имаме време до ноември.

Същата вечер легнаха заедно и за Тройка Елизабет Стоун се превърна в откритие. Подобно на мнозина свенливи, сдържани хора — мъже или жени, — тя бе истински всеотдайна в леглото. Благоприятно бе, че актът бе консумиран в градската къща на Елизабет Стоун. Тройка не бе предполагал, че е обезпечена материално. „Криела е това като истинска англосаксонка — помисли си той, — а аз щях да го афиширам.“ Тройка веднага забеляза, че къщата ѝ би била идеално жилище и за двамата, много по-удобно, отколкото неговия почти приличен апартамент. В нея той и Елизабет Стоун можеха да си открият кантора. Къщата се поддържаше от трима прислужници, което би го освободило от такива отнемащи време досадни подробности като носенето на дрехи на химическо чистене и покупките на храна и напитки.

А ревностната феминистка Елизабет Стоун се държеше в леглото като някоя легендарна куртизанка. Превръщаше се в робиня на неговите желания. „Е — помисли си Тройка, — жените са такива само първия път. Както при първото събеседване за постъпване на работа, а после изглеждат съвсем други.“ Но през последвалия месец бе опроверган.

Създадоха си почти идеални отношения. Чудесно бе и за двамата, че могат да се приберат след дългите часове при Джинц и Ламбертино, да излязат за вечеря навън късно, а после да си легнат и да правят любов. А сутрин тръгваха заедно на работа. За първи път през живота си той се замисли за женитба. Но усещаше инстинктивно, че Елизабет не би се съгласила.

Водеха умерен живот — смесица от работа, приятелство и любов, — защото наистина бяха започнали да се обичат. Но най-смислената и най-приятната част от времето им заедно бе, когато решаваха как да променят събитията в техния свят. И двамата бяха съгласни, че Кенеди ще бъде преизбран за президент през ноември. Елизабет бе убедена, че предприетата от Конгреса кампания срещу президента е обречена на неуспех. Тройка не бе толкова сигурен. Имаше още много непредвидени ходове.

Елизабет мразеше Кенеди. Омразата ѝ не бе към личността му, а бе твърдо противопоставяне срещу човек, когото смяташе за тиранин.

— Важното е — казваше тя, — да не се позволи на Кенеди на следващите избори да получи такъв Конгрес, какъвто на него му се иска. Именно за това трябва да се преборим. От предизборните изказвания на Кенеди става ясно, че той ще промени структурата на американската демокрация. А това би създавало много опасна историческа ситуация.

— Щом като си толкова много против него сега, как можеш да приемеш работа като сътрудник на вицепрезидентката след изборите? — недоумяваше Сал.

— Ние не сме политици — отвръщаше Елизабет. — Ние сме администратори. Можем да работим за когото и да е.

И така, след месец на интимна връзка Елизабет бе изненадана, че той я кани да се срещнат в ресторант, а не в удобната градска къща,

която вече приютяваше и двамата. Но той бе настоял.

Докато пиеха аперитива си в ресторанта, Елизабет попита:

— Не можем ли да говорим вкъщи?

— Знаеш ли — отговори замислено Сал, — проучих много документи и се разрових доста назад. Нашият министър на правосъдието, Кристиан Клий, е много опасен човек.

— Е, и? — попита Елизабет.

— Може да подслушва къщата — тихо отвърна Сал.

— Страдаш от мания за преследване — възкликна със смях Елизабет.

— Нима? — отговори Сал. — Добре, какво ще кажеш за следното: Кристиан Клий е държал под арест тия двама хлапаца Грес и Тибът и не ги е разпитал веднага. Но има несъответствие във времето. И хлапетата са били предупредени да си държат устата затворени, докато семействата им осигурят адвокати. Ами Ябрил? Клий го крие, никой не може да го види или да говори с него. Клий протака нещата, а Кенеди го закриля. Според мене Клий е способен на всичко.

— Можеш да издействаш Джинц да призове официално Клий да се яви пред комисията на Конгреса — отговори замислено Елизабет Стоун.

— А аз мога да помоля сенатора Ламбертино да направи същото. Можем да накараме Клий да се покаже от дупката си.

— Кенеди може да упражни пълномощията си и да му забрани да даде показания — отвърна Сал. — Можем да си изтрием задниците с нашите призовки.

Елизабет обикновено се смееше, когато ѝ говореше мръсотии, особено в леглото, но сега не ѝ бе до смях.

— Упражняването на пълномощия в този случай ще му навреди — каза тя. — Вестниците и телевизията просто ще го съсипят.

— Добре, можем да го направим — съгласи се Сал. — Но какво ще кажеш, ако само аз и ти отидем при Одблъд Грей и се опитаме да го притиснем? Не можем да го накараме да говори, но може би ще каже нещо. Той е идеалист по душа, но може би е ужасен психически от начина, по който Клий потули случая с атомната бомба. Възможно е дори да знае нещо конкретно.

Решението им да се обърнат към Одблъд Грей не бе най-доброто. Грей не пожела да ги приеме, но приятелството на Елизабет с вицепрезидентката Хелън Дюпре изигра решаваща роля в нейна полза. Грей изпитваше огромно уважение към Дюпре.

Сал Тройка започна разговора с въпроса:

— Не е ли странно, че министърът на правосъдието Кристиан Клий държи под арест ония две момчета отпреди експлозията и не е получил никаква информация от тях?

— Те държат на своите конституционни права — предпазливо отговори Грей.

— Клий има репутацията на доста силен и изобретателен човек — сухо каза Тройка. — Могат ли двама хлапаци като Грес и Тибът да му се опънат?

— Не мога да отговарям за Клий — сви рамене Грей.

Тогава Елизабет Стоун постави въпроса направо:

— Господин Грей — започна тя, — знаете ли нещо, или имате ли поне някаква причина да смятате, че министърът на правосъдието тайно е разпитал двамата младежи?

При този въпрос Грей почувства внезапен изблик на гняв. „Чакай, чакай — помисли си той, — защо, по дяволите, трябва да защитавам Клий? В края на краищата повечето от убитите в Ню Йорк бяха чернокожи.“

— Това, което ще ви кажа, е неофициално — каза той — и под клетва ще го отрека. Клий наистина проведе таен разпит, като всички подслушващи устройства бяха изключени. Официално няма нищо. Възможно е да се помисли и най-лошото. Но дори да е така, трябва да знаете, че президентът няма никакво участие.

ГЛАВА XIX

В ранната майска сутрин преди срещата с президента, Хелън Дюпре излезе да пробяга петте си мили, за да се разтовари психически. Разбираше, че не само правителството, но и тя самата се намира на много опасен кръстопът.

Приятно ѝ беше, че в този момент Кенеди и първите членове на кабинета я смятаха за героиня, заради отказа ѝ да подпише петицията за отстраняването на Кенеди — макар че това тяхно отношение се основаваше на презираното от нея понятие за мъжка чест.

Съществуваха редица опасни проблеми. Какво всъщност бе направил Клий? Възможно ли бе да е могъл да предотврати експлозията на атомната бомба? И дали е позволил да избухне, защото е знаел, че това ще спаси президента? Можеше да повярва такова нещо за Клий, но не и за Франсис Кенеди. И нима всичко не е било направено със съгласието на Кенеди?

И още. И още. У Кенеди се чувстваше вече нещо заплашително. Ясно бе, че ще се опита да се сдобие с послушен Конгрес, който да се подчинява на волята му. И какво би го накарал да направи? Явно бе, че Кенеди се готви да настоява за обвинения по РИКО срещу всички влиятелни членове на Сократовия клуб. Което би било изключително опасно упражняване на власт. Щеше ли да се откаже от всички демократични и етични принципи, за да прокара идеята си за една по-добра Америка? Кенеди се опитваше да защити Клий, а Одблъд Грей се противопоставяше на това. Хелън Дюпре се боеше от настъпилния раздор. Щабът на президента съществува, за да служи на президента. Вицепрезидентът трябва да върви след президента. Трябва. Освен ако не си подаде оставката. А какъв ужасен удар би било това за Кенеди. И край на политическата ѝ кариера. Би станала най-голямата изменница. А горкият Франсис, какво ще направи с Ябрил?

Защото ѝ бе ясно, че Кенеди би могъл да стане толкова безмилостен, колкото и противниците му: Конгресът, Сократовият клуб, Ябрил. О, Франсис би могъл да унищожи всички — нещастията в живота му бяха деформирали съзнанието му безвъзвратно.

Усети вадичка пот по гърба си, мускулите на бедрата я боляха, а ѝ се искаше да тича безкрай и изобщо да не се връща в Белия дом.

Доктор Зед Анакони се боеше да се срещне с президента Кенеди и помощниците му. Дразнеше се леко, че трябва да говори за наука и да я свързва с политически и социологически цели. Никога нямаше да се съгласи да стане съветник на президента по въпросите на медицината, ако не бе убеден, че това е единственият начин да осигури необходимото финансиране на любимия си Национален институт за мозъчни изследвания.

Когато контактуваше пряко с Франсис Кенеди, бе добре. Президентът бе умен и имаше нюх към науката, макар вестникарските твърдения, че бил могъл да стане голям учен, да бяха пълна нелепица. Но Кенеди несъмнено разбираше деликатната стойност на научните изследвания и че даже най-невероятните теории биха могли да дадат почти чудотворни резултати. Проблемът не бе у Кенеди. Проблемът бе в сътрудниците му. Конгреса и всички цербери на бюрокрацията. И в ЦРУ и ФБР — които постоянно си навираха носовете в работата му.

Преди да почне да работи във Вашингтон, доктор Анакони не бе напълно наясно каква ужасна пропаст дели науката от обществото като цяло. Скандално бе, че докато човешкият мозък е направил такъв огромен скок напред в точните науки, политическите и обществените дисциплини си оставаха почти непроменени.

Смяташе за невероятно, че човечеството все още се готви за война при огромни разходи и без никаква полза. Че отделните хора все още се избиват един друг, след като има медицински методи за разсейване на склонността за убийство у човека. Смяташе за недостойно, че генетичната наука е нападана от политиците и средствата за информация, внушаващи, че експериментите в биологията накърняват всичко свято у човека. Особено след като е очебийно, че човешкият род в сегашния си вид е обречен.

Доктор Анакони бе уведомен за какво ще бъде заседанието. Все още съществуваха известни съмнения дали избухването на атомната бомба е било част от терористически заговор за дестабилизиране на американското влияние в света, т.е. дали има някаква връзка между двамата млади асистенти по физика, Грес и Тибът, и лидера на

терористите Ябрил. Щяха да го питат дали да използват мозъчния детектор „Пет“ при разпита на арестуваните за установяване на истината.

Което го ядосваше. Защо не бяха го попитали дали да приложат детектора „Пет“, преди да избухне атомната бомба? Кристиан Клий твърдеше, че бил изцяло зает с кризата, породена от отвлечането на самолета, и че бомбената заплаха не му се била струвала толкова сериозна. Смехотворни доводи. А президентът Кенеди бил отхвърлил молбата на Клий за използване на мозъчния детектор от хуманни съображения. Да, ако двамата млади мъже бяха невинни и получеха мозъчни увреждания по време на тестирането, би било нехуманно. Но Анакони знаеше, че това бяха хватки на политик, който си прикрива задника. Запознал бе подробно Кенеди с начина на действие и Кенеди разбираше, че детекторът е почти напълно безопасен и би заставил разпитвания да каже истината. Можеха да определят местонахождението на бомбата и да я обезвредят. Щяха да имат време.

Жалко бе, най-меко казано, че толкова много хора бяха убити или ранени. Но Анакони изпитваше скрито възхищение към двамата млади учени. Искаше му се да има тяхната смелост, защото те бяха защитили на дело своята позиция, безумна наистина, но все пак позиция. Че ако хората като цяло стават все по-знаещи, то вероятността отделни индивиди да причинят атомна катастрофа нараства. Вярно бе и че алчността на отделния предприемач или мегаломанията на някой политически лидер могат да направят същото. Но тия двама хлапаци явно бяха мислили за обществения контрол, а не за научния. Мислили са за обуздаване на науката, да спрат хода ѝ напред. Истинският отговор, разбира се, е да се промени генетичната структура на човека, така че насието да стане невъзможно. Да се поставят спирачки на гените и на мозъка, така както се слагат спирачки на локомотив. Толкова бе просто.

Докато чакаше появяването на президента в заседателната зала на Белия дом, Анакони остана безучастен към другите и се зачете в купчината записки и статии. Считаше се винаги за противник на помощниците на президента. Кристиан Клий държеше под око Националния институт за мозъчни изследвания и от време на време лепваше „строго секретно“ върху изследванията му. Анакони не бе съгласен с това и прилагаше отвлечаща тактика, когато можеше. Често

се изненадваше, че Клий е способен да го надхитря при такива случаи. Другите членове на екипа, Юджийн Дази, Одблъд Грей и Артър Уикс, имаха елементарни познания в науката и се занимаваха с относително маловажните въпроси на социологията и държавническото изкуство.

Забеляза, че вицепрезидентката Хелън Дюпре е също тук, както и Теодор Тапи, шефът на ЦРУ. Винаги го бе учудвало, че вицепрезидент на Съединените щати е жена. Имаше чувството, че науката изисква противното. При изследванията на мозъка постоянно му се струваше, че един ден ще попадне на някакво съществено различие между мозъците на мъжете и жените, и се развеселяваше, че не го открива. Развеселяваше се, защото, ако откриеше несъответствие, всичко общоприето щеше да отиде по дяволите.

Винаги бе считал Теодор Тапи за неандерталец. Затънал в безсмислени интриги, за да постигне нищожно предимство във външната политика над ближните си. В последна сметка абсолютно безсмислено начинание.

Доктор Анакони извади от чантата си няколко вестника. Имаше една интересна статия за предполагаемата частица, наречена тахион. Помисли си, че никой от присъстващите в стаята не е чувал тази дума. Макар да беше специалист в областта на мозъчните изследвания, доктор Анакони имаше огромни познания във всички точни науки.

Зачете се в статията за тахионите. Наистина ли съществуваха тахиони? Физиците спореха по този въпрос от двадесет години. Тахионите, ако ги имаше, биха разбили теорията на Айнщайн, нали се предполага, че се движат по-бързо от светлината, което според Айнщайн е невъзможно. Разбира се, налице бе извинението, че тахионите се били движили по-бързо от светлината открай време, но какво, по дяволите, означаваше това? Пък и масата им била отрицателна. Което по принцип е невъзможно. Но невъзможното в действителността може да бъде реално в тайнствения свят на математиката. И тогава какво може да се случи? Кой знае? Кой се интересува? Сигурно никой от присъстващите в стаята, където се бяха събрали част от най-могъщите хора на планетата. Каква ирония! Тахионите биха могли да променят човешкия живот повече, отколкото тези хора можеха да си представят.

Най-после президентът влезе и всички станаха. Доктор Анакони прибра вестниците си. Може би заседанието ще му хареса, ако бъде

нащрек и брой примигванията на присъстващите. Изследванията показваха, че примигването с очи може да издаде дали човек лъже, или не. А щеше да има доста примигвания.

Франсис Кенеди се появи на заседанието с прост памучен панталон и бяла риза, върху която бе сложил син кашмирен пуловер без ръкави; доброто му настроение бе необичайно за човек, сполетян от толкова много неприятности.

Президентът поздрави всички и съобщи:

— С нас днес е доктор Анакони, за да ни помогне да решим проблема дали терористът Ябрил е бил свързан по някакъв начин с избухването на атомната бомба. А също да отговорим на обвиненията, направени в пресата и по телевизията, че ние, правителството, сме могли да открием бомбата, преди да избухне.

Хелън Дюпре почувства, че е длъжна да попита:

— Господин президент, в речта си пред Конгреса вие казахте, че Ябрил е участник в конспирацията с атомната бомба. Бяхте категоричен. Основаваше ли се това на твърди доказателства?

Кенеди бе подготвен за такъв въпрос и отговори с премерено спокойствие:

— Убеден бях в това тогава, убеден съм и сега.

— Но какви са твърдите доказателства? — настоя Одблъд Грей.

Кенеди погледна към Клий за момент, преди да се обърне към Анакони и да избухне в добронамерен смях:

— Затова сме се събрали тук. Да ги открием. Доктор Анакони, какво мислите по този въпрос? Може би вие ще ни помогнете. Много ви моля, престанете да записвате тайните на вселената в бележника си. Открили сте достатъчно много, за да ни вкарате в беля.

Доктор Анакони си драскаше математически уравнения в бележника. Разбра, че това бе упрек под маската на комплимент.

— Аз все още не мога да разбера защо не подписахте заповедта за прилагане на мозъчния детектор, преди да избухне ядреното устройство — отвърна той. — Вече бяхте задържали двамата младежи. Имахте право съгласно Закона за контрол върху атомните оръжия.

— Точно по това време — намеси се бързо Кристиан — бяхме заети с нещо, което според нас бе далеч по-важно, ако си спомняте.

Смятах, че може да се изчака още един ден. Грес и Тибът заявиха, че са невинни, а ние имахме достатъчно доказателства само за да ги задържим. Нямахме достатъчно улики да ги подведем под отговорност. После бащата на Тибът бе предупреден и сега цяла глутница от скъпо платени адвокати ни заплашва, че ще ни създаде неприятности. Така че решихме да изчакаме, докато другата криза отмине, и евентуално да се сдобием с малко повече доказателства.

— Кристиан, имаш ли някаква представа как е бил предупреден Тибът-старши? — попита вицепрезидентката Хелън Дюпре.

— В момента проверяваме архивите на всички телефонни компании в Бостън, за да открием източника на повикванията, приети от Тибът-старши — отговори Кристиан. — Засега без успех.

Шефът на ЦРУ Теодор Тапи се обади:

— Със съвременна апаратура като вашата, би трябвало да успеете.

— Хелън, отклоняваш се — намеси се Кенеди. — Нека се придържаме към главното. Доктор Анакони, да отговоря на вашия въпрос. Кристиан се опитва да поеме известна част от натиска върху мене. Нали точно затова всеки президент има щаб от сътрудници. Но решението да не се прилага мозъчната проба взех аз. Според протоколите от опитите има известна опасност от увреждане на мозъка, а не исках да рискувам. Двамата младежи отрекоха всичко, а нямаше доказателства, че бомбата съществува, освен предупредителното писмо. Подложени сме на циничните нападки на средствата за информация, подкрепяни от членове на Конгреса. Искам да задам един недвусмислен въпрос: изключваме ли всякакво споразумение между Ябрил и асистентите Тибът и Грес, като поставяме мозъчния детектор и на тримата? Ще реши ли това проблема?

— Да! — решително отговори доктор Анакони. — Но сега обстоятелствата са различни. Прилагате Закона за контрол върху атомните оръжия, за да събирате доказателства при един криминален процес, а не за да откриете местонахождението на ядрено устройство. Законът не предвижда употребата на детектора при такива обстоятелства.

— Освен това — добави Дази, — при наличието на правна защита изобщо не можем да се доберем до тях.

Президентът Кенеди му се усмихна хладно.

— Докторе — продължи той, — ние все още разполагаме с Ябрил. Искам Ябрил да бъде подложен на мозъчната проба. Да му се задава следният въпрос: Имало ли е заговор? И дали експлозията на атомната бомба е част от неговия план? Така, ако отговорът е положителен, изводите са много дълбоки. Може все още да съществува конспирация. И тя може да обхваща много повече от трагедията в Ню Йорк. Останалите членове на Първата стотня могат да поставят други ядрени устройства. Разбирате ли ме сега?

— Господин президент, смятате ли, че наистина съществува подобна вероятност? — попита доктор Анакони.

— Трябва да премахнем всякакво съмнение — отговори Кенеди. — Ще наредя медицинският разпит да бъде в съгласие със Закона за контрол върху атомните оръжия.

— Това ще вдигне огромен шум — обади се Артър Уикс. — Ще ни обвинят, че правим лоботомия.

— А не правим ли? — попита сухо Юджийн Дази.

Доктор Анакони изведнъж се разгневи толкова, колкото можеше да си позволи някой в присъствието на президента на Съединените щати.

— Това не е лоботомия — рече той. — Това е наблюдение на мозъка с химическа интервенция. Пациентът е съвсем същият, след като се приключи с разпита.

— Освен ако няма малка грешка — подхвърли Дази.

Обади се секретарят по въпросите за печата, Матю Гладис:

— Господин президент, изходът от теста ще определи какво съобщение да направим. Трябва да бъдем много внимателни. Ако тестът докаже, че е съществувала конспирация, свързваща Ябрил, Грес и Тибът, ние ще бъдем чисти. Ако пробата не докаже никакво споразумение между тях, вие ще трябва доста да обяснявате.

— Да минем нататък — рязко каза Кенеди.

Юджийн Дази започна да чете от бележника пред себе си:

— Конгресът иска да изправи Кристиан пред една от анкетните комисии. Сенаторът Ламбертино и конгресменът Джинц искат да го разпитат. Твърдят, а и са разпространили по всички медии, че министърът на правосъдието Кристиан Клий е в основата на всички нечисти деяния напоследък.

— Позовете се на неприкосновеността на изпълнителните органи — нареди Кенеди. — Аз, като президент, му забранявам да се явява пред която и да е комисия на Конгреса.

Отегченият от политическите разисквания доктор Анакони подхвърли шеговито:

— Кристиан, защо не се подложиш доброволно на мозъчния тест? Можеш да докажеш невинността си по безспорен начин. И да потвърдиш етичността на метода.

— Докторе — отговори Кристиан, — не ме е грижа да доказвам невинността си, както сам я нарече. Невинността е именно това, което твоята наука никога няма да може да установи. И не ме е грижа за етичността на мозъчната проба, която ще установява честността на някого. Ние не говорим сега за невинност или етика. Говорим за употребата на властта с цел подобряване функционирането на обществото. Още една област, в която твоите науки са безполезни. Както често си ми казвал, не се бъркай в нещо, в което не си специалист. Така че ходи се шибай!

На такива заседания рядко се допускаше емоциите да вземат връх. Още по-рядко се употребяваха нецензурни изрази, когато на заседанията присъстваше вицепрезидентката Хелън Дюпре, и то не защото вицепрезидентката бе предвзета жена. И все пак всички присъстващи в заседателната зала бяха изненадани от избухването на Кристиан Клий.

Доктор Анакони се слича. Просто бе се пошегувал малко. Харесваше Клий, както мнозина други го харесваха. Клий бе възпитан и образован човек и изглеждаше по-интелигентен от повечето адвокати. Доктор Анакони като изтъкнат учен се гордееше с познанията си по практически всичко във вселената. Но сега изпита жалката и дребна човешка уязвимост от нанесената му обида. И без да се замисля, отвърна:

— Господин Клий, вие бяхте някога в ЦРУ. Върху централната сграда на ЦРУ има мраморна табелка с надпис: „Опознай истината и истината ще те направи свободен!“.

Кристиан бе възвърнал доброто си настроение.

— Не съм го писал аз — отговори той. — И не му вярвам.

Доктор Анакони също се бе съвзел. И бе започнал да прави разбор. Защо получи такъв яростен отговор на шеговития си въпрос?

Имаше ли министърът на правосъдието, най-високопоставеният юрист в страната, какво да крие? Страшно му се прииска да постави този човек на масата с пробата.

Франсис Кенеди бе наблюдавал разигралата се сцена с мрачен поглед, но все пак с интерес.

— Зед — меко каза той, — когато усъвършенстваш мозъчния тест с детектора на лъжата, така че да бъде прилаган без странични ефекти, може би ще се наложи да го сложим настрана. Нито един политик в страната не би се примирил с него.

— Всичко това няма никаква връзка с въпроса — прекъсна го доктор Анакони. — Методът е създаден. Науката започна да изследва човешкия мозък. Никога не ще спрете един процес, след като веднъж е започнал. Лудитите са доказателство за това, когато се опитаха да спрат Индуриалната революция. Не можете да забраните употребата на барута, както научиха и японците, когато забраниха огнестрелните оръжия в продължение на стотици години и бяха смазани от западния свят. След като веднъж атомът бе открит, никой не можа да спре появата на бомбата. Мозъчният тест с детектора на лъжата няма да изчезне, уверявам ви всички в това.

— Той нарушава Конституцията — възрази Клий.

— Може би трябва да променим Конституцията — оживи се Кенеди.

— Ако журналистите чуят тия приказки, веднага ще ни изхвърлят от града! — възкликна Матю Гладис с ужас.

— Твоята работа е да информираш обществеността за това, което сме дискутирали, по подходящ начин и в подходящия момент. Запомни това. Американският народ ще реши. Съгласно Конституцията. Е, мисля, че отговорът на всичките ни проблеми е да предприемем контраатака. Кристиан, побързай с делото срещу Бърт Одик съгласно законите РИКО. Компанията му ще бъде обвинена в престъпен заговор със султаната Шерхабен за измама на американската общественост, чрез създаване на недостиг от нефт и покачване на цените. Това като първо.

Обърна се към Одблъд Грей и продължи:

— Натрийте носовете на ония от Конгреса, като пуснете новината, че новата Федерална комисия по съобщенията ще откаже правото на излъчване на основните телевизионни мрежи, когато се

явят за подновяване. А новото законодателство ще упражнява контрол върху всички значителни сделки, сключвани от Уолстрийт и големите банки. Ще ги накараме да се поизпотят, Ото.

Хелън Дюпре знаеше, че има пълното право да не се съгласява на закритите заседания, макар че публично бе длъжна да подкрепя президента. Въпреки това се поколеба, преди да се намеси предпазливо:

— Не смятате ли, че си създаваме прекалено много неприятели наведнъж? Няма ли да бъде по-добре да изчакаме, докато ни преизберат за втори мандат? Ако наистина следващият Конгрес бъде по-благоразположен към нашата политика, защо да се бием със сегашния Конгрес? Защо да настройваме едрия бизнес срещу нас, след като не сме в най-доброто си състояние?

— Не можем да чакаме — отговори Кенеди. — Ще ни атакуват, каквото и да направим. Ще продължат с опитите си да предотвратят преизбирането ми, както и избирането на удобен за мене Конгрес, колкото и да сме отстъпчиви. Като ги атакуваме, ще ги накараме да се позамислят. Не можем да ги оставим да си я карат, като че ли няма за какво да ги е грижа на тоя свят.

Всички мълчаха. Кенеди се изправи и се обърна към помощниците си:

— Можете ли да разработите подробностите и да изготвите необходимите паметни записки.

Тогава Артър Уикс повдигна въпроса за вдъхновяваната от Конгреса кампания в медиите срещу президента Кенеди, кампания с подчертано внимание към количеството хора и средства, отделяни за охраната му. Уикс обясни:

— Основното в техните нападки е да ви изкарат като някакъв Цезар, а охраната ви — като някаква императорска дворцова гвардия. За широката публика десет хиляди души и сто милиона долара за охраната само на един човек, пък бил той и президентът на Съединените щати, изглежда твърде много. Това ни представя в лоша светлина пред обществеността.

Всички утихнаха. Споменът за убийствата на хора от семейството на Кенеди придаваше особено деликатно значение на този въпрос. Освен това всички бяха толкова близки с Кенеди, че усещаха състоянието на физически страх, в което беше изпаднал президентът.

Затова бяха изненадани, когато той се обърна към министъра на правосъдието и събщи:

— В този случай мисля, че критикуващите ни са прави. Кристиан, зная, че ти дадох право на вето върху всякакви промени в охраната, но какво ще кажеш, ако обявим, че ще съкратим наполовина отделението на Службата за охрана, отговарящо за Белия дом. И средствата за финансиране също наполовина. Кристиан, искам да не използваш правото си на вето по това решение.

Кристиан се засмя и отвърна:

— Може би съм бил прекалено ентузиазирани, господин президент. Няма да налагам правото си на вето, което вие винаги можете да забраните. — Всички се засмяха.

Но Гладис изглеждаше малко неспокоен при тази лесна на вид победа.

— Господин министър на правосъдието, не можете просто да заявите, че ще го направите, и да не го направите. Конгресът ще разгледа целия ни бюджет и всички отпускани суми — настоя той.

— Добре, — успокои го Кристиан. — Но когато давате информация за пресата, не забравяйте да подчертаете, че това е било решено, въпреки острите ми възражения, и го направете да изглежда така, като че ли президентът се е огънал под натиска на Конгреса.

— Благодаря на всички. Закривам заседанието — обяви Кенеди.

Началникът на Военния отдел при Белия дом, армейският полковник от запаса Хенри Кану бе най-бодрият и уравновесен човек в администрацията. Бодър бе, защото според него заемаше най-хубавия пост в страната. Не бе подчинен на никого, освен на президента на Съединените щати и отговаряше за секретните фондове на президента, отпускани на Пентагона, които не бяха предмет на финансова проверка, освен от него самия и президента. Освен това бе и прецизен администратор: не вземаше политически решения, дори не трябваше да дава съвети. Грижеше се за всички самолети, хеликоптери и лимузини за президента и екипа му. Отпускаше необходимите суми за строежа и поддръжката на ползуваните от Белия дом сгради, определяни като секретни. Отговаряше за „футболната топка“ — административния офицер, който съхраняваше чантата с кодовете на

атомните заряди за президента. Когато президентът имаше нужда от пари за нещо, за което не искаше да се знае в Конгреса или от медиите, Хенри Кану отпускате средства от секретния фонд и поставяше върху финансовите документи клеймото за най-строга секретност.

И така, когато в късния майски следобед министърът на правосъдието Клий влезе в кабинета му, Хенри Кану го приветства топло. И преди бяха имали общи задачи, а още в първите дни от встъпването си в длъжност президентът го бе инструктирал, че министърът на правосъдието може да получава каквото поиска от секретния фонд. При първите няколко случая Кану се бе консултирал с президента, но след това вече не го правеше.

— Кристиан — весело каза той, — какво търсиш — пари или информация?

— И двете — отвърна Кристиан. — Първо парите. Ще обещаем публично, че ще съкратим петдесет на сто от отдела на Тайната служба и ще намалим бюджета за охраната. Трябва да извърша формалностите. Ще бъде прехвърляне по документи, нищо няма да се промени. Но не искам Конгресът да надуши нещо за средствата. Така че твоят отдел ще измъкне парите от бюджета на Пентагона. После удари печата за най-строга секретност.

— Господи — възкликна Кану. — Това са много пари. Мога да го направя, но не за много дълго.

— Само до изборите през ноември — успокои го Кристиан. — После или ще си вдигнем чуковете, или ще бъдем много силни, така че няма да ни пука от Конгреса. Но засега трябва да сме примерни.

— Ясно — каза Кану.

— А сега — информацията — продължи Кристиан. — Въртял ли се е насама напоследък някой от комисиите на Конгреса?

— О, разбира се — отвърна Кану. — Повече от обикновено. Все искат да разберат колко хеликоптера има президентът, колко лимузини, колко големи самолети, ей такива глупости. Опитват се да разберат какво прави изпълнителната власт. Ако само знаят колко много наистина имаме, направо ще се замаят.

— Кой конгресмен по-точно? — попита Кристиан.

— Джинц — отговори Кану. — Той има един административен помощник, Сал Тройка, умно копеленце. Казва, че само искал да знае колко хеликоптера имаме, а аз му отговарям, че са три. Той казва: „Аз

научих, че имате петнайсет“, а аз се чудя: „За какво, по дяволите, са му на Белия дом петнайсет?“. Но почти беше отгатнал — ние имаме шестнайсет.

— За какво, по дяволите, са ни шестнайсет? — учуди се Клий.

— Хеликоптерите постоянно се развалят — обясни Кану. — Ако президентът ми поиска хеликоптер, какво да му кажа, че няма, защото са на ремонт ли? А освен това някои хора от екипа постоянно искат хеликоптер. Ти не си толкова зле, Кристиан, но Тапи от ЦРУ и Уикс наистина прекарват доста време във въздуха. Също и Дази, не знам по какви причини.

— Не ти и трябва да знаеш — каза Кристиан. — От тебе искам справки за всеки копей от Конгреса, който се опита да научи какво е материалното осигуряване на президентската дейност. Има значение за сигурността. Докладни записки до мене и най-строга секретност.

— Дадено — весело каза Кану. — А винаги, когато ти потрябва да се свърши някоя работа в личната ти резиденция, можем да вземем от същия фонд.

— Благодаря — отвърна Кристиан, — имам си пари за това.

Късно вечерта на същия ден президентът Кенеди седеше в Овалния кабинет и пушеше тънка хаванска пура. Обмисляше случилото се през деня. Всичко бе станало така, както го бе замислил. Разкрил бе картите си достатъчно, за да спечели подкрепата на помощниците си.

Клий бе реагирал, както се очакваше, като че ли е прочел мислите на своя президент. Анакони се бе показал отстъпчив, Хелън Дюпре би могла да създаде проблеми, ако не бъде внимателен с нея, но му бе необходима нейната интелигентност и политическата подкрепа на женските организации.

Франсис Кенеди се почувства изненадващо добре. Нямаше вече никаква следа от предишната потиснатост, усещаше у себе си такава работоспособност, каквато не бе имал, откакто почина жена му. Дали защото най-последно бе овладял управлението на огромния и сложен политически механизъм на Америка?

ГЛАВА XX

Президентът Кенеди покани Кристиан Клий на закуска в жилищната част на Белия дом. Провеждането на срещи в личните помещения на Кенеди беше рядкост.

Джеферсън, личният иконом на президента и телохранител от Тайната служба, сервира закуската и после се оттегли дискретно в сервизното помещение; можеха да го повикат, като натиснат звънеца.

Кенеди подхвърли небрежно:

— Знаеш ли, че Джеферсън е бил отличен студент и голям спортист? Никога не говори глупости. — Замълча, а после попита: — Как е станал иконом, Кристиан?

Кристиан разбра, че трябва да каже истината.

— Той е и най-добрият агент в Тайната служба. Самият аз го вербувах специално за тази длъжност.

— Въпросът важи и за това — защо, по дяволите, е започнал работа в Тайната служба? И то като иконом? — настоя Кенеди.

— Той има много висок чин — отговори Кристиан.

— Да, но все пак.

— Аз организирах извънредно обстойна система за пресяване на кандидатите за работа при тебе. Джеферсън се оказа най-добър, а всъщност е и отговорник на групата в Белия дом.

— Въпреки това — защо? — настоя Кенеди.

— Обещах му, че преди да напуснеш Белия дом, ще му осигуря място в Министерството на здравето, образованието и социалните грижи на ръководна длъжност.

— А, това е разумно — одобри Кенеди, — но как ще изглежда характеристиката му — от иконом да заеме ръководна длъжност? Как, по дяволите, да уредим това?

— В характеристиката му ще пише, че е бил мой административен сътрудник — обясни Кристиан.

Кенеди отпи от голямата чаша за кафе с бяла глазура, украсена с фигури на орли.

— Е, не ме разбирай погрешно, но забелязах, че всичките ми лични прислужници в Белия дом си знаят работата много добре. Всички ли са от специалните служби? Изглежда ми невероятно.

— Специална школа и специален инструктаж, отговарящи на професионалната им подготовка — отвърна Кристиан. — Не всички са сътрудници.

Кенеди се изсмя високо и попита:

— Дори и главните готвачи ли?

— Особено главните готвачи — засмя се и Кристиан. — Всички главни готвачи са щурави. — Кристиан имаше навика да пуска често по някоя шега, за да може да размисли. Известен му бе похватът на Кенеди да подготвя почвата, преди да стане сериозен, демонстрирайки добро настроение и познания за неща, които не би трябвало да са му известни.

Продължиха със закуската, като Кенеди изпълняваше ролята на „мама“, както той се изразяваше — подаваше чинии и сипваше в чашите. Порцелановият сервиз, с изключение на специалната кафена чаша на Кенеди, бе красива изработка, със синия президентски герб и крехък като яйчена черупка. Накрая Кенеди подхвърли почти нехайно:

— Бих искал да прекарам един час с Ябрил. Очаквам лично ти да уредиш срещата. — Забеляза тревогата върху лицето на Кристиан. — Само за един час и само веднъж.

— Какво ще спечелиш, Франсис? — попита Кристиан. — Може би ще бъде прекалено болезнено за тебе. — Забеляза по лицето на Кенеди бръчки, които виждаше за пръв път.

— О, ще го понеса — увери го Кенеди.

— Ако се разчуе за срещата, ще има доста въпроси — предупреди го Кристиан.

— Тогава направи необходимото да не се разчува — каза Кенеди. — Няма да има писмен протокол за срещата и няма да я отбелязват в книгата за посещения на Белия дом. Е, кога?

— Ще ми трябват няколко дни, за да направя нужните приготовления — отвърна Кристиан. — И Джеферсън трябва да знае.

— Кой друг? — попита Кенеди.

— Вероятно още шестима от специалния ми отдел — обясни Кристиан. — Ще знаят, че Ябрил е в Белия дом, но не е задължително да знаят, че ти се срещаш с него. Ще се досещат, но няма да знаят.

— Ако е необходимо, аз мога да дойда там, където го държите — предложи Кенеди.

— Изключено — каза Кристиан. — В Белия дом е най-добре. Трябва да стане в малките часове след полунощ. Предлагам един часа през нощта.

— Вдругиден през нощта. Става ли?

— Да — потвърди Кристиан. — Ще трябва да подпишеш някои документи, които ще бъдат неясно оформени, но ще ме предпазят, ако стане някой гаф.

Кенеди въздъхна като че ли с облекчение, а после бързо каза:

— Той не е супермен. Не се безпокой. Искам да мога да поговоря с него свободно и той да ми отговаря ясно и по собствено желание. Не искам да е упоен или принуден по какъвто и да е начин. Искам да разбера начина му на мислене и може би няма да го мразя толкова много. Искам да науча какво всъщност чувстват хора като него.

— Длъжен съм да присъствам непосредствено на такава среща — неловко обясни Кристиан. — Нося отговорност.

— Какво ще кажеш да чакаш на вратата с Джеферсън? — попита Кенеди.

Изпаднал в паника само при мисълта за такова нещо, Кристиан шумно постави фината чаша с кафе и се примоли горещо:

— Моля те, Франсис, не мога да направя това. Естествено, че ще бъде обезопасен, физически ще бъде безпомощен, но все пак аз трябва да съм при вас двамата. Точно при такъв случай трябва да използвам правото на вето, което си ми дал. — Опита се да скрие страха си от това, което би могъл да направи Франсис.

И двамата се засмяха. Това бе част от договорката им, когато Кристиан бе поел отговорността за сигурността на президента. Че Кристиан като шеф на Тайната служба може да забранява която и да е публична поява на президента.

— Никога не съм злоупотребявал с правата си — напомни му Кристиан.

Кенеди се намръщи.

— Но си ги ползвал доста добре. Окей, можеш да останеш в стаята, но се опитай да изчезнеш в някои шкаф. А Джеферсън ще стои отвън до вратата.

— Всичко ще уредя — обеща Кристиан. — Но, Франсис, това няма да ти помогне.

Кристиан Клий подготви Ябрил за срещата с президента Кенеди. Провеждани бяха, разбира се, много разпити, но Ябрил с усмивка бе отказвал да отговаря на всякакви въпроси. Той беше много спокоен и уверен в себе си и желаше да води разговори на общи теми — политически теми, марксистката теория, палестинския проблем, наричан от него израелския проблем, но отказваше да говори за миналото си или за терористичните си акции. Отказваше да говори за съратника си Ромео или за Тереза Кенеди и нейното убийство, или пък за връзките си със султана на Шерхабен.

Ябрил бе затворен в малка болница с десет легла, построена от ФБР за опасни затворници и ценни информатори. Болницата се обслужваше от медицински персонал на Тайната служба и се пазеше от агенти от специалния отдел, ръководен от Клий. В Съединените щати имаше пет такива болници-затвори: една в района на столицата Вашингтон, друга в Чикаго, една в Лос Анджелис, една в Невада и още една в Лонг Айлънд.

Болниците понякога се използваша за секретни медицински експерименти със затворници-доброволци. Но Клий бе опразнил болницата във Вашингтон, за да държи Ябрил в изолация. Опразнил бе и болницата в Лонг Айлънд, където бяха настанени двамата млади учени, поставили атомната бомба.

Във вашингтонската болница Ябрил живееше в болничен апартамент, напълно оборудван против каквото и да е опит за самоубийство — по насилствен начин или чрез гладуване. Монтирани бяха средства за усмиряване и апаратура за венозно хранене.

Всеки сантиметър от тялото на Ябрил, включително зъбите му, бяха прегледани с рентген и той бе постоянно ограничаван от специално направена широка жилетка, позволяваща му само частично движение на ръцете и краката. Можеше да чете, пише и да се движи със ситни стъпки, но не можеше да прави опасни движения. Поставен бе също така под денонощно наблюдение през прозрачно огледало от екипи с агенти от специалния отдел към Тайната служба, ръководен от Клий.

Кристиан излезе от президента Кенеди и отиде да види Ябрил, знаейки, че ще има проблеми. Влезе в апартамента, придружен от двама агенти. Седна на едно от удобните канапета и нареди да доведат Ябрил от спалнята. Побутна го леко да седне на един фотьойл, а след това заповяда на агентите да разхлабят коланите му.

— Много сте предпазлив за човек с такава власт — подхвърли презрително Ябрил.

— Убеден съм, че трябва да бъда предпазлив — отговори му мрачно Кристиан. — Аз съм като инженерите, които строят мостове и сгради, способни да издържат сто пъти по-голямо натоварване. Така работя.

— Не е едно и също — каза Ябрил. — Не можете да предвидите удара на съдбата.

— Знам — отговори Кристиан. — Но облекчава грижите ми и ми служи достатъчно добре. А сега, причината за моето посещение: дойдох да ви поискам една услуга. — При това изказване Ябрил се разсмя — иронично, но наистина весело.

Кристиан го погледна и се усмихна.

— Не, сериозно, това е услуга, която сам ще решите да направите или не. Сега слушайте внимателно. Към вас се държат добре — това е мое дело в съгласие със законите на страната. Знам, че е безполезно да се отправят заплахи. Знам, че сте достатъчно горд, но ви моля за нещо дребно, нещо, което в никакъв случай няма да ви компрометира. А в замяна ви обещавам да направя всичко, каквото мога, за да не ви се случи нещо неприятно. Знам, че още храните надежди. Смятате, че приятелите ви от прочутата Първа стотня ще измислят нещо хитро, за да ни принудят да ви освободим.

Мрачната веселост изчезна от мургавото лице на Ябрил. Той каза:

— Ние се опитвахме няколко пъти да осъществим акции срещу вашия президент Кенеди, бяха много сложни и добре замислени операции. Всичките бяха изненадващо и мистериозно провалени, преди даже да успеем да се доберем до Америка. Лично аз проведох разследването на провалите и ликвидирането на хората ни. И следата винаги водеше до вас. И така, знам, че ние с вас сме от една категория. Знам, че не сте като разните страхливи политици. Така че кажете ми

каква услуга искате. Приемете, че съм достатъчно умен да ѝ отдам нужното внимание.

Кристиан се облегна назад. Мярна му се мисълта, че щом Ябрил е открил следата до него, той е прекалено опасен, за да бъде освободен някога, при каквито и да е обстоятелства. Ябрил бе направил глупост, изпускаяки се за това. После Кристиан се съсредоточи върху непосредствената си задача.

— Президентът Кенеди — започна той — е много сложен човек, опитва се да разбере събитията и хората. И така, той иска да се срещне очи в очи с вас и да ви зададе въпроси в личен разговор. Като човек с човек. Исква да разбере какво ви е накарало да убиете дъщеря му, иска вероятно да се освободи от собственото си чувство за вина. Е, моля ви само да поговорите с него, да отговорите на въпросите му. Ще направите ли това?

Ябрил се опита да вдигне ръце в знак на отказ, борейки се със стегнатата жилетка. Не изпитваше никакъв физически страх, но все пак мисълта да се срещне с бащата на убитото от него момиче неочаквано го развълнува. В края на краищата убийството бе политически акт, а един президент на Съединените щати би трябвало да разбира това по-добре от всеки друг. Все пак би било интересно да срещне погледа на най-могъщия човек в света и да му каже: „Аз убих дъщеря ти. Нараних те по-тежко, отколкото ти изобщо можеш да ме нараниш с всичките си бойни кораби и десетките хиляди мълниеносни самолети“.

— Да — отговори Ябрил, — ще ви направя тази дребна услуга. Но накрая може и да не ми благодарите.

Клий се надигна от канапето, докосна леко Ябрил по рамото, но той отблъсна презрително ръката му.

— Няма значение — каза Клий. — Аз ще бъда благодарен.

Два дни по-късно, един час след полунощ, президентът Кенеди влезе в Жълтата овална зала на Белия дом и завари Ябрил вече разположен на един стол до камината. Кристиан стоеше прав зад него.

Върху кръгла масичка, инкрустирана със звездното знаме на САЩ, бе поставен сребърен поднос с малки сандвичи, сребърна кана с кафе и чаши и чинийки със златни орнаменти. Джеферсън наля кафето

в три чаши, а после се оттегли до вратата и облегна широкия си гръб върху нея. Кенеди забеляза, че Ябрил, който наведе глава в поклон, седеше като прикован към стола.

— Да не сте го упоили с лекарства? — попита остро Кенеди.

— Не, господин президент — отговори Кристиан. — Това е от жилетката и ограничителите на краката.

— Не може ли да го поосвободите малко? — настоя Кенеди.

— Не, господине — каза Кристиан.

Кенеди се обърна към Ябрил:

— Съжалявам, но не моя е последната дума по тия въпроси. Няма да ви задържам дълго. Просто бих искал да ви задам няколко въпроса.

Ябрил кимна. Поради ограничителните колани си взе с известно усилие един от сандвичите, които бяха превъзходни. Изпита известна гордост да покаже на неприятеля си, че не е съвсем безпомощен. Изучаваше лицето на Кенеди и бе изненадан, че това бе човек, когото при други обстоятелства би уважавал несъзнателно и комуто би имал доверие до известна степен. Изстрадало лице, но и силно самообладание, въпреки страданието. Върху него бе изписан истински интерес към неудобствата му, а не ирония или фалшиво съчувствие. И въпреки всичко излъчваше мрачна сила.

Ябрил каза тихо — по-учтиво и може би по-скромно, отколкото му се искаше:

— Господин Кенеди, преди да започнем, първо трябва да ми отговорите на един въпрос. Наистина ли вярвате, че аз съм отговорен за избухването на атомната бомба във вашата страна?

— Не — отговори Кенеди.

А Кристиан си отдъхна, че не каза нищо повече.

— Благодаря ви — каза Ябрил. — Как е възможно някои да си мислят, че съм толкова глупав? И бих се възмутил, ако се опитате да използвате подобно обвинение като оръжие срещу мен. Сега можете да ме питате каквото желаете.

Кенеди даде знак на Джеферсън да напусне стаята и го изчака да излезе. После заговори тихо на Ябрил. Кристиан наведе глава, за да не чува разговора им. Той наистина не искаше да слуша.

— Ние знаем — започна Кенеди, — че вие сте организирали цялата поредица от събития. Убийството на папата, номера със

залавянето на съучастника ви, за да можете да искате освобождаването му. Отвлечането на самолета. И убийството на дъщеря ми, планирано от самото начало. Вече знаем със сигурност, че е така, но бих искал вие да ми кажете дали е вярно. Между другото разбирам логиката ви.

Ябрил погледна открито Кенеди:

— Да, всичко това е вярно. Но съм изненадан, че го разгадахте толкова бързо. Смятах, че е добре скроено.

— Боя се, че няма за какво да се гордея — каза Кенеди. — Това означава, че по същество аз имам същия манталитет като вас. Или че няма голяма разлика в човешкото мислене, когато става въпрос за непочтеност.

— От друга страна, бе може би прекалено хитро — продължи Ябрил. — Вие нарушихте правилата на играта. Но, разбира се, това не е шахмат, правилата не са толкова стриктни. Вие трябваше да бъдете пионка и да правите само ходове на пионка.

Кенеди седна и отпи малко от кафето си с изтънчен, светски маниер. Кристиан виждаше, че е напрегнат много, а и Ябрил, разбира се, забелязваше, че президентът е спокоен само привидно. Терористът се чудеше какви са истинските намерения на човека срещу него. Видно бе, че не е злонамерен и че не мисли да използва властта си, за да го уплаши или да му навреди.

— Ясно ми бе от самото начало — каза Кенеди. — Още от отвлечането на самолета ми стана ясно, че ще убиете дъщеря ми. Когато съучастникът ви бе заловен, знаех, че това е част от плана ви. Нищо не ме изненада. Съветниците ми дълго време не се съгласяваха, докато се развиваше вашият сценарий. Тревожи ме това, че моят мозък може би е устроен като вашия. И все пак стигаме до следното: аз не мога да си представя, че ще извърша подобно деяние. Искам да избегна предприемането на следващата стъпка и затова пожелах да говоря с вас. Да науча и предвидя всичко, да се предпазя от себе си.

Ябрил бе поразен от изискания стил на Кенеди, от гладката му реч, от явното му желание да открие някаква истина.

— Какво спечелихте от всичко това? — продължи Кенеди. — Папата ще бъде заменен, а смъртта на дъщеря ми няма да промени разположението на силите в света. Къде ви е печалбата?

Ябрил се замисли. Пак се стигна до вечния въпрос на капитализма. Усети, че Кристиан внимателно сложи ръцете си върху

раменете му за момент. Поколеба се малко, преди да изрече:

— Америка е колосът, на който израелската държава дължи съществуването си. Това е, което по същество потиска моите сънародници. А вашата капиталистическа система потиска бедните хора в целия свят, дори и във вашата собствена страна. Необходимо е да се премахне заплахата от вашата сила. Папата е изразител на тая мощ, защото католическата църква е тероризирала бедните в света в продължение на столетия — и с пъкъла, и дори с рая, какво безчестие! И това продължава от две хиляди години. Да причиниш смъртта на папата е повече от задоволството да решиш някой политически въпрос.

Кристиан бе отстъпил назад от стола на Ябрил, но все още бе нащрек, готов да се намеси. Отвори вратата на Жълтата овална зала, за да прошепне нещо на Джеферсън. Ябрил мълчаливо проследи всичко това, а после продължи:

— Но всичките ми действия срещу вас пропаднаха. Организирах две много изпипани операции, за да бъдете убит, но и двете не успяха. Някой ден можете да попитате вашия господин Клий за подробностите, ще останете удивен. „Министър на правосъдието“ — трябва да призная, че безобидното название на тази титла ме подведе в началото. Той провали подготвяните от мен операции с жестокост, достойна за моето уважение. Но пък той имаше толкова много хора, толкова много технически средства. Бях безпомощен. А вашата собствена неуязвимост предизвика смъртта на дъщеря ви и знам, че това ви причинява болка. Говоря откровено, понеже така поискахте.

Кристиан се върна и застана зад стола, като се опита да избегне погледа на Кенеди. Ябрил почувства странна тръпка на безпокойство, но продължи:

— Помислете си само — подчерта той, като успя да повдигне малко ръцете си, — ако аз отвлека самолет, смятат ме за чудовище. Ако евреите бомбардират беззащитен арабски град и убият стотици, те нанасят удар в името на свободата, нещо повече — те си отмъщават за това, че са били унищожавани, за което арабите нямат никаква вина. А какви са нашите възможности? Ние нямаме военна мощ, нямаме най-нови технически средства. Кой е по-героичният? Е, и в двата случая умират невинни. А какво ще кажете за справедливостта? Израел бе създаден от чужди сили, а моят народ бе натикан в пустинята. Ние сме новите бездомници, новите евреи — каква ирония само! И светът

очаква да не се борим, така ли? Какво друго можем да използваме, освен терор? Какво прилагаха евреите, когато се бореха за създаването на своята държава в битката с англичаните? Всичко, което знаем за терора, усвоихме от евреите от онова време. А някогашните терористи днес са герои, тези убийци на невинни хора. Един дори стана министър-председател на Израел и бе приет от държавни глави, като че ли те въобще не усещаха миризмата на кръв по ръцете му. Аз лош ли съм?

Ябрил замълча за малко и се опита да се надигне, но Кристиан го бутна обратно на стола. Кенеди му направи знак да продължи.

— Питате ме какво съм постигнал — продължи Ябрил. — От една страна, не успях и доказателство за това е фактът, че съм затворник. Но какъв удар нанесох на вашия престиж в света. В края на краищата Америка не е чак толкова могъща. Можеше да свърши и по-добре за мен, но не всичко е напълно загубено. Разкрих пред света колко жестока е всъщност вашата смятана за хуманна демокрация. Унищожихте един голям град, безмилостно подчинихте на вашата воля един чужд народ. Накарах ви да изпратите няколко от свръхзвуковите си самолети, за да сплашите целия свят, част от който се отвърна от вас. Вие и вашата Америка вече не сте обичани толкова много. А в собствената си страна противопоставихте политическите течения. Представата за вас се промени и вие се превърнахте в един ужасен мистър Хайд, вместо в благородния доктор Джекил.

Ябрил замълча за момент, овладявайки яростната сила на чувствата, изписани върху лицето му. После продължи с повече внимание и тъга:

— Стигнах до това, което искате да чуете и което е болезнено за мен да ви кажа. Смъртта на дъщеря ви бе необходима. Тя бе символ на Америка, защото бе дъщеря на най-могъщия човек на земята. Знаете ли как действа това на хората, които се боят от властта? Дава им надежда, независимо, че някои може би ви обичат, а други ви смятат за благодетел или приятел. В края на краищата хората мразят своите благодетели. Виждат сега, че не сте по-силен от тях самите и че не трябва да се боят от вас. Разбира се, щеше да бъде по-убедително, ако бяхте ме освободили. Как щяха да изглеждат нещата? Папата — мъртъв, дъщеря ви — убита, а вие сте принуден да ме пуснете на

свобода. Колко безсилни щяхте да изглеждате пред света вие и вашата Америка.

Ябрил се облегна назад, за да намали тежестта на ограничителите, и се усмихна на Кенеди:

— Направих една-единствена грешка. Съвсем ви подцених. Нямаше нищо в миналото ви, което да ми загатне за евентуалната ви реакция. Вие, големият либерал, етичният съвременен човек. Смятах, че ще освободите моя другар. Мислех, че няма да можете да разгадаете всичко достатъчно бързо, и изобщо не предполагах, че бихте извършили такова голямо престъпление.

— Жертвите от бомбардировката на град Дак бяха много малко — възрази Кенеди. — Часове преди нея хвърлихме позиви.

— Аз ви разбирам — продължи Ябрил. — Реакцията ви бе като на истински терорист. Аз бих направил същото. Но никога не бих постъпил като вас, за да се защитя. Да взривя атомна бомба в един от собствените си градове.

— Грешите — каза Кенеди. И Кристиан отново въздъхна облекчено, че не добави нищо повече. Олекна му и от това, че Кенеди не прие сериозно обвинението. Всъщност Кенеди премина веднага към нещо друго.

— Кажете ми — продължи той, — как можете да оправдаете в душата си всичко, извършено от вас, а и маменето на доверието на хората? Прочетох биографията ви. Как може човек да реши: „Аз ще подобря света, като убивам невинни мъже, жени и деца, ще измъкна човечеството от отчаянието му, като предам най-добрия си приятел“ — всичко това, без каквото и да е одобрение от Бога или от ближните му. Да оставим състраданието, как изобщо сте посмели да поемете подобна отговорност?

Ябрил помълча вежливо, като че ли очаквайки още въпроси, а после отговори:

— Извършеното от мен не е толкова странно, колкото твърдят журналистите и морализаторите. Какво ще кажете за вашите пилоти на бомбардировачите, които сипят унищожение, като че ли хората долу са някакви мравки? Добродушни момчета, притежаващи всички мъжествени добродетели. Но са ги научили да изпълняват дълга си. Мисля, че не съм различен. Макар че нямам средствата да сея смърт от хиляди метра височина. Или морски оръдия, бълващи разрушение на

двайсет мили от тях. Трябва да цапам ръцете си с кръв. Трябва да притежавам морална сила, бистрота на ума, за да проливам кръв в името на каузата, в която вярвам. Е, всичко това е прекалено явно, казвали са ми го често, а и изглежда долно дори, ако го направиш. Но вие питате, откъде имам смелостта да поемам подобна отговорност, без да имам одобрението на някой по-висшестоящ? Това е по-сложно. Оставете ме да вярвам, че страданията, на които съм бил свидетел в моя свят, са ми дали това право. Да кажем, че книгите, които съм прочел, музиката, която съм слушал, и примерът на далеч по-велики от мен хора са ми дали силата да действам в името на собствените си принципи. На мене ми е по-трудно, отколкото на вас, защото вие имате подкрепата на стотици милиони и така налагате терор като дълг към тях, като техен инструмент.

Ябрил спря и отпи от кафето си. После продължи с чувство за собствено достойнство:

— Посветих живота си на революцията срещу установения ред, срещу властта, която ненавиждам. Ще умра с вярата, че съм постъпил правилно. А както знаете, няма такъв морален закон, който да съществува вечно.

Накрая Ябрил се измори и се облегна назад на стола, ръцете му изглеждаха като пречупени от стягащите ги ограничители. Кенеди го бе слушал без никакъв знак за неодобрение. Не изтъкна никакъв довод против. Настъпи дълбоко мълчание и накрая Кенеди рече:

— Не мога да говоря за морал — по същество аз направих същото, което и вие. И както казахте, по-лесно е да го направи човек, когато не трябва лично да изцапа ръцете си с кръв. Но ще повторя пак, че както смятате и вие, аз действам от името на обществото, а не поради личната си омраза.

— Не е точно така — прекъсна го Ябрил. — Конгресът не одобри действията ви, нито пък членовете на кабинета ви. По същество вие постъпихте като мене на собствена отговорност. Вие сте мой колега-терорист.

— Но хората в страната, избирателите ме подкрепиха — възрази Кенеди.

— Тълпата — каза Ябрил. — Тя винаги подкрепя. Тя винаги отказва да види опасността от подобни действия. Вие направихте политическа и етична грешка. Действахте, воден от желанието за

лично отмъщение. — Ябрил се усмихна. — А си мислех, че ще стоите далеч от подобно действие. Толкова за морала.

Кенеди помълча за кратко, като че ли обмисляйки внимателно отговора си. После погледна Ябрил в очите.

— Надявам се, че грешите, времето ще покаже. Искам да ви благодаря, че бяхте толкова откровен, особено като знам, че сте отказали да отговаряте на досегашните разпити. Знаете, разбира се, че най-добрата адвокатска фирма в Съединените щати е ангажирана за вас от султана на Шерхабен и скоро ще им бъде позволено да говорят с вас за вашата защита.

Усмихна се и стана да излиза. Почти бе стигнал до вратата, когато тя се отвори. После, докато преминаваше през нея, той чу гласа на Ябрил, който с мъка се бе изправил на крака, въпреки ограничителите и се опитваше да запази равновесие. Закрепи се и извика:

— Господин президент!

Кенеди се обърна с лице към него. Ябрил повдигна бавно ръцете си, неестествено извити над жилетката от найлон и метални нишки.

— Господин президент — повтори той, — не ме лъжете. Знам, че никога няма да се срещна и да говоря с адвокатите си.

Кристиан бе застанал между двамата, а Джеферсън се бе изправил до Кенеди.

Кенеди се усмихна хладно на Ябрил.

— Имате личната ми гаранция, че ще се срещнете и разговаряте с вашите адвокати — заяви той и излезе от стаята.

В този момент Кристиан Клий почувства гадене, граничещо с отвращение. Винаги бе вярвал, че познава Франсис Кенеди, но сега установи, че не е така. Защото за един кратък миг бе видял на лицето на Кенеди изписана истинска омраза, омраза изобщо несвойствена за неговия характер.

ЧАСТ V

ГЛАВА XXI

Като малко момче в Сицилия Франко Себедичио бе избрал страната на закона и реда не само защото тя изглеждаше по-силната страна, но и защото му харесваше сладката утеха на живота под строгите правила на властта. Мафията му се струваше прекалено импресионистична, светът на търговията — прекалено рискован, така че той стана полицай и тридесет години по-късно вече ръководеше Отдела за борба с тероризма за цяла Италия.

Сега той държеше под арест убиеца на папата, млад италианец от добро семейство, Армандо Джанджи, с кодово име Ромео. Кодовото име силно дразнеше Себедичио. Той беше затворил Ромео в най-дълбоките килии на затвора в Рим.

Под наблюдение бе Рита Фаличия, с кодовото име Ани. До нея се добраха лесно, защото тя беше станала подозрителен елемент още много млада — луда глава в университета, заядлива предводителка на демонстрации и дори замесена в отвличането на един известен банкер от Милано.

Уликите се трупаха една след друга. Независимо, че терористите полагаха големи усилия конспиративните им квартири да остават тайни, все пак тези нещастни копелета нямаше как да познават научните методи на една национална полицейска организация. Намериха хавлиена кърпа със следи от сперма, която ги насочи към Ромео. След тежък разпит един от задържаните проговори. Но въпреки това Себедичио не арестува Ани. Тя трябваше да остане на свобода.

Франко Себедичио се тревожеше, че съдебният процес срещу тези престъпници щеше да възвеличи убийството на папата и те щяха да станат герои и да излежат присъдите си без особени неудобства. В Италия нямаше смъртно наказание, така че те можеха да получат само доживотен затвор, което беше шега работа. С всичките намаления на присъдата за добро поведение и различните условия за амнистии щяха да бъдат на свобода сравнително млади.

Съвсем друго щеше да бъде, ако Себедичио можеше да проведе разпита на Ромео по по-сериозен начин. Но тъй като този негодник

беше убил папата, неговите права се бяха превърнали в кауза за западния свят. Идваха протести от групи за защита на човешките права, от скандинавските страни и Англия, получаваха се и писма от Америка. Всички заявяваха, че към двамата убийци трябва да се отнасят хуманно, да не ги изтезават и тормозят по никакъв начин. Дойдоха и нареждания отгоре: не опозорявайте италианското правосъдие с нещо, което би могло да подразни левите партии в Италия. Да се пипа с кадифени ръкавици.

Но той, Франко Себедичио, щеше да сложи край на всички тези глупости и да покаже на терористите, че с него шега не бива. За себе си Франко Себедичио реши, че този Ромео, този Армандо Джанджи, трябва да се самоубие.

В затвора Ромео убиваше времето, като си изграждаше романтична мечта и се влюбваше в американката Доротейя. Той си спомняше как тя го чакаше на летището и си представяше нежния белег на брадичката ѝ. В бляновете му тя беше красива и мила. Опитваше се да си припомни и разговорите си с нея през онази последна нощ, която прекараха в Хамптън. Струваше му се, че тогава тя го беше обичала. Всеки един неин жест сякаш го предизвикваше да разкрие страстта си, така че тя да може да даде израз на своята любов. Той я виждаше седнала — грациозно и подканящо. Очите ѝ го пронизваха с дълбоката си синева, а бялата ѝ кожа преливаше от руменина. Сега всичко това го караше да проклина нерешителността си. Как така изобщо не докосна тази кожа? Той си представяше дългите ѝ стройни крака и ги виждаше около врата си. В мислите си я покриваше с целувки — косата ѝ, очите ѝ, цялото ѝ гъвкаво тяло.

По-нататък Ромео я виждаше окъпана в слънчева светлина и окована във вериги, а в погледа ѝ се четеше упрек и отчаяние. Фантазиите му обхващаха и бъдещето. Присъдата ѝ не беше голяма. Тя щеше да го чака, а и него щяха да го освободят, било чрез амнистия или чрез размяна срещу заложници, а защо не и от чисто християнско милосърдие. И тогава той щеше да я намери.

Но имаше и нощи, когато го обземаше отчаяние и той си мислеше за предателството на Ябрил. Убийството на Тереза Кенеди не влизаше в плановете и на него му се струваше, че той никога не би

прибягнал към подобно средство. Ябрил го отвращаваше, както го отвращаваха и собствените му убеждения и дори целият му живот. Имаше мигове, когато той тихо плачеше в мрака. Но след това се успокояваше и отново потъваше във фантазиите си за Доротея. Разбираше нелепостта им и знаеше, че това е слабост, но не можеше да направи нищо.

Сега в голата килия на Ромео бе дошъл Франко Себедичио. Ромео го посрещна с ехидна усмивка. Той виждаше омразата в селските очи на този възрастен мъж и усещаше недоумението му как е възможно човек от добро семейство, радващ се на охолен живот, да стане революционер. Усещаше и безпомощността на Себедичио, породена от това, че международното обществено мнение не му позволява да се отнася със затворника си толкова брутално, колкото би желал.

Себедичио се беше заключил със затворника и бе оставил двамата пазачи и един наблюдател от страна на началника на затвора отвън — те виждаха, но не можеха да чуват какво се говори. Този човек май си търсеше белята. Но Ромео знаеше, че той просто е уверен в силата на своята власт. Такива хора той презираше дълбоко — според него те бяха закостенели от твърде много законност и ред и действията им се спъваха от буржоазната им нравственост. Ето защо той силно се изненада, когато Себедичио му каза небрежно, но много тихо:

— Джанджи, сигурен съм, че много скоро ще ни облекчиш живота. Ще се самоубиеш.

Ромео се засмя.

— Не, няма. Ще изляза от затвора още преди ти да си умрял от високо кръвно налягане и язва. Ще се разхождам по улиците на Рим, а ти ще лежиш в семейната гробница. Ще идвам на гроба ти и ще пея в прослава на ангелите, а когато си тръгвам, ще си подсвирквам с уста.

Себедичио каза кротко:

— Просто исках да те уведомя, че ти и приятелчетата ти ще се самоубиете. Те убиха двама от моите хора, за да ме сплашат. Вашите самоубийства ще бъдат моят отговор.

Ромео отвърна:

— Не мога да ти доставя това удоволствие, защото животът ми харесва прекалено много. Ти дори не можеш да ме ритнеш по задника, тъй като в момента целият свят те гледа.

Себедичио му се усмихна добродушно. Той разполагаше със силен коз.

Бащата на Ромео, който през целия си живот не бе направил нищо за човечеството, сега бе сторил нещо за сина си. Беше се застрелял. Рицарят на Малтийския орден, бащата на убиеца на папата, човекът, чийто живот бе преминал единствено в търсене на собственото удоволствие, най-накрая бе решил да поеме своята част от вината.

Когато току-що овдовялата майка на Ромео пожела да посети сина си в затвора, ѝ отказаха, но вестниците подеха кампания в нейна защита. Решаващият удар беше нанесен от адвоката на Ромео в едно интервю по телевизията.

— За бога, та той иска само да види майка си.

Последва ответна реакция не само в Италия, но и в целия западен свят. Много вестници поставиха новината на първа страница, а в заглавията се цитираше дословно: „За бога, та той иска само да види майка си“.

Което не беше съвсем вярно, защото майката на Ромео искаше да го види, а не той нея.

При този голям натиск правителството бе принудено да позволи на госпожа Джанджи да посети сина си. Това вбеси Франко Себедичио, който се противопоставяше на посещението — той искаше да държи Ромео в изолация, без никаква връзка с външния свят. Какъв беше този свят, който допускаше такова меко отношение към убиеца на папата? Но началникът на затвора отхвърли възраженията му.

Той повика Себедичио в просторния си кабинет и му каза:

— Скъпи господине, наредено ми е да издам разрешение за посещението. И това няма да стане в неговата килия, където разговорите могат да се подслушват, а тук, в този кабинет. Няма да присъства никой, но последните пет минути от срещата ще бъдат заснети с камера — в крайна сметка и средствата за масова информация трябва да печелят.

Себедичио каза:

— А по каква причина се разрешава това посещение?

Началникът на затвора му отвърна с усмивка, която обикновено пазеше за затворниците и за онези от своите подчинени, които почти се бяха превърнали в затворници:

— Причината е един син да види овдовялата си майка. Има ли по-свещено право от това?

Себедичио каза рязко:

— Убиецът на папата? Да види майка си?

Началникът сви рамене.

— Така са решили началниците ни. Не се ядосвайте. Освен това защитата настоява този кабинет да бъде проверен за подслушвателни устройства, така че не мислете, че ще можете да напъхате електрониката си.

— Аха — каза Себедичио. — А как защитата възнамерява да отстрани подслушвателните устройства?

— Ще си наеме специалисти — отвърна началникът. — Те ще работят в присъствието на адвоката, непосредствено преди срещата.

Себедичио каза:

— За нас е от съществено значение да чуем техния разговор.

— Глупости — рече началникът. — Майка му е типичната римска богаташка. Едва ли знае нещо, а и той не би й поверил нищо важно. Това ще бъде само поредният загубен епизод от нелепата драма на нашето време. Не го приемайте прекалено сериозно.

Но Себедичио го прие сериозно. За него това бе още една подигравка с правосъдието, още един пример за пренебрежение към властта. Пък и той се надяваше, че Ромео може да изтърве нещо пред майка си.

Като шеф на Отдела за борба с тероризма за цяла Италия Себедичио разполагаше с голяма власт. Адвокатът на защитата вече беше в тайния списък на левите радикали, поставени под наблюдение. Телефонът му се подслушваше, а пощата му се проверяваше, преди да я получи. Така че не беше трудно да се открие фирмата за електроника, която адвокатът щеше да използва за проверка на кабинета. Чрез свой приятел Себедичио уреди „случайна“ среща със собственика на фирмата в един ресторант.

Не беше нужно Франко Себедичио да използва служебното си положение, за да бъде убедителен. Фирмата беше малка и реализираше някакви печалби, но изобщо не можеше да се каже, че е преуспяваща.

Себедичио намекна, че Отделът за борба с тероризма има голяма нужда от електронни детектори и специалисти за работа с тях, но и че може да наложи вето върху дейността на някои фирми. С една дума, той даде да се разбере, че може да направи фирмата богата.

Но за тази цел двете страни трябва да си имат доверие. Що се отнася до този конкретен случай, необходимо ли е фирмата да полага грижи за убийците на папата? Защо трябва да рискува бъдещето си за такъв незначителен въпрос като записването на срещата между майка и син? Не е ли по-добре самата фирма да постави подслушвателната уредба, докато уж проверява кабинета? Никой нищо няма да разбере. А самият Себедичио ще има грижата след това да отстрани устройството.

Разговорът протече много приятелски, но Себедичио успя да убеди събеседника си, че ако му откажат, фирмата ще има много неприятности в близките години. Той самият не изпитва никакви лоши чувства, но нима държавата би могла да вярва на хора, които защитават убиеца на папата?

След като всичко бе уговорено, Себедичио остави другия да плати сметката. Той нямаше намерение да плаща от собствения си джоб, а пък ако я отчетеше като разход, щеше да остави документирана следа, до която би могло да се стигне и след години. А и нали щеше да направи този човек богат.

Ето как срещата между Армандо „Ромео“ Джанджи и майка му бе записана изцяло. Себедичио я прослуша с огромна наслада. Той не бързаше да отстранява подслушвателното устройство, просто защото му беше интересна надутата личност на началника на затвора, но от това не излезе нищо особено.

Себедичио прослуша лентата със записа в дома си, докато жена му спеше. За нея не биваше да знае нито един от колегите му. Той не беше лош човек и почти се разплака, когато чу риданията на майка Джанджи, умоляваща сина си да каже истината, че не той е убил папата, а само прикрива свой лош другар. Себедичио чуваше как жената покрива с целувки лицето на своя син убиец. После целувките и хленчът престанаха и разговорът стана много интересен.

Той чуваше как Ромео се опитва да успокои майка си.

— Не разбирам защо мъжът ти се самоуби — каза Ромео.

Презрението му към този човек бе толкова голямо, че той не го приемаше за свой баща.

Той не се интересува нито от страната си, нито от света и, извинявай, но дори не обичаше семейството си. Беше пълен егоист. Как така реши да се самоубие?

Гласът на майка му идваше със съскане от лентата:

— От суета — каза тя. — Баща ти беше много суетен човек. Всеки ден ходеше на бръснар, а веднъж седмично — на шивач. На четиридесет години започна да взема уроци по пеене. За какво му бяха? Похарчи цяло състояние, за да стане рицар на Малтийския орден, а нямаше нищо общо със Светия Дух. На Великден носеше бял костюм със специално избродиран кръст. О, каква величествена фигура в римското общество! Участваше във всички балове и тържества, избираха го в разни комитети по културните въпроси, на чиито събрания той никога не ходеше. А как се гордееше с това, че синът му е завършил университет, как гордо се разхождаше по улиците на Рим. Никога не съм виждала човек толкова щастлив и едновременно с това толкова празен. — В записа настъпи пауза. — След това, което ти извърши, баща ти вече не можеше да се появява в обществото. Настъпи краят на суетния му живот и това бе причината за неговото самоубийство. Но той може да почива в мир. Беше толкова красив в ковчегата си, облечен в новия си великденски костюм.

След това от лентата прозвуча гласът на Ромео и казаното от него особено зарадва Себедичио.

— Баща ми никога не ми даде нищо, а със самоубийството си ме лиши и от възможности. Единственият ми изход остава смъртта.

Себедичио изслуша и останалата част от записа, където майката на Ромео го убеди да се срещне със свещеник, а след това, когато в стаята бяха допуснати и журналисти, той изключи уредбата. Останалото го беше видял по телевизията. Вече имаше това, което искаше.

При следващото си посещение при Ромео Себедичио бе толкова радостен, че когато надзирателят отключи килията, той влезе вътре с нещо подобно на танцова стъпка и сърдечно поздрави затворника.

— Джанджи — каза той, — ставаш все по-известен. Носи се слух, че новият папа може да се застъпи за теб. Хайде, покажи благодарността си и ми дай малко информация.

Ромео му отвърна:

— Голяма маймуна си.

Себедичио се поклони и каза:

— Значи това е последната ти дума, така ли?

Всичко се подреждаше чудесно. Той имаше доказателства, че Ромео мисли да се самоубива.

Седмица по-късно светът узна, че убиецът на папата, Армандо „Ромео“ Джанджи, се е самоубил, като се обесил в килията си.

В Ню Йорк организацията бе оглавена от Ани. Тя добре съзнаваше, че е първата жена, ръководеща бойна група на Първата стотня, и беше твърдо решена да успее.

Двете конспиративни квартири, апартаменти в източната част на града, бяха претърпени с храна, оръжие и други необходими материали. Участниците в групите щяха да пристигнат една седмица преди удара и тя щеше да им нареди да не напускат квартирите до последния ден. За тези, които щяха да оцелеят, се предвиждаха спасителни маршрути през Мексико и Канада. Тя самата смяташе да остане в Америка още няколко месеца, но в друга квартира.

Независимо от задълженията си Ани все пак разполагаше и с доста свободно време, което прекарваше, като обикаляше града. Беднотията на покрайнините и особено на Харлем я ужасяваше, струваше ѝ се, че никога не е виждала толкова мръсен и зле поддържан град — имаше цели райони, които изглеждаха като след бомбардировка. Многобройните бездомници я отблъскваха, а грубостта на обслужващия персонал беше направо отвратителна. През целия си живот тя не беше виждала друго толкова мизерно място.

Да не говорим за опасностите, които криеха улиците. Градът беше нещо като военна зона, много по-зловеща от Сицилия, тъй като в Сицилия насилието се подчиняваше на стриктните закони на собствения интерес с цялата им логика, докато в Ню Йорк насилието бе по-скоро продукт на някакво злокачествено масово заболяване.

Един от дните ѝ беше толкова наситен с противни събития, че Ани реши по възможност да не излиза от апартамента си. Беше ходила на следобедната прожекция на един американски филм, който я вбеси с идиотската си мъжественост. Тя с удоволствие би се срещнала с

мускулестия главен герой, за да му покаже колко лесно могат да му гръмнат мъдурите.

След филма реши да се поразходи по Лексингтън авеню и да използва уличните телефони за няколко разговора, свързани със задачата ѝ. После влезе в един от известните ресторанти, за да похапне нещо, и се сблъска с грубостта на персонала в съчетание с нещастната имитация на предложената ѝ италианска кухня. Как си позволяваха! Във Франция биха линчували подобен собственик на ресторант. В Италия мафията би подпалила ресторанта и това би се отчело за проява на граждански дълг.

Така че всъщност настроението ѝ доста се пооправи, когато Ню Йорк се опита да я подложи на поредните унижения, с които засипваше хилядите си жители и гости.

По време на вечерната си разходка, която правеше, за да може да заспива по-лесно, я нападнаха на два пъти с цел изнасилване и грабеж.

Първото нападение стана, когато тъкмо се мръкваше, и доста я изненада. То се случи направо на улицата, на Пето авеню, докато тя разглеждаше витрината на Тифани. Мъж и жена, много млади, на не повече от двацет години, я притиснаха от двете страни. Младежът имаше отчаяното лице на рис, което го издаваше, че е наркоман. Той беше невероятно грозен и Ани, която се възхищаваше от физическата красота, го намрази мигновено. Момичето беше красиво, но очевидно притежаваше сприхавостта на американските тийнейджъри, често наблюдавана по улиците. Беше облечена като проститутка, което напоследък се популяризираше от големите филмови идоли. И двамата бяха бели.

Младежът се притисна силно в нея и през тънкото си яке Ани усети допира на някакъв метален предмет. Тя обаче не се уплаши.

— Това е пистолет — прошепна младежът. — Дай чантата си на приятелката ми. Тихо и кротко. Не вдигай шум и няма да ти направим нищо.

— Гласуваш ли? — запита го Ани.

Младежът се сепна и каза:

— Какво?

Приятелката му протегна ръка за чантата. Ани сграбчи ръката на момичето и го извъртя така, че то застана между нея и младежа, а с другата си ръка, на която имаше пръстен, го удари по лицето. По

елегантната витрина на Тифани рукна кръв, а няколко минувачи се спряха в почуда.

След това Ани хладнокръвно каза на младежа:

— Имаш пистолет, хайде стреляй.

През това време той вече беше отстъпил крачка встрани, тъй като беше виждал подобно движение във филмите за гангстери. Но глупакът не знаеше, че това е напълно безполезен ход, освен ако жертвата не стои съвсем неподвижна. Едната му ръка се намираше при пистолета в джоба, но Ани го хвана за другата и ловко я изкълчи. Младежът извика от болка, извади ръката си от джоба и на тротоара изпадна отвертка. Тъпи пубертети, помисли си Ани и се отдалечи.

Сега би било разумно да се прибере веднага в апартамента си, но водена от извоюваното териториално надмощие, тя продължи разходката си. След малко обаче, непосредствено до южната част на Сентръл парк, където беше пълно с луксозни хотели и униформени портиери, а край тротоарите имаше паркирани безчет лимузини заедно с яките им шофьори, я заобиколиха четирима чернокожи младежи.

Те бяха красиви и жизнерадостни и тя ги хареса още щом ги видя. Заприличаха ѝ на младите вагабонти, които висяха по римските улици и задиряха жените. Единият от младежите ѝ каза закачливо:

— Хей, бейби, хайде да се поразходим в парка и да си направим кефа.

Те застанаха пред нея и тя не можеше да продължи. Но ѝ се сториха забавни и тя не се съмняваше изобщо в кефа, който би изпитала. Не те я ядосаха, а портиерите и шофьорите, които нарочно не обръщаха внимание на положението ѝ.

— Махайте се — каза тя — или ще викам и онези портиери ще се обадят в полицията.

Знаеше много добре, че няма да вика, защото това би било в разрез със задачата ѝ.

Едно от момчетата се ухили и ѝ каза:

— Хайде, викай, щом толкова знаеш.

Но се виждаше, че са готови да побегнат. Тя обаче не извика и едно от другите момчета веднага схвана възможността.

— Хей, тя няма да извика — каза то. — Чуйте я с какъв акцент говори, сигурно има и наркотици. Дай малко насам, а?

Те радостно се засмяха и някой се обади:

— Или ще повикаме полицията — и отново се разсмяха.

Преди да напусне Италия, на Ани ѝ бяха разказвали за опасностите на Ню Йорк. Но тя беше оперативен работник от висока класа и напълно се осланяше на своята подготовка. Затова и не носеше оръжие, страхувайки се, че това може да провали основната ѝ задача. Все пак винаги носеше специално конструиран циркониев пръстен, който беше много силно отбранително оръжие. А в дамската ѝ чанта имаше ножици, по-смъртоносни и от венециански кинжал. Така че не се чувстваше заплашена по никакъв начин. Притесняваше се само да не би да се намеси полицията и да трябва да я разпитват. Иначе беше напълно сигурна, че може да се отърве без никакви проблеми.

Тя обаче не отчиташе нервността си и естествената си склонност към жестокост. Един от младежите посегна да я докосне по косата и Ани изсъска:

— Махай се, мръсно черно копеле, или ще те убия.

След тези думи и четиримата младежи изведнъж утихнаха, а доброто им настроение се изпари. Тя видя обидата в очите им и се почувства някак гузно. Разбра, че е направила грешка. Беше ги нарекла черни копелета, без да има предвид никакви расови предразсъдъци. Просто това бе общоприетият в Сицилия начин да се ругае. Там, ако човек се караше с някой гърбав, той го наричаше гърбаво копеле, а ако се караше с инвалид, му викаше сакато копеле. Но можеше ли тези младежи да знаят всичко това? Тя почти им се извини. Но беше твърде късно.

Един от младежите каза:

— Ей сега ще я спукам от бой тая бяла курва.

Това накара Ани да побеснее. С ръката си с пръстена тя замахна към окото му. Отвори се грозна рана, сякаш целият клепач бе отрязан. Останалите момчета гледаха ужасено, а Ани спокойно зави зад ъгъла и след това побягна.

Всичко това бе твърде много дори и за Ани. Вече в апартамента си тя съжаляваше, че е била толкова груба и бе изложила на опасност цялата организация със своето лекомислие. На практика тя сама си беше търсила белята, за да се освободи от нервното си напрежение.

Не биваше да поема никакви други рискове и не биваше да напуска апартамента в никакъв случай, освен ако задачата не го налагаше. Крайно време беше и да престане да мисли за Ромео и да овладее гнева си по повод убийството му. Освен това трябваше да вземе и окончателно решение дали да се самоубива, ако всичко пропаднеше.

Кристиан Клий отлетя до Рим, за да обядва със Себедичио. Забеляза, че Себедичио разполага с почти двадесет души телохранители, но това изобщо не пречи на апетита му.

Италианецът бе в особено добро разположение на духа.

— Не е ли истински късмет, че убиецът на папата сам посегна на собствения си живот? — каза той на Клий. — Иначе делото би се превърнало в същински цирк, с всички тези наши леви радикали, които го подкрепяха. Само дето този Ябрил не желае да ви направи същата услуга.

Клий се засмя:

— Имаме различни системи на държавно управление. Но виждам, че вас добре ви пазят.

Себедичио сви рамене.

— Мисля, че играта им е свързана с по-големи риби. Мога да ви предоставя малко информация. Онази жена, Ани, която я оставихме на свобода, успя някак си да се изплъзне. Подозираме, че сега е в Америка.

Клий се развълнува:

— Знаете ли откъде е влязла в страната? Или какво име използва?

— Не знаем — отвърна Себедичио. — Но смятаме, че се е включила активно в играта.

— Защо не я задържахте? — запита Кристиан.

— Възлагах ѝ големи надежди — отвърна Себедичио. — Тя е една доста решителна млада дама и ще се издигне много в средите на терористите. Когато я задържам, искам до го направя с голямата мрежа. Но чувам, че имате проблеми, приятелю. Носят се слухове, че в САЩ се провежда някаква операция. Ясно е, че тя може да е насочена единствено срещу Кенеди. Ани, колкото и да е бясна, не може да се

справи сама, следователно има и други. Те очевидно са запознати с охраната на президента и ще предприемат операция, изискваща голям брой хора, материали и конспиративни квартири. По този въпрос не разполагам с информация. Най-добре е да се хващате за работа.

Не беше нужно Клий да пита защо шефът на италианските секретни служби не му е изпратил тази информация във Вашингтон по нормалните канали. Той знаеше, че Себедичио не желае в официалните документи в САЩ да се споменава това, че следи плътно Ани. Изглежда, не вярваше на Закона за свободата на информацията в Америка. Пък и искаше Кристиан Клий да му дължи лична услуга.

В Шерхабен султан Мороби прие Кристиан Клий с най-топла сърдечност, сякаш преди няколко месеца изобщо не е имало криза. Той се държеше приятелски, но бе някак си нащрек и като че ли озадачен.

— Надявам се, че ми носите добри вести — обърна се той към Клий. — След всичките достойни за съжаление неприятности имам огромното желание да си оправим отношенията със САЩ и, разбира се, с президента Кенеди. Всъщност надявам се, че посещението ви е във връзка с този въпрос.

Клий се усмихна:

— Дошъл съм именно с тази цел — отвърна той. — Според мен вие можете да ни направите услуга, която би укрепила отношенията ни.

— Много се радвам да чуя това — каза султанът. — Вие, разбира се, сте наясно, че аз не съм бил осведомен за намеренията на Ябрил. Не съм знаел предварително за това какво е смятал да прави Ябрил с дъщерята на президента. Това естествено беше и официалното ми становище, но бих ви помолил да уведомите президента, че лично аз, като човек, страдах за случилото се през цялото време. Просто бях безсилен да предотвратя трагедията.

Клий му вярваше, че убийството не е влизало в първоначалните планове. Той си мислеше как хора от типа на султан Мороби и Франсис Кенеди, разполагащи с огромна власт, се оказват безпомощни пред лицето на неконтролируеми събития, пред волята на други хора.

Сега обаче каза на султана:

— В това отношение президентът е уверен във вашата доброжелателност, тъй като ни предадохте Ябрил.

Но и двамата знаеха, че това е чиста протоколна любезност. Клий замълча за момент и после продължи:

— Но аз съм тук, за да ви помоля за лична услуга. Вие знаете, че отговарям за безопасността на президента. Разполагам със сведения, че съществува заговор за неговото убийство. Терористите вече са проникнали в САЩ. Много би ми помогнало, ако мога да получа информация за техните планове, самоличност и местонахождение. Реших, че вие може да сте чули нещо от вашите разузнавателни източници, пък и от връзките, които имате. Каквато и да е информация. Нека подчертая, че това ще бъде само между нас двамата. Между вас и мен. Няма да има никаква официална връзка.

Султанът изглеждаше учуден. Интелигентното му лице се сви в израз на смутено недоверие.

— Как може да ви хрумне подобно нещо? — запита той. — След цялата разруха и след всичките трагедии, как бих могъл да се заема с такава опасна дейност? Аз съм ръководител на една малка и богата държава, чиято независимост се крепи на приятелството на великите сили. Не мога да направя нищо нито за вас, нито срещу вас.

Клий кимна в знак на съгласие.

— Това е така, разбира се. Но ви е посещавал Бърт Одик и аз зная, че е било във връзка с нефтодобива. Само че искам да ви кажа, че Бърт Одик има сериозни неприятности в САЩ. Така че той може да се окаже лош съюзник.

— А вие сте добър съюзник, така ли? — запита султанът с усмивка.

— Да — отвърна Клий. — Аз съм съюзникът, който може да ви спаси. Ако сега ми окажете съдействие.

— Обяснете по-подробно — каза султанът. Заплашителните намеци очевидно го ядосаха.

Клий внимателно подбираше думите си.

— Бърт Одик е обвинен в заговор срещу правителството на Съединените щати, тъй като неговите наемници или наемниците на компанията му са стреляли по самолетите ни, които бомбардираха вашия град Дак. Има и други обвинения, така че по нашето

законодателство петролната му империя може да рухне всеки момент. На този етап той не е добре избран съюзник.

Султанът каза лукаво:

— Обвинен е, но не е признат за виновен. А това според мен е по-трудната част.

— Вярно е — каза Клий. — Но след няколко месеца Франсис Кенеди ще бъде преизбран. Популярността му ще доведе до такъв състав на Конгреса, който ще ратифицира всичките му програми. Той ще стане най-силният президент в историята на САЩ. И това ще бъде краят на Одик, уверявам ви. Това ще бъде и краят на онези политически сили, от които той е част.

— Все още не виждам как мога да ви помогна — каза султанът и после надменно добави: — Или как вие можете да ми помогнете. Доколкото разбирам, и вие самият се намирате в деликатно положение в собствената ви страна.

— Това може да е така, но може и да не е — отвърна Клий. — Що се отнася до деликатното ми положение, както казвате, то ще се оправи, щом Кенеди бъде преизбран. Аз съм най-близкият му приятел и съветник, а Кенеди е известен със своята лоялност. А що се отнася до това как можем да си помогнем един на друг, ще ви кажа направо, без да бъда непочтителен. Може ли?

Султанът сякаш се развълнува и дори смути от тази проява на внимание.

— Разбира се — отвърна той.

Клий каза:

— На първо място ето как мога да ви помогна. Мога да стана ваш съюзник. Разполагам с благосклонността и доверието на президента на Съединените щати. Колкото и да е, живеем в трудни времена.

Султанът го прекъсна с усмивка:

— Винаги съм живял в трудни времена.

— Значи разбирате по-добре от всеки друг думите ми — отвърна Клий рязко.

— Ами ако Кенеди не постигне целите си? — попита султанът. — Всичко е възможно. Небето невинаги е благосклонно към нас.

В гласа на Кристиан Клий се промъкна хлад:

— С една дума, искате да кажете: ами ако заговорът за убийството на Кенеди успее? Дошъл съм да ви съобщя, че няма да успее. Изобщо не ме интересува смелостта и себеотрицанието на убийците. И ако те се опитат да направят нещо и се провалят, и се окаже, че следите водят към вас, тогава с вас е свършено. Но не е нужно да се стига дотам. Аз съм разумен човек и добре разбирам положението ви. Затова ви предлагам да обменим информация на лична основа. Не зная какво ви е предлагал Одик, но аз съм по-добрият ви шанс. Ако случайно Одик и хората му победят, вие пак ще спечелите, защото той няма да знае за нашата връзка. Ако Кенеди победи, вие ме имате като съюзник. Аз съм нещо като ваша застраховка.

Султанът кимна и го покани на разкошен обяд. Докато се хранеха, той отрупа Клий с безкрайни въпроси за Кенеди. Накрая, с известно колебание, попита за Ябрил.

Клий го погледна право в очите.

— За Ябрил няма никаква надежда. Ако колегите му терористи смятат, че могат да постигнат освобождаването му чрез вземането на заложници дори и от най-висок ранг, предайте им, че няма да стане. Кенеди няма да го освободи в никакъв случай.

Султанът въздъхна:

— Вашият Кенеди се е променил — каза той. — Струва ми се, че полудява.

Клий мълчеше. Султанът бавно продължи:

— Мисля, че ме убедихте — каза той. — Ще трябва да станем съюзници.

Когато Кристиан Клий се завърна в САЩ, първият човек, при когото отиде, бе Оракула. Старецът го прие в спалнята си, седнал в електрическия си инвалиден стол. На масата пред него имаше английски чай, а отсреща едно удобно кресло очакваше Кристиан.

Оракула го поздрави и с лек жест му посочи креслото. Кристиан му поднесе чая заедно с малко кейк и един миниатюрен сандвич, след което обслужи и себе си. Оракула отпи глътка чай и сдъвка парче кейк. Дълго време седяха мълчаливо.

След това Оракула направи опит да се усмихне с едва забележимо движение на устните, но мъртвата кожа почти не помръдна.

— В хубава каша си се забъркал заради шибания си приятел Кенеди — каза той.

Вулгарният израз, изречен сякаш от устата на невинно дете, накара Клий да се усмихне. Той отново се запита дали това не е белег на сенилност, на разпадане на мозъчните връзки. Оракула никога преди не си беше служил с подобни просташки изрази, а сега ги използваше свободно. Той изчака малко и преди да отговори, първо изяде един сандвич и отпи от чая си.

— В коя точно каша? — каза той. — Забъркал съм се в доста каши.

— Говоря за историята с атомната бомба — отвърна Оракула. — Останалите говна не ме интересуват. Но те обвиняват, че си отговорен за смъртта на хиляди хора в тази страна. Изглежда, имат право, но не вярвам да си толкова глупав. Жесток си, вярно е, но нали затова си в политиката. Каж ми, наистина ли го направи? — Старецът не се опитваше да осъжда, беше просто любопитен.

Кой можеше да каже? Кой би разбрал?

— Това, което ме учудва, е — каза Клий, — колко бързо се добраха до мен.

— Човешкият ум схваща мигновено проявите на злото — каза Оракула. — Учудваш се, защото във всеки един злодей има известна невинност. Той смята, че злодеянието му е до такава степен ужасяващо, че друг човек не би го разбрал. Това обаче е първото нещо, което привлича вниманието. Злото не е никаква загадка. Истинската загадка е любовта.

Той млъкна за момент, опита се да продължи, но се отпусна в стола си, притвори очи и задряма.

— Разбери — каза Кристиан, — че да оставиш нещо да се случи, е много по-лесно, отколкото да направиш нещо. По онова време кризата беше в ход, а Конгресът се гласеше да дискредитира Франсис Кенеди. Хрумна ми, че ако атомната бомба експлодира, това може коренно да промени нещата. И точно тогава казах на Питър Клут да не разпитва Грес и Тибът. Аз щях да го направя. Цялото това нещо ми мина през главата само за миг и веднага взех решение.

Оракула каза:

— Налей ми още малко чай и ми подай кейк.

Той пъкна кейка в устата си и по тесните му като белег устни се появиха дребни трохички.

— Да или не? Разпитвал ли си Грес и Тибът, преди бомбата да избухне? Измъкнал си информацията от тях и след това не си направил нищо, така ли?

Кристиан въздъхна.

— Та те са още деца. Изстисках ги за пет минути. Затова не ми се щеше Клут да присъства на разпита. Но не исках бомбата да избухва. Само че всичко стана много бързо.

Оракула се разсмя. Много интересен смях, дори и за стар човек като него. Чу се нещо като сумтене: хе-хе-хе.

— Май е било точно обратното — каза Оракула. — Ти вече си бил решил да оставиш бомбата да избухне, и то преди да кажеш на Клут да не ги разпитва. Изобщо не ти е минало през главата само за миг, а си го планирал предварително.

Кристиан Клий се изненада, но не много, тъй като това, което Оракула казваше, бе вярно.

— И всичко това само за да спасиш любимия си герой Франсис Кенеди — продължи Оракула. — Човекът, който не е способен да върши никакви злини, освен да подпалва целия свят.

Той бе извадил на масата кутия тънки хавански пури и Кристиан си взе една и я запали.

— Ти излезе късметлия — говореше Оракула. — От повечето загинали нямаше никаква полза. Бездомни пияници и престъпници. Така че не си извършил кой знае какво престъпление. Поне от гледна точка на историята на човечеството.

— Франсис наистина ми даде своето разрешение — каза Клий.

При тези думи Оракула натисна един бутон на стола си и облегалката се изправи, така че повдигна и тялото му.

— Свещеният ти президент, така ли? — запита той. — Като всички от фамилията Кенеди и той е жертва на собственото си лицемерие. Той просто не би участвал в подобно нещо.

— Може би това по-скоро е опит за оправдание от моя страна — каза Кристиан. — Той не каза нищо категорично, но аз познавам Франсис толкова добре, че сме почти като братя. Поисках

разпореждането му, за да може след това медицинският екип да направи своите мозъчни проби. Това незабавно би решило целия проблем с атомната бомба. Но Франсис отказа да подпише. Той естествено си имаше своите основания както от хуманна гледна точка, така и от гледна точка на гражданските права. Пък и беше в характера му. Но характерът му бе такъв, преди да убият дъщеря му, не и след това. А нещата станаха след това. Ако си спомняш, по онова време той вече бе издал заповед за разрушаването на град Дак. Дори бе заплашил, че ще разруши цялата държава Шерхабен, ако заложниците не бъдат освободени. Така че характерът му вече се бе променил. Новият му характер би следвало да го накара да подпише разпореждането за медицински преглед. А когато той отказа да подпише, ме погледна така, че не мога да го опиша, но все едно че ми каза да оставя да става каквото ще.

Оракула вече се бе разсънил напълно и рязко каза:

— Това сега няма значение. Най-важното е да отървеш кожата. Ако Кенеди не го преизберат, възможно е да прекараш доста години в затвора. А дори и да го преизберат, пак остава известна опасност.

— Кенеди ще спечели изборите — каза Кристиан. — И след това с мен всичко ще бъде наред. — Той замълча за миг. — Познавам го.

— Познаваш стария Кенеди — каза Оракула и после, сякаш внезапно изгубил интерес, добави: — А какво става с тържеството за рождения ми ден? Станах на сто години, а на никой не му пука.

Кристиан се засмя.

— На мен ми пука. Не се тревожи. След изборите ще отпразнуваме рождения ти ден в Розовата градина на Белия дом. Ще бъде тържество, достойно за крал.

При тези думи Оракула се усмихна от удоволствие и след това каза иронично:

— И твоят Франсис Кенеди ще бъде кралят. Добре разбираш, че ако го преизберат и той успее да прокара със себе си своите кандидати за Конгреса, на практика се превръща в диктатор, не е ли така?

— Това е силно преувеличено — отвърна Кристиан Клий. — В тази страна никога не е имало диктатори. Имаме си предпазни механизми — дори понякога си мисля, че те са твърде много.

— Да — каза Оракула. — Страната все още е твърде млада. Има достатъчно време. А дяволът си няма работа.

Мълчаха дълго време, а след това Кристиан стана, за да си вземе довиждане. На раздяла винаги само си докосваха ръцете, защото Оракула бе твърде крехък за истинско ръкуване.

— Внимавай — каза му Оракула. — Когато човек се издигне до абсолютната власт, той обикновено се отървава от най-близките си хора. От онези, които знаят тайните му.

ГЛАВА XXII

Един федерален съдия постанови освобождаването на Хенри Тибът и Адам Грес.

Държавата не оспори неправомерността на арестуването им. Държавата не оспори и липсата на постановление за задържането им. Личеше си, че адвокатите на Грес и Тибът си бяха свършили добре работата и бяха използвали всички правни основания.

Американците побесняха. Те обвиняваха администрацията на Кенеди и ругаеха правната система. По улиците на големите градове се събираха тълпи, настояващи за смъртта на Грес и Тибът. Създаваха се доброволни организации за осъществяване на народната воля.

Грес и Тибът веднага заминаха за Южна Америка, където им бе осигурено убежище, финансирано от богатите им родители.

Два месеца преди президентските избори направените анкети показваха, че победата на Франсис Кенеди няма да бъде толкова внушителна, че да му позволи да прокара в кабинета си своите кандидати за Конгреса.

Имаше и други проблеми — скандал с любовницата на Юджийн Дази, обвинения срещу министъра на правосъдието на САЩ Кристиан Клий, че умишлено е допуснал експлозията на атомната бомба, скандал с Кану и Клий относно използването на средства от кабинета на военния съветник и пренасочването им към секретните служби.

А може би и самият Франсис Кенеди бе отишъл твърде далеч. Америка не бе подготвена за неговия тип социализъм. Тя не бе готова да отхвърли съществуващата социална структура. Американците не желяеха да бъдат равни, те искаха да са богати. Почти всички щати си имаха собствена лотария, чиито печалби възлизаха на милиони. Лотарийни билети купуваха повече хора, отколкото участваха в изборите за държавен глава.

Освен това властта на конгресмените и сенаторите от състава на правителството бе огромна. Средствата за техните екипи се заделяха от

държавата. Пък и към тях се стичаха и огромни суми под формата на дарения от различни корпорации, които те използваха за ловки реклами по телевизията. Чрез участието си в правителството те си осигуряваха участие в специални политически предавания по телевизията и поява в средствата за масова информация, което увеличаваше неимоверно популярността им.

С деликатната прецизност на средновековен отровител Лорънс Салънтайн бе организиран цялата кампания срещу Кенеди толкова успешно, че сега той вече бе начело на групата от Сократовия клуб.

Президентът Кенеди изучаваше доклада на своите сътрудници, в който се правеше прогнозата, че неговите кандидати за Конгреса вероятно няма да бъдат избрани. Мисълта, че той отново може да се окаже в положението на безсилен лидер, му се отразяваше направо физически. Той се чувстваше като болен. А освен това го бе обзела и някаква необяснима ярост в съчетание с отблъскваща злоба. Засрамен от подобни недостойни емоции, той насочи вниманието си към секретните оперативни планове на Кристиан Клий.

Веднага забеляза, че докладът на Кристиан му е връчен директно по преките канали. А основания за това явно имаше. Информацията бе ужасяваща, но още по-необичаен бе планът на Клий за решаване на проблема.

Налага се да се жертват морални принципи, помисли си Кенеди, и добре разбирайки цената на всичко това, подписа документа и даде съгласието си.

На трети септември Кристиан Клий се появи в кабинета на вицепрезидентката, без преди това да е поискал среща. Като допълнителна предпазна мярка той бе предупредил и шефа на охраната на Хелън Дюпре, преди да се изправи пред секретарката ѝ и да обяви, че посещението му е спешно.

Вицепрезидентката бе доста изненадана, тъй като според протокола не беше редно той да я посещава, без да е предупредил или без да е поискал позволение. За момент той дори се притесни, че тя може да се обиди, но тя бе твърде интелигентна, за да го направи. Веднага ѝ стана ясно, че Кристиан Клий би нарушил протокола, само ако е налице някоя особено сериозна причина за това. Но я обзе

някакво безпокойство. Какво ли още би могло да се е случило след целия ужас на изтеклите няколко месеца?

Клий мигновено усети безпокойството ѝ.

— Няма за какво да се притеснявате — каза той. — Просто имаме малък проблем с охраната на президента. Изолирали сме кабинета ви, като част от мерките, които взимаме. Най-добре е да не използвате телефона, а да се обръщате директно към най-близките си сътрудници. Аз лично ще остана при вас през целия ден.

Дюпре веднага схвана, че каквото и да става, тя няма да поеме управлението на страната и това е причината Клий да бъде тук.

— Но ако президентът има проблеми с охраната, какво правите вие при мен? — запита тя. И без да изчака отговора на Клий, продължи: — Ще трябва лично да проверя това с президента.

— Той е на политически обяд в Ню Йорк — каза Клий.

— Зная — отвърна тя.

Клий си погледна часовника.

— Президентът ще ви се обади след около час и половина — каза той.

Когато телефонът звънна, Клий наблюдаваше лицето на Дюпре. Тя не показваше с нищо учудването си, само на два пъти зададе въпроси. Добре, помисли си Клий, тя ще се справи, не е нужно той да се притеснява за нея. В този момент тя направи нещо, което събуди възхищението на Кристиан; той не смяташе, че е способна на това, тъй като поначало вицепрезидентите са известни със своята плахост. Тя запита Кенеди дали може да говори с Юджийн Дази, началника на канцеларията на президента. Когато Дази хвана слушалката, тя само го запита за работния им график за следващата седмица и след това приключи разговора. Всъщност тя проверяваше дали наистина е говорила с президента, независимо от това, че бе познала гласа му. От въпросите, които зададе, само Дази би разбрал за какво става дума. По този начин тя искаше да бъде сигурна, че наистина е говорила с тях.

Сега Хелън Дюпре ледено се обърна към Клий — „Явно усеща, че има нещо гнило“, помисли Клий — и каза:

— Президентът ме информира, че ще използвате кабинета ми като команден пункт и че съм под вашите разпореждания. Това ми се струва твърде необичайно. Може би ще ми обясните.

— Извинявам се за всичко това — отвърна Клий. — Нека изпием по едно кафе и ще ви обясня. Тогава ще знаете, каквото знае и президентът — което беше вярно, но само от една страна. Тя нямаше да знае това, което знаеше Клий.

Хелън Дюпре го наблюдаваше много внимателно. Клий знаеше, че тя не му вярва. Но жените не разбираха властта, не разбираха съвършената ефикасност на насилието. Той събра цялата си енергия, за да я убеди в искреността си. Когато час по-късно свърши, тя изглеждаше спечелена. Много красива и интелигентна жена, помисли си Клий. Жалко, че никога няма да стане президент на Съединените щати.

През този великолепен летен ден президентът Франсис Кенеди трябваше да произнесе реч на политическия обяд, организиран в конгресната зала на хотел „Шератон“ в Ню Йорк, а след това тържествената колона от коли щеше да се спусне триумфално по Пето авеню. После той щеше да говори близо до мястото, където бе избухнала атомната бомба. Мероприятието бе запланувано от три месеца и бе огласено нашироко чрез средствата за масово осведомяване. Кристиан Клий много мразеше подобни мероприятия, тъй като президентът се излагаше на твърде голяма опасност. Светът бе пълен с ненормални хора, а в очите на Клий дори и полицаите бяха заплаха, защото бяха въоръжени, а и защото бяха напълно корумпирани от необузданата престъпност в града.

Клий вземаше свои собствени обстойни предпазни мерки. Само оперативните му сътрудници от Тайната служба бяха наясно с това колко много хора се използваша за охрана на президента при редките му публични появи.

Предварително се изпращаха специализирани екипи, крито патрулираха и проучваха района на посещението двадесет и четири часа в денонощието. Два дни преди посещението пристигаха още хиляда души, които се смесваха с тълпите, дошли да поздравят президента. Те стояха в челните редици от двете страни и отпред на колоната коли и се държаха като част от тълпата, но на практика бяха нещо като линията Мажино. Други петстотин души заемаха позиции на покривите на околните сгради. Те бяха много добре въоръжени и наблюдаваха непрекъснато всички прозорци, които гледаха към моторизираната колона. Освен това президентът разполагаше и със

своя собствена лична охрана, състояща се от сто души. Естествено имаше и цивилни агенти от Тайната служба, специално акредитирани към вестниците и към телевизионните екипи. Те бяха снабдени с фотоапарати и се придвижваха с колите на телевизията.

Но това далеч не изчерпваше възможностите на Кристиан Клий. По време на почти четиригодишното управление на Кенеди бяха направени пет опита за покушение срещу него. Нито един от тях не бе успешен, разбира се. Потенциалните убийци бяха все някакви откачени типове и понастоящем се намираха зад решетките в най-силно охраняваните федерални затвори. Клий беше взел такива мерки, че ако те някога се окажеха на свобода, да се намерят основания веднага да ги приберат обратно в затвора. Невъзможно беше да се арестуват всички идиоти в САЩ, които непрекъснато заплашваха, че ще убият президента — с писма, по телефона или чрез заговори и крясъци по улиците, — но Кристиан Клий бе успял да направи живота им достатъчно черен, така че те бяха твърде заети да се грижат за собствената си безопасност, вместо да се вълнуват от някакви грандиозни идеи. Той следеше пощата им, подслушваше телефоните им, следеше ги по улиците и ги бе вкарал в компютрите си. Стигаше само да се изплюят на тротоара, и вече бяха загазили.

Всички тези предпазни мерки и планове бяха в пълен ход през този септемврийски ден, когато президентът Франсис Зейвиър Кенеди произнасяше речта си на политическия обяд в конгресната зала на хотел „Шератон“ в Ню Йорк. Сред слушателите бяха разпръснати стотици хора от Тайната служба, а след влизането на президента в сградата тя бе напълно изолирана от околния свят.

На същия този ден, трети септември, Ани бе излязла на покупки и вървеше по Пето авеню. През трите седмици на престоя си в САЩ тя успя да постави всичко в пълен ред. Бе провела планираните телефонни разговори и се бе срещнала с двете групи ексекютори, които най-сетне бяха пристигнали в Ню Йорк, маскирани като членове на екипажа на един от петролните танкери на Бърт Одик. Те вече бяха заели подготвените за тях два апартамента. Готово беше и оръжието, доставено от специална нелегална снабдителна мрежа, която не участваше в главната схема.

Ани не знаеше, че хората на Кристиан Клин засичаха всичките ѝ телефонни обаждания и я следяха навсякъде. Засичани бяха и обажданията на двете групи убийци, независимо, че те се обаждаха на Ани от улични телефони. Кристиан Клий бе в течение на всичките им разговори.

Но това, което никой не знаеше, бе решението ѝ задачата да приключи със самоубийство.

Ани вървеше и си мислеше колко странно е това, че е излязла на пазар само четири часа, преди да сложи край на живота си.

Сал Тройка и Елизабет Стоун бяха здравата потънали в работа в кабинета си и подреждаха информацията, която щеше да докаже, че Кристиан Клий би могъл да предотврати избухването на атомната бомба.

Жилището на Елизабет Стоун се намираше само на десет минути път с кола от кабинета им. Така че през обедната почивка те прекараха един-два часа в леглото.

Озовали се в леглото, те напълно забравиха напрежението в службата си. Един час по-късно Елизабет отиде да вземе душ, а Сал, все още необлечен, отиде във всекидневната и пусна телевизора. Предаването го изуми. Той погледа няколко мига, изтича до банята и измъкна Елизабет изпод душа. Тя малко се изплаши от грубостта му, докато той я дърпаше към всекидневната, гола, със стичаща се от тялото ѝ вода.

Там, впила поглед в екрана на телевизора, тя започна да плаче. Сал я прегърна и каза:

— Смятай, че това е краят на неприятностите ни.

Предизборната реч на трети септември в Ню Йорк се смяташе за една от най-важните точки по пътя на президента Франсис Кенеди към преизбирането му. Предвиждаше се тя да окаже голямо психологическо въздействие върху нацията.

Тук на първо място се имаше предвид обядът в конгресната зала на хотел „Шератон“ на Петдесет и осма улица. Президентът щеше да говори пред най-влиятелните и най-видните жители на града. На обяда

щяха да се събират допълнителни средства за повторното изграждане на онази част на Ню Йорк, която беше разрушена от атомната бомба. Един архитект бе направил дарение под формата на план за мемориален комплекс, който да бъде разположен на част от опустошения район, а останалата част щеше да представлява малък парк с езеро. Градският съвет щеше да отпусне земята.

След обяда се предвиждаше Кенеди да поведе колоната от коли по Сто двадесет и пета улица и по Седмо и Пето авеню да стигнат до мястото, където да положат символичен мраморен венец върху купчината отломки, останала от Таймс Скуеър.

Като един от спонсорите на обяда, Луис Инч бе седнал на трибуната заедно с президента Кенеди и се надяваше да може да го придружи до колата му, за да попадне пред обектива на камерите на журналистите от вестниците и телевизията. Но за голямо негово учудване хората от Тайната служба го отрязаха и обградиха Кенеди с жива верига, докато той излизаше през един заден изход.

Отвън на улиците имаше огромни тълпи. Но охраната бе успяла да разчисти едно място с диаметър около тридесет метра, където се намираще президентската лимузина. Мястото се покриваше от достатъчно хора от Тайната служба, а извън него за тълпата се грижеше полицията. По ръба на този периметър местата бяха заети от фотографи и телевизионни екипи, които се втурнаха напред веднага щом първите служители от охраната излязоха от хотела. След това обаче последва необяснима петнайсетминутна пауза.

Най-сетне президентът излезе от хотела и закриван от телевизионните камери, с бързи крачки се запъти към лимузината си. Точно в този момент улицата избухна в добре режисиран кървав балет.

Шестима души пробиха полицейския кордон, помитайки част от него, и се втурнаха към бронираната лимузина на президента. Секунда по-късно други шест души пробиха отсрещния кордон и с огън от автоматичните си оръжия покосиха петдесетте души от охраната, заели места около лимузината.

В следващия миг на откритото пространство долетяха осем коли, от които изскочиха хората от Тайната служба в бойно облекло и бронирани жилетки, които ги караха да изглеждат като гигантски балони, с автоматични пушки и автомати. Те веднага откриха стрелба и притиснаха похитителите. Стреляха прецизно и пестеливо и за по-

малко от половин минута всичките дванадесет атентатори бяха мъртви и лежаха проснати със замлъкнало оръжие. Президентската лимузина бързо потегли и се отдалечи, последвана от няколко коли на охраната.

В този момент Ани с върховно усилие на волята препречи пътя на лимузината. В ръцете си държеше два книжни плика за пазар, в които имаше експлозивен гел — две мощни бомби, които тя задейства, докато колата, вече твърде късно, направи опит да я заобиколи, но не успя и я удари. Лимузината хвъркна във въздуха поне на три метра и падна, обгърната от пламъци. Силата на експлозията разкъса на парчета намиращите се в нея пътници. От Ани също не остана нищо, освен малки късчета хартия от книжните пликове за пазар.

На един от телевизионните оператори му бе хрумвало да извърти камерата, за да обхване в панорамен кадър всичко, което ставаше. Когато избухна престрелката, хиляди хора се бяха проснали на земята и продължаваха да лежат, сякаш просейки милост от някакво жестоко божество. Сега от тази просната маса се стичаха реки от кръв от ударените при престрелката и от убитите при избухването на бомбите. Контузените бяха мнозина и сега, след като всичко приключи, те се изправяха, залитайки. Всичко това бе уловено от камерата и предадено на ужасената нация.

В кабинета на вицепрезидентката Дюпре Кристиан Клий скочи от стола си и извика:

— Какво става, по дяволите!

Без да откъсва поглед от екрана на телевизора, Хелън Дюпре го запита рязко:

— Кой беше онзи нещастник, който зае мястото на президента?

— Един от хората ми — отвърна Кристиан Клий. — Но не трябваше да ги допускат толкова близо.

Дюпре го наблюдаваше хладно. След това я обзе такава ярост, каквато той никога не бе виждал у нея.

— Защо, по дяволите, не отложихте цялото нещо? — изкрещя тя. — Защо не предотвратихте тази трагедия? Загинаха хора, които бяха дошли да видят президента си. Загинаха и ваши служители. Уверявам ви, че лично ще поискам от президента и от съответната сенатска комисия да разгледат поведението ви.

— Вие изобщо не разбирате какво говорите — отвърна Клий. — Знаете ли по колко пъти всеки ден заплашват президента? Ако се вслушахме във всички заплахи, то президентът щеше да е затворник в Белия дом.

Докато той говореше, Хелън Дюпре изучаваше лицето му.

— Защо използвахте двойник точно този път? — запита тя. — Към това се прибъгва в краен случай. А пък ако положението е било толкова сериозно, защо изобщо допуснахте президентът да отиде там?

— На тези въпроси ще ви отговоря, когато станете президент — остро каза Клий.

— Къде е Франсис сега?

Клий я изгледа така, сякаш не възнамеряваше да отговаря.

— На път за Вашингтон. По-добре да е тук, защото не знаем мащабите на заговора. В момента е в пълна безопасност.

Дюпре каза с ирония в гласа:

— Значи казвате, че е в пълна безопасност. Предполагам, че сте уведомили и останалите сътрудници и те също знаят, че той е в безопасност. Ами народът на Америка? Кога на него ще му бъде казано, че президентът е в безопасност?

Клий отвърна:

— Дази е уредил всичко. Президентът ще се появи по телевизията и ще се обърне към нацията веднага щом пристигне в Белия дом.

— Това ще отнеме доста време — каза вицепрезидентката. — Защо сега не уведомите средствата за масова информация, за да се успокоят хората?

— Защото не знаем каква точно е ситуацията в момента — отвърна спокойно Клий. — Пък и нека широката публика се попритеснява малко за него.

В този момент на Хелън Дюпре ѝ се стори, че разбира всичко. Тя знаеше, че Клий би могъл да спре цялото нещо, преди то да е достигнало своята кулминация. Обзе я дълбоко презрение към този човек, а след това си спомни и как го обвиняваха, че е могъл да предотврати и избухването на атомната бомба, но не го е направил. Сега вече бе убедена, че и това обвинение е вярно.

Но най-вече тя бе отчаяна — разбираше, че Клий никога не би могъл да направи това, без съгласието на президента Франсис Кенеди.

ГЛАВА XXIII

Опитът за покушение издигна Кенеди на върха на неговата популярност. През ноември Франсис Зейвиър Кенеди бе преизбран за президент на Съединените щати. Победата му бе толкова внушителна, че той прокара със себе си почти всички избрани от него кандидати за долната камара и за Сената. Най-сетне президентът контролираше и двете камари на Конгреса.

В периода преди официалното му встъпване в длъжност, между ноември и януари, Франсис Кенеди организира работата на администрацията си по изработването на нови проектозаконали, които щяха да се внесат за разглеждане от новия и послушен Конгрес. Действията му се подкрепяха от вестниците и телевизията, чиято версия бе, че Грес и Тибът са свързани по някакъв начин с Ябрил и с покушението и че цялата работа представлява една гигантска конспирация. На този въпрос всички седмичници отделяха първите си страници.

Когато президентът Кенеди запозна своите сътрудници с революционните си планове за преобразуване на правителството на САЩ, те тайно се ужасиха. Водещите отрасли щяха да се регулират от новосъздадени агенции. Дейността на големите корпорации щеше да бъде обект на намеса от страна на наказателното, а не на гражданското право. Ясно бе, че всички обвинителни актове щяха да бъдат само от областта на наказателния кодекс. Президентът дори бе отбелязал конкретни имена — Инч, Салънтайн, Одик и Грийнуел.

Кенеди подчертаваше, че най-сигурният начин предложението му да получи обществена подкрепа е да се изкорени престъпността в американското общество. Плановите му включваха и промени в конституцията, целящи въвеждането на драконовски мерки срещу престъпниците. Щяха да се изменят не само начините за вземане на показания, но и чрез закон се предвиждаше при криминалните случаи задължително да се прави мозъчен тест за установяване на истината.

Но поразяваше най-силно предложението за създаване на наказателни колонии за рецидивисти в Аляска. Това на практика бяха

доживотни присъди.

На сътрудниците си Франсис Кенеди каза:

— Бих желал да се запознаете с тези предложения. Ако не сте съгласни с тях, макар че би ми било неприятно, съм готов да приема оставките им. След три дни очаквам отговор.

По същото време Одблъд Грей помоли за лична среща с президента. Обядваха заедно в Жълтата овална зала. Грей се държеше напълно официално и умишлено избягваше да изтъква близките си връзки с Кенеди в миналото.

— Господин президент — каза той, — трябва да ви кажа, че се противопоставям на програмата ви за контрол над престъпността в страната.

Президентът му отвърна със сериозен вид:

— Тези програми са необходими. Най-после имаме Конгрес, който ще утвърди нужните закони.

— Не съм съгласен с трудовите лагери в Аляска — каза Грей.

— Защо? — запита Кенеди. — Там ще се изпращат само рецидивисти. Преди векове Англия е решила същия проблем, като е изпращала престъпниците си в Австралия. Това се е оказало правилно решение и за двете страни.

Президентът говореше рязко, но това не стресна Одблъд Грей. С известна горчивина в гласа той каза:

— Знаете много добре, че повечето от тези престъпници са чернокожи.

— Ами тогава да престанат да вършат криминални деяния — каза Кенеди. — Нека се присъединят към политическите процеси в страната.

Грей не му остана дължен:

— В такъв случай нека големите ви корпорации да престанат да експлоатират чернокожите като роби...

— Престани, Ото — каза Кенеди. — Това не е расов въпрос. С теб сме работили заедно доста години. Много пъти съм ти доказвал, че не съм расист. Сега можеш да вярваш или на мен, или на Сократовия клуб.

— В това отношение не вярвам на никого — отвърна Одблъд Грей.

— Ще ти кажа направо — Кенеди почти се ядоса. — Чернокожите престъпници ще бъдат отстранени от чернокожото население. Какво му е лошото на това? Та нали жертвите са също главно измежду чернокожите? Защо е необходимо те да защитават своите нападатели? Ще бъде откровен, Ото. Бялото население на страната, с право или не, е уплашено до смърт от чернокожите престъпници. Какво лошо има в това да интегрираме нормалното чернокожо население към останалото нормално население?

— Вие предлагате да се елиминира една голяма част от младото поколение чернокожи — каза Грей. — Това е смисълът на предложението ви. И аз казвам „не“. — Той млъкна за момент и след това добави: — Да речем, че ви повярвам, Франсис, но какво ще стане при следващия президент? В тези лагери той може да заточава политически революционери.

— Такива намерения нямам — каза Кенеди и се усмихна. — Пък и мога да се задържа на поста си по-дълго, отколкото мислиш.

Това изказване накара Грей да замръзне. Възможно ли бе Кенеди да възнамерява да внесе в Конституцията поправки, които да му позволят да заеме трети мандат? В главата на Грей заехтяха алармени звънци.

— Не е толкова просто — каза той и смело добави: — вие самият може да се промените.

И точно в този момент той усети как Кенеди се изменя. Те вече бяха врагове.

— Или си с мен, или не си — каза Кенеди. — Обвиняваш ме, че ще елиминирам цяло поколение чернокожи. Това не е вярно. Те ще отидат в трудов лагер, където ще се образуват и ще се научат на дисциплина, така че после да подкрепят обществения договор. Виж, със Сократовия клуб ще постъпя далеч по-драстично. На тях няма да им предложа този избор. Направо ще ги унищожа. Напълно.

Грей виждаше, че Кенеди няма никакви колебания или съмнения. Никога преди не го бе виждал толкова решителен и хладнокръвен. Това го накара да се почувства слаб. В този момент Кенеди постави ръка на рамото му и каза:

— Ото, не ме изоставяй точно сега. Ще изградим една велика Америка.

— Ще ви отговоря след встъпването ви в длъжност — отвърна Грей. — Но, Франсис, не ме предавай. Това за мен е истинска агония. Ако черните задници на хората ми трябва да мръзнат в Аляска, бих желал заедно с тях да мръзнат и достатъчно голям брой бели задници.

Президентът Кенеди се срещна с екипа си в служебната зала. Специално поканени бяха и вицепрезидентката Дюпре и доктор Анакони. Кенеди знаеше, че трябва да бъде много внимателен — това бяха хората, които го познаваха най-добре, и не биваше да ги оставя да се досетят за истинските му намерения. Той се обърна към тях с думите:

— Доктор Анакони има да съобщи нещо, което може да ви учуди.

Кенеди слушаше с разсеян вид, докато Анакони обясняваше, че понастоящем методът на сканиране чрез позитронна томография е вече усъвършенстван до такава степен, че десетте процента риск от сърдечни усложнения и пълна загуба на паметта са сведени до една десета от процента. Той леко се усмихна на възмущението на Хелън Дюпре, че законът ще принуждава свободни граждани да се подлагат на подобно изследване. Бе очаквал реакция от нейна страна. Той се усмихна и когато Анакони показа, че е обиден от изявлението на Дюпре — Зед бе умен човек и не следваше да бъде толкова чувствителен.

Изказванията на Грей, Уикс и Дази не му бяха толкова забавни — всички те подкрепиха вицепрезидентката. Но той бе предвидил правилно, че Кристиан Клий няма да се изкаже.

Сега всички наблюдаваха Кенеди, изчакваха го и се опитваха да предугадят отношението му. Той трябваше да ги убеди в правотата си. Без да бърза, той каза:

— Зная всички трудности, но съм решил твърдо това изследване да стане част от правната ни система. Не изцяло, естествено — колкото и да е малък, все пак риск има. Но разполагам с уверенията на доктор Анакони, че по-нататък рискът ще бъде сведен до нула. Според мен това постижение ще доведе до революция в нашето общество. Каквито и трудности да има, ще ги изгладим.

Анакони тихо се намеси:

— Конгресът няма да утвърди подобен закон.

— Ще ги накараме — каза Кенеди мрачно. — Методът ще се прилага и от други държави. Ще го използват и чуждите разузнавания. Значи трябва и ние да го прилагаме. — Той се засмя и каза на Анакони: — Ще трябва да ти орежа бюджета. Откритията ти причиняват твърде много неприятности и лишават от работа адвокатите. Но пък започне ли да се прилага, с това изследване никога няма да може да се осъди невинен човек.

Той рязко се изправи и отиде до вратата, която гледаше към Розовата градина. След това каза:

— Ще ви покажа колко много вярвам в това. Враговете ни непрекъснато ме обвиняват, че съм бил отговорен за избухването на атомната бомба. Казват, че съм можел да го предотвратя. Юджийн, от теб искам да помогнеш на доктор Анакони и да подготвите явяването ми на този тест. Искам да бъда първият, който се е подложил на сканиране на мозъка. Веднага. Уредете присъствието на свидетели и другите правни формалности.

Той се усмихна на Клий.

— Ще ми зададат въпроса дали по някакъв начин съм отговорен за избухването на атомната бомба. И аз ще им отговоря. — Той направи пауза за момент и след това каза: — Ще се подложа на теста, а така ще направи и моят министър на правосъдието. Нали така, Крис?

— Разбира се — Клий се усмихна насила. — Но само след вас, сър.

В болницата „Уолтър Рийд“ към запазеното за президента Кенеди отделение имаше и специална зала за конференции. Сега в нея се намираха президентът и личните му сътрудници, Уикс, Грей, Дази й Дюпре заедно с конгресмена Джинц и сенатора Ламбертино. Присъстваха и трима висококвалифицирани лекари, които щяха да следят и да потвърдят резултатите от сканирането на мозъка. В момента доктор Анакони им обясняваше процедурата.

Той подреди диапозитивите си, включи прожекционния апарат и започна лекцията си с думите:

— Както вероятно някои от вас знаят, настоящият тест представлява безпогрешен детектор на лъжата. До истината се достига

чрез измерване на нивата на дейност на някои от химическите съставки в главния мозък. Това става на базата на прецизно сканиране чрез позитронна томография. Процедурата е изпитана за първи път, макар и в непълен вид, във Висшия медицински институт „Вашингтон“ в Сейнт Луис. Дейността на мозъка е заснета на диапозитиви.

На големия бял екран пред тях се появи някакво изображение. Последваха го и други. Виждаха се ярки цветове, просветващи в различни части на мозъка, докато пациентите четяха, слушаха или говореха. Или просто докато обмисляха значението на някоя дума. Добре се виждаше и действието на белязаните атоми.

— Накратко, при сканирането чрез позитронна томография — говореше доктор Анакони, — мозъкът говори в цветове. По време на четене в задната част на мозъка се появява светещо петно. Сега виждате как в средната част на мозъка на тъмносин фон примигва едно бяло петно, с леки примеси на розово и светлосиньо. Това е, когато човек говори. Подобно петно светва и в предната част на мозъка — когато мисли. Върху тези изображения сме наложили магнитнорезонансно изображение на анатомията на мозъка. Целият мозък сега за нас е нещо като магически фенер.

Доктор Анакони се огледа, за да види дали всички следват мисълта му, и след това продължи:

— Виждате ли как онова петно в средната част на мозъка се изменя? Когато някой лъже, количеството кръв, протичащо през мозъка, се увеличава, а това променя изображението.

И наистина, в центъра на бялото петно сега се образуваше червен кръг на леко неправилен жълт фон.

— Този човек в момента лъже — каза доктор Анакони. — Когато изследваме президента, трябва да търсим такова червено петно на жълт фон — и той кимна на президента. — Сега можем да отидем в другата стая и да проведем теста.

Стаята, в която отидоха, бе с оловни стени. Франсис Кенеди легна на една твърда и студена маса. Зад него имаше някакъв голям и дълъг метален цилиндър. Докато доктор Анакони прикрепваше пластмасовата маска към челото и брадичката му, Кенеди внезапно усети пристъп на страх. Мразеше да го докосват по лицето. След това привързаха ръцете му от двете страни на тялото и доктор Анакони

плъзна масата в цилиндъра. Вътре бе по-тясно, отколкото той очакваше. По-тъмно и по-тихо. Около него имаше кристални детектори за радиоактивност.

Внезапно Кенеди чу ехото от гласа на доктор Анакони, който го инструктиреше да гледа в белия кръст, намиращ се право пред очите му. Гласът звучеше някак кухо.

— Трябва да гледате в кръста — повтори докторът.

В една друга стая пет етажа по-надолу, в сутерена на болницата, в пневматична съобщителна тръба имаше спринцовка с радиоактивен кислород, един вид циклотрон с белязана вода.

Когато отгоре се обадиха, че всичко е готово, по пневматичната тръба изпратиха спринцовката и тя премина като ракета през стените на болницата и достигна целта си.

Доктор Анакони отвори тръбата и взе спринцовката. Отиде до скенера и оттам повика Кенеди. И отново гласът му беше приглушен — нещо като ехо. Кенеди чу: „Инжекцията“ и усети как докторът бърка в тъмнината и забива иглата в ръката му.

През стъклените панели на съседната стая сътрудниците на президента виждаха само стъпалата му. Когато доктор Анакони отново се върна при тях, той включи компютъра, поставен високо на стената, така че всички да могат да наблюдават дейността на мозъка на Кенеди. Те гледаха, а през това време белязаните атоми проникваха в кръвта на Кенеди, отделяйки позитрони — частици антиматерия, които се сблъскваха с електроните, довеждайки до експлозии от гама-лъчи.

Радиоактивната кръв обливаше мозъчната кора, а гама-лъчите мигновено се улавяха от пръстените кристални детектори за радиоактивност. През цялото време Кенеди, съгласно инструкциите, продължаваше да гледа в белия кръст.

И тогава, по свързания директно със скенера микрофон, Кенеди чу въпросите на доктор Анакони.

— Как се казвате?

— Франсис Зейвиър Кенеди.

— Каква е професията ви?

— Президент на Съединените щати.

— Имате ли някакво участие в заговора за избухването на атомната бомба в Ню Йорк?

— Не, нямам.

— Разполагали ли сте с някакви сведения, чрез които експлозията би могла да бъде предотвратена?

— Не, не съм — отвърна Кенеди. Вътре в мерния цилиндър отзвукът от думите му го лъхна като вятър по лицето.

Доктор Анакони наблюдаваше екрана на компютъра над главата си.

Компютърът показваше формирането на изображенията в синкавата маса на мозъка на Кенеди.

Сътрудниците му гледаха напрегнато.

Но на екрана нямаше и следа нито от издайническото червено петно, нито от жълтеникавия фон.

— Президентът казва истината — каза доктор Анакони.

Кристиан Клий усети, че краката му не го държат. Той знаеше, че няма да издържи подобен тест.

ГЛАВА XXIV

— Не разбирам как той успя да издържи теста — каза Кристиан Клий.

Оракула отговори с презрение, едва доловимо поради преклонната му възраст:

— Значи вече нашата цивилизация разполага с безпогрешен тест, с научен метод, така да се каже, за определяне на това дали човек казва истината. Първият подложил се на този тест човек лъже безогледно и това минава незабелязано. „Ние вече можем да решаваме най-тъмните загадки на човешката вина и невинност!“ Какъв цирк. Хората непрекъснато се самозаблуждават. Аз съм на сто години и все още не зная дали животът ми е бил истина или лъжа. Наистина не зная.

Кристиан бе взел обратно пурата си от Оракула и сега я запали. В слабата светлина на огънчето лицето на стареца изглеждаше като музейна маска.

— Аз оставих тази атомна бомба да избухне — каза Кристиан. — Аз съм отговорен за това. И когато се подложих на теста, ще узная тази истина, но ще я узнае и скенерът. А аз смятах, че разбирам Кенеди по-добре от всеки друг. Винаги знаех какво мисли. Той искаше да не разпитвам Грес и Тибът. Той искаше тази експлозия. Как тогава успя да издържи теста?

— Ако работата с човешкия мозък бе толкова проста, и ние не бихме били твърде умни — отвърна Оракула. — Геният на вашия доктор Анакони стига дотук и предполагам, че това е отговорът. Мозъкът на Кенеди е отказал да признае вината му и следователно компютърът казва, че той е невинен. Ти и аз знаем друго, тъй като аз ти вярвам, но той винаги ще остане невинен, дори и в сърцето си.

— За разлика от Кенеди аз ще бъда виновен навеки.

— Хайде, хайде — каза Оракула. — Та ти си убил не повече от двайсетина хиляди души. Единствената ти надежда е да откажеш да се подложиш на теста.

— Обещал съм на Франсис — каза Кристиан. — Пък и средствата за масова информация ще ме разпънат на кръст.

— Тогава защо, по дяволите, си се съгласил? — запита Оракула.

— Смятах, че Франсис блъфира — отвърна Кристиан. — Мислех, че той не може да си позволи да се подложи на този тест и ще отстъпи. Затова настоях той да бъде първият.

Оракула показваше своето отвращение, като пускаше и спираше двигателя на инвалидния си стол.

— Покатери се на Статуята на свободата — каза той. — Потърси гражданските си права и се позови на човешкото достойнство. Само така ще се справиш. Никой не желае една подобна дяволска наука да се превръща в правен инструмент.

— Така е — каза Кристиан. — Това трябва да направя. Но Франсис ще разбере, че съм виновен.

Оракула каза:

— Кристиан, ако по време на теста те запитат дали си негодник, какво ще отговориш, с цялата си откровеност?

Кристиан се разсмя съвсем искрено:

— Ще отговоря не, не съм негодник. И ще издържа теста. Това наистина е забавно — и той леко стисна рамото на Оракула в знак на благодарност. — Няма да забравя за тържеството за рождения ти ден.

Вицепрезидентката Дюпре реагира най-бързо и най-остро на изявлението на Клий. Тя каза:

— Наясно ли сте, че след като отказвате, трябва да подадете оставка, а дори и в този случай това ще се отрази неблагоприятно върху администрацията?

— Не мисля така — отвърна Клий. — Трябва ли да оставям хора като Анакони да бърникат в мозъка ми, само за да си запазя работата? Или вие смятате, че наистина съм виновен?

Той четеше отговора в очите ѝ и си мислеше, че никога не е виждал толкова красив съдия, издаващ смъртна присъда. И сякаш за да се защити, добави:

— Пък си имаме и Конституция. Имам личната свобода да откажа да бъда подлаган на подобен тест.

Ото Грей строго каза:

— Когато става въпрос за криминални престъпници, не се позоваваш с такава готовност на Конституцията. Предпочиташ да ги

изпращаш в Аляска.

Клий каза:

— Ех, Ото, ти самият не вярваш, че съм го извършил, нали? — и с облекчение чу отговора на Ото:

— Разбира се, че не вярвам, но трябва да се подложиш на теста.

— Той направи пауза и добави: — Или подай оставка.

Клий се обърна към Уикс и Дази:

— Ами вие двамата какво смятате? — запита ги той и им се усмихна.

Първи отговори Уикс:

— Нямам и най-малкото съмнение, че си невинен. Обвиненията срещу теб са глупости. Но ако откажеш да се подложиш на сканиране на мозъка, в очите на хората ще бъдеш виновен. И тогава ще трябва да напуснеш тази администрация.

Клий се обърна към Дази:

— Юджийн?

Дази не го поглеждаше, пък и му беше длъжник, помисли си Клий. Най-после Дази каза с вид на мъдрец:

— Трябва да се подложиш на теста, Кристиан. Дори и подаването на оставка няма да ни помогне много. Вече сме обявили, че ще се изследваш, тъй като ти бе дал съгласието си. Защо се отказваш сега? Сигурен съм, че не те е страх.

— Бях обещал да докажа лоялността си към Франсис Кенеди — отвърна Клий. — След като помислих обаче, ми се струва, че рискът е твърде голям.

Дази въздъхна.

— Щеше ми се да бе помислил за това по-рано. Що се отнася до оставката ти, смятам, че това зависи от президента.

Всички погледнаха към Франсис Кенеди. Лицето му бе много бледо, а очите му сякаш бяха станали по-тъмносини, по-дълбоки. Но когато се обърна към Клий, гласът му бе учудващо кротък.

— Кристиан — каза той, — позволи ми да те убедя в името на дългото ни и близко приятелство. Аз приех риска и се подложих на теста, тъй като смятах, че това е важно за страната ни и за президентската институция. А и защото бях невинен. Ти никога не си ме изоставял, Кристиан. Разчитам на теб.

За момент Клий изпита омраза към Франсис Кенеди. Как бе възможно този човек да крие собствената си вина от себе си? И защо най-добрият му приятел трябва да го разпъва на кръста на истината? Но той отвърна спокойно:

— Просто не мога да го направя, Франсис.

Кенеди унило каза:

— Добре, така да бъде. Но не желая оставката ти. Няма да те оставя да преживееш и този позор. А сега да продължим нататък.

Дази каза:

— Ще правим ли изявление за пресата?

— Не — отвърна Кенеди. — Ако задават въпроси, ще им отговориш, че главният прокурор има грип и ще се подложи на теста, когато се възстанови. Това ще ни даде един месец.

— Ами след това? — запита Дази.

— Тогава ще мислим — каза Кенеди.

Президентът Кенеди бе поканил на лична среща в Жълтата овална зала директора на ЦРУ Теодор Тапи. На срещата не присъстваше никой друг — той не желаше нито да има свидетели, нито срещата да бъде документирана.

Кенеди не загуби никакво време в излишни любезности. Нямахте и никакво церемониално пиене на чай. Той се обърна рязко към Тапи:

— Тео, изправени сме пред голям проблем, който само аз и ти можем да разберем. И който само аз и ти можем да решим.

— Ще направя всичко възможно, господин президент — отвърна Тапи и Кенеди видя зловещия блясък в очите му. Той бе подушил кръв.

— Всичко, което ще кажем тук, е в най-висша степен поверително — каза Кенеди. — Не трябва да го споменаваш пред никого, дори и пред членовете на моя екип.

От това на Тапи стана ясно, че въпросът е извънредно деликатен, тъй като Кенеди уведомяваше екипа си за всичко.

— Става въпрос за Ябрил — каза Кенеди. — Сигурен съм — и той се усмихна, — напълно съм сигурен, че си се досетил. Ябрил ще бъде изправен пред съда. Това ще накара мнозина да се възмутят от Америка. Ще го признаят за виновен и ще му дадат доживотна присъда. Но в един момент ще се организира терористична акция, при

която ще бъдат взети важни заложници. Едно от исканията ще бъде свързано с освобождаването на Ябрил. По това време аз вече няма да съм президент и Ябрил ще бъде освободен. И все още твърде опасен.

Кенеди забеляза скептичния израз на Тапи. Това обаче не означаваше нищо, тъй като Тапи великолепно прикриваше истинските си чувства. Лицето му просто загуби изражението си, контурът на устните изчезна, а в очите му нямаше признак на живот. Той сякаш се бе изключил, за да стане непроницаем за околните.

Изведнъж Тапи се усмихна.

— Вие сякаш сте чели докладните записки, които шефът на контраразузнаването ми предоставя. В тях пише същото.

— Въпросът е как да предотвратим всичко това? — запита Кенеди, но тъй като това бе риторичен въпрос, Тапи не отговори. Кенеди реши, че моментът е настъпил. — Сигурен съм, че мога да убедя Ябрил да се подложи на сканиране на мозъка. Ще се погрижа за това. Хората трябва да знаят, че резултатите от теста ще свържат атомната бомба с Ябрил и веднъж завинаги ще докажат, че цялата работа е била плод на глобална конспирация. Подозренията към Кристиан ще отпаднат и ние ще можем да се насочим към онези типове, да ги заловим и да ги изправим пред съда.

За първи път, откакто работеха заедно, Кенеди видя, че Тапи го гледа с преценяващия поглед на съзаклятник. Той знаеше, че Тапи винаги обмисля нещата в перспектива.

— Всъщност на нас не ни трябва отговорите на Ябрил, нали така?

— Не — отвърна Кенеди.

Тапи запита:

— Кристиан знае ли нещо?

Това бе трудната част за Кенеди. Но не най-трудната. Той каза бавно:

— Забрави за Кристиан.

Тапи кимна. Тапи бе с него. Тапи го разбираше. Той гледеше Кенеди, както слуга гледа господаря си, когато той иска от него нещо, което ще ги свърже навеки.

— Предполагам, че инструкциите ми няма да бъдат писмени — каза Тапи.

— Не — отвърна Кенеди. — Инструкциите ще ти ги дам сега — ясни и конкретни.

— Ще ви помоля, господин президент — каза Теодор Тапи, — да бъдете много конкретен.

Кенеди се усмихна на хладнокръвния отговор.

— Доктор Анакони никога не би го направил — каза той. — Преди една година и аз самият не бих се решил на това.

— Разбирам, господин президент — каза Тапи.

Кенеди знаеше, че повече колебания няма да има.

— След като Ябрил даде съгласието си да се подложи на теста, аз ще го прехвърля в медицинското звено на ЦРУ. Сканирането ще се извърши от вашия медицински екип. Те ще проведат теста.

В погледа на Тапи се четеше известно съмнение — не в моралността на постъпката, а в нейната целесъобразност.

— Не става въпрос за убийство — каза Кенеди нетърпеливо. — Не съм нито толкова глупав, нито толкова неморален. Пък и ако исках това, щях да говоря с Кристиан.

Тапи изчакваше.

Кенеди знаеше, че трябва да произнесе фаталните думи.

— Кълна се, че го искам заради безопасността на страната ни. Независимо дали е на свобода, или е в затвора, Ябрил не трябва повече да представлява опасност. Искам медицинският ти екип да проведе теста докрай. Според доктор Анакони при крайните стойности се получават странични ефекти и се стига до пълна загуба на паметта. А човек без памет, без вяра и убеждения не представлява заплаха. Ще си живурка тихо и кротко.

Сега вече Кенеди знаеше какво вижда в очите на Тапи — това бе погледът на хищник, току-що попаднал на друг хищник, също толкова жесток.

— Ще намериш ли хора, готови да свършат тази работа? — запита Кенеди.

— Още щом им обясня ситуацията — отвърна Тапи. — Никой не би ги наел на работа при нас, ако не са достатъчно предани на страната си.

Късно през нощта Теодор Тапи придружи Ябрил до кабинета на Кенеди. Срещата отново бе кратка и делова. Нямахше нито чай, нито

любезности. Кенеди веднага направи своето предложение. Той се обърна към Ябрил и каза:

— За Америка е много важно да знае дали сте участвали в заговора с атомната бомба. Трябва да се сложи край на страховете. За вас също е важно по този въпрос да има яснота. Вярно е, че ще ви съдят за другите ви престъпления и ще ви дадат доживотна присъда. Но ви обещавам, че ще ви позволя да поддържате връзка с приятелите си, които са на свобода. Нека допуснем, че те са ви достатъчно верни и ще вземат заложници, за да поискат освобождаването ви. Аз бих се съгласил с подобно искане, но само ако се докаже, че нямате вина за избухването на атомната бомба... Виждам, че май имате известни съмнения.

Ябрил сви рамене и каза:

— Струва ми се, че предложението ви е твърде щедро.

Кенеди събра цялата си сила за това, което му предстоеше. Той си спомни как Ябрил бе омаял дъщеря му Тереза, преди да опре пистолета в тила ѝ. При Ябрил обаче подобно средство нямаше да помогне. Той би могъл да убеди този човек единствено, ако успееше да го накара да повярва в собствената му непоклатима нравственост.

— Правя всичко това, за да премахна страха сред населението — каза Кенеди. — Това е най-голямата ми грижа. Иначе с удоволствие бих ви държал вечно в затвора. Така че предложението ми произтича от чувство за дълг.

— Тогава защо се стараете толкова много да ме убедите? — запита Ябрил.

— Не ми е в характера да гледам формално на задълженията си — отвърна Кенеди и видя, че Ябрил започваше да му вярва, да вярва, че той е човек с морал и че в границите на този морал може да му се има доверие.

Пред очите му отново се изправи образът на Тереза и вратата ѝ в добротата на Ябрил. Той му каза:

— Вие се възмутихте от идеята, че вашите хора са организирали експлозията на атомната бомба. Предлагам ви шанс да отхвърлите тези подозрения и от себе си, и от тях. Защо не се възползвате? Да не би да се боите, че няма да издържите теста? Като си помисля, и това е възможно, макар че не го вярвам.

Ябрил погледна Кенеди право в очите:

— Не вярвам, че някой може да прости това, което аз ви направих.

Той млъкна. Изглеждаше уморен. Но не бяха успели да го заблудят. Това бе самата същност на корупцията в Америка — предложения, чрез които се преследват неморални политически цели.

Той не знаеше нищо от случилото се през последните шест месеца. Бяха го държали в пълна изолация. Кенеди продължаваше да го притиска.

— Този тест е единствената ти надежда за свобода. Ако го издържиш, разбира се — каза той.

Кенеди въздъхна.

— Не съм ти простил. Но разбирам мотивите ти. Разбирам, че си искал да помогнеш на света. И аз искам същото, стига да е в границите на властта ми. Но ние с теб сме различни хора — аз не мога да правя това, което правиш ти, а и ти, не се обиждай, не можеш да правиш това, което аз правя в момента. Един вид, пускам те на свобода.

Почти натъжен, той видя, че е убедил Ябрил. Но продължи да го обработва с цялото си остроумие, с целия си чар, с цялата си почтеност. Той се представяше за човека, който някога бе — такъв, какъвто и Ябрил го познаваше от времето, когато още не бе загубил напълно моралния си облик. Искаше да го убеди. Разбра, че е успял, по усмивката на лицето на Ябрил — усмивка, изразяваща презрение и жал. В този момент той знаеше, че е спечелил доверието на Ябрил.

Четири дни по-късно, след като Ябрил вече се бе подложил на сканиране на мозъка и след като го бяха върнали обратно в ареста на ФБР, при него дойдоха двама души. Това бяха Франсис Кенеди и Теодор Тапи.

Тримата прекараха заедно около един час, пиха чай и ядоха сандвичи. През това време Кенеди изучаваше Ябрил. Лицето му сякаш се бе променило. Бе станало чувствително, очите гледаха някак меланхолично, но добродушно. Той говореше малко и едновременно с това се взираше в Кенеди и Тапи, все едно че се опитваше да реши някаква загадка.

Изглеждаше доволен. Изглеждаше и че знае кой е той самият. А и сякаш излъчваше такава душевна чистота, че на Кенеди му беше

непоносимо да го гледа и побърза да си тръгне.

Още по-болезнено за Франсис Кенеди бе решението, което трябваше да вземе във връзка с Кристиан Клий. Това бе доста неочаквано за Кристиан. Кенеди го беше поканил на лична среща в Жълтата зала.

Срещата започна спокойно. Кенеди каза:

— Кристиан, с теб сме много близки и се познаваме по-добре, отколкото всеки друг ни познава. Затова мисля, разбираш, че трябва да поискам оставката ти, за да мога да я приема след встъпването ми в длъжност.

Клий се взираше в хубавото му усмихнато лице. Не можеше да повярва, че Кенеди го уволнява без никакво обяснение. Без да бърза, той каза:

— Зная, че невинаги съм действал правилно. Но целта ми винаги е била да те предпазвам от неприятности.

— Ти позволи атомната бомба да избухне, а можеше да го предотвратиш.

Кристиан Клий обмисляше хладнокръвно ситуацията. Никога вече нямаше да изпитва старата си привързаност към Кенеди. Никога вече нямаше да вярва и в собствената си хуманност, в правотата на постъпката си. Внезапно той разбра, че не би могъл да понесе сам цялата тежест. Франсис Кенеди също трябваше да поеме своя дял от отговорността. Дори и насаме.

Клий бе впил поглед в бледосините очи, които толкова добре познаваше, и търсеше милост.

— Франсис, та нали ти искаше да направя това, което стана. И двамата знаехме, че единствено то можеше да те спаси, а аз знаех, че ти не би взел това решение. То би те съсипало, Франсис, ти тогава нямаше достатъчно власт. Не ме осъждай, Франсис. Та те щяха да те отстранят от властта, а ти не би го понесъл. Ти се беше отчаял и единствено аз виждах това. Нямаше кой да отмъсти за дъщеря ти. Те щяха да оставят Ябрил да се измъкне и да опозорят Америка. — Клий млъкна и видя, че Франсис Кенеди го гледа напълно безучастно.

Кенеди каза:

— Значи мислиш, че съм търсел отмъщение.

— Не става въпрос за Ябрил — каза Клий. — По-скоро си искал да отмъстиш на съдбата.

— Можеш да останеш на поста си до встъпването ми в длъжност — каза Кенеди. — Заслужил си го. Но ставаш опасен, защото си се превърнал в мишена на критиките. Трябва да изчезнеш, за да мога да оправя кашата.

Той замълча за момент и добави:

— Грешиш, Крис, като мислиш, че съм искал да го направя. Грешиш и като мислиш, че действията ми са били продиктувани от желание за отмъщение.

Кристиан Клий усещаше как познатият му свят рухва, мъчеше го някакво непознато терзание. Той каза:

— Познавам те, Франсис, и те разбирам. Винаги сме били като братя. Дори винаги ми се е струвало, че наистина сме братя. Спасих те като собствен брат. Аз взех решението и поех вината. Бих се оставил светът да ме обвинява, но не и ти. — Той замълча за малко. — Ти имаш нужда от мен, Франсис. Още повече сега, когато те чака толкова работа. Нека остана.

Франсис Кенеди въздъхна и каза:

— Не става въпрос за лоялността ти, Кристиан. След встъпването ми в длъжност ти ще трябва да си отидеш. Нека не говорим повече за това.

— Направих го, за да те спася — каза Кристиан.

— Така и стана — отвърна Кенеди.

Кристиан се замисли за онзи декемврийски ден преди четири години, когато Франсис Кенеди, току-що избран за президент на Съединените щати, го чакаше пред манастира във Върмонт. Кенеди беше изчезнал за цяла седмица. Във вестниците и сред политическите му противници се промъкваха слухове, че е постъпил в психиатрията, че не е издържал, че си има тайна любовница. Истината се знаеше само от двама души — от абата на манастира и от Кристиан Клий. Кенеди се бе оттеглил от света, за да изстрада смъртта на жена си.

Седмица след изборите Кристиан бе откарал Кенеди до католическия манастир, намиращ се близо до Уайт Ривър Джънкшън в щата Върмонт. Посрещна ги абатът, който единствено знаеше кой е Кенеди.

Монасите на манастира водеха уединен живот, без никаква връзка с външния свят и дори с близкия град. Те поддържаха връзка единствено с Бога и със земята, която обработваха. Бяха поели обет за мълчание и от устните им излизаха само молитви. Понякога викаха от болка, ако бяха болни или се бяха наранили, докато се трудеха, но това бе всичко.

Само абатът имаше телевизор и достъп до вестниците. Телевизионните новини винаги го забавляваха неимоверно. Особено му се нравеше идеята за водещия в нощните предавания, с когото зрителите споделяха своите грижи, и той често с ирония мислеше за себе си като за един от водещите от екипа на Бога. Чрез това си напомняше необходимостта от смирение.

Когато автомобилът пристигна, абатът ги очакваше на входа на манастира, а от двете му страни стояха двама монаси в окъсани кафеникави раса и със сандали на краката. Кристиан извади от багажника пътната чанта на Кенеди, а през това време абатът се ръкуваше с новоизбрания президент. У него нямаше нищо, което да напомня за божи служител, той по-скоро приличаше на гостилничар. Посрещна ги с весела усмивка и след като го запознаха с Кристиан, му каза:

— Защо не останете и вие? Една седмица тишина няма да ви навреди. Виждал съм ви по телевизията, сигурно сте уморен от толкова приказки.

Кристиан му благодари с усмивка, но не каза нищо. Той гледаше Кенеди, докато му стискаше ръката за довиждане. Изразителното му лице бе съвсем спокойно и той не влагаше никакви емоции в ръкуването — Кенеди не обичаше показните жестове. Той сякаш дори не скърбеше и за смъртта на жена си. По-скоро изглеждаше като човек, принуден да постъпи в болница за някоя дребна операция.

— Да се надяваме, че ще го запазим в тайна — каза Кристиан. — На хората не им харесват подобни религиозни уединения. Може да помислят, че си полудял.

Лицето на Кенеди се изкриви в усмивка — естествена, но добре овладяна.

— Никой няма да разбере нищо — каза той. — Зная, че ще имаш грижата за това. Ела да ме вземеш след една седмица. Мисля, че това време ще ми стигне.

Кристиан се чудеше какво щеше да стане с Франсис през това време. За малко да се разплаче. Хвана Франсис за раменете и каза:

— Искаш ли да остана с тебе?

Кенеди поклати глава и влезе в манастира. Въпреки всичко според Кристиан тогава той изглеждаше нормален.

Денят след Коледа бе толкова ясен и ярък и едновременно с това толкова студен, че сякаш целият свят бе загърнат в стъкло — небето бе огледало, а земята — стомана. Когато Кристиан пристигна пред входа на манастира, Франсис Кенеди вече го очакваше — сам и без багаж, с протегнати над главата ръце и изпънато напред тяло. Той сякаш се наслаждаваше на свободата си.

Кристиан слезе от колата и го поздрави, а Кенеди го прегърна радостно. Престоят в манастира го бе подмладил. Той се усмихна на Кристиан с една от редките си възхитителни усмивки, които омагьосваха тълпите. Усмивки, уверяващи света, че щастието е постижимо, че човек в основата си е добър, че светът ще става все по-уютно място за живот. Една такава усмивка караше хората мигновено да го обикват, защото тя изразяваше неподправената му радост от това, че ги е видял. Самият Кристиан бе изпитвал подобно чувство при вида на тази усмивка. Франсис щеше да се оправи. Щеше пак да стане силен, какъвто винаги е бил. Щеше да се превърне в надеждата на света, в ангел-пазител на своята държава и народ. Двамата заедно щяха да извършат велики дела.

Но в този момент, със същата брилянтна усмивка на лицето си, Кенеди хвана Кристиан за ръката, погледна го в очите и каза, хем просто, хем с някаква наслада, сякаш думите му не означаваха нищо и той просто предаваше някаква незначителна информация:

— Бог не ми помогна.

И тогава, в това скърцащо от студ зимно утро, Кристиан разбра, че нещо в Кенеди се бе прекършило безвъзвратно. Той никога нямаше да бъде пак същият човек. Част от съзнанието му си бе отишло. Отсега нататък той щеше да бъде почти същият човек, но се забелязваше и една лека неискреност, която преди я нямаше. Кристиан виждаше, че самият Кенеди не съзнава това, а и едва ли някой друг би го забелязал. Той също не би го забелязал, но се случи тук в нужното време, видя брилянтната усмивка и чу шеговитите думи: „Бог не ми помогна“.

Кристиан каза:

— По дяволите, та ти му даде едва седем дни.

Кенеди се засмя:

— Пък той е все зает.

Качиха се в колата и прекараха един чудесен ден. Кенеди бе на върха на остроумието си, преливаше от жизнерадост. Беше пълен с планове и искаше колкото се може по-скоро да състави администрацията си, че да се захваща за работа през очакващите го четири години. Приличаше на човек с подновена енергия, примирил се с нещастieto си. Кристиан бе почти убеден в това...

Кристиан Клий започна да се подготвя за напускане. Най-важното бе да унищожи всички следи, уличаващи го в заобикаляне на закона по времето, когато се бе грижил за охраната на президента. Трябваше да отстрани и следите от прихващането на компютърната мрежа на членовете на Сократовия клуб.

Седеше зад масивното си бюро в кабинета на министъра на правосъдието и използваше персоналния си компютър, за да изтрие всички уличаващи го файлове. Най-накрая отново се спря на файла на Дейвид Джетни. Прав бях за този човек, помисли си Клий — той е джокерът в тестето карти. Симпатичното смугло лице бе някак си изкривено на една страна, което говореше за липса на душевно равновесие. Очите на Джетни блестяха и излъчваха разпокъсаната енергия на нервна система, воюваща със себе си. Според последната информация той пътуваше към Вашингтон.

Този човек можеше да докара много неприятности. Клий си спомни за предвиждането на Оракула. Когато човек се издигне до абсолютната власт, той обикновено се отървава от най-близките си хора, от онези, които знаят тайните му. Бе обичал Франсис заради неговите добродетели. Дълго преди появата на ужасяващите тайни. Той се замисли над това, но после си рече: нека оставим съдбата да решава. Каквото и да се случеше, той, Кристиан Клий, нямаше да бъде обвинен.

Натисна клавиша на компютъра за изличаване на съхраняваните данни и Дейвид Джетни изчезна без никаква следа от всички официални файлове.

ГЛАВА XXV

Две седмици преди встъпването в длъжност на президента Франсис Кенеди, Дейвид Джетни започна да става неспокоен. Щеше му се да се откъсне от вечното слънце на Калифорния, от топлите приятелски гласове около себе си и от меката лунна светлина, заливаща нощем плажовете. Струваше му се, че обществото го поглъща с лепкавостта на меласа, но въпреки това хич не му се връщаше в родната Юта, където щеше да е постоянен свидетел на семейното щастие на майка си и баща си.

Айрийн се беше преместила да живее при него. Смяташе да пести пари от наема, да замине за Индия и там да си намери някой гуру. Нейни приятели събираха пари, за да наемат самолет, и тя искаше да се присъедини към тях заедно с малкия си син Камбъл.

Дейвид доста се учуди, когато тя го запозна с плановете си. Не го беше питала дали може да се премести да живее при него, просто бе наложила правото си. Това право се основаваше на факта, че се виждаха три пъти седмично за кино и да правят любов. За нея това бе нещо като приятелски жест, все едно че той е един от калифорнийските ѝ приятели, които периодично се местеха да живеят един с друг за по една-две седмици. Тя го правеше не като някаква уловка с цел брак, а като най-обикновен акт на другарство. Не смяташе, че това е натрапване и че появата на жена и дете в живота му до голяма степен би объркала ежедневието му.

Дейвид се ужасяваше най-много от това, че Айрийн планира да вземе малкото си момченце в Индия. Айрийн бе от онези хора, които вярват, че могат да се оправят във всяка ситуация; беше сигурна, че съдбата ще е благосклонна към нея. Дейвид си представяше как малкото детенце се търкаля по улиците на Калкута сред хилядите бедняци, населяващи града. В пристъп на гняв той веднъж ѝ каза, че му е трудно да си представи как някой може да вярва в религия, пренебрегваща стотици милиони измежду най-бедните в света. Тя му бе отвърнала, че това, което става на този свят, е без значение — много по-важен бил следващият живот.

Джетни харесваше Айрийн и се интересуваше от нейните отношения със сина ѝ. Тя често вземаше със себе си малкия Камбъл по разните политически мероприятия, тъй като невинаги успяваше да накара майка си да го гледа, пък и бе твърде горда, за да я моли прекалено често. Дори го водеше със себе си на работа, когато по някакви причини детската градина не работеше.

Безспорно тя беше добра майка. Но отношението ѝ към майчинството донякъде учудваше Дейвид. У нея го нямаше обичайния инстинкт да защитава детето си или да се притеснява от психологически въздействия, които биха му се отразили зле. Тя се отнасяше с него, както човек би го правил с любимото си куче или котка. Не личеше да се интересува от това какво мисли или чувства детето ѝ. Бе твърдо решила фактът, че е майка, да не ограничава живота ѝ по никакъв начин — да не превръща майчинството в робия и да не жертва свободата си. Дейвид я смяташе за леко откачена.

Но иначе бе красива жена и когато се концентрираше върху секса, ставаше доста пламенна. На Дейвид му харесваше да е с нея. Тя се справяше добре с битовата страна на живота и не бе досадна. Така че той я остави да се премести при него.

Само дето не успя да предвиди две обстоятелства — стана импотентен и се привърза към Камбъл.

Той се подготви за преместването им, като закупи голям куфар, където заключи pistolетите си, пособията за чистенето им и амунициите. Не му се щеше оръжията случайно да попаднат в ръцете на петгодишно дете. Пък и Дейвид Джетни вече бе натрупал колекция, достатъчна дори за супермен — освен pistolетите имаше две пушки и автомат. Единият от pistolетите бе много малък, калибър двадесет и две, и той го носеше в джоба на якето си в кожен калъф, приличащ повече на ръкавица. Нощем обикновено го слагаше под леглото. Когато Айрийн и Камбъл се преместиха при него, той заключи и този pistolет в куфара при останалите оръжия. Постави и сигурен катинар, но дори детето и да успееше да отвори куфара, не би могло да зареди оръжията. Колкото до Айрийн, мотивите му бяха други. Не че не ѝ вярваше, но тя бе малко странна, а странността не се връзваше добре с оръжията.

В деня на преместването им Джетни купи няколко играчки за детето, за да не се чувства съвсем объркано. Тази първа нощ, преди да

си легнат, Айрийн оправи дивана за момченцето, съблече го в банята и му облече пижамата. Джетни забеляза, че детето го гледа. В погледа му имаше някакво недоверие, примесено със страх и вродена обърканост. Изведнъж в този поглед Джетни видя себе си. Нали като малък той знаеше, че майка му и баща му го изоставят и отиват в стаята си да правят любов.

И каза на Айрийн:

— Виж какво, аз ще спя на дивана. Нека детето спи при тебе.

— Глупости — отвърна Айрийн. — Той няма нищо против. Нали, Камбъл?

Момченцето кимна. То говореше рядко.

Айрийн каза гордо:

— Той е много смел. Нали така, Камбъл?

В този момент Дейвид Джетни почувства, че я мрази. Успя някак си да потисне това чувство и каза:

— Имам да свърша още малко работа, а утре ще ставам късно. Мисля, че е по-добре първите ноци детето да спи при тебе.

— Окей, щом имаш работа — отвърна Айрийн добродушно.

Протегна ръце към Камбъл и момченцето скочи от дивана, изтича към нея и зарови глава в гърдите ѝ. Тя се наведе към него:

— Няма ли да кажеш лека ноц на чичо си Джет? — и се усмихна ослепително на Дейвид. Усмивката я направи прекрасна.

Той разбра, че това беше нейната малка шега — една почтена шега, чрез която тя му показваше как бе представяла детето на другите си любовници, с които бе живяла, и как бе преодолявала деликатните моменти. Сега един вид му благодареше за тактичността, за това, че укрепваше вратата ѝ в подредеността на вселената.

Детето продължаваше да крие лице в гърдите ѝ. Дейвид го погали леко и му каза:

— Лека ноц, Камбъл.

Момчето вдигна глава и го погледна в очите. С характерния въпросителен поглед на малките деца, когато разглеждат неща, съвършено чужди на света им.

Дейвид бе поразен от този поглед. Гледаха го, сякаш беше източник на опасност. Забеляза, че момчето има необичайно елегантно лице за възрастта си. Широко чело, блестящи сиви очи и твърди, почти сурови устни.

Камбъл се усмихна на Джетни и ефектът бе поразителен. Цялото му лице светна от доверие. Протегна ръка и докосна лицето на Дейвид, а Айрийн то отнесе в спалнята. След няколко минути тя се върна и го целуна.

— Благодаря за тактичността — каза тя. — Можем да се изучаваме набързо, ако искаш. — Обаче не подкрепи думите си с никакви прелъстяващи жестове. Това бе просто приятелско предложение.

Дейвид си помисли за малкото момченце отгатък в спалнята — то очакваше майка си.

— Не — каза той.

— Окей — отвърна тя, без да си разваля настроението, и се върна в спалнята.

През следващите няколко седмици Айрийн бе много заета. Ходеше на някаква допълнителна работа през нощта, почти без заплащане, за да подпомага предизборната кампания — беше гореща привърженичка на Франсис Кенеди. Непрекъснато говореше за социалните му програми, за борбата му с богатите в Америка и за желанието му да реформира законодателната система на страната. Дейвид смяташе, че е влюбена във външния вид на Кенеди, в магията на гласа му. Според него тя подпомагаше предизборната кампания не толкова от някакви политически убеждения, колкото от емоционално увлечение.

Три дни след като тя се премести при него, той се отби в предизборния клуб в Санта Моника и я намери зад един компютър. В краката ѝ бе малкият Камбъл, в спален чувал, но съвсем буден. Дейвид виждаше широко отворените му очи.

— Ще го заведа къщи и ще го сложа да спи — каза Дейвид.

— Нищо му няма — отвърна Айрийн. — Не искам да те използвам.

Дейвид издърпа Камбъл от спалния чувал. Момченцето бе облечено, но без обувки. Той го хвана за ръка и усети топлината на нежната му кожа. Обзе го някакво щастие.

— Първо ще идем за пица и сладолед, става ли? — каза Дейвид на Айрийн.

Тя работеше на компютъра, без да вдига поглед.

— Само не го разглезвай. Като те няма, му стига и кисело мляко от хладилника. — Тя най-после го погледна, усмихна му се и след това целуна Камбъл.

— Да те изчакам ли довечера? — попита я той.

— За какво? — каза тя бързо и после добави: — Ще закъснея.

Той си тръгна, хванал за ръка момченцето. Заведе го в един италиански ресторант на Монтана авеню, където правеха пици. Беше му интересно да наблюдава как Камбъл се храни. Момченцето изяде по-малко, отколкото разрови, но яденето очевидно му доставяше удоволствие и Дейвид бе много щастлив.

Като се прибраха в апартамента, той сложи Камбъл да си легне, но го остави да се измие и сам да си облече пижамката. За себе си оправи дивана, легна и той и пушна тихо телевизора.

По всички програми телевизионните новини бяха пълни с вътрешнополитически теми и интервюта. Франсис Кенеди доминираше и в програмите на кабелната телевизия. Дейвид трябваше да признае, че този човек има много внушително телевизионно присъствие. Въобрази си, че е героят Кенеди. Зад него — каменните физиономии на хората от охраната. Охраняван, богат и обичан. Дейвид често си мечтаеше да бъде Франсис Кенеди. И колко щеше да го обича Розмари! Мислеше си и за Хок и Гибсън Грейндж. Всички щяха да се хранят в Белия дом и да разговарят с него. Розмари също щеше да разговаря с него с присъщата си емоционалност. Щеше да докосва коляното му и да споделя с него и най-съкровения си помисли.

Мислеше си и за Айрийн и чувствата си към нея. Изведнъж му хрумна, че тя го озадачава повече, отколкото го привлича. Струваше му се, че при цялата ѝ откритост тя всъщност е загадка за него. Никога не би могъл да я обикне. Помисли си за Камбъл, кръстен на името на писателя Джоузеф Камбъл, известен с книгите си за митовете. Момченцето беше естествено и непресторено, у него имаше някаква изискана невинност.

Камбъл вече му викаше чичо Джет и го държеше за ръка. Джетни приемаше тази близост. Харесваше му чистата привързаност на детето — от Айрийн не можеше да я получи. Всъщност през тези две седмици го крепеше точно тази проява на чувства към друго човешко същество.

Когато загуби работата си в студиото, щеше доста да закъса, ако не беше Хок, „чичо“ Хок. Като го уволниха, му предадоха да се отбие в

офиса на Хок и той взе със себе си и детето, понеже реши, че на Камбъл може да му е интересно във филмовото студио.

Хок го посрещна топло и Дейвид Джетни за пореден път се убеди, че обича този човек. Хок веднага изпрати една от секретарките си до бюфета за сладолед за детето и после показа на Камбъл някакви макети, използвани във филма, който в момента снимаше.

Камбъл бе във възторг от всичко, а Джетни го жегна някаква ревност. Но после видя, че Хок всъщност отстранява една пречка за срещата им. Щом Камбъл се заигра с макетите, Хок разтърси ръката на Джетни и каза:

— Съжалявам, че те уволниха. Съкращават щата в твоя отдел, а останалите са по-възрастни от тебе. Но поддържай връзка, ще ти намеря нещо.

— Ще се оправя някак — каза Дейвид Джетни.

Хок го наблюдаваше внимателно.

— Ужасно си отслабнал, Дейвид. Защо не отидеш да погостуваш малко на родителите си? Да подишаш чистия въздух на Юта и да се порадваш на кроткия живот на мормоните. Това дете на гаджето ти ли е?

— Да — отвърна Джетни. — Тя не ми е съвсем гадже, приятелка ми е. Живеем заедно. Опитва се да пести пари от наеми, за да отиде до Индия.

Хок се намръщи за миг:

— Ако финансираш всяко калифорнийско маце, дето иска да отиде до Индия, много скоро ще се разориш. Пък и всички те все имат деца.

Седна зад бюрото си, извади огромна чекова книжка от чекмеджето и написа нещо в нея. Откъсна чека и го подаде на Джетни:

— Това е за всички подаръци за рождените ти дни и по случай дипломирането ти. Все нямах време да те поздравя.

Усмихна му се и Джетни погледна чека. С удивление видя, че е за пет хиляди долара.

— Ооо, Хок. Не мога да го взема — каза той и усети как очите му овлажняват. Сълзи от благодарност, унижение и омраза.

— Разбира се, че можеш — рече Хок. — Гледай сега, искам добре да си починеш и да се позабавляваш за известно време. Ако искаш, купи на това момиче билета й до Индия, така че тя да получи

каквото желае, пък и ти да останеш свободен. — Той се усмихна и натърти: — Бедата да имаш за приятел момиче е в това, че ти се стоварват всичките неприятности на гаджето и нито едно от предимствата на приятеля. Но детенцето ѝ е много приятно. Може някой път да го пусна в някой филм, ако изобщо събера смелост да направя детски филм.

Джетни прибра чека в джоба си. Беше разбрал всичко, което му каза Хок.

— Да, момченцето наистина е чудесно.

— Дори повече от чудесно — каза Хок. — Виж какво фино лице има, само за трагедия. Гледаш го и ти се ще да плачеш.

Тук Джетни си помисли колко е печен приятелят му Хок. „Фино“ беше точната дума за лицето на Камбъл, но, от друга страна, бе някак странна за описване на детско лице. Айрийн бе като природна стихия — също като Господ, тя бе създала една бъдеща трагедия.

Хок го прегърна и му каза:

— Дейвид, обаждай се. Наистина. И не се отпускай, докато човек е млад, всичко се оправя.

Той подари на Камбъл един от макетите, малък изящен самолет. Камбъл здраво го притисна към себе си и попита:

— Мога ли да го взема, чичо Джет?

И Джетни видя как на лицето на Хок се появи усмивка.

— Поздрави Розмари от мен — каза Дейвид Джетни. През цялото време искаше да му каже точно това.

Хок го погледна изненадано.

— Добре — отвърна той. — През януари сме канени на церемонията по встъпването в длъжност на Кенеди. Аз, Гибсън и Розмари. Тогава ще ѝ кажа.

Внезапно Дейвид Джетни почувства как светът се отдалечава от него.

Сега, докато лежеше на дивана и чакаше Айрийн да се върне, а навън вече се загоряваше, Джетни си мислеше за Розмари Белер. Как се беше обърнала към него в леглото и беше потънала в тялото му. Спомняше си аромата на парфюма ѝ и особената отпуснатост на движенията ѝ, причинявана вероятно от приспивателното. Представи

си я как изглежда сутрин в спортен екип, властна и самоуверена. Как само го бе отпратила. Той преживя още веднъж момента, когато му бе предложила пари за бакшиш за шофьора на лимузината, а той бе отказал да ги вземе. Защо ли я наскърби тогава, защо ѝ каза, че тя явно знае по-добре от него колко трябва да е бакшишът. Защо намекна, че и нея са я изпращали вкъщи по този начин и при подобни обстоятелства?

Усети, че от време на време се унася в сън, без да престава да се ослушва за шумове откъм стаята на Камбъл и да чака Айрийн, която още не се беше прибрала. Мислеше си и за своите родители в Юта. Знаеше, че съвсем са го забравили, улисани в еснафското си щастие. Представяше си ги с какво желание непрекъснато развратничат, чисто голи, докато ангелското им бельо се вее на простора. Ако им се обадеше, щеше да се наложи да се разделят.

Дейвид Джетни мечтаеше как ще срещне Розмари Белер. Как ще ѝ каже, че я обича. Гледай сега, щеше да каже, представи си, че имаш рак. Ще взема рака от твоето тяло и ще го поема в моето. Или си представи, че от небето пада някоя голяма звезда — с тялото си ще те закрия. Ако някой се опита да те убие, ще спра ножа със сърцето си, а куршума с тялото си. Или пък ако имам капка от еликсира на младостта, която да ме прави вечно млад, а ти старееш, ще ти дам тази капка, за да не остарееш никога.

Вероятно съзнаваше, че споменът му за Розмари Белер е силно обагрен от властната ѝ натура. Че той всъщност умолява някакво божество да го направи нещо повече от къс глина. Че се моли за власт, за неограничени богатства, за красота и за какво ли не още, така че хората да забележат присъствието му на тази земя, а не да изчезне безследно в огромния океан на човечеството.

Беше показал на Айрийн чека на Хок, но само за да я впечатли, да ѝ покаже, че някой се интересува от него до такава степен, че му дава огромни суми под формата на обикновен подарък. Тя обаче не се впечатли — в живота ѝ бе нещо съвсем нормално приятелите да споделят помежду си това, което имат — и дори каза, че толкова богат човек, колкото Хок, би могъл с лекота да даде и по-голяма сума. Когато Дейвид предложи да ѝ даде половината от стойността на чека, за да може тя веднага да тръгне за Индия, Айрийн му отказа.

— Винаги използвам собствените си пари. Нали затова работя — каза тя. — Ако взема пари от тебе, ти ще почнеш да си мислиш, че

имаш някакви права върху мен. Освен това ти го правиш заради Камбъл, а не заради мен.

Отказът ѝ го озадачи, както го озадачи и твърдението ѝ, че имал някакъв интерес към Камбъл. Той просто искаше да се отърве и от двамата. Искаше отново да бъде сам и да живее с мечтите си за бъдещето.

След това тя го запита: в случай, че вземе половината от парите и замине за Индия, какво би правил той със своята половина? Направи му впечатление, че не му предлага да замине с нея. А също и че използва фразата „твоята половина“, което значеше, че вътре в себе си бе приела предложението му.

И тогава той направи грешка — каза ѝ какво би сторил със своите две хиляди и петстотин долара.

— Искам да разгледам страната и да видя церемонията по встъпването на Кенеди в длъжност — каза той. — Сигурно ще е интересно, поне е някакво разнообразие. Нали разбираш, качвам се на колата и обикалям цялата страна. Ще разгледам всичките щати. Дори искам да видя и ледената пустош и да разбера какво значи истински студ.

За момент Айрийн сякаш потъна в мисли. После енергично закрочи из апартамента, сякаш си записваше какво е нейно в този дом.

— Това е чудесна идея — каза тя. — И аз искам да видя Кенеди. Дори искам да се срещна с него; иначе как ще разбера кармата му. Ще поискам отпускат, дължат ми хиляди дни. Пък и за Камбъл ще бъде добре да разгледа страната, да види различните щати. Ще вземем моя фургон, за да не плащаме за спане по мотелите.

Айрийн имаше малък фургон, в който бе монтирала лавици за книги и съвременно легло за Камбъл. Тя много обичаше фургона си, защото дори когато Камбъл бе съвсем малък, пътуваше с него из цяла Калифорния по разни срещи и семинари по източни религии.

Още щом тръгнаха, Дейвид се почувства като уловен в капан. Зад волана бе Айрийн — тя обичаше да шофира. Камбъл седеше между двамата, хванал с малката си ръчичка ръката на Дейвид. Дейвид бе внесъл половината от чека в банковата сметка на Айрийн за пътуването ѝ до Индия и сега и тримата щяха да се издържат от

неговите две хиляди и петстотин долара, вместо да си ги харчи сам. Единственото нещо, което му носеше някаква утеха, бе малкият пистолет калибър двадесет и две, скрит в кожения си калъф в джоба на якето му. Източните щати гъмжаха от крадци и побойници, а той трябваше да се грижи за Айрийн и Камбъл.

За негово учудване прекараха великолепно първите четири дни, без да бързат особено. Камбъл и Айрийн спяха във фургона, а той спеше навън, на открито, докато не попаднаха на студено време в Арканзас. Дотогава бяха използвали обходни маршрути в южната част на страната, за да избягват студа колкото може по-дълго. Но им се наложи да прекарат няколко нощи в мотелите по пътя. Първата им неприятност се случи в Кентъки.

Бе захладняло и решиха да пренощуват в мотел. На сутринта отидоха в близкия град и седнаха да закусват в едно кафене, където се продаваха и вестници.

Продавачът бе на годините на Джетни и действаше много сърчно. Вярна на калифорнийските си идеи за равенство, Айрийн подхвана разговор с него, защото бе силно впечатлена от бързината и ловкостта му. Тя често казваше, че е голямо удоволствие да се наблюдават хора, които са истински майстори в това, което вършат, независимо дали работата е черна или не. Според нея това бе белег на добра карма, макар че Джетни така и не разбра какво означава думата „карма“.

Но продавачът знаеше. Той също се занимаваше с източни религии, така че те с Айрийн подхванаха някакъв много дълъг и задълбочен разговор. Камбъл се отегчи и Джетни плати сметката и го изведе отвън. Айрийн се появи чак след четвърт час.

— Много приятен човек — каза тя. — Името му е Кристофър, но той самият си вика Криш.

Чакането отвън бе ядосало Джетни, но той не каза нищо. По пътя обратно към мотела Айрийн каза:

— Мисля да останем тук един ден. Камбъл има нужда от почивка.

Прекараха деня в покупки, макар че Айрийн не купи почти нищо. Вечеряха рано в едно китайско ресторантче. Идеята беше да си легнат рано, за да тръгнат още по тъмно на другия ден.

Но само след няколко часа в мотелската стая Айрийн внезапно каза, че ще вземе колата и ще се поразходи малко из града, може и да похапне. Тя излезе, а Дейвид остана да играе на дама с момченцето, което му взе всичките игри. Детето беше страхотен играч. Айрийн го бе научила още на двегодишна възраст. В един момент Камбъл повдигна изящната си глава с широко чело и запита:

— Чичо Джет, не обичаш ли да играеш на дама?

Айрийн се прибра някъде около полунощ. Мотелът се намираше на малко възвишение и Джетни и Камбъл гледаха през прозореца, когато познатият им фургон спря на паркинга, последван от някаква друга кола.

Джетни с изненада видя, че Айрийн излиза не откъм страната на водача — нали винаги настояваше тя да кара. Откъм страната на водача се появи младият продавач Криш и ѝ подаде ключовете от колата. Тя го целуна братски. От другата кола излязоха двама младежи и тя ги целуна по същия начин. Айрийн тръгна към входа на мотела, а тримата младежи се прегърнаха и ѝ направиха серенада.

— Лека нощ, Айрийн — пееха те. — Лека нощ, Айрийн.

Айрийн влезе в стаята, а те продължаваха да пеят. Тя се усмихна жизнерадостно на Дейвид.

— Толкова интересно ми беше с тях, че просто забравих кое време е — каза Айрийн и отиде до прозореца да им махне.

— Май ще трябва да изляза и да им кажа да престанат, — каза Дейвид. Представяше си как стреля, без да вади пистолета от джоба си. Направо виждаше как куршумите насичат нощния въздух и пръсват в мозъците им. — Тези типове хич не са интересни, като пеят.

— Ооо, не можеш да ги спреш — каза Айрийн.

Тя взе Камбъл на ръце, поклони се, за да покаже, че оценява жеста им, и посочи детето. Пеенето веднага секна и Дейвид чу как колата им напусна паркинга.

Айрийн не пиеше, но понякога вземаше наркотици и Джетни веднага го усещаше. Под въздействието на наркотиците усмивката ѝ ставаше особено пленителна. Една нощ в Санта Моника тя се прибра със същата усмивка. Вече се разсъмваше и той я бе обвинил, че е била с някой друг, а тя невъзмутимо отвърна:

— Нали все някой трябва да ме чука.

Изкараха Коледа в пътуване и преспаха в някакъв мотел. Вече бе студено. Не празнуваха нито един от коледните празници, тъй като според Айрийн Коледа нямаше нищо общо с истинското религиозно чувство. А и Дейвид не желаше да му се напомня за един по-друг и по-невинен живот. Все пак, независимо от протестите на Айрийн, той подари на Камбъл кристална топка, пълна с вода и снежинки. На самата Коледа той стана рано и се загледа в двете спящи фигури. Вече винаги носеше в якето си пистолета и сега замислено докосваше меката кожа на калъфа му. Мислеше си колко лесно е да ги убие и двамата. Щеше да е някаква проява на милосърдие.

Три дни по-късно те пристигнаха в столицата на страната. До церемонията по встъпване в длъжност оставаше доста време. Дейвид набеляза всички места, които си струваше да се видят. После направи скица на тържествения парад, с който Франсис Кенеди щеше да положи клетва като президент на Съединените щати.

ЧАСТ VI
ДЕНЯТ НА ВСТЪПВАНЕ В ДЛЪЖНОСТ НА
НОВИЯ ПРЕЗИДЕНТ

ГЛАВА XXVI

В деня на своето встъпване в длъжност президентът на Съединените щати Франсис Зейвиър Кенеди бе събуден призори от Джеферсън, който трябваше да го облече и нагласи. Сивкавата утринна светлина бе дори ободряваща, защото навън бе започнала снежна буря. Огромни бели снежинки покриваха Вашингтон и в тъмните бронирани стъкла на прозорците в своята гардеробна Франсис Кенеди се видя като в капан. Сякаш бе в стъклен затвор.

— Ще бъдеш ли на парада? — обърна се той към Джеферсън.

— Не, господин президент. Трябва да спасявам положението тук, в Белия дом. — Той оправи вратовръзката на Кенеди. — Всички ви очакват долу в Червената зала.

Когато бе вече готов, Кенеди стисна ръката на Джеферсън и каза:
— Пожелай ми успех.

Джеферсън го придружи до асансьора. Двама мъже от специалните служби го свалиха до приземния етаж.

В Червената зала всички чакаха него. Вицепрезидентката Хелън Дюпре бе изумително красива и царствена в дрехата си от бял атлаз. Хората от екипа на Президента, всички в официални костюми, бяха като отражение на самия президент. Артър Уикс, Одблъд Грей, Юджийн Дази и Кристиан Клий, събрали се в малък кръг, бяха тържествени и напрегнати поради важността на предстоящия ден. Франсис Кенеди им се усмихна. Вицепрезидентката и тези четирима мъже бяха неговото семейство.

Когато президентът Франсис Зейвиър Кенеди излезе от Белия дом, той се изненада от огромното човешко море, което беше заляло всички улици, отрупало всички величествени здания и скрило всички телевизионни коли и представители на медиите, въпреки специално определените за тях и маркирани с въжета пунктове. Той никога не бе виждал подобно нещо и затова попита Юджийн Дази:

— Колко хора има там долу?

— Дяволски много — отвърна Дази, — много повече, отколкото очаквахме. Навярно ще имаме нужда от цял батальон морски пехотинци от военноморската база, за да можем да контролираме движението.

— Не — каза президентът. Учуди се, че Дази отговори на въпроса така, сякаш тълпите от хора представляваха някаква опасност. Възприемаше ги като свой триумф, като признание за всичко онова, което бе направил след трагедиите от миналия Великден.

Франсис Кенеди никога не се бе чувствал така уверен в себе си. Беше предвидил всичко, което щеше да се случи — и трагедията, и триумфа. Бе взимал правилни решения и бе удържал победа. Надвил бе своите врагове. Той погледна към огромното човешко множество и бе завладян от чувство на непреодолима обич към народа на Америка. Той щеше да избави тези хора от техните страдания, щеше да изцели цялата земя.

Никога преди това Франсис Кенеди не бе усещал ума си така бистър, интуицията си — толкова точна. Той бе преодолял скръбта от смъртта на жена си, от убийството на дъщеря си. Нямаше я вече мъката, която бе замъглила разсъдъка му. Сега той се чувстваше почти щастлив.

Струваше му се, че бе победил съдбата, че собствената му упоритост и разум бяха направили възможно това настояще и бляскавото бъдеще. И той закри сред падащия сняг, за да положи клетва, а след това да поведе парада по Пенсилвания авеню, поемайки своя път към славата.

Дейвид Джетни се бе регистрирал заедно с Айрийн и Камбъл в един мотел на малко повече от двадесет мили от Вашингтон, тъй като в самата столица беше претъпкано. В деня преди встъпването на президента в длъжност те отидоха до Вашингтон, за да разгледат Белия дом, паметника на Линкълн и всички други забележителни места в столицата. Дейвид проучи внимателно маршрута на президентския парад, за да прецени къде да застане.

В деня на церемонията те станаха много рано и закусиха в един крайпътен ресторант. След това се върнаха в мотела, за да облекат най-хубавите си дрехи. С несвойствена за нея загриженост Айрийн

навиваше и сресваше косата си. Тя сложи най-хубавите от избелелите си джинси, червена риза и широк зелен пуловер, който Дейвид не беше виждал преди това. Дали ги беше крила, или си ги беше купила тук, във Вашингтон, чудеше се той. Тя бе излизала за няколко часа сама, беше ги оставила сами с Камбъл.

Цяла нощ бе валяло сняг и земята белееше. Големи снежинки се носеха лениво из въздуха. В Калифорния нямаше нужда от зимни дрехи, но за пътуването си на изток те си бяха купили непромокаема якета — яркочервено за Камбъл, защото Айрийн твърдеше, че така лесно щяла да го открие, ако той се загуби, светлосиньо от дебел и здрав плат за Джетни и кремаво за Айрийн, с което тя изглеждаше много красива. За Камбъл купиха също така бяла вълнена шапка и още една, яркочервена с пискюл. Джетни предпочете да остане гологлав — той изпитваше ненавист към каквито и да било прикрития.

Сутринта преди церемонията разполагаха с доста време и отидоха на поляната зад мотела, за да направят снежен човек на Камбъл. В изблик на безпричинна радост Айрийн започна да замеря Камбъл и Джетни със снежни топки. И двамата посрещнаха доста мрачно нейната агресия, без да ѝ отвърнат. Джетни се учудваше на тази нейна веселост. Дали мисълта, че ще видят Кенеди на предстоящия парад, бе причината за това? Или това беше снегът — странен и приказен за нея, идващата от Калифорния?

Камбъл бе очарован от снега. Той го процеждаше през пръстите си, наблюдаваше го как чезне и се топи на слънцето. После предпазливо започна да разваля снежния човек с юмруци и като правеше малки дупки в него, катурна главата му. Застанали недалеч от Камбъл, Айрийн и Джетни го гледаха прави. Айрийн хвана ръката на Джетни, необичайна интимност от нейна страна.

— Трябва да ти съобщя нещо — каза тя. — Посетих някои хора тук във Вашингтон — мои приятели в Калифорния ми препоръчаха да им се обадя. Тези хора заминават за Индия и аз тръгвам с тях, аз и Камбъл. Уредих да купят колата, но ще ти дам пари, за да се върнеш със самолет до Лос Анджелис.

Дейвид я пусна и пхна ръце в джобовете на якето си. Дясната му ръка докосна кожата калъф на 22-калибровия пистолет и той за миг си представи как Айрийн пада на земята, а кръвта ѝ разтопява снега наоколо.

Този пристъп на ярост го озадачи. В края на краищата нали бе решил да дойде във Вашингтон, воден от жалката надежда, че би могъл да види Розмари или поне да я срещне заедно с Хок и Гибсън Грейндж. През последните няколко дни дори си бе мечтал да го поканят пак да обядва с тях. Вярвал бе, че животът му може да се промени и че той би могъл да откряне вратата, водеща към властта и славата. Не беше ли естествено тогава и Айрийн да желае да замине за Индия, открявайки вратата към света, за който копнееше, в стремежа си да бъде нещо повече от една обикновена жена с малко дете, работеща най-различни неща, които нямаше да я доведат доникъде? Да заминава, помисли си той.

— Не ставай глупак — каза Айрийн. — Ти дори не ме харесваш вече. Да си ме зарязал, ако не беше Камбъл. — Тя се усмихваше леко подигравателно, но с тъжна гримаса.

— Така е — каза Дейвид Джетни. — Но, по дяволите, не можеш да мъкнеш детето навсякъде, където ти скимне. Ти и тук едва успяваш да се грижиш за него.

Това я вбеси.

— Камбъл е мое дете — отвърна тя. — Ще го гледам така, както намеря за добре. Мога да го заведа и на Северния полюс, ако поискам.

Спря за миг, после продължи:

— Ти нищо не разбираш. А в отношението ти към Камбъл, струва ми се, има нещо налудничаво.

Той отново си представи петната от нейната кръв по снега, малките лъцящи струйки, множеството червени точки. Но запази самообладание и запита:

— Какво по-точно искаш да кажеш?

— Знаеш ли, че си малко шантав? — каза Айрийн. — Тъкмо затова ми харесваше отначало. Но не знам докъде може да стигне тази ти шантавост. Страхувам се, когато понякога ти оставям Камбъл.

— Мислила си си такива неща и въпреки това си ми го оставяла? — каза Джетни.

— О, знам, че не би му сторил нищо лошо — каза Айрийн. — Но сега си мисля, че ние с Камбъл трябва да те оставим и да заминем за Индия.

— Добре — отвърна Джетни.

Оставиха Камбъл да развали снежния човек докрай, после се качиха и тримата в колата, за да изминат двайсетте мили, които ги деляха от Вашингтон. Когато излязоха на междущатската магистрала, бяха изненадани от проточилата се докъдето стигаше погледът им колона от коли и автобуси. Успяха да се включат в движението, но трябваше да минат четири часа, докато безкрайната чудовищна стоманена гъсеница ги дотъртри до столицата.

Шествието по случай встъпването на президента в длъжност лъкатушеше по широките булеварди на Вашингтон, предвождано от кортежа президентски лимузини. То напредваше бавно, на места огромната тълпа помиташе полицейските заграждения и го спираше. Кордонът от униформени полицаи започна да се огъва под напора на милионите напирани хора.

Три коли с хора от Тайната служба предшестваха лимузината на Кенеди, която беше с купол от бронирано стъкло. Кенеди стоеше прав в стъкления купол и така приемаше приветствията на човешкото множество по улиците на Вашингтон. Отделни групи хора се устремяваха към самата лимузина и биваха отблъсквани от вътрешния кордон на Тайната служба, разположен около колата. Но всяка нова вълна от френетични почитатели обкръжаваше все по-плътно президентската лимузина, така че вътрешният кръг на охраната бе почти притиснат до нея.

В колата, която се движеше непосредствено след Франсис Кенеди, имаше още хора от охраната, въоръжени с тежко автоматично оръжие. Редом с тази кола подтичваха и други представители на Тайната служба. Следващата лимузина взеше Кристиан Клий, Одблъд Грей, Артър Уикс и Юджийн Дази. Колите едва напредваха по Пенсилвания авеню, която бе залята от толкова хора, че придвижването на кортежа стана невъзможно. Огромни снежинки се спускаха величествено като бяла мантия над тълпата.

Колата с президентския екип окончателно спря и Одблъд Грей погледна през прозореца ѝ.

— По дяволите, президентът слиза от колата и тръгва пеша — каза той.

— Ако той върви пеша, и ние трябва да вървим до него — каза Юджийн Дази.

Грей погледна Кристиан Клий и каза:

— Виж, Хелън също слиза от нейната кола. Но това е опасно. Крис, ти трябва да го спреш. Ти можеш да го спреш.

— Вече не мога — отвърна Клий.

Артър Уикс каза:

— Струва ми се, че ще е по-добре да повикаш още хора от Тайната служба.

Четиримата излязоха от колата и застанаха като стена зад своя президент. Огромните снежинки все още се носеха из въздуха, но допирът му с тях не предизвикваше особено вълнение у Франсис Кенеди, във всеки случай не повече от вкуса на нафората в детските му спомени. За пръв път желаше да докосне хората, които го обичаха. Той крачеше по булеварда и се ръкуваше с онези, които бяха успели да проникнат както през полицейските заграждения, така и през струпания около него обръч от хора на Тайната служба. Малки групички негови почитатели, тласкани от милионната маса зад тях, успяваха от време на време да се промъкнат през охраната. Те бяха преодолели и хората с Тайната служба, които се опитваха да разширят кръга около президента. Франсис Кенеди се ръкуваше с тези мъже и жени и крачеше напред. Чувстваше как косата му се е намокрила от снега, но студеният въздух го ободряваше не по-малко от приветствията на тълпата. Не усещаше умора или неразположение, въпреки тревожното схващане на дясната си ръка, която бе подпухнала от честите и силни разтърсвания. Мъжете от Тайната служба буквално отскубваха от президента най-преданите му поддръжници. Една красива млада жена с кремаво яке се опита да задържи ръката му и се наложи той да я издърпа насила.

Дейвид Джетни разблъска тълпата, за да направи място за себе си и Айрийн, която държеше Камбъл на ръце, защото чувстваше, че в противен случай ще бъдат стъпкани от вълнуващото се като океан човешко множество.

Те се намираха на не повече от четиристотин ярда от официалната трибуна, когато забелязаха президентската лимузина,

следвана от колите на другите официални лица. Зад тях бе безкрайната тълпа, която щеше да мине пред официалната трибуна на президентския парад. Дейвид прецени, че разстоянието от избраната от него позиция до лимузината на президента е малко по-голямо от дължината на едно футболно игрище. После забеляза, че част от тълпата, която стоеше в шпалир от двете страни на булеварда, бе нахлула на самото улично платно, спирайки принудително кортежа.

— Той слезе. Тръгна пеш. Господи, трябва да го пипна — изпищя Айрийн. Хвърли Камбъл в ръцете на Джетни и се опита да се промуши под загражденията, но един от дългите кордони на униформената полиция я спря. Айрийн побягна по тротоара и се провря през първия полицейски кордон, но бе спряна този път от вътрешния кордон на Тайната служба. Джетни я гледаше и си мислеше: „Ако беше малко по-хитра, нямаше да остави Камбъл. Тогава хората от Тайната служба щяха да я сметнат за безопасна, и докато отблъскват другите, би могла да се промъкне“. Той я видя отново изхвърлена на тротоара, но след като бе понесена от нова човешка вълна, Айрийн се оказа една от малкото, които успяха да стигнат до президента. Тя се ръкува с него и го целуна по бузата, преди да бъде грубо изтласкана встрани.

Дейвид видя, че Айрийн не би могла вече да се върне при тях двамата с Камбъл. Тя бе просто една малка точица от човешкото множество, което сега заплашваше да залее булеварда по цялото му протежение. Все повече и повече хора притискаха външния охранителен пояс на униформената полиция; все повече и повече хора напиряха срещу вътрешния обръч на Тайната служба. И двата обръча се пропукваха. Камбъл вече започваше да плаче и Джетни бръкна в джоба на якето си, за да вземе от бонбоните, които обикновено носеше за детето.

В този момент Дейвид Джетни усети как някаква топла вълна залива цялото му тяло. Той се сети за последните им дни във Вашингтон, за многото здания в този град, построени, с цел да увековечат авторитета на държавата, за мраморните колони на Върховния съд и паметниците, за величието и великолепието на фасадите — неразрушими, непоклатими. Припомни си разкошния офис на Хок, охраняван от неговите секретари, сети се за Мормонската църква в Юта с нейните храмове, благославяни навремето от особени „ангели-отмъстителите“. И всичко това с цел обособяването на

определени хора като по-висши от себеподобните им. За да насочат цялата любов към себе си. Да държат в подчинение обикновените хора като него. Президенти, водачи-гуру, мормонски старейшини строяха своите внушаващи страхопочитание здания, за да се оградят със стена от останалото човечество, а познавайки добре човешката завист, се опитваха да се опазят от омразата. Джетни се сети за славната си победа при „атентатите“ в университета, когато за един-единствен път в живота си бе станал герой. Сега той успокоително потупваше Камбъл, за да не плаче. В джоба под студената стомана на 22-калибровия пистолет ръката му напипа един бонбон и той го подаде на Камбъл. После, все още с детето в ръце, слезе от бордюра и се провря под загражденията.

Дейвид Джетни бе удивен, а впоследствие и силно въодушевен. Щеше да е съвсем лесно. Повечето хора от тълпата преминаваха през външния полицейски кордон, а и по-голямата част от тях проникваха през вътрешния обръч на Тайната служба и успяваха да стиснат ръката на президента. Двата кордона постепенно се разпадаха, а нашествениците вървяха до Кенеди и махаха с ръце, за да засвидетелстват своята преданост. Понесен от вълната от хора, промушващи се под дървените заграждения, Джетни се затича към идващия насреща му президент. Озова се пред кордона на Тайната служба, която се опитваше да не допуска никого до президента, но хората й вече не достигаха. Джетни с радост забеляза, че не му обръщат внимание. Подрусвайки Камбъл в лявата си ръка, той пхна дясната в якето си и усети кожения калъф. Пръстите му напипаха спусъка. В този момент кордонът на Тайната служба се разкъса и той се оказа вътре в магическия кръг. Само на десет фута от себе си видя Франсис Кенеди да се ръкува с един възторжен, безумен на вид младеж. Кенеди изглеждаше много слаб, много висок и много по-възрастен, отколкото когато се явяваше по телевизията. Все още с Камбъл на ръце, Джетни направи крачка към Кенеди.

В този момент на пътя му се изпречи някакъв много красив тъмнокож мъж. Беше с протегнатата ръка. За миг Джетни с ужас си помисли, че онзи е видял пистолета в джоба му и иска да му го вземе. След това осъзна, че мъжът е с позната физиономия и че просто желае

да се ръкува. В продължение на един дълъг миг те се гледаха един друг. Джетни погледна надолу към протегнатата ръка, след това нагоре към усмихващото се черно лице. И тогава забеляза, че в погледа на другия проблясва подозрение, а ръката му внезапно се отдръпва. С рязко движение на тялото си Джетни хвърли Камбъл към тъмнокожия и извади пистолета от джоба си.

В момента, в който Джетни се вторачи в лицето му, Одблъд Грей разбра, че ще се случи нещо ужасно. Той остави детето да падне на земята и с бърз скок се озова пред бавно напредващия Франсис Кенеди. Видя пистолета.

Кристиан Клий, който вървеше отдясно и малко зад Франсис Кенеди, се обаждаше по радиотелефона, за да повика още хора от Тайната служба да разчистят тълпата от пътя на президента. Той видя как мъжът с детето се приближи до фалангата, охраняваща Кенеди. След това само за секунда ясно видя лицето на мъжа.

Имаше чувството, че започва да изплува някакъв смътен негов кошмар, но това тук пред него беше реалност. Лицето, което бе викал на екрана на компютъра си през последните девет месеца, човекът, когото бе търсил с компютъра и чрез службите за наблюдение, внезапно от митична сянка се бе превърнал в реалност.

Сега това лице се появи не сред тишината на фотоалбумите в службите за наблюдение, а сред изблиците на крайна екзалтация. И Клий бе поразен от факта, че едно толкова красиво лице може така да погрознее, сякаш го виждаше в криво огледало.

Все още не вярвайки на очите си, опитвайки се да се увери в собствения си кошмарен сън, Клий тръгна бавно към Джетни и в същия момент видя, че Грей протяга ръката си. Кристиан почувства огромно облекчение. Този мъж не би могъл да е Джетни, това бе просто един баща с детето си, който искаше да докосне късче от историята.

В този момент обаче, видя как детето с червеното яке и вълнената шапчица хвърква във въздуха. Видя пистолета в ръката на Джетни. И видя Грей да пада.

Усетил изведнъж целия ужас на престъплението, Кристиан Клий се затича към Джетни, но вторият куршум го улучи в лицето. Куршумът мина през небцето му и Клий се задави със собствената си кръв, после почувства ослепяваща болка в лявото си око. Той бе все

още в съзнание, когато падна на земята. Опита се да извика, но устата му бе пълна с изпотрошени зъби и раздробена плът. Вцепени се от чувство на празнота и безпомощност. В последните живи клетки на разбития му мозък проблясваше мисълта за Франсис Кенеди, искаше му се да го предупреди за грозящата го смърт, да му поиска прошка. След това съзнанието му угасна, а главата му със зеещата очна орбита клюмна върху леката, пухкава снежна възглавница.

В същия този момент Франсис Кенеди се обърна с лице към Дейвид Джетни. Видя как Одблъд Грей се строполи. А Кристиан след него. В този миг всичките му кошмари, всичките му спомени за смъртта на негови близки, всичките му опасения за фатална участ кристализираха в едно вцепеняващо го чувство на удивление и смирение. В следващия момент му се стори, че светът потръпва от някаква гигантска вибрация, после само за частица от секундата усети стоманата да се взривява в мозъка му.

Дейвид Джетни не можеше да повярва, че всичко свърши. Чернокожият мъж лежеше там, където бе паднал. До него — белият. Разкрачен, размахвайки ръце във въздуха, докато коленете му най-сетне докоснаха земята, президентът на Съединените щати се гърчеше пред очите му. Дейвид Джетни продължи да стреля. Безброй ръце се бяха насочили към него и към пистолета му. Той се опита да побегне, но с крайчеца на окото си видя как роякът от хора се надига като огромна вълна и безброй ръце се протягат към него. Лицето му мигом се покри с кръв, той усети, че отскубват едното му ухо, и после го видя в една от ръцете. Изведнъж стана нещо с очите му и той не можеше повече да вижда. За миг усети тялото си парализирано от болка и след това вече не чувстваше нищо.

Телевизионният оператор с всевиждащото си око на рамо бе запечатал всичко на своята лента. Когато пистолетът проблесна, той отстъпи няколко крачки назад, така че да успее да хване всички в кадър. Засне как Дейвид Джетни извади пистолета си, как Одблъд Грей направи удивителния си скок, заставайки пред президента, и след това падна, после как Клий бе улучен в лицето и също падна. Засне как Франсис Кенеди се обърна с лице към стрелящия в него убиец, а куршумът изви главата му като в хватка „ключ“. Засне изражението на твърда решителност на лицето на Джетни, когато Франсис Кенеди се строполи, и вцепенените в този ужасен момент хора от Тайната служба

— шокът сякаш бе заличил цялата им подготовка и умения за незабавно реагиране. А после видя как Джетни се опита да побегне и бе смазан от тълпата. Операторът обаче не успя да улови последната сцена, за което щеше да съжалява цял живот — масата от хора, която разкъсваше Дейвид Джетни на парчета.

Над града, над мраморните здания и паметниците на властта се понесе вопълът на милиони почитатели, които в този момент бяха изгубили мечтите си.

ГЛАВА XXVII

Президентката Хелън Дюпре организира в Белия дом празненството по случай стотния рожден ден на Оракула на Цветница, три месеца след смъртта на Франсис Кенеди.

Облечена така, че красотата ѝ да не бие на очи, тя стоеше в Розовата градина и оглеждаше гостите си. Сред тях бяха бившите членове на администрацията на Кенеди. Юджийн Дази бърбеше с Елизабет Стоун и Сал Тройка.

Юджийн Дази бе вече уведомен, че освобождаването му от поста влиза в сила от следващия месец.

Всъщност Хелън Дюпре никога не бе харесвала този човек, и то не поради факта, че той имаше млади любовници или че бе станал наистина прекалено очарователен за Елизабет Стоун.

Президентката Дюпре бе включила Елизабет Стоун в своя екип. Сал Тройка бе дошъл в екипа като допълнение, докато Елизабет Стоун бе точно това, което ѝ трябваше — жена необикновено енергична, великолепен администратор, феминистка, осъзнаваща политическите реалности. А и Сал Тройка си го биваше — той действително подсилваше екипа с познанията си за хитрините на Конгреса и с долното си лукавство, което понякога бе толкова ценно за по-сложно устроените умове, каквито, Дюпре бе убедена в това, бяха нейният и този на Елизабет Стоун.

След като Дюпре пое президентската длъжност, екипът на Кенеди и други висши служители от администрацията му я осведомиха подробно за нещата. Тя се запозна с всички законопроекти, които новият Конгрес щеше да обсъди. Нареди да ѝ бъдат донесени всички секретни меморандуми, всички подробни планове, включително този за скандалните вече трудови лагери в Аляска.

След едномесечни задълбочени проучвания тя с ужас установи, че воден от най-чисти подбуди да подобри живота на хората в Съединените щати, Франсис Кенеди е бил на път да стане първият диктатор в американската история.

От мястото си в Розовата градина, поглеждайки през не разлистилите се докрай дървета, президентката Дюпре виждаше отдалеч паметника на Линкълн и бялата арка на паметника на Вашингтон — двата благородни символа на града, който бе столица на Америка. Тук в градината бяха дошли по нейна специална покана всички представители на Америка. Тя бе сключила мир с враговете си от администрацията на Кенеди.

Тук бе Луис Инч — човек, когато тя презираше, но от чиято помощ се нуждаеше. Тук бяха и Джордж Грийнуел, Мартин Мътфорд, Бърт Одик и Лорънс Салънтайн. Скандалният Сократов клуб. Тя трябваше да се помири с тях и това я накара да ги покани в Белия дом на рождения ден на Оракула. Щеше да им даде възможност да се включат в изграждането на нова Америка — нещо, което Кенеди не бе и не би направил.

Но Хелън Дюпре знаеше, че възстановяването на Америка би било невъзможно без компромиси от всички страни. Тя знаеше също, че след няколко години ще бъде избран по-консервативен Конгрес, а не можеше да се надява да убеди нацията така, както го бе сторил Кенеди — с чара си и с романтичната си биография.

Тя забеляза, че доктор Зед Анакони е седнал до инвалидния стол на Оракула. Вероятно докторът се опитваше да накара стария човек да предостави мозъка си за научни изследвания. Самият доктор Анакони беше отделен проблем. Неговият тест за сканиране на мозъка, наречен ПЕТ (позитронна томография), вече бе станал предмет на дискусии в няколко научни списания. Дюпре винаги бе осъзнавала и достойнствата, и недостатъците му. Тя чувстваше, че това е въпрос, който следва внимателно и многократно да се обсъди. Едно правителство, способно безпогрешно да открива истината, би могло да се окаже много опасно. Вярно е, че подобен тест би изкоренил престъпността и политическата корупция, че би могъл да реформира цялата правна структура на обществото. Има обаче комплицирани истини, има истини статукво, а и не е ли вярно, че в определени исторически ситуации истината би могла да задържи развитието на някои еволюционни процеси? А как би се отразил на психиката на хората страхът им, че публично достойние биха могли да станат истини от личния им живот?

Тя погледна към онзи ъгъл в Розовата градина, където в плетени столове седяха и оживено разговаряха Одблъд Грей и Артър Уикс. Напоследък Грей посещаваше ежедневно своя психиатър заради депресията си. Психиатърът му бе казал, че след събитията от изтеклата година е напълно нормално човек да страда от депресия. Тогава защо, по дяволите, той продължаваше да ходи на психиатър?

Център на вниманието в Розовата градина сега бе Оракула. Поднесоха му тортата за рождения ден, която бе толкова огромна, че зае цялата маса. На върха ѝ, оцветен с червен, бял и син захарен памук, бе забодено националното знаме. Заработиха телевизионните камери. Те уловиха за цялата нация мига, когато Оракула духаше стоте свещи. Помагаха му президентката Дюпре, Одблъд Грей, Юджийн Дази, Артър Уикс и членовете на Сократовия клуб.

Оракула получи парче от тортата, след което позволи да бъде интервюиран от Касандра Чът. Този неин пробив стана възможен не без помощта на Лорънс Салънтайн. Въведението към репортажа си Чът бе направила докато траеше духането на свещите. Сега тя попита:

— Как се чувства човек на сто години?

Оракула я погледна свирепо и лицето му придоби такъв злобен израз, та Касандра Чът чак се зарадва, че шоуто се записва за вечерната програма. Господи, с безбройните червеникавокафяви петънца по главата си, с люспестата си кожа, лъщяща като струпей на заздравяваща рана, с почти несъществуващата си уста този човек бе самата грозота. За миг тя се уплаши, че той е глух, и повтори въпроса си:

— Как се чувства човек, навършил един век?

Оракула се усмихна, кожата на лицето му се набръчка и надипли на безброй гънки.

— Шибана идиотка — беше отговорът му. Той видя лицето си в един от телевизионните монитори и гледката го съкруши. Вече мразеше празненството. Погледна право в камерата и каза: — Къде е Кристиан?

Президентката Хелън Дюпре седеше до инвалидния стол на Оракула и държеше ръката му. Оракула спеше, оборен от леката

дрямка на старите хора, очакващи смъртта. Празненството в Розовата градина продължаваше без него.

Хелън си спомни как навремето бе едно от протежетата на Оракула. Толкова много му се бе възхищавала. Той притежаваше всичко онова, за което тя самата копнееше — интелектуален блясък, духовитост, естествена виталност и вкус към живота.

Има ли значение фактът, че той винаги бе търсил сексуална връзка с нея? Припомняйки си отминалите години, тя се сети за това, колко я болеше, когато приятелството им постепенно се превърна в разврат. Прокара пръсти по люспестата кожа на немоцната му ръка. Тя бе следвала предопределението на властта, докато повечето жени следват предопределенията на любовта. По-сладки ли са победите в любовта?

Хелън Дюпре се замисли за своята съдба и за съдбата на Америка. Тя все още не можеше да повярва, че след всички онези ужасни събития през последната година страната се е успокоила и омиротворила. Наистина и тя имаше принос за това — политическата ѝ изкусност и интелектът ѝ бяха потушили огъня в страната. Но все пак...

Тя плака при смъртта на Кенеди. Обичала го бе поне мъничко. Обичала бе трагизма, кодиран в чертите на красиво изваяното му лице. Обичала бе идеализма му, вижданията му за бъдещето на Америка. Обичала бе честността му, чистотата и безкористието му, липсата на интерес от негова страна към материалните неща. И все пак, независимо от всичко това, тя бе прозряла, че той е опасен човек.

Хелън Дюпре си даде сметка, че сега трябва да се предпазва от увереността в собствената си правда. Тя вярваше, че в един свят, пълен с толкова рискове, човечеството не би могло да реши проблемите си със съперничество, а само с неизчерпаемо търпение. Тя щеше да направи всичко, което можеше, щеше да се опита най-напред да не допусне омразата към враговете ѝ да се настани в сърцето ѝ.

В този момент Оракула отвори очи и се усмихна. Стисна ръката ѝ и проговори. Гласът му беше много слаб и тя сведе глава към сбръчканата му уста.

— Не се тревожи — каза Оракула. — Ще станеш велик президент.

Подобно на дете, което току-що са похвалили, на Хелън ѝ се прииска да се разплаче, защото се страхуваше, че може и да се провали. Тя се опита да види себе си сред най-влиятелните мъже и жени на Америка, дошли в Розовата градина. Можеше да разчита на подкрепата им, на подкрепата на повечето от тях. От някои щеше да се наложи да се предпазва, но повечето трябваше да пази от самата себе си.

Отново се сети за Франсис Кенеди. Обичан не по-малко от известните си чичовци, сега той почиваше в мир заедно с тях. И с дъщеря си. Е, добре, помисли си Хелън Дюпре, аз ще бъда съвършеният Франсис, ще направя всичко, което той се надяваше да извърши. И държейки здраво ръката на Оракула, тя потъна в размишления за това, колко лесно можеш да стигнеш до злото и колко трудно постижимо е доброто.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.